

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BENEATH THE BLAZE SERIES

A black and white photograph of a man with extensive tattoos. He has a large chest tattoo that reads "SUPREMACY OF THE WHITEST" in a stylized font. He also has a large tattoo on his right arm. A small pink flower is placed on his chest, partially covering the "I" in the word "IGNITE".

IGNITE

LUNA MASON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

IgnITE

BLA'NIN ALTINDA EZ

LUNA MASON

Telif Hakkı © 2025 Luna Mason

tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Coffin Baskı Tasarımları

Formatlama: Peachy Keen Yazar Hizmetleri

AUTHOR'S NOTE

IGNITE, ilkel bir hayatta kalma oyunu içeren bağımsız, KARANLIK bir İrlanda Mafya Romantizmidir. Bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek içerik ve durumlar içerir.

Bu kitap müstehcendir ve 18 yaşından büyük okuyuculara yöneliktir.

Lütfen Decadence'a kendi sorumluluğunuzda girin. Tetikleyicilerin tam listesi için lütfen web siteme bakınız:

www.lunamasonauthor.com

Lütfen aklınızda bulundurun, bu kitabın ilk üçte biri, romantik komedi hisleri verdiği için *daha hafif* karanlık mafya romantizmi olduğu yanılsamasını verebilir, ana karakterler komiktir. Bunun sizi kandırmasına izin vermeyin. **Yarısına geldiğinizde yüzünüze bir tuğla karanlık romantizm tokadı yiyeceksiniz. Keyfini çıkarın x**

Luna'nın kaosunu takip etmek için onu sosyal medyada

bulabilirsiniz: Instagram: [@authorlunamason](https://www.instagram.com/authorlunamason)

FB Okuyucu Grubu- [Luna Masonlar Mafya Kraliçeleri](https://www.facebook.com/LunaMasonlarMafyaKraliceleri)

Bültenine buradan kaydolun: <https://bit.ly/3SShFuW>

Ve eğer imzalı kitaplar, mağazaya özel ürünler ve tüm *yaramaz sanat eserlerini* istiyorsanız, doğrudan mağazamdan satın alabilirsiniz:

www.lunamasonbookstore.com

Evet, ilkel bir sapkınlığınız olabilir ve yine de gerçekten koşmakla hiç ilgilenmeyebilirsiniz.

Öyleyse, içecek bir şeyler alın, rahatlayın ve Conan Quinn'in sizi kovalamasına, sahiplenmesine ve vahşice mahvetmesine izin verin.

*Ve en iyi kısmı? **Rahat ve baharatlı kalabilirsiniz.***

Sadece sayfaları çevirmeye devam edin.

*Ŗu haline bak.
Conan için çok iyi bir kız oluyorsun.
Ŗimdi, **koŖ.**
Maskesini taktı ve senin için hazır.*

PLAYLIST

Spotify'da buradan dinleyin: [RESMI IGNITE ÇALMA LİSTESİ](#)

- Levitate, Uyku Simgesi
- Spor araba, Tate Mcrae
- Canavar, Tava
- Dirty Little Animals, BONES UK, Arcane, League of Legends
- Nefret, Beartooth
- Dünyayı ele geçir, You Me At Six
- Drown, Bring Me The Horizon
- Geçtiğimiz Kasım ayında, mgk
- Başka Bir Hayat, Motionless In White
- DiE4u, Bring Me the Horizon
- Sesler, Motionless In White
- Gidecek Hiçbir Yer Yok, Kötü Kehanetler
- Bırakmakta Korku Var, Ben Galip Geliyorum
- High Enough- RAC Remix, K.Flav, RAC
- Boğuluyormuşum Gibi Hissediyorum, İki Ayak
- DIRTBAG, WesGhost
- Soluk Ay Işığı, Dayseeker
- Southbound, Artemas
- En Çok Seni Seviyorum, Ella Red
- Kool-Aid, Bring Me The Horizon
- Fighter, The Score
- Sleepwalking, Bring Me The Horizon

- Coming Undone, Korn
- She Keeps Me Up, Nickleback
- SMUT, Jutes
- Boğ Beni, Kırıcı
- Sleepyhead, Jutes
- İlk Kez, Damiano David
- Süper Kütleli Kara Delik, Muse
- Limerence, Jutes
- Makyaj seksi, MGK, Blackbear
- En Mutlu Yıllar, Jaymes Young
- Tanıştığımız Gece, Nath Brooks
- İnsan ya da Canavar, Sam Tinnesz, Zayde Wølf
- Hold On, Chord Overstreet
- Anılar, Dean Lewis
- Kendi Başıma Dans, Calum Scott
- Sağlayıcı, Uyku Belirteci
- Tehlikeli, Uyku Simgesi
- Sırılsıklam, Utangaç Smith.

CONTENTS

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Çöküş Kovalamacası Sözleşmesi](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Bölüm 75](#)
[Bölüm 76](#)
[Bölüm 77](#)
[Bölüm 78](#)
[Bölüm 79](#)
[Bölüm 80](#)
[Bölüm 81](#)
[Bölüm 82](#)
[Bölüm 83](#)
[Bölüm 84](#)

[Bölüm 85](#)
[Bölüm 86](#)
[Bölüm 87](#)
[Bölüm 88](#)
[Bölüm 89](#)
[Bölüm 90](#)
[Bölüm 91](#)
[Bölüm 92](#)
[Bölüm 93](#)
[Bölüm 94](#)
[Bölüm 95](#)
[Bölüm 96](#)
[Bölüm 97](#)
[Bölüm 98](#)
[Bölüm 99](#)
[Bölüm 100](#)
[Bölüm 101](#)
[Bölüm 102](#)
[Bölüm 103](#)
[Bölüm 104](#)
[Bölüm 105](#)
[Bölüm 106](#)
[Bölüm 107](#)
[Bölüm 108](#)
[Bölüm 109](#)
[Bölüm 110](#)
[Bölüm 111](#)
[Sonsöz](#)

[Dr. Quinn yakında sizinle görüşecek.](#)
[Luna Mason'dan daha fazlası Beneath Evreninde](#)

PROLOGUE

HALL EI

2 yıl önce...

Şarkı - Levitate, Uyku Simgesi

T Ameliyathanenin kapıları patlayarak açılıyor ve kalbim boğazıma fırlıyor. Finn'in soluk gri gözlerine bir kez baktığımda, ağzını açtığı anda altımdaki zeminin yarılacağını şimdiden biliyorum.

Konuşmasına gerek yok. Sadece başını hafifçe sallıyor. Gözleri acıma dolu.

Hıçkırık, ben onu durduramadan içimden kopup gidiyor, keskin ve boğuk. Hiçbir yere gitmeyen bir nefes çekiyorum, göğsüm sanki hayati bir şey koparılmış gibi içe doğru çöküyor.

Dizlerimin üzerine düşüyorum. Zemin beni sertçe karşılıyor ama zar zor hissediyorum.

Hıçkırıklarım vahşi, boğucu çığlıklara dönüşürken etrafımdaki her şey bulanıklaşıyor. "Çok üzgünüm Hallie. Her şeyi denediler," diye fısıldıyor Finn yanımda.

Kelimeleri yakar gibi uzaklaştırıyorum. Onları istemiyorum. Onlara ihtiyacım yok. Bu gerçek olamaz.

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve kederin beni parçalamasına izin veriyorum, geniş ve çiğ. Göz kapaklarımda ardında küçük bir kız olarak garajdaki halimi görüyorum; parmaklarım ona arabalarında yardım etmekten yağlanmış, kahkahaları etrafımızda yankılanıyor.

Hayat bana çok büyük, çok acımasız geldiğinde elimi tuttuğu tüm o zamanlar.

Ameliyattan hemen önceki sesi, hala güçlü, hala o.

"Eğer bu son kez olacaksa, seninle gurur duyduğumu bilmeni istiyorum, Hallie. Seni çok seviyorum. Bunu her zaman hatırla. Önünde parlak bir gelecek var, söz veriyorum."

Babamın bana son sözleri.

Yanağını öptüm ve ona bu kadar dramatik olmamasını, uyandığında hemen burada olacağımı söyledim.

Yanılmışım.

Uyanmayacak. Geri gelmeyecek. Ve şimdi, yalnızım.

Orada ne kadar kalacağımı bilmiyorum, kırılmış gibi kendi içime kapandım. Finn sessizlikte yanıma oturuyor, eli beni bir arada tutabilecekmiş gibi sırtıma yumuşak daireler çiziyor.

"Hadi, seni eve götüreyim Hallie."

Beni yerden kaldırması gerekiyor - bedenim çok ağır, çok boş - ve beni Mercedes'ine taşıyor. Eve dönüş yolu sessizlik içindeydi. Gözyaşlarımdan önümü bile göremiyorum.

Evin önünde durduğunda titrek bir nefes alıyorum.

"Yanında olması için arayabileceğim biri var mı? Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum.

Ama söz veriyorum, daha kolay olacak."

Başımı salladım. Hayır. Kimseyi istemiyorum. Şu anda istemiyorum. En iyi arkadaşım Lily'yi bile. Sadece karanlığı istiyorum. Yatağımı ve köpeğim Bertie'yi istiyorum. Kıvrılıp hiçbir şey kalmayana kadar ağlamak istiyorum.

"İyi olacağım," diye mırıldanıyorum.

Arabanın kapısını açar açmaz Finn yanıma geliyor. "Hadi bir kahve içelim. Seni böyle bırakamam."

Başımı sallıyorum, sadece bir kez, yapabildiğim tek şey bu. Beni içeri kadar takip ediyor.

Babam her yerdeydi. Yüzü duvarlarda. Havada onun kokusu. Ruhu her köşede.

"Git otur, ben içecekleri hazırlayayım."

Bir hayalet gibi boşlukta ilerliyorum. Bacaklarım beni zor tutuyor. Kanepeye çöküp dizlerimi içeri çekiyorum, yüzüm fotoğraflara dönük. Gülümsemesine bir kez bakınca kusacak gibi oluyorum.

Finn dönüp bana kahve uzatıyor ve karşı kanepeye oturuyor. Sessiz. Her zaman çok sessiz. İşte böyle, disiplinli ve kontrollü. Geçen yıl boyunca onu izledim. Ondan öğrendim.

Hastanenin şimdiye kadarki en genç kalp cerrahı ve hâlâ alanının en iyisi. Herkes ona saygı duyuyor.

Boynundan tırnağına kadar dövmeleer içinde.

"Kalmak zorunda değilsiniz, Dr.

Quinn." Kaşlarını kaldırdı.

"Anne ve babamı kaybedeli çok olmadı. Gerçi dün gibi geliyor. Kardeşim Conan, annemin ölümüyle mücadele etti. Ve az önce senden duyduğum acının aynısını ondan da duydum. Bu yüzden iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

O hastaneden çıktığımdan beri ilk kez bir şey uyuşukluğumu yarıp geçti.

"Kardeşlerin var mı?"

Başını sallıyor.

"İki. Declan ve Conan." İrlanda aksanı sıcak ve alçak, garip bir rahatlık veriyor.

"Oh, harika. Hep kardeşlerim olsun istemişimdir."

İtiraf ederken sesim çatallaşıyor. Annem ve babam ben altı yaşındayken ayrıldılar. Babamla birlikte buraya taşındık ve bir daha arkama bakmadım. Ona sahipken annemle bir ilişkiye ihtiyacım yoktu.

"İnan bana, zaman zaman çok zorlayıcı olabiliyor. Özellikle de en küçüğü. Conan her zaman yaptığı maskaralıklarla beni çılgına çevirmeye çalışıyor."

İç geçiriyor ama içinde sevgi saklı. Bu

Conan'ın sesini seviyorum.

"Ama onları ölesiye seviyorum."

İçimden bir kahkaha kopuyor. Finn

gölümsüyor.

"Hemşire olmak istemene ne sebep oldu?" diye soruyor, kahvesini yudumlarken ayağını bir dizinin üzerine koyuyor.

"Babam ilk kez ben gençken hastalandı. Hastanelere girip çıkıyorduk ve bilmiyorum, bu benim mesleğimmiş gibi geldi. Yaptığınız işe uygun olup olmadığımın emin değildim. Bu yüzden hemşire olmaya karar verdim. Sanırım insanlara yardım etmek istedim."

Cerrah olmak için fazla kaotik biriyim.

Öne eğildi, fincanını masaya koydu.

"Her şey yoluna girecek. Bunu biliyorsun, değil mi? İstedğin her şeyi yapabilecek kapasiteye sahipsin."

Kelimeler keskin ama nazik, daha dik oturmamı sağlayacak kadar sert.

"Babam da bana böyle söylerdi." Gözyaşları geri akıyor. Zar zor onları içerde tutmak.

"Bak, ihtiyacın olduğu sürece işten biraz izin al; ben karşılayacağım. İyileşmeye ve hayatta seni mutlu edecek şeyi bulmaya ihtiyacın var. Bir molaya ihtiyacın var."

Parmaklarımdaki yüzükleri çeviriyorum, gözlerim kucığıma kilitlenmiş.

"Son zamanlarda neredeyse ölesiye çalıştın, Hallie. Fark etmediğimi düşünebilirsin ama fark ediyorum. Bir molayı hak ediyorsun."

Ona bakamıyorum. O hâlâ benim patronum. Dr. Quinn. Soğuk, hesaplı ve korkutucu. Ama bu gece onda daha yumuşak bir şeyler var, insani bir şeyler.

"Kardeşin böyle mi yaptı?"

Başını yavaşça sallıyor.

"Hayır. O kendi kendini yok etti, Hallie. Bu yüzden senin tam tersini yapmanı istiyorum."

Boğazımdaki yumru beni boğmakla tehdit ediyor.

"Tamam. Sanırım ne yapacağımı biliyorum."

Kravatını düzeltiyor, dudakları kıvrılıyor.

"Kendini yas tutmaya bırak ve sonra mutluluğı bul."

Minderlere geri gömölüyorum, bir şekilde biraz daha hafifliyorum.

"Kötü bir patron değilsin, bunu biliyorsun, değil mi?" Diyorum, sonra duraklıyorum. "Ve arkadaş."

Kıkırdıyor, elini koyu kahverengi saçlarında gezdirip geriye doğru tarıyor.

"Sakın bunu kimseye söylemeye kalkma. İyi olmayı aileme ve arkadaşlarıma saklıyorum. Başka kimseye değil."

Ona inanıyorum.

"Sırların benimle güvende. Şimdi, şarap ister misin? Kahveden daha sert bir şeye ihtiyacım var."

Evet, evet. Tanrım, evet. Bugün olanları unutmak istiyorum. Ve Finn haklı. Yalnız kalmak istemiyorum.

Babamın en iyi kırmızısından bir bardak içtikten sonra Finn gidiyor. Kendimi onun yatağında, hâlâ babam gibi kokan battaniyelerin içinde buluyorum. Yüzümü yastığa bastırıyorum ve boğuluyormuşum gibi ağlıyorum.

Hiçbir şeyim kalmayana kadar gözyaşı döküyorum. Kafatasım ağrıyana ve boğazım çiğ olana kadar.

Bu ev, asla sadece bir ev değildi. Bizim evimizdi. Çünkü o buradaydı.

O benim değişmezimdi. Pusulamdı. Her şeyimdi.

Ve Şimdi sadece duvarlar ve sessizlik var.

Elimde kalan tek Şey anılar. Ve hayatımızı birlikte tamir ederek geçirdiğimiz arabaların olduğu bir garaj.

Belki onu tekrar bulacağım yer orasıdır.

Belki de iyileşmeye başlayacağım yer orasıdır.

Belki orada kűűűk bir parça mutluluk bulurum. İkimiz için de.

BÖLÜM 1

CONAN

2 yıl sonra.

Jesus lanet olsun.

Kafama sayamayacağım kadar çok yumruk yedim. Bıçaklandım da. Ama kalçamdaki bu cam parçası? Cehennem gibi yakıyor. aldığım herhangi bir bıçak.

Eğer etime gömülü olmasaydı, çoktan beni yoldan çıkaran pislikleri kovalıyor, damarlarımda kanayan öfke nihayet yatışana kadar kafataslarını asfalta sürüyor olurdum.

Bugatti'nin kaputundan dumanlar yükseliyor, yoğun kokusu boğazımı tırmalıyor. Çenem titriyor.

"Dayanabiliyor musun, Con?" Finn'in sesi hoparlörü kesiyor - sıkı, kırılmış.

"Dayanmak mı? Benim için endişeleniyor musun, ağabey?" Hissetmediğim bir gülümsemeyi zorlayarak geri atıyorum. Ağrı bacağımı parçalıyor.

Bir cerrah kardeşe sahip olmak faydalıdır, özellikle de hobileriniz arasında çıplak muşta dövüşleri ve yeraltı kafesleri varsa. Her zaman kaosu arzuladım, hâlâ da arzuluyorum. Yaşadığımı hissettiğim tek yer orası.

Annem nefret ederdi. Ama artık bana hayatımı boşa harcadığımı söylemek için burada değil.

"Bu bir şey değil," diye mırıldanıyorum, kanın mahvolmuş takım elbisemin kumaşına işlemesini izlerken.

Finn nefes veriyor. "Hallie seni iyileştirecek. Ne kadar kan kaybettin?" Soru bir uyarı gibi iniyor. Tekrar aşağıya bakıyorum, altımdaki kıpkırmızı havuzu izliyorum.

"Bilmiyorum Finn. Ölçü kabı getirmedim."

Kalçam sıırıslıklam. Bardak derine gömülmüş. Hangisinin daha çok acı verdiğinden emin değilim - Bugatti'min enkazı mı yoksa lanet bacağımdaki acı mı?

"Ayak parmaklarını oynatabiliyor musun?"

Dişlerimi sıkıyorum ve esnetiyorum. Rahatladım. Hareket ediyorlar. Yine de, kan kaybı meselesinden bahsettiğine göre paniklemeğe başlıyorum.

"Evet. Ayak parmakları iyi. Buraya gelmesine ne kadar var?"

"On dakika. Çoktan yola çıktı bile. Lütfen, ona pislik gibi davranma. O..." Sözüünü kesiyor.

Kaşlarıım kalktı. Bu tereddüt mü? Bu hiçbir şey değil. "O ne?"

"Çok şey yaşadı ve sonunda diğer taraftan çıkıyor.

Ona akıl hocalığı yapıyorum. Sadece... her zamanki gibi davranma.

Nazik ol." Alay ediyorum. "Ne zaman etrafta olmaktan zevk almıyorum ki?"

Arka planda kahkahalar yükseliyor, Reggie ya da Rowan, Murphy ikizlerinden biri.

"Gerçekten mi Conan? Günlük ana amacın birilerini kızdırmak."

Haklısın.

"Peki. Hemşire Hallie'ye iyi davranacağım."

"Güzel. Düğünün ortasında gidersen olacağı budur. Karma tam bir sürük."

"Düğünün ortasında mı? Hayır. Hepsini ben yaptım. Partinin ortasında ayrıldım. Arada fark var, Finn. Ben sadece Veronica'yı kulübeye geri getirecektim. O bir kulüpte." "Inferno'nun içinde bir sürü kadın var. Hepsi bir sebepten dolayı sana kafayı takmış. Ama sen yine de şehir için-?"

"Bu gece ormanda kovalamak istediğim biri için," diye araya giriyorum, çenemi kaşıyarak. "Lanet bir seks kulübünde bağlayacağım biri için değil."

Inferno eğlenceli. Acı, güç, cezalar... Kaşıntımı kaşıyor. Ama benim hoşuma giden ne? Bundan daha derin. Daha ham. İlkel.

Ve her kadın bunu kaldıramaz.

Bunu yapabilecek birini bulduğumda, parmaklarıımın arasından kayıp gitmesine izin vermem. Onu almak için kardeşimin düğününü ekmem gerekse bile.

kendim.

"Sapkınlıklarım için üzerime gelme. Ne tür sapkınlıkların içinde olduğunu bile bilmiyorum, Doktor."

Finn boğazını temizliyor. "Çünkü bu seni hiç ilgilendirmez. Sen ormanda kal, ben de Inferno'da kalacağım. Şimdi ağrın nasıl?"

"İyi." İyi değil. Ama onu düşünmek -yalınayak, nefessiz, benden kaçıyor- acının azalmasını sağlıyor.

"İyi."

"Arabam mahvoldu ama."

Ben de yeni mat siyah kaplatmışım.

"Bunu yapan sik kafalıları yakalayana kadar bekle. Kafalarını kendi arabalarının kaputuna geçireceğim."

"Daha sonra Rowan'a arabayı garajına çektiririm. Sen iyisin, önemli olan da bu."

"Ağabey yaşlandıkça yumuşuyor."

Endişeleniyorlar. Endişelendiklerini biliyorum. Dikkatsiz seçimler yapıyorum, benim işim bu.

Her şeyi berbat edip sonra da düzeltiyorum. Ya da benim için düzeltmelerine izin veririm.

Aile böyle bir şey. Biz böyle yetiştirildik.

"Kapa çeneni, yoksa Hallie'ye söylerim, canını acıttığından emin olur." Kıkırdıyorum, şimdiden bir sonraki hamlemi planlıyorum.

"Evet, evet. Cazibemle onu kazanacağım, kardeşim. Merak etmeyin."

BÖLÜM 2

HALL EI

"C Gel de annene bir sarıl bakalım," diyorum golden retriever köpeğim Bertie'ye. Başını kaldırıyor ve kanepede bana doğru atılarak kabarık ve son derece ağır bedenini kucağıma fırlatıyor.

"Awww. Karşı koyamıyorsun, değil mi?" O bana sokulurken kulaklarının arkasını kaşıyorum.

Babam öldüğünden beri, Bertie ve ben ayrılmaz bir ikili olduk. Onun en iyi arkadaşıydı ve şimdi de benim.

"Hal. Bugün işe kaçta gidiyorsun?" Ben yukarıdan sesleniyor.

"Vardiya iki saat içinde başlıyor," diye bağıriyorum gözlerimi devirerek. Bunu bana kahvaltıda zaten sormuştu.

Sürekli nerede olduğumu bilmek istemesi beni sinirlendirmeye başladı.

Ya evdeyim, ya işte, ya da spor salonundayım. Takip edilecek kadar ilginç biri değilim.

Ağır ayak sesleri merdivenlerde yankılanıyor ve ona bakmak için döndüğümde aynada siyah saçlarını şekillendirmeyi bitiriyor.

Yani, seksi biri. Kuzenlerinin mali işlerini yürüten iyi bir işi var.

Ve aksanı. İlk buluşmamızda beni çeken şey buydu. Derin ve İngiliz. Lezzetli.

Gülümseyerek bana doğru döndü ve yanıma geldi. "Şu

köpek yığınının üstünden çek ve bana sarıl." Kaşlarımı

çatıyorum ve Bertie'yi okşamaya devam ediyorum.

"Köpeğime kötü davranma," diye karşılık veriyorum.

"Sadece oyun oynuyorum. İşe gitmeden önce sevgilime sarılmak istiyorum."

Ağzımın içini çiğniyorum.

"Saat 18:00 mi? Çalışmaya başlamak için geç değil mi?" Bertie'ye dokunuyorum ve ayağa kalkabilmem için üzerimden atlıyor.

Ben'in kolları belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

"İş yemeği. Her neyse, biliyorsun bu hafta sonu altı aylık yıldönümümüz" diye fısıldıyor, dudaklarını yanağımda gezdirerek.

İlginç bir saptırma. Bu son zamanlarda olanlardan sadece biri.

Gece geç saatlere kadar süren akşam yemekleri, iş telefonları, acil randevular. Dün gece bizde kalmasına bile şaşırdım.

"Biliyorum," diye yalan söyledim. Hiçbir fikrim yoktu. Kim altı aylık yıldönümlerini kutlar ki? "Akşam yemeği? Otel? Kulağa nasıl geliyor?"

İçimde kelekler uçuşmalı. Öyle değil mi?

"Mükemmel."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Belki de babamın ölüm yıldönümü yaklaştığı içindir. Onu kaybettiğimden beri kendimi uyuşmuş hissediyorum.

Belki kıvılcımımı geri kazandığımda Ben'e karşı daha fazla şey hissedeceğim. Uzaklaşıyor ve mavi gözleriyle beni değerlendiriyor.

"Heyecanlı görünmüyorsun. Aslında yaptığım hiçbir şey seni heyecanlandırmıyor. En son ne zaman sikimi içine soktum?"

Sözleri karşısında irkiliyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

Hayatta olduğumu hissettiğim tek an Shelby'imın direksiyonunda olduğum anlar.

En iyi arkadaşım Lily, sorunun bende olmadığını, sadece Ben'den hoşlanmadığımı söyleyip duruyor. Belki de haklıdır.

"Sadece çok şey yaşıyorum." Başımı hafifçe vuruyorum ve yüzü yumuşuyor. "Kafan hep çok meşgul."

Başımı sallıyorum. Beynimin içinde yaşamının nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Günün her saati bir fikirden diğerine koşturan bir sincap yaşıyor sanki orada. Çok yorucu.

"Cumartesi akşam yemeği?" Sohbeti değiştirerek soruyorum.

"Ben ısmarlıyorum."

Kravatını düzeltirken garip bir sessizlik oluyor.

"Güzel. Benim gitmem gerek. Daha sonra buraya gelip senin dönmeni bekleyeyim mi? Saat kaç olur?"

Başımı sallıyorum ve ona bir gülümseme sunuyorum.

Aramızda doğru olmayan bir şeyler var ve bu durum uzadıkça, bunun ben olmadığımı düşünmeye başlıyorum. Ama sanırım beni daha fazla görmek için çaba sarf ediyor.

"Kulağa hoş geliyor. Muhtemelen gece iki gibi. Ön kapıdaki yedek anahtarımı al ve içeri gir."

Kollarımı boynuna doluyorum ve parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı dudaklarına bastırarak düşüncelerimi susturmaya çalışıyorum.

Hayır.

Hiçbir

şey.

Belki de kırıldım. Yıllardır orgazm olmamışım gibi geliyor.

"Mmm, hazır olacağım ve seni yatakta bekleyeceğim, güzelim."

Harika. Tam da vardiyadan sonra ihtiyacım olan şey.

"Toplantında iyi eğlenceler," diye fısıldıyorum.

Ayrılmadan önce beni bir kez daha öperken, ön kapı arkasından kapandığında içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor.

Huzur.

Tekrar kanepeye çöktüğümde Bertie de bana katılıyor ve başımı onunkinin üzerine koyuyorum.

"Ne düşünüyorsun? Gitmesi gerekiyor mu?" Ona fısıldıyorum ve gülüyorum. Bana cevap vermeyecek.

"Arabayla gezmeye ve yürüyüşe ne dersin?"

İşte bu onun dikkatini çeker. Bertie heyecanla havlıyor ve kuyruğunu cılgınca sallayarak yere atıyor.

Ve işte böyle, onun mutlu küçük yüzünü görünce stresim eriyip gidiyor.

Sadece köpeğimle bile mutlu olurum. İhtiyacım olan tek şey bebeğim ve arabalarım.

Oh

-Ve işimi.

Tam Bertie'ye koşum takımını takarken, telefonum kanepede titriyor ve asla görmezden gelemeyeceğim bir isim söylüyor.

Dr. Finn Quinn.

Suratımı asıp telefonu açtım. Bugün kardeşi Declan'ın düğünü var. Ne istiyor olabilir ki?

"Dr. Quinn. Her şey yolunda mı?" Bertie ön kapıda sızlanırken soruyorum.

"Evet. Şey. Aslında hayır. Conan bir araba kazası geçirdi ve kalçasından cam çıkarılması gerekecek gibi görünüyor. Giderdim ama bir iğnenin yakınında olamayacak kadar çok içtim."

Yaltaklandım. Ahh.

"Tamam. Benim yapmamı ister misin? On beş dakika içinde hastaneye varabilirim." Bir an duraksadı.

"Onu alabilir misin? Bunun tıbbi kayıtlarına geçmemesini tercih ederim. Dövüş kariyeri için falan."

Yutkundum.

"Elbette. Ama burada hiçbir şeyim yok."

Finn nefesini dışarı üflüyor. Ona kendi ofisime ihtiyacım olduğunu söyleyip duruyorum ama hastane finans müdürü henüz bana bir ofis vermiyor.

"Ofisimi kullan ve kapıyı arkandan kilitle."

Kalbim hızla çarpıyor ama bu bana güvendiği anlamına geliyor. Bu da onun akıl hocası olarak her şey demek.

O kendi alanının en iyisi, ben de kendi alanımın en iyisi olmak istiyorum. "Bana yerini ve numarasını mesaj at. Şimdi gidiyorum."

"Minnettarım, Hallie. Teşekkür ederim. Eğer Conan bir baş belasıysa, onu uyuşturmayın."

Kıkırdıyorum. Declan ve Conan hakkında çok şey duydum. Yakın bir aile gibi görünüyorlar.

"Yapacağım."

Telefonu kapatıp Bertie'nin yanına çömeliyorum.

"Söz veriyorum, eve döner dönmez seni dışarı çıkaracağım. Ya da belki Lily gelip seni gezdirebilir." Başını öpüyorum ve kayışını çıkarıyorum. Homurdanıyor ve kendini oturma odasına geri götürüyor.

"Seni seviyorum," diye sesleniyorum.

Ayrılmadan önce arabayı kilitleyip yeni kamerayı açıyorum, böylece ona göz kulak olabiliyorum.

Sürücü koltuğuna tırmanırken derin bir nefes alıyorum. Canavarım benim. Babam bana biraz miras bıraktı, ben de Finn'in tavsiyesine uydum.

Onun arabasını tamir ettim ve kendime hayalimdeki arabayı aldım. Sonra süper şarj ettim, tüm boruları yeniledim ve olabildiğince gürültülü ve hızlı hale getirdim.

Bu bana yeniden gülümseme özgürlüğü verdi.

Motor kükrüyor ve damarlarımda sıcak bir heyecan patlıyor.

Conan her zaman ilgimi çekmiştir. Sanırım sonunda onunla tanışma vaktim geldi.

BÖLÜM 3

CONAN

"İ Sanırım burada," diyorum Finn'e. Farlar arkamdan gelip karanlığı yarıp geçerken. Araba durur, ama motorun alçak, derin mırıltısı -kaburgalarınızda hissettiğiniz türden- bir şüphe dalgası gönderir omurgamdan aşağı.

Bu normal bir araba değil. Bu kaslı. Tahmin etmem gerekirse, bir Shelby. Tabancamı sıkıca kavradım.

"Finn. Hangi lanet arabası var?" Kıkırdıyor.

Kendini beğenmiş piç.

"Ah evet. Arabalarını sever, Con. İyi eğlenceler. Uslu dur ve onu dinle." Hat kesildi.

Kapıyı iterek açarken homurdanıyorum, acıdan yarı yığılmış halde kıcıımı dışarı çıkarmaya çalışıyorum. Elim çerçeveye takılıyor ve kendimi yukarı sürüklüyorum.

"Siktir git," diye tıslıyorum keskin bir sarsıntı uyluğumu yırtarken. Bir el, küçük ve sıcak, belime konuyor.

Ve yemin ederim, yıldızlar görüyorum.

Kahretsin. Kalp krizi mi? Ya da daha kötü bir şey?

"Ağırlığını sağlam bacağına ver ve sana yardım etmeme izin ver," diyor, yumuşak ama sert. Şeker gibi tatlı ve bağımlılık yapıcı.

Sola bakıyorum. Karamel saçları ışığı yakalıyor, o yumuşak bukleler lanet olası bir hale gibi parlıyor.

Küçük. Neredeyse göğsüme kadar geliyor. Ama kendinden çok emin. "Düşüp seni ezmek istemiyorum, sevgilim."

"Düşmeyeceksin. Seni hastaneye götürmeliyiz, o yüzden kes, kes, Conan."

Kolunu bana doluyor, sanki bunu binlerce kez yapmış gibi beni arabasına doğru yönlendiriyor. Ama sonra onu gördüm.

Düşük homurtu. Mat, koyu mavi şal.

Vay anasını.

"Bu Shelby GT500 Heritage Edition mı?" Zaten bildiğim halde soruyorum.

"Evet. Süperşarjlı. Remapped. Her şey var. Şimdi, bin. Lütfen."

Bakışlarını bacağıma çevirdi, kan pantolonumu ıslatıyordu.

Yolcu koltuğuna yığılıp bacağıma homurdanarak içeri çekerken içeriden kiraz kokusu geliyor. Direksiyonun arkasına geçtiğinde nihayet tam olarak bakabiliyorum.

Ve kahretsin. Boku yemiştım.

Eğer kanamam olmasaydı, aletim çelikten daha sert olurdu. Beni bakarken yakaladı.

"Ne? Daha önce hiç güçlü bir araba kullanan kadın görmedin mi?" diye çıkıştı, gözleri yoldaydı.

Alınan.

"Hayır, hayatım. Yargılamıyorum. Hayranlık duyuyorum."

Bu canavarı kullanma şekli - pürüzsüz, hassas, korkusuz - neredeyse erotik. Trafığın içinden çocuk oynucağı gibi geçiyor.

"Evet?" Gözlerini bana çeviriyor ve kalbim küt küt atıyor.

Çok güzel bir kadın. Keskin çene. Yumuşak dudaklar. Bir erkeği yerine mıhlayabilecek ela gözler. Bukleleri yüzünü bir rüyadan çıkıp bir araba reklamına girmiş gibi çerçeveleyiyor. Sonra gözleri tekrar yola kayıyor ve ben nefes veriyorum.

Elimi karbon fiber gösterge panelinde gezdiriyorum. "O çok güzel bir canavar."

"O benim bebeğim." Direksiyona dokunuyor, ciddiymiş gibi gülümsüyor. Rüzgâr saçlarını kaldırıyor ve ben bacağımdaki acıyı unutuyorum.

"Böyle araba kullanmayı nereden öğrendin?"

"Babamdan. Eskiden arabalarını tamir ederdik ve beni pist günlerine götürürdü. Sanırım mirasını devam ettirmeye çalıştım."

Sesinde bir aksaklık var. Gömmeye çalıştığı bir acı titreşimi. "Özür dilerim," diyorum. "Eminim sizinle gurur duyardı."

Omuz silkiyor ve bir kıvrımını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Sanırım."

Sertçe yutkunuyorum. Bu tür acıları bilirim. Onunla yaşıyorum. Annemin o hastane yatağındaki yüzü aklımdan çıkmazdı. Hâlâ da öyle.

"Bu canavarın içinde en hızlı ne kadar gittin?" Vardiyaya ihtiyacım olduğu için soruyorum. Kırmızı ışıktaki bana yan gözle baktı.

"Polis değilsin, değil mi?"

İçimden bir kahkaha patlıyor. Keşke bilseydi.

Bir parmağımı dudaklarıma bastırıyorum. "En karanlık sırların benimle güvende."

Başını sallıyor. Işık yeşile dönüyor ve lanet olsun, o ışığı yumruklarken ben koltuğa yapışıyorum. Motor kükrüyor, hız göstergesi tırmanıyor ve adrenalinim de onunla birlikte yükseliyor.

Tanrım.

"Sanki dünyanın sahibiymiş gibi sürüyor. Bununla seninle yarışmayı çok isterdim," diye mırıldanıyorum.

"Seni pistte toz içinde bıraktım," diye sırtıyor.

Gülüyorum, midem bulanıyor. Bu kadın tam bir bela.

"Oh, Hallie. Kiminle oynadığını bilmiyorsun." "Ne yani, parçalanmış bir Bugatti ile kazanacağını mı sanıyorsun?" diye karşı çıkıyor. Ouch.

Düşük darbe.

"Hemen tamir ederim, sorun değil."

Hastaneye yaklaşırken dudağını çiğniyor, gözleriyle bir yer arıyor.

Birkaç tanesinin içinden geçiyor.

"Bir boşlukta geri geri gitmekten nefret ediyorum, tamam mı?"

İki elimi de kaldırıyorum. "Yargılamak yok. Geriye doğru yarışmayacağız."

"Güzel. Ayrıca, adil olmak zorundayız. İki Shelby ya da iki Bugattis.

Kimin gerçekten yetenekli olduğunu görmek için."

Yeterince adil. Bir Shelby bulabilirim. İçeri girmektense ateşe vermeyi tercih edeceğim bir yere dikiş attırmak üzere olmasaydım.

Hastaneler beni mahvediyor. Annemle ilgili son hatırladığım şey de **b ö y l e** bir yerdeydi. Soğuk duvarlar. Bipleyen makineler. Solgun yüzü. Gitmişti.

Kafeste kendimi kaybettiğimde aklıma gelen anı bu. James ayağa kalkmadığında. Ellerim durmadığında.

Hallie motoru durdurup beni geri sürükledi.

"Bu bir ambulans yolculuğundan çok daha eğlenceliydi," diyorum ona, güzel sahibi kısmını atlayarak.

"Dikkatini dağıttığına sevindim," diyor parmaklarını direksiyonun üzerinde gezdirerek.

Gözlerindeki o parıltı? Lanet olsun, bir şeyler yapıyor.

"Yürüyebilir misin, yoksa sana bir tekerlekli sandalye getireyim mi?" Alay ediyorum. "Topallayacağım. Sadece cam."

Suratını asıyor ve sonra başını sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse, önemli bir şeye çarpmış olsaydı, şimdiye kadar kan kaybından ölmüş olurdun."

Yüce Tanrım.

Boğazım düğümlendi. Kesinlikle komik değil.

Ama gülüyor, sanki sadece hemşire şaka sıymış gibi. Finn de öyle yapıyor, neşter tutarken ölmemle ilgili şakalar yapıyor.

Eli sağlam bacağıma dayanıyor. Nabzım raydan çıkıyor. "Şaka yapıyordum. Birkaç dikiş ve sonra savaşımaya hazır olacaksın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Benim hakkımda tam olarak ne biliyorsun?"

Peki ben neden onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum? Finn onu lanet olası bir sır gibi saklıyor.

"Komik, asabi ve inanılmaz yetenekli bir kafes dövüşçüsü olduğunu biliyorum."

Başımı salladım. "Devam et. Övgülerin tadını çıkarıyorum." Kıkırdıyor. Sırıtiyorum.

"Belki önce iğneye oturursun, sonra sana gerisini anlatırım."

Finn'in ofisine girdiğimde, o geri döndü ve ben neredeyse sandalyeden düşüyordum.

Beyaz ceket. Siyah çerçeveli gözlük. Dağınık bir topuz saç. Vay anasını.

Rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum, nefesimi içime çekiyorum. Tek hayal edebildiğim onun dizlerinin üzerinde bana bakıyor olması. Profesyonel Hallie bir sorun.

Eldivenlerini takarak bir araba dolusu malzeme getiriyor.

"Önce camı çıkaracağım. Sonra da pantolonunu çıkarmanı istiyorum ki yarayı temizleyebileyim ve kaç dikişe ihtiyacın olduğunu görebileyim. Kulağa hoş geliyor mu?"

Başımı salladım. "Beni soymanın çok daha iyi yolları var."

Gülümsüyor, bir ritmi bile kaçırıyor.

"Giysilerindeki mikropların yaraya bulaşmasını istemiyorum." "Doğru.

Şakanın sırası değil."

Odaklandı. Sabit. Çok seksi. "Derin nefes al. Bu acıtabilir."

Destekliyorum. Metal alet ışığın altında parıltıyor ve sonra kalçamda yakıcı, beyaz bir acı beliriyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, odayı dağıtma dürtüsüyle savaşıyorum. Onu korkutamam.

Bardak metal kaseye çarpıyor. Yaraya bir bez bastırıyor.

"Pantolonunu çıkar lütfen."
Kemerimi kurcalıyorum, çıkarıp bir kenara atıyorum.
Boxer. Tanrı'ya şükür.
Bir kolumu başımın arkasına koyup arkama yaslandığımda boğazını temizliyor. "Benim için rahatla."
Sesi yatıştırıcı ama emredici, nefes almamı sağlıyor. Yaraya antiseptik sürüyor ve...
"Aferin oğlum."
Gözlerim şak diye açıldı. Kan güneye doğru akıyor.
"Öyle miyim?" Sırıtiyorum. "Ödül alacak mıyım, Hemşire Hallie?" Yanakları kızardı.
"Bir yerlerde çıkartmalarım olabilir."
"Hmmm." Düşünüyormuş gibi yaparak başımı sallıyorum.
"Birkaç dikişe ihtiyacın olacak. İğnelerle aran iyi midir?"
Gözleri ağır dövmeli ön koluma ve elime kilitleniyor. Sanırım cevabını şimdi anladı.
"Hayır. Korkuyorum. Elimi tutabilir misin?"
Kıkırdıyor, kalçama dokunuyor.
"Seni dikmek için iki ele ihtiyacım var. Başka bir hemşire çağırabilir miyim?" Dilimi dişlerimin arasında gezdiriyorum.
"Hayır. Senin için cesur olacağım."
Malzemeleri almak için rafa yöneldi. Nefes alıyorum.
Bu kadın. Çok havalı. Keskin. Şımarık. Beyaz önlüklü lanet bir rüya.
"Vay canına," diye mırıldanıyorum
nefesimin altında. O da bana baktı.
"Vay canına mı?"
Kahretsin.
Bir hemşire fantezim olduğunu bilmiyordum. Ama şimdi olduğundan eminim. Bana ilaç verdiği kısmı kaçırıp kaçırmadığımdan emin değilim.
Neden ağzımdan 'vay be' çıktı ki?
"Umm..." Dudağımı çiğniyorum, çırpınıyorum. Finn bana uslu durmamı söyledi. Onun için çalışıyor. Elinde bir iğne var.
Bana doğru dönüyor, dikişler hazır.
Sırıtiyorum, yine ukala.
"İşin bittiğinde başka bir iyi çocuk daha alacak mıyım?" Umarım evet der.

BÖLÜM 4

HALL EI

D Kulak Tanrısı. Bu adam. Yanıyorum.
O bu kadar dikkat dağıtıcıyken nasıl konsantre olacağımı bilmiyorum. Sadece bakmak için değil. Ama çok komik.
Ve nedense beynimden ağzıma giden filtre onun yanında çalışmıyor.
Bu benim işim. Profesyonel olmalıyım.
"Belki. Kıpırdamadan durursan."
Ona tatlı bir gülümseme sunuyorum ve yarayı tekrar dikmek için işe koyuluyorum. Başımın yan tarafına diktiği bakışlarının farkındayım.
Mümkün olduğunca temiz tutmak için elimden geleni yapıyorum, son dikişe geldiğimde bir nefes veriyorum.
"Birkaç gün dinlenmen gerekecek. Temiz tut. Dikişler zamanla eriyecek. Yine de kanamaya başlarsa ya da enfeksiyon kapmış gibi görünürse tekrar gel. Ya da Finn'le konuşun."
Doğrulamak üzereyken parmağımı kaldırıyorum ve gözleri açılıyor. "Daha işim bitmedi. Kapatmam gerek."
"Tamam, Hemşire Hallie." Beni selamlıyor ve tekrar uzanıyor.
Kahkahalarımı tutuyorum. Ona iyi çocuk dediğime inanamıyorum.
Onun da bu işle ilgilendiğine inanamıyorum. Bahse girerim Finn gibi birçok sırrı olan bir adamdı.
Yarayı sarmayı bitiriyorum ve onun koyu yeşil gözlerine bakarken sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum.
"Aferin oğlum. İşin bitti."

Yemin ederim nefesinin altında homurdanıyor ve ben de kalçalarımı sıkıyorum. O kadar yakışıklı ki. Dövmeleri ona korkutucu bir hava katıyor ama gözlerinde onu ele veren bir kıvılcım var.

Bir hafiflik. Eminim birçok insan ondan korkuyordur, ama benim için o beni rahatlatıyor ama içimi de yakıyor.

Pantolonunu yerden alıp ona uzattım ve elimden alırken gülümsedi.

"Ben. Um." Boğazımı temizliyorum. "Seni dışarıda bekleyeceğim." Kapıyı işaret ettim ve beceriksizce geri çekildim.

"Neden? Donumu çıkarmıyorum ki. Son bir saattir bakıp duruyorsun. Bu noktada mahremiyete ihtiyacım yok."

Pantolonunu kaydırıp yukarı çekerken olduğum yerde kalakalıyorum. O bunu yaparken gömleği kalkıyor ve ben de onun karın kaslarını görüyorum. Ve tabii ki daha fazla mürekkep.

Her santimi dövmeli mi diye merak ediyorum. Gözünün altında bir yıldız bile var.

Belki de her birinin bir hikâyesi vardır.

"İyi misin, Hallie?" diye soruyor.

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve ağzım açık kalıyor.

"Evet, sadece mürekkebine bakıyordum. Bir ton mürekkebin var." "Acıyı seviyor olmalıyım." Bana arsız bir sırıtiş fırlattı. "Fiziksel acı bazen zihinsel acıdan daha iyidir."

Yüzünde kasvetli bir ifade belirdi ama sonra yerini gülümsemeye bıraktı.

"Evet, bunu tekrar söyleyebilirsin. Dövüşmek, dövmeler, sevişmek ve arabalar.

Bunlar benim dikkatimi dağıtıyor."

Bana doğru topallayarak bir adım atarken dudağımı çiğniyorum.

Tanrım, üzerimde yükseliyor ve bana bakıyor.

"Kulağa iyi bir kombinasyon gibi geliyor," diyorum ona.

"Seni eve bırakmamı ister misin?" Saatiime bakarak soruyorum.

"Garajıma lütfen. Vaktin var mı?"

Kirli sakalını kaşıyor; kirli kahverengi saçlarından biraz daha koyu.

"Vardiyanın başlamasına daha bir saat var. Senin için erken geldim."

Bir ömür gibi hissettiren bir süre boyunca ruhuma bakıyor. Boğazını temizleyene kadar nefesimi tutuyorum.

"Beni iyileştirdiğin için teşekkür ederim. Telefonunuzu alabilir miyim?" Ona göz kırpmıyorum. "Neden?"

Bana tehditkâr bir sırıtişla bakıyor.

"Numaramı rehberine eklemek istiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa, sana bir iyilik borçluyum. Beni ara, ne istersen yaparım."

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum.

"Hemşire olmak tam anlamıyla benim işim Conan. İyiliğe ihtiyacım yok, gerçekten."

Yüzü sertleşiyor. Avucunu açıp uzatırken yüzünde beni ürperten bir karanlık beliriyor.

"Ben böyle çalışırım, bela. Sen benim sırtımı kaşı, ben de bir gün seninkini kaşıyayım. Senin için bir şeyi düzeltmem ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin."

Oflayarak telefonumu beyaz ceketimin cebinden çıkardım, kilidini açtım ve devasa avucunun içine yerleştirdim.

Az önce bana bela mı dedi?

O tıklamakla meşgul ve ben odanın içinde öylece bakıp bekliyorum.

"Tamamdır. Beast olarak kaydedildim."

Ekranımda onun adına bakıp gülüyorum ve düzenle tuşuna basıp sonuna 'ie' yazıyorum.

"Beastie kulağa daha hoş geliyor."

Anahtarlarımı yan taraftan alan Conan benim için kapıyı açıyor. İçeri girdiğimde, beni arabama doğru yönlendirirken eli belimi sıyrıyor.

"Ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?" Resepsiyona geldiğimizde soruyorum. "Hayır. Bir viski daha sonra halleder."

BÖLÜM 5

CONAN

Hallie, arkadaşının yarın akşam bir sanat galerisinde sergisi olduğunu ve pilates yüzünden baldırlarının onu nasıl öldürdüğünü anlatıyor.

Çok fazla karşılık vermedim, çünkü dürüst olmak gerekirse, onun içini dökmesini duymak bile beni rahatlatıyor.

O sohbet etmekten mutlu, ben de çenemi kapatıp dinlemekten. Gerçi telefonu bardak tutucusunda vızıldayıp duruyor ama sisteminden hiçbir arama gelmiyor. Bu rahatsız edici.

"Ne olduğunu görmek ister misin?" diye soruyorum.

Sürekli bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Benim için bakmak ister misin? Kenara çekmeye zahmet edemem. Şifrem 141069."

"Elbette."

Şifreyi giriyorum ve bildirimlere göz atıyorum. Bir çeşit güvenlik kamerası uygulaması ona evinde birinin olduğunu söylüyor.

"Hallie. Birlikte yaşadığın biri var mı?"

"Ben ve köpeğim. Neden?"

"Evinde birinin olduğunu söylüyor, tatlım." Kafamı kaşıyorum.

"Görüntüde yaşayabileceğimi söylüyor, ister misin?"

Sınırları aşmak istemiyorum ama onun güvende olmasını istiyorum. Sikerim böyle işi. Silahımı Bugatti'mde bıraktım.

"Eee. Evet. Muhtemelen Bertie yaramazlık yapıyordur."

Düğmeye basıyorum ve ses sistemden duyuluyor. Rastgele soluk benizli bir adamın sarışın manken tipli bir kadınla sevişmesini izlerken ağzım açık kalıyor.

"Conan. Bu da ne böyle?" Yüzü soluyor.

"Kenara çek."

Bir Shelby'de ölmek istemiyorum. En azından benim kullanmadığım bir Shelby'de. Dediğimi yapıyor, telefonu ona uzatırken elleri titriyor. Nefes nefese kalırken eliyle ağzımı kapattı.

"O orospu çocuğu," diye tükürdü. "Kim o?" diye soruyorum.

Cevabı biliyorum ama duymak istiyorum.

"Bu piç benim erkek arkadaşımı. Muhtemelen terk edeceğim biriydi ama konumuz bu değil. Benim lanet olası evimde ne halt ettiğini sanıyor?!"

Parmakları telefonunu öyle sıkıyor ki bembeyaz oluyor. Ben de elinden çekip aldım.

"Ne salak herif," diye mırıldandım.

"Aptal olan o mu? Daha çok benim gibi. Ne kadar utanç verici."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve içgüdüsel olarak onu silmek için eğiliyorum.

"Bu göt için ağlama. Zaten boktan biri gibi görünüyor. Daha iyisini yapabilirsin."

Titrek bir nefes alıp gözlerimin içine bakarken duraklıyorum. Ve işte orada, onların içinde kayboluyorum.

"Seni daha iyi hissettirecek bir fikrim var."

Finn bunun için beni öldürebilir ama bu benim terapim... intikam türü. Ve Hallie'nin de bundan hoşlanabileceğini hissediyorum.

Ve ben bir erkeğim. Egomuzu incitmenin bizi elde etmenin en iyi yolu olduğunu biliyorum. "Dinliyorum."

İpeksi saçlarından bir tutamı kulağının arkasından okşuyorum.

"Gidip ona bir ders verelim. Seni geri beklemiyordur herhalde?"

Başını sallıyor.

"Pekâlâ. Şunu hayal et. Kapıdan içeri dalıyoruz, bacakların belime sarılmış. Birbirimizin kıyafetlerini yırtıyoruz. Seni öpüyorum. Ağzımın içinde inliyorsun. Onu ve acınası halini görmezden geliyoruz.

performans. Onlara izleyecekleri çok daha heyecan verici bir şey veriyoruz. Ona bunu daha iyi yaptığını göster."

Güzel gözleri irileşiyor ve kıkırdıyorum, büyümekte olan ereksiyonumu aşağı itiyorum.

Kulağa mükemmel geliyor.

Dudaklarında yaramaz bir gülümseme beliriyor. Gözlerimi onlardan ayıramıyorum. "Ben... bu planı sevdim."

"Var mısın? Onunla yatacağız. O senin gözyaşlarını hak etmiyor, bela. Ona bunu ödetelim. Sonra da o zavallı kıcını tekmeleyip evinden atarız."

Işıl ışıl sırtışı beni heyecanlandırıyor.

"Bu işe bulaşmak istediğine emin misin? Ya işler çirkinleşirse? O kutular, seni yumruklayabilir ya da başka bir şey yapabilir."

Derin bir kıkırdama göğsümde titreşiyor.

"Hallie. Sence bu sıska adamın bir şansı var mı? O bardak hâlâ bacağımda olsa bile onu yere sererdim. Benim için endişelenme."

Nefesini dışarı üflüyor.

"Öpüşme kısmı seni rahatsız etmiyor mu?" Elimi yüzüme sürüyorum.

Kendinden nasıl bu kadar emin olabiliyor? O bir afet. Komik ve oldukça havalı.

"Hallie. Bu dünyada yürüyen hiçbir erkeğin senden gelecek bir öpücüğü asla ve asla geri çevirmeyeceğinden eminim."

Yanakları kızarıyor ve arkasını dönmek istiyor ama ben onun yerine çenesinden tutarak gözlerini benden ayırmamasını sağlıyorum.

"İyi bir kız olma ve bu pisliğe bir bok olmadığını gösterme sırası sende. Sana saygısızlık ettiği için onu sikeyim."

Alt dudağı titriyor ve başparmağımı dudağının üzerinde gezdiriyorum.

Gecemin böyle geçmesini beklemiyordum ama böyle sonuçlanmasına çok sevindim.

"Şimdi, bu gürültülü arabayı evinden bir blok kadar uzağa park edeceğiz. Sürpriz unsurunu korumalıyız. Sonra ikinci aşamaya geçeceğiz... sevişmeye." Ona göz kırpiyorum.

Kıkırdıyor ve göğsüm kabararak tenime sürtünmeme neden oluyor.

"Tamam, otoriter."

Tuttum.

"Trouble, hiçbir fikrin yok. Şimdi sür."

Koltuğumda arkama yaslanıyorum, ne kadar tahrik olduğumu saklamak için sikimi ayarlıyorum.

Bizi evine geri götürürken daha da kötüleşiyor.

Tüm bu zaman boyunca onu kaputun üzerine eğip sıkı kışına şaplak atmayı hayal ediyorum.

Hay sikeyim.

Bu adam gerçekten gezegendeki en aptal adam. Onun parmaklarının arasından kayıp gitmesine nasıl izin verebilirdi?

BÖLÜM 6

HALL EI

Conan sürücü koltuğundan inmeme yardım ediyor, bir sokak lambasının altında üzerimde yükseliyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Ne halt ediyoruz biz? Ama adrenalin zaten kan dolaşımda, sıcak ve canlı. Conan'ın planına bayıldım. Benimki Ben'i mesajla terk etmek ve ona kendi canlı seks kasetini göndermek olurdu.

Ama bu? Bu beni güçlü hissettiriyor.

Conan haklı. Ben'i sikeyim. Beni küçük düşürdüğü için. Benimle oynadığı için. Ucuz bir fahişeyi kanepemde becerdiği için. Orası benim evim. Benim sığınağım.

Ve Conan gibi bir adamla? Ben benimle hiç tanışmamış olmayı dileyecek. "Ben iyiyim."

Conan avucunu belime bastırıp beni sokakta yönlendirirken tüylerim diken diken oluyor.

Yolun sonuna yaklaştığımızda "Sol mu sağ mı?" diye soruyor.

"Sağdan ikinci."

Merdivenlere ulaştığımızda derin bir nefes alıyorum. Hâlâ sevişiyorlar mı?

Conan'a dönüp bakıyorum. Bir parmağını dudaklarına götürüyor ve beni sessizce merdivenlerden yukarı kadar takip ediyor. Anahtarı sokuyorum ve ses çıkarmadan çeviriyorum. Kapı açılır açılmaz elleri kalçalarımı kavırıyor ve beni döndürerek yüzünü ona çeviriyor.

Nefesim kesiliyor, burunlarımız birbirine değiyor. Nefes alamıyorum. Tek duyduğum kulaklarımdaki kan çarpıntısı, diğer her şey soluyor, yıldızlar bile.

Tek görebildiğim o yeşil gözler.

"Öp beni, bela."

Kollarımı boynuna doladım ve onu aşağı çektim. Ağzım onunkine çarpıyor.

Dili içeri kayıyor, benimkini fırçalıyor, yavaş ve kasıtlı. Vay anasını. Özlediğim her şeyi hissediyorum.

Saf, ham elektrik. Eli yan tarafıma doğru kayıyor, öpücüğü derinleştirirken boğazımı sarıyor.

Ağzının içinde inliyorum ve geri çekiliyorum. Hayır. Bu gerçek değil. Ama... gerçek. Hiçbir öpücük böyle hissettirmemişti.

Yakınından bile geçmedi.

Dudaklarım şişti. Yüzüm kızardı. Bu sahte hissettirmede. Azıcık bile.

"Bizim 'performansımıza' ne oldu? Bizi burada göremez," diye fısıldıyorum.

Conan'ın elleri yüzümü çevreliyor, sıcak ve geniş. "Bu, sevgilim, alıştırma öpücüğümüzdü. Sadece ikimiz için."

Erkek türünden nefret etmem gerekiyordu. Ama Conan? Tüm nüfusu kurtarmak için çok iyi bir iş çıkarıyor. Tatlı biri. Tehlikeli. Ve o kadar ateşli ki doğru düzgün düşünemiyorum.

"Hadi yapalım mı?"

Dudaklarımda yavaş bir gülümseme beliriyor. Her şeye rağmen -aşağılanmış ve sikilmiş olmama rağmen- şu anda hissettiğim şey güç. Ve... evet. Çok tahrik oldum.

"Bacağına dikkat et. Ama hadi, canavar. Hadi gidelim."

Beni kollarının arasına alırken göğsünden bir hırıltı yükseliyor. "İntikam güzeldir," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Planlandığı gibi bacaklarımı beline doluyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve o da beni öpüyor. Vahşice. Sanki hayatta kalmak için bana ihtiyacı varmış gibi.

Oturma odasının kapısını zorlayarak koridorda ilerliyoruz. Ağızlarımız hiç ayrılmıyor.

"Siktir, Hallie. Senin içinde olmalıyım." Derin İrlanda aksanı külotumu ıslatıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, göz kırpmıyor, alt dudağımı ısırıyor, sonra ağzını tekrar benimkine çarpıyor.

İnliyorum. Yüksek sesle. Kendimi tamamen kaybetmiş

bir şekilde ona sürtünüyorum. Ve bu sahte değil.

Yakınından bile geçmiyor.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor, beni duvara yapıştırdığı gibi onu daha derine çekiyor.

"Tadın çok tatlı, bebeğim."

"Hallie! Ne oluyor lan?!" Ben'in sesi havayı yırtıyor.

Conan dudaklarına karşı sırtıyor. "Gösteri zamanı, bela." Nabzım yükseliyor. Öfke derimin altında kaynıyor. "Beni bırakma."

Sıkı tutuyor. Sabit. Ve omzunun üzerinden Ben'le yüz yüze geliyorum, kızarmış, çıplak, lanet minderimi gevşek aletin üzerinde tutuyor.

"Defol git evimden," diye feryat ediyorum.

Ben başını sallıyor, elleri siyah saçlarında geziniyor. Bertie mutfaktan içeri giriyor, dişlerini göstererek havlıyor.

"Sorun yok oğlum," diyorum usulca ve o da yanıma yerleşiyor, sağlam ve sadık.

"Beni aldatıyor musun?" Ben'in sesi çatlıyor. Bir kahkahaya boğuluyorum.

"Ciddi misin lan sen? Daha on saniye önce sikini ondan çıkardın." Sanki yakalanmanın utancından kurtulacakmış gibi göğüslerini avuçlayan sarışını işaret ediyorum.

"Çıkın dışarı. İkiniz de. Sana yeni bir kanepa için fatura göndereceğim, seni hasta piç."

Conan kıcımlı sızdı. Kollarında sarsılıyorum.

"Yapabilir miyim?" diye mırıldanıyor.

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama başımı sallıyorum.

Beni yere bırakıyor, bir adım öne çıkıyor ve kanepenin üzerine serilmiş giysi yığınına kaldırıyor.

Ben'in yüzünün rengi soluyor.

"Siktir git," diye homurdanıyor Conan, kapıyı işaret ederek.

Ben bize doğru adım atıyor, sanki gerçekten bir şey deneyecekmiş gibi şişiniyor. Conan tehditkâr bir şekilde gülüyor.

"Dostum, senin küçük aletini ve soluk kıcını bir ömür boyu yetecek kadar gördüm. Ya kapıya doğru koşarsın ya da seni pencereden aşağı atarım. Seçim senin."

Kız fırlıyor, elbisesini yerden kapıyor, çıkarken neredeyse yüz üstü masaya düşüyordu.

Ne baktı bir durum.

"Duymakta zorlanıyor musun?" Conan ona doğru ilerlemeye başladı.

Ben bana dik dik bakıyor, gözleri vahşi. "Bu lanet hayvanı beni dövmesi için mi getirdin?"

Omuz silkiyorum, yüzüm bomboş. "Sonunda orgazm olabilmek için onu geri getirdim, Ben.

Yıllar oldu."

Ben'in burun deliği alevlendi. Conan arkamdan karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Git," diyorum, sesim soğuk. "Sana dokunmak istemiyorum. Sana bakmak istemiyorum. İlişkimiz bitti."

Siktir. Bu çok iyi hissettirdi. Üzerimden bir yük kalkmış gibi. Ben'in benim için tek anlamı bu, ölü bir ağırlık.

"Hallie.

Açıklayabilirim." Oh,
bu iyi olacak.

Kalın kolunu belime dolayan Conan'a doğru yürüyorum.

"Lütfen, Ben. Açıkla kendini. Ölü babamın evine yanlışlıkla nasıl bir kız getirdiğini ve puf diye ikinizin de çıplak kaldığını ve aletinin kızın içine girdiğini anlat bana."

Ben başını sallar.

"Onu becermedim, Hallie."

"Hâlâ yalan söylüyorsun." Bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Arkana bak, salak, ve kameraya el sallama." Düz ekranın yanına monte edilmiş olan kamerayı gösteriyorum.

Ağzı açık kalıyor. Yüzünün tüm rengi soluyor.

"Seni bir daha asla görmek istemiyorum. İşimiz bitti. Defol git evimden!"

"Hallie. Bebeğim. Bunu halledebiliriz. Sadece bir sevişmeye ihtiyacım vardı; hepsi bu. Dışarı çıkmayacaksın ve bir erkeğin ihtiyaçları vardır."

Conan alay ediyor.

"O zaman lanet elini kullan," diye

çıkışıyorum. "Bunu düzelteceğim. Bir şans

daha-" Başımı sallıyorum, içimdeki tiksinti

kıvrılıyor.

"Hayır. Seni daha önce becermek istemedim ve bir daha asla istemeyeceğimden eminim. Şimdi, son kez. Dışarı. İlgilenmem gereken kendi ihtiyaçlarım var."

Conan'a bakıyorum ve kirpiklerimi kırıştırıyorum. Döndü,

gözleri kararmıştı. "Seni yaramaz, yaramaz kız," diye fısıldıyor.

Bir profesyonel gibi rolünü oynuyor.

Ben koşarak yanımdan geçiyor ama kapıda duraklıyor. Gözlerimi deviriyorum.

"Yerinde olsam vaktimi onunla harcamazdım," diye mırıldandı, sesi sertti. "Yatakta çok sıkıcı. Tek yaptığı çalışmak ve kestirmek. Ya da ölen babası için ağlamak."

Conan sertleşiyor. Elini benden çekti. Ve aynen böyle, yer değiştirdi. Hava çatlıyor.

Gözlerindeki öfke mi? Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Canavarı serbest bırakıldı.

BÖLÜM 7

CONAN

I Elimi boğazına doladım ve beynim daha yetişmeden duvara çarptı.
"Ne zaman çeneni kapatacağını bilmiyorsun, değil mi?" Göt herif sırtıyor.

"Bu konuda ne yapacaksın, seni İrlandalı pislik?"

Gülüyorum. Alçak. Karanlık.

"Benden sadece göletin karşısındasın. Benim türümün neler yapabileceğini biliyorsun. Bir sonraki sözlerini akıllıca seç derim. Yoksa benimle savaştan son Brit'in düştüğü duruma düşersin."

İçinden akan korkuyu tadabilecek kadar yakınına eğildim.

"Suratını dağıttım ve ceset torbasında gitti, merak ediyorsan söyleyeyim," diye fısıldıyorum, sadece o duyabilsin diye.

Yüzü alçıpanla aynı soluk tona bürünüyor. Parmaklarım nefes borusunu daha da sıkıyor.

"Kadınlarla böyle mi konuşuyorsun? Huh? Biraz saygılı ol."

Sonra onu hissettim. Hallie. Arkamda. Onun varlığı beni sakinleştirmekle kalmıyor, dizginliyor.

İstedğim gibi çenesini kırmıyorum. Onun yerine gömleğinden tutup ön kapıya kadar sürüklüyorum ve onu bir çöp gibi kaldırıma fırlatıyorum.

"Bir daha ona yaklaşırsan seni öldürürüm."

İçindeki korkak sonunda ortaya çıkınca kıcının üstünde geri çekildi.

"Buna pişman olacak. Sözlerimi unutma. Onu korumak için bana ihtiyacı var."

Yavaşça ona göz kırpıyorum.

"Onu tam olarak neyden koruyacaksın?"

Burada korunmaya ihtiyacı olan biri varsa o da ben ve kardeşlerimiz.

Ama sonra sırtıttı. Onun gibi erkeklerin hep arkasına saklandığı o sırtış. Gözlerinde bir şey titriyor, çok canlı.

"Göreceksin."

Hallie'nin eli sırtımı okşuyor.

Ben'in karanlıkta kayboluşunu izliyoruz. Onu bütünüyle yutması hoşuma gitmiyor.

"Ben tam olarak kim?" Kapıyı kilitlemek için dönerek soruyorum.

"Aslında hiç kimse. Kuzeninin işinde çalışıyor. Finans saçmalığı sanırım. Londra'dan gelmiş."

Başımı sallıyorum, tehdit hâlâ beynimde kan kokusu alan bir köpekbalığı gibi dolaşiyor. Gözlerindeki tanıma tesadüf değildi.

"Soyadı?" "Edwards."

Bu gece Declan'a gidecek. Bu Ben Edwards hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek istiyorum.

Ona bakıyorum. Başparmaklarını çeviriyor. Ama gözlerinde daha önce olmayan bir parıltı vardı.

"Seni eve bırakmamı ister misin?" diye

soruyor. Eli titriyor. Sadece hafifçe.

"İşe geri mi döneceksin?" Bir adım daha yaklaşıyorum.

Köpeği nefes nefese, göğsü havadaki yoğun gerginlikle aynı anda kabarıyor. Başını okşuyor.

Çömelip elimi uzatıyorum. Kokluyor, burnu tenimde ıslanıyor. "Aferin

oğluma." Kulağının arkasını kaşıyorum ve kuyruğu çılgına dönüyor.

Ayağa kalktığımda yine onun üzerinde yükseliyorum.

"Kusura bakma. Köpekleri severim," diyorum ona. Sanki bütün gün yaptığı ilk güvenli şeymiş gibi gülümsüyor.

"Evet, ben de. Ben de çok severim. Babamındı."

Nefes veriyor ve içimde bir şeyler kırılıyor. İnsanın iliklerinde hissettiği türden bir keder. Onu kendime çektim ve sarıldım. Sıkıca.

Gitmesinin imkanı yok. Gözümün önünden ayrılmasına asla izin vermeyeceğim. O tehdidin ne anlama geldiğini anlayana kadar olmaz.

"Tamam. Bana siktirip gitmemi söyleyebilirsin ama Finn'i arayıp açıklamama izin ver. Bu gece işten izin alırsın. Oturup film izleriz, kahve içeriz ya da sevdiğin tatlı şeylerden içeriz. Sonra Finn sabah beni alana kadar kanepede kalırım. Gidip arabayı da alabiliriz."

Kafası karışmış bir şekilde yukarı bakıyor. Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Neden ne, bela mı?"

Surat asıyor. Ve lanet olsun, bu bana bir şey yapıyor. Yapmasına izin vermemem gereken bir şey.

Bu rahatlık. Hepsi bu. O bir aile dostu. Yapmam gereken şey bu.

"Neden bana yardım ediyorsun? Beni tanımıyorsun ki. Ben'in peşinden kapıdan kaçıp beni kendi halime bırakabilirdin."

Dilimi ısırdım. Haksız değil. Neden bu kadar önemsemişimi bilmiyorum. Neden kaburgalarım yapışıyor?

"Çünkü ben bir pislik değilim. Ve bence sen gerçekten çok havalısın."

Gülümsüyor, yumuşak ve parlak. Gözleri cam gibi oluyor. Bir parmağımı yanağına sürüyorum.

"Teşekkür ederim, Conan."

"Bir şey değil. Sana borçlu olduğumu söylemiştim."

Kıkırdıyor. Bu ana ait olmayan bir ses. Ama yaşamasına izin verdim. Yaşamasına izin verdim.

Arkadaşlar. Sınır bu. Ve bir numaralı kural? Arkadaşlarını beceremezsin.

Elim kalçamdaki yaranın üzerinde geziniyor, pantolonumun altından acı fışkırıyor. Fark etti.

"Sana dikkatli olmanı söylemiştim."

Sesi kısık. Stern. Sikimin seğirmesine neden oluyor. "Ben yaramaz bir çocuğum, Hallie. Elimde değil."

Gözlerini deviriyor. Tanrım. Bundan çok hoşlanıyorum.

"Acıyor mu? Dikiş atmadığından emin olmak için kontrol etmemi ister misin?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Ama bir içki iyi gider. Bu beni iyileştirir."

"Dr. Quinn bana çok kızacak." Bakışları yere düşüyor.

"Bela, yirmi dokuz yıl boyunca kardeşimi oyaladım. Bu sefer suçu ben üstleneceğim. Bir şey düşünmeyecek, söz veriyorum. Güven bana, bu benim yeteneğim."

Sırıttıyorum ve o da yumuşuyor.

"Anahtarların nerede? Şimdi gidip arabayı getireyim de işimiz bitsin, getirirken de onu ararım, döndüğümde de rahatlamış oluruz."

"Bir kadeh şarap içebilirim. Ya da şişe."

BÖLÜM 8

HALL EI

"Lily. Buna inanamayacaksın," diye fısıldadım telefonda. Lily benim hayat boyu en iyi arkadaşım. Beni her zaman gören kadın. Dibe vurdum ve kanlı parmak eklemlerimle beni oradan geri çektiler.

"Ne? Sonunda geldin mi?"

"Ha-ha. Hayır. Bak, fazla vaktim yok ama Ben'i Dr. Quinn'in ateşli kardeşini tedavi ederken aldatırken yakaladım. Ve şimdi evimde ve bana bakmak için gece kalmak istiyor."

Hat sessizliğe gömüldü.

"Kahretsin, Hallie. Seni üç gündür görmüyorum ve bu oluyor. Ne kadar seksi?"

Sesimi sabit tutmaya çalışarak tırnaklarımı tezgâha vuruyorum.

"1.80'den uzun, dövmelele kaplı, sert... bilirsin işte, korkutucu ama muhteşem."

Aman Tanrım. Azgın bir ergen gibi konuşuyorum.

"Seni duvara yaslayıp bir güzel boğacak türden mi?" "Lily!" Nefes nefese kaldım.

Shelby'min derin gümbürtüsü sokakta yankılanıyor. "Şimdi arabamla geri döndü. Yarın akşam gel." "Oh, orada olacağım.

Benim yapmayacağım bir şey yapma." "Yani aslında istediğim her şeyi yap."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, kıkırdarak. "Ben de seni seviyorum."

Conan evime doğru adım atarken aramayı sonlandırıyorum, hava onunla birlikte değişiyor.

Ayakkabılarını tekmeleyip bakışlarını bana çevirdiğinde midem bulanıyor.

Sanki onun avıymışım gibi bakıyor. Nasıl düşeceğime çoktan karar vermiş gibi.

"Onu nasıl buldun?" diye soruyorum. "Ugh," diye inliyor.

"O muhteşem, Hallie. Motorun o lanet kükremesini düşünmek bile beni sertleştiriyor."

Sertçe yutkunuyorum ve şarabıma uzanıyorum.

"Al bakalım." Ona babamın en sevdiği viskilerden birini uzatıyorum.

Eskiden İrlanda'dan getirtiyordu. Conan'ın onaylayacağını düşündüm.

"Viski kızı mı?" Başını eğip karşımdaki tabureye yerleşiyor. "Bazen. Yine de bunu seviyorum."

Yavaşça bir yudum alıp dudaklarını yalıyor. Gözlerinde bir parıltı var, karanlık ve eğlenceli bir şey.

"Bu tadı nerede olsa tanırım. Şişeyi aldın mı?"

Başımı sallıyorum ve dolaptan almak için eğiliyorum. Şişeyi alıyor, etiketi inceliyor ve gülümsüyor; yumuşak, hüzünlü.

"Bu babamın gurur ve neşe kaynağıydı. Bu tarifi mükemmelleştirmek için yıllarını harcadı."

Ağzım açık kaldı.

"Bunu baban mı yaptı? Aman Tanrım. Babam hâlâ hayatta olsaydı ayaklarını öperdi. Bunun için yaşadı."

Başını sallıyor, gözlerinden saygılı bir şey geçiyor. "Bunu Amerika'da hiç görmedim. Sadece üzerinden uçtuklarımda."

"Babam onları altı ayda bir getirtiyordu. Bir keresinde İrlanda'ya gitmiş, oraya aşık olmuş ve bir daha da bırakmamış."

"Ne derler bilirsiniz..."

Tezgâha doğru eğiliyor ve nefesim kesiliyor. Çok yakın. Çok yakın.

"Ne diyorlar?" Fısıldıyorum.

"İrlandalıların tadını bir kez aldın mı, bir daha asla geri dönemezsin."

Bir kıkırdama yükseliyor ve ben onu bardağımın kenarının arkasına saklamaya çalışıyorum. "Bunun İrlandalıların şansıyla ilgili olduğunu sanıyordum?"

"O da var. Yani, bu gece sana şans getirdim, değil mi? Eski sevgilin şu anda sokakta çırılçıplak koşturuyor."

Onun yanından geçip kanepeye bakıyorum ve gözlerimi kısıyorum.

"Yakmama yardım etmek ister misin?"

Viskisini geri deviriyor. "Şimdi mi?"

Tezgâha vurarak gülüyorum.

"Hayır. Komşularımın bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Yarın bir nakliye şirketine aldırırım. Gerçekten her şeye varsın, değil mi?"

Sırıttıyor, kendine bir bardak daha dolduruyor.

"Evet, hayatım. Ben eğlenceli Quinn'im. Seni bir gecede belaya bulaştırır, sonra da kurtarırım."

Ona inanıyorum. O bir şişedeki şimşek, vahşi ve dokunulmaz, ama ona karşı gelersen, oyun biter.

Sessiz bir ritme yerleşiyoruz, radyo arka planda yumuşak bir şekilde mırıldanıyor.

"O pisliğin daha önce söylediklerine kulak asma. Sen sıkıcı değilsin. Aslında tam tersisin." Conan'ın sesi sessizliği kesiyor, keskin ve içten.

"Öyle olduğumu düşünmesi umurumda değil. Ve sanırım... bazen öyleyim. Ama benim hiç tanımadığı bir yanımda var. Havalı olduğumu biliyorum. Sadece doğru insanlar için."

Kadehini kaldırdı, ben de benimkini onunkiyile tokuşturdum. "Bunun şerefine, bela."

Kadehleri geri deviriyoruz.

"Ve çok iyi öpüşüyorsun. Biliyor musun, eğer Küçük Dick sözümüzü kesmeseydi, seni üst kata çıkarmak üzereydim. Orada biraz aklımı kaybettim."

Gözlerim büyüdü. Tenim yanıyor.

Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, aramızda her ne geliyorsa, ama bana yıllardır hissetmediğim bir şey hissettiriyor.

Seksi. Görülmüş. Gerçek.

Babam öldüğünden beri kendim için hiçbir şey yapmadım. Sadece var oldum. İyiymişim gibi davranırken sessizce keder içinde boğuldum.

Ama bu gece? Kafamın içindeki sesler, çok fazla olduğumu ya da yeterli olmadığımı fısıldayanlar, sustular.

Bu gece, ben sadece benim. Çok sesli gülen kız. Adrenalin peşinde koşan. Dudaklarında bir gülümsemeyle intikamı soğuk servis eden kız.

Conan'ın bardağındaki sıvıyı döndürmesini izliyorum. Bana bunu söylediğine pişman mı?

Bir nefes alıyorum. Boş ver.

Belki de nasıl se vi ş i le c e ğ i n i bilen birini hak ediyorumdur. Beni bir yer tutucu gibi hissettirmeyecek birini.

Ve sahip olduğum her kuruşa bahse girerim ki bu adam bunu yapıyor. O zaman oyuncaklarıma geri dönebilirim.

"Seni durdurmazdım." Sabit bir şekilde söylüyorum. Güvenle.

Kafasını kaldırdı.

Ve yemin ederim, ciğerlerim durdu.

Vahşi. Bana bakışını anlatacak tek kelime bu. Kendisine nasıl bir tasma taktıysa? Gitti.

Aniden ayağa kalktı ve tezgahın etrafında döndü. Kıpırdamadan duruyorum, kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, kalbim savaş tamtamları gibi çarpıyor.

"Benden ne istiyorsun, Hallie?" diye soruyor, sesi tehlikeli ve ilahi bir şeye dönüşüyor.

Kalçalarımı birbirine

bastırıyorum. O benim ligimin

çok dışında.

İhtiyacı olan şeyi ona asla veremem. Ben sıkıcıyım. Sade ve sıkıcı Hal.

Tıpkı Ben'in dediği gibi. Aptal, aptal Hallie.

BÖLÜM 9

CONAN

Sleep Token - Arcadia'da Bile

I kafasının içinde döndüğünü görebiliyorum. Sanki aklından geçen her bir şüpheyi şarapnel gibi duyabiliyorum. O gözlerin ardında bir kaos var ve ben her bir parçayı susturmak istiyorum. bunun. Sadece bir anlığına. Ona kim olduğunu hatırlatacak kadar.

Yüzünü kucaklıyorum, bir elim her iki yanında. Başparmaklarım şakaklarını okşuyor, yavaşça. Nazikçe. İrkilmiyor. Bu bir kazanç. Bu kız beni en iyi şekilde delirtiyor ve bana ne yaptığını bilmesi gerekiyor.

Onun güvenini kim kırdıysa siktirsin gitsin. Hepsini avlayacağım ve yüzlerini toprağa gömeceğim. Eğer bu Ben'se, onun işini seve seve bitiririm.

Ama şimdi? Sırf ezik erkek arkadaşını kızdırmak için dilimi boğazına sokarak onu duvara çarpmama izin veren halini hatırlamasına ihtiyacım var. *Eski erkek arkadaşını.*

"Bana geri dön, bela. Ben'in söylediklerinin canı cehenneme. Seni kendinden şüphe ettiren herkesin canı cehenneme. Buna değmezler. Sen onların olabileceğinden çok daha fazlasısın. Sen, Hallie, bir baş belasısın. Komiksin. Kusursuz bir araba zevkin var. Nazik ve sevecensin. Ölümüne güzelsin. Bacağıma iğne batırırken beni sertleştirdin. Kıkırdarken beni sertleştirdin. Listeye devam etmemi ister misin? Yoksa seni şimdi öpebilir miyim, bu sefer gerçekten?"

Titrek bir nefes çekiyor. Yapmak için yanıp tutuştuğum şeyi yapmamak için dilimi dişlerimin arasında gezdiriyorum.

Daha önce söylediği bir şey var, aklımdan çıkaramadığım bir şey.

Neredeyse beni dizlerimin üstüne çöktürecek bir şey.

Ve belki de olmak istediğim yer orasıdır.

"Yoksa iyi bir çocuk olup dizlerimin üzerine çökmemi ve sana yalvarmamı mı istiyorsun?"

Gözleri kocaman oldu. Dudaklarını yavaşça yalıyor ve içindeki şalter atıyor. Bunu hissediyorum. Tırnakları gömleğimin üzerinde gezinirken aramızdaki elektrik yükü gibi. Bu dokunuş bir kıvılcım gibi vuruyor. Kahretsin, aynı zamanda yakıyor da.

Kendimi tutuyorum. Vücudumdaki her kas kopmak için yalvarıyor. Ama yapmayacağım. Buna ihtiyacı var, kontrole. Güce. Bunu ona geri verecek kişi ben olmak istiyorum.

"Ben bunu hiç yapmam Conan. Ben normalde böyle biri değilim. Erkekleri geri getirip onlarla seks yapmam."

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. Sözleri dişlerine çarpıyor, dokunuşumla duruluyor.

"Bir kadının arzularını beslemesinde yanlış bir şey yok, sorun. Kadınların seks yapması onları iğrenç, fahişe ya da başka bir şey yapmaz. Hepimiz insanız, hepimizin dürtüleri var; erkekler ve kadınlar farklı değil. Bunu sık sık yapmadığını bilmek beni çok zorlasa da, her iki durumda da umurumda olmazdı. Sadece seni istiyorum."

Ve bunda ciddiylim.

Bu dünya kadınlar için her şeyin içine etti. Onlara utanmayı öğretti. Sanki bir şeyleri istemeye izinleri yokmuş gibi. Bir şeylere ihtiyaçları varmış gibi. Sanki zevk sadece bir ödül olmalı, asla bir hak olmamalı.

Saçmalık.

Bu gezegende yürüdüğümüz kısa süre boyunca neden istediğimiz kişiyle, istediğimiz zaman ve tam olarak ihtiyacımız olan şekilde sevişemiyoruz?

Hepimiz olmak için doğduğumuz vahşi hayvanlar gibi ormanda k o ş u p ağaçlara yaslanarak sevişsek herkes çok daha mutlu olurdu.

Ağzı açılıyor. Kapanıyor. Bekliyorum.

"Sadece bir gece mi? Ve kimseye

söylemeyeceğiz."

Kardeşimi kastediyor. Evet. Anlıyorum. Serpintiye değmez. Bu gece olmaz.

"Sırrın benimle güvende, sevgilim."

Ayaklarının üzerinde kayıyor. Bu somurtma saf günah. Geçen her saniye ateşi daha da yükseltiyor.

"Dizlerinin üstüne çök o zaman, canavar." Hay sikeyim.

Kalbim neredeyse kaburgalarımı kıracaktı.

Destek için tezgâhı tutuyorum, uyluğum çığlık atıyor ama umurumda değil. Hem de hiç. Bu sakatlık bu geceyi mahvetmeyecek. Bundan vazgeçmeden önce onu tekrar yırtıp açacağım.

Viskimi alıyor ve başını arkaya yatırarak sıvının ağzına oturtmasına izin veriyor. Parmakları saçlarımda gezinirken nefesim kesiliyor. Ama başımı geri çekip viskiyi ağzıma tükürdüğünde-

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin.

Viskinin yanığı vuruyor, ama onunla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil. "Öp beni. Öp beni. Lütfen," diye yalvarıyorum.

Geri çekiliyor, sırtıyor ve tanrılarla dalga geçer gibi siyah gömleğinin her düğmesini açıyor. Altındaki kırmızı dantel sikimin zonklamasına neden oluyor. Gömleğini bir kenara fırlatıyor ve ben gözlerimi kaçıramıyorum.

"Dilimi üzerlerinde gezdirmek istiyorum," diyorum ona, mükemmel göğüslerine bakarak.

Ona yapmak istediğim o kadar çok şey var ki. Ve gecede yeterli saat yok.

"Belki sana izin veririm."

"Ayağa kalk ve kıyafetlerini çıkar," diye emrediyor.

Tereddüt etmedim.

Ayağa kalktım, mokaşenlerimi, gömleğimi ve pantolonumu yırtıp çıkardım. Aletim boxer'ıma sıkıca bastırıyor, şimdiden onun için yalvarıyor.

Bana bakıyor, sesi kısık.

"Hepsini."

Onları tekmeledim ve aletim serbest kaldı. Sert. Onun için zonkluyor. "Bu iyiliğe karşılık verecek misin, bela?"

"Lanet olsun," diye nefes alıyor, gözleri sikime sabitlenmiş.

Kendimi okşuyorum. Yavaş yavaş. Kenarın kaynamasını sağlayacak kadar. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Benim için soyun, sevgilim. Ben sana benimkini gösterdim, sen de bana kendininkini göster."

Kot pantolonunu çıkarıyor, geriye sadece kırmızı danteller ve dudak uçuklatan bir manzara kalıyor.

"Büyüleyici. Benim için iyi bir kız ol ve arkanı dön. Bakayım."

Dönüyor. Neredeyse kendimi kaybediyordum.

"Tezgâhın üzerine eğil." Kontrolü biraz geri alıyorum.
İtaat ediyor. Bacaklarını ayırdı. Sırt kemerli. Lanet olası cennet.

"Sana henüz dokunmadım ve nefes nefese kaldın. Benim için ne kadar ıslaksın, Hallie?"

"Sırılsıklam, Conan. Bence tadına bakmalısın, değil mi?"

Sözleri, kalan küçük kontrolümü de parçaladı.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Tekrar. Ve onun için sonsuza kadar burada kalabilirdim.

Külotunu yavaşça indirip yırtarak çıkarıyorum ve **k a l ç a s ı n ı**

öperek ondan yayılan sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

"Eminim tadın çok güzeldir."

Onu parmaklarımla ayırdım ve bir kez yaladım. Uzun uzun.

Derin derin. İnliyor; titrek ve güzel.

Tekrar yapıyorum. Bu sefer, parmağım klitorisinin etrafında dönerken dilim içine dalıyor. Diğer elim kalçalarını sabitliyor, onu bana bağlıyor.

"Conan."

Kalçaları yuvarlanıyor, nefes almak için ihtiyacı varmış gibi

ağzımı kovalıyor. Çığlık atmasını istiyorum.

Elimi geri çekiyorum ve ona sert bir şaplak

atıyorum. "Siktir!"

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onunla ziyafet çekerken çığlığı odada yankılanıyor.

Onun tadı her şey. Daha fazlasına

ihtiyacım var. "Benim için gel, bela."

Sikim ağrıyor ama durmuyorum. Durmayacağım. Ellerimin altında parçalandığını hissedene kadar değil.

Ama yine de yeterli değil.

Onu görmek istiyorum.

Kırılışını izlemek istiyorum.

BÖLÜM 10

HALL EI

I Beni belimden tutup kendine doğru çevirirken ve kıcımı tezgâhın üzerine koyarken çığlık atıyorum.

"Boşaldığında o güzel yüzünü görmek istiyorum bebeğim."

Saçlarımı yüzümden çekip alıyor, dudakları sıcak ve açgözlü bir şekilde dudaklarımın üzerinde geziniyor. Kalçalarımı onun kalçalarına sıkıştırıyorum, nefesim kesiliyor.

"Kahretsin, seni mahvetmemek için mücadele ediyorum, Hallie."

Titrek bir nefes veriyorum ve eli havalanıp boğazımı sıkıca sarıyor.

Diğer eli kalçalarımın arasına dalıyor, klitorisimin etrafında dönüyor ve sonra iki parmağını içime sokuyor.

Ağzım açık kalıyor. Çaresiz bir ses çıkıyor.

"Senin için iyi bir çocuk mu oluyorum? Huh? Seni boşaltıyor muyum?" Başımı sallamaya çalışıyorum ama boynumu sıkıca kavırıyor.

"Evet."

Bir bacağımı kaldırıyorum, ayağım tezgâhın üzerine iniyor, onun için daha geniş açıyorum. "Oh, beni daha derine istiyorsun, değil mi? Benim pis kızım."

Dudaklarıma karşı kelimeleri homurdanıyor ve üçüncü bir parmağını içeri itiyor. Haykırıyorum, etrafına geriniyorum, vücudum titriyor.

"İhtiyacın olan bu mu?"

Parmakları daha hızlı, daha sert hareket ediyor, başımı döndürüyor.

"Çok iyi bir kızsın bebeğim. Sikimi bu daracık amcığa sokmak için sabırsızlanıyorum."

Dilimi ısıyorum, yukarı doğru tırmanan çığlığı yutmaya çalışıyorum.

Boğazımdaki tutuşunu hafifletiyor ve nefesim kesiliyor. "Çok yaklaştım," diye fısıldıyorum, sesim harap olmuş. "Biliyorum. Hissedebiliyorum."

Ağzını benimkine yapıştırıyor, tam da şiddetli bir doruk noktası yaşarken. İnemelerim öpücüğü tarafından yutulurken, o da beni parmaklarıyla beceriyor.

"Benim için boşaldığında çok güzel oluyorsun," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. Göğsüm kabarıyor. Parmaklarını benden çekip ağzıma bastırıyor.

"Şimdi sana yaptıklarımı tatma zamanın geldi."

Parmaklarını dudaklarımdan arasından geçiriyor. Onları emip temizlerken gözlerim büyüyor. "Pis kız."

Dudağını ısıyor, parmaklarını yavaşça çekerken gözleri ağzıma kilitleniyor.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Kollarımı boynuna dolayarak onu daha da yaklaştırıyorum ve sikinin hassas, şişmiş amıma yaptığı sert baskıyı hissediyorum.

Çok büyüktü. Dudak uçuklatacak kadar, tıbbi olarak endişe verici derecede büyük. Ve daha önce hiç bu büyüklükte bir adamla birlikte olmamıştım.

O bir canavar. Ve bu gece ilk defa korkuyorum.

Gözlerimi kapattım. Çiğneyebileceğimden fazlasını ısırmış olabilirim.

Çünkü parmakları bunu yapabiliyorsa, beni siktiğinde ne olacak?

Orgazmdan ölmek diye bir şey var mı? Kahretsiz.

Ben bir hemşireyim. Böyle şeyleri bilmem gerekir.

"Hallie. Panik yapmayı bırak. Aletim seni kırmayacak."

Eğleniyor. "Yani, işim bittiğinde ağrıyabilirsin. Ama hayatta kalacaksın, söz veriyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Nereden biliyorsun?" Kıkırdıyor ve ben biraz rahatlıyorum.

"Ona nasıl baktığını gördüm."

Dudaklarını çenemde gezdiriyor. "Ve zihinleri okuyabiliyorum." Bir parmağımı göğsüne bastırıp kaşlarını kaldırıyorum.

"Eğer zihin okuyabiliyorsan, şu anda tam olarak ne düşünüyorum?"

Elleri kalçalarımda geziniyor, sert avuç içleri sıkıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp adını unutana kadar ona sakso çekmeyi düşünüyorum.

"Dizlerinin üzerine çöküp yüzünü becermeme izin vermek istiyorsun. Yaklaştım mı?"

Nefesim kesildi. Gülüyor.

"Yeterince yaklaştın. Ayrıca benim için nasıl inlediğini duymak istediğimi de düşünüyordum."

Gözleri kocaman oldu. Yanaklarım kızardı.

"Eminim o ağzın sana tam olarak istediğini verecektir. Ama bir kuralım var."

Beni tezgâhtan kaldırıp oturma odasına götürüyor ve daha önce öpüştüğümüz duvarın yanında duruyor.

"Senin kuralın ne?"

Sırtımı duvara yaslayarak beni yere bıraktı.

"Sikimi emerken kendini boşaltacaksın. Ben de seni duymak istiyorum.

Bu beni gırtlığına kadar boşaltmak için yeterli olacaktır."

Omzuma baskı uyguladığında sertçe yutkunuyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum. "Ve Hallie," diye hırlıyor, "yüzünü sikeceğim. Kabaca.

Acımasızca. İlkel tarzda. Gözyaşlarını ve çığlıklarını istiyorum. Bununla iyi misin?" Dudaklarımı yaladım ve bacaklarımı ayırdım, parmaklarım aralarından kaydı.

"Evet, canavar."

"Hmm, mmm."

Bir elini saçlarımın arasından geçirip köklerinden kavırıyor ve beni sabit tutuyor. "Çok fazla gelirse bacağıma vur. Çabuk durmamı istiyorsan, kesiğimi tokatla." "Durmama gerek yok," diyorum, sesim ateş dolu.

Onu etkilemek istiyorum. İnlemesini duymak istiyorum.

"Aferin kızıma. Bu teoriyi test edelim, olur mu? Çok fazla konuşma.

Yeterince emmiyor."

Ağzımı açıyorum ve yavaşça içeri kayıyor. Sanki onu gerçekten kaldırıp kaldıramayacağımı anlamaya çalışıyor gibiydi.

Yukarı baktım. Bana bakıyordu, gözlerinde ateş vardı. Açlık.

Klitorisimin etrafında dönüyorum. İnliyor, çekiliyor.

Sonra daha sert, daha derine itiyor. Ağzını tıkadım. Bu bana bir inilti kazandırdı. "Bu yarı yoldaydı, bela. İyi işti."

Yarısı mı? Kahretsin.

Saçımı sıkıca kavradı. Acıtıyor. Kendimi parmaklamaya devam ediyorum. Daha hızlı hareket ediyor. Sert. Muhtaç.

"Oh. Siktir. Hallie."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. İki parmağımı içime sokarak onun etrafında inliyorum.

Homurdanıyor, nefesi kesiliyor.

"Hallie. Kahretsin. Benim için çok ıslaksın."

İnliyorum. Sıkışıyor. Aleti boğazımın arkasına vurmaya devam ediyor, tekrar tekrar.

Her şey bulanıklaşıyor. Boğazım gevşiyor. Yaklaştım. Çok yakınım.

"İyi bir sürtük ol ve sikimi emmeye gel, bela." Derin sesi içime şok dalgaları gönderiyor.

"İyi. Lanet olası. Kızım."

İnlemeleri daha da yükseliyor. Benimkiler de.

Adımı haykırıyor ve ben uçurumun kenarına yığılıyorum.

Sertçe boşalıyorum, boğazımdan aşağı dökülürken yıldızları görüyorum.

Çekildiğinde ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bacaklarım tutmuyor. Beni yakalıyor ve kanepeye taşıyor.

"İyi misin, bebeğim?"

Yanağımı okşuyor.

"Evet. Gerçekten iyiyim," diye mırıldanıyorum.

"Bu akıllara zarar bir şeydi, baş belası. Çok iyiydi. Sikimin etrafında inlediğini hissetmek? Muhteşemdi."

Övgüsü karşısında parıldıyorum. "Teşekkür ederim. Denedim."

Gülümsüyor, arsızca.

"Buna ihtiyacım vardı." Ona söyledim. "Orgazm mı?"

Çenemi kaldırıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Uzun, çok uzun, çok uzun zaman oldu."

Duraklıyorum.

"Kendime kolayca verebilirim. Ama bir erkek? Yıllar. Sen benim kırılmışlığımı kırdın."

Kaşları çatıldı. Yüzümü tutuyor.

"Bir daha asla kırıldığını söyleme. Sorun hiçbir zaman sen olmadın. Boğazından aşağı ne kadar sert indiğimi hissettin, değil mi?"

Kıkırdıyorum.

"Evet. Boğazımda çok şey hissettim, Conan."

"Benim için söyle. Ben bozuk değilim, sadece bir kadını nasıl memnun edeceğini bilmeyen kötü erkek seçimlerim var. Asla sorun ben olmadım. Çok ateşliyim."

"Son kısmı gerçekten söylemek zorunda mıyım?"

Başını sallıyor.

"Evet. Hepsini söyle, ben de sana bir orgazm daha yaşatayım. Seni öyle bir boşaltacağım ki bayılacaksın. Şimdi söyle."

Yutkunuyorum ve gözleriyle buluşuyorum.

"Ben bozuk değilim, sadece bir kadını nasıl tatmin edeceğini bilmeyen erkeklerle ilgili kötü seçimlerim var. Asla sorun ben olmadım. Çok ateşliyim."

"Çok iyi bir kızsın."

Beni öpüyor ve kalbim küt küt atıyor.

"Ödülümü şimdi mi alıyorum?"

Bir vızıltı sesi havayı kesiyor. Sonra tekrar.

"Önce şunu alayım," diye fısıldıyorum.

Kıyafetlerimi karıştırıp telefonumu çıkarıyorum. Dr. Quinn.

"Kardeşin arıyor."

Conan koltukta kayıyor. "Cevap ver. Sessiz olacağım."

Açıyorum.

"Dr. Quinn, her şey yolunda mı?"

"Bir vardiya için gelebilir misiniz? En fazla dört saat. Denetlemek için sizinle orada buluşurum. Acil bir durum olmasa istemezdim. Personelimiz hastalandı. Herkese ihtiyacımız var. Sana iki katını öderim."

İçime bir hüznün çöktü. Conan'a bakıyorum, rahatça uzanmış, çıplak ve nefes kesici.

Ama paraya ihtiyacım var.

Geçen ay neredeyse batıyordum. Lily beni kurtarmak zorunda kaldı. "Evet. Bana yirmi dakika ver."

Sesimdeki hayal kırıklığını duymuş olmalı.

"Conan seninle mi?"

Tereddüt ediyorum. "Evet."

"Onu alması için birini göndereceğim. On dakika sonra. Otuz dakika sonra ofisimde görüşürüz."

"Tamam."

"Teşekkürler,

Hallie." Tık.

Telefonu tezgâhın üzerine

fırlatıyorum. Conan çoktan ayağa

kalkmıştı. "Eğlence bitti. Çalışmam

lazım."

Homurdanıyor.

"Kardeşim gecemizi mi mahvediyor?"

Başımı salladım. "Onun suçu değil. Acil durumlar. Yetersiz personel. İşin doğası." Conan kalçalarımından tutup beni tezgâha doğru itti.

"On dakika içinde seni alacak biri var."

"On dakika yeterli. Bir dahaki sefere kadar beni ayakta tutacak bir tat daha istiyorum."

Gözlerim havaya

fırlıyor. "Bir

dahaki sefere mi?"

"Bana bütün bir gece için söz vermiştin..."

"Tek gecelik ilişki bir gece demektir, nerede kesilirse kesilsin, canavar."

Göğsüne dokunuyorum. Ellerimi tutuyor.

"Ben kurallara uymam, bela."

Eğiliyor ve dilini boynumda gezdiriyor. "Şimdi, bana borçlusun. Geri almak yok."

Çenemi öpüyor. Sonra ağzımı yutuyor. Derinden.

Sert. Sarhoş edici.

Ona karşı inliyorum, eriyorum. En azından bunu bir kez yaşadım. Sanki yeniden hayattayım.

"Yakında görüşürüz, güzelim."

Geri çekiliyor.

Tezgâha yapışıyorum, nefesim kesiliyor.

"Belki," diye mırıldanıyorum.

Karışık bir durum. Çok fazla çalışıyorum. Bu bir andı. Vahşi, güzel bir gece. Ama belki de hepsi bu kadar olmalı.

Kıyafetlerini aldı ve çekiştirdi.

"Çabuk boynuna bir şey sür bebeğim. Bir iz bıraktım. Beni hatırlaman için bir şey."

Parmaklarımı boğazıma bastırıp gidişini izliyorum.

Kapıda arkasına baktı.

"Kendine dikkat et, bela. Bana nasıl ulaşacağını biliyorsun."

BÖLÜM 11

CONAN

T Koca iki gün ve Hallie'den hiçbir şey yok. Onun için yanıp tutuşuyorum ve kendime kızıyorum. Muhtemelen onu becermediğim içindir.

Kendime böyle söylüyorum. Ama gerçek ne? O çok komik biri. Yumuşak bir kalbi ve ısırarak istememe neden olan inatçı bir çizgisi olan bir fişek.

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Declan'dan hâlâ cevap yok. Belki de telefonum bozuktur?

Başımı sallıyorum. Declan cevap vermiyor çünkü bu hafta Charlotte'la balayında. Drago kızları Isabella'ya bakıyor. Ama bu gece Conan Amca'nın masal saatinde ben görevdeyim.

Telefonuma bir mesaj geliyor ve heyecandan neredeyse düşürüyordum. Hallie'nin değil de Declan'ın ismini gördüğümde bu beni terk ediyor.

DECLAN

Bilgileri Enzo'ya gönderdim, cevap gelirse iletceğim. Kim bu adam? Neden onu araştırıyoruz?

Başka bir metin geliyor.

DECLAN

Aslında, cevap verme. Bu hafta iş yaparsam karım beni bıçaklayabilir. Pazartesi görüşürüz.

Endişelenecek bir şey daha azaldı. O kurnaz piçi araştırıyoruz, Ben. Ona güvenmiyorum ve bana gönderdiği tehditten de hiç hoşlanmadım.

Hallie'nin yolu.

Beni bir daha görmek istemese bile, bana göz kulak oldu. Onun saçmalıklarını hak etmiyor.

Onu düşünmeyi bırakmalıyım.

Halatlarla hızlı bir kardiyo çalışmasından sonra terapime geçiyorum - kum torbasının canına okuyorum. Her yumruk göğsümde biriken öfkenin boşalmasına yardımcı oluyor. Aklımı başımda tutuyor.

Antrenörüm geçen hafta beni bıraktı. Unvanı ciddiye almadığımı söyledi. O zaman yanlışlıkla burnuna çok sert bir yumruk atmış olabilirim.

Yanılıyor. Bunun için kanımı akıttım.

Amerika'ya taşındığımızdan beri kıcıımı yırttım. Evet, sıçtım batırdım. James Bowen'ı yeraltı kafesinde öldürdüm. Ama o o zamandı. Şimdi temizim. Yenilmedim. UFC'de ilk ondayım.

Sıradaki dövüşü kazanırsam, şampiyonluk kemeri için bir şansım olacak.

Çantayı tekrar yumrukluyorum, yumruklar daha sert çarpıyor. Tekmeler takip ediyor. Ter omurgamdan aşağı kayıyor. Ciğerlerim yanıyor. Zihnim hala susmuyor.

Karamel saçlar. İri gözler. O tatlı lanet ağız.

Sadece bir gece olması gerekiyordu. Lanet geceyi bile bitiremedik. Onu sistemimden çıkarmalıyım.

Bir yumruk daha attım. Kolumu sarstı, omzumda beyaz bir acı parladı.

"Lanet olsun!"

"Sana antrenman yapmaman söylendi sanıyordum. O yarayı iyileştiriyor olman gerekiyordu."

Çantayı sabitledim ve göz ucuyla baktım. Finn.

Gri gözler, okunmaz. Saçları mükemmel. Takım elbise tertemiz, sanki benim spor salonumdan değil de bir mafya cenazesinden çıkmış gibi.

"İyileşti," diye yalan söylüyorum.

"Saçmalık," diyor kesin bir dille. "Ayrıca, Hallie'ye bir şey mi oldu?"

Benim yanımda ürkek davranıyor. Seni suçluyorum."

Yaklaşıyor, beni sorguya çekecekmiş gibi manşetini düzeltiyor. "Hayır.

Hiçbir şey."

Finn gözlerini kısıyor.

"Bana yalan söyleme kardeşim." Babamın yaptığı gibi parmağıyla işaret ediyor ve çenem titriyor.

"Hiçbir şey olmadı. Ona bir konuda yardım ettim. İşe çağrıldı. Rowan beni aldı. Hepsi bu."

"O zaman neden dikişlerini kendisi kontrol etmek yerine benden kontrol etmemi istedi?"

Bu çok acıttı. Beni görmek istemiyor mu?

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, sesim gergin.

Ama bilmek istiyorum.

"Declan bu hafta sonu balayından dönüyor. Decadence Chase için detayları tamamlayacağız. Sanırım tüm yarışmacıları onayladınız?"

Kahretsin.

"Kontrol etmedim."

Finn bana zaten ince bir buzun zerindeymişim gibi bakıyor.

"İşini bitir ve duş al. Yaranı sarmak için seninle kamaranda buluşacağım. İyi misin?"

Başımı salladım. Ama düşüncelerim ona takılıp kaldı.

Neden benden kaçıyor? Ondan hoşlanmıştım. Onun da benden hoşlandığını sanıyordum.

Benden kaçmasını istemiyorum. Benim yüzümden kariyerinin mahvolmasını da istemiyorum.

Finn kapıya ulaştığında boğazımı temizliyorum.

"Finn?"

Duraksıyor.

"Eğer bir kızı birden fazla kez görmek isteseydin, ona mesaj atar mıydın?"

Gz kırıyor.

"Ben mi?" Dövmeli elini göğsüne bastırıyor. "Bunu bana mı soruyorsun?"

"Evet," diye mırıldanıyorum.

"Kazanın olduğu gece buluştuğun kızıdan mı bahsediyorsun?" "Evet," diyorum çabucak, gerçeği anlamamasını umarak.

Her zaman yakalar zaten.

"Kaybedecek ne var ki?" Omuz silkiyor. "Ona mesaj at. En kötü ihtimalle seni görmezden gelir. Sonra da orman için bir sonraki kurbanını bulursun."

Yumruğumu sıktım. Pislik herif.

"Yoksa... onu doğrudan ormana mı kovalarsın?" Sırıtışı keskinleşir.

"Anladım."

Hallie daha sert severdi. Benim kovalamacamla nasıl başa çıkacağını merak ediyorum. Eminim kaçardı. Eminim onu yakalarım.

Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı.

Spor çantamı karıştırıp telefonumu ararken avuçlarım terliyor.

Hastanedeyken onun telefonundan kendime mesaj atmıştım. Mesajı buldum ve başparmağımı ekranın üzerinde gezdirdim.

Bu, bir ringe adım atmaktan daha tehlikeli geliyor.
Cesaretimi kaybetmeden önce hızlı yazıyorum.

BEN

Selam, bela. İyi misin?

Gönderiyor. Geri almak için çok geç.
Ekranı bakıyorum. Okudu mu? Hay
sikeyim.

Göndermemeliydim. Benden kaçıyor. Beni görmek istemiyor.
Dikişlerimi kontrol etmeye bile gelmedi.
Elimde telefon, minderde volta atıyorum. Kendimi deli gibi
hissediyorum. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Lanet
olsun.

Gitmesine izin vermeliydim.

Ama yemin ederim bir şey hissettim. Annemin bahsettiği o kıvılcım.
Sana onun o olduğunu söyleyen kıvılcım. *O kıvılcım*. Bakmıyordum bile.
İki dakika geçti. Hala cevap yok. Okundu makbuzu yok.
Telefonu duvara fırlatmayı düşünüyorum. Ya da bir
uçurumdan aşağı. Hayır. Ya cevap verirse?

Saplantılı psikopat anıma gülerek telefonu m i n d e r i n üzerine
fırlatıyorum. Bir elimi terli saçlarımın arasında gezdiriyorum.

Kendime gelmem lazım. Birkaç hafta içinde bir dövüşüm var ve lanet olası
bir antrenörüm yok. Buna odaklanma zamanı.

BÖLÜM 12

HALL EI

"D Hiç mi sosyal medyası yok?" Lily şarap şişesine u z a n a r a k sızlanıyor.

Onun yerine viskiyi tercih ettim.

"Hayır. Yok. Güven bana, Yunan tanrısı gibi yontulmuş. Biri gibi de asılmış. Derisinin her santiminde mürekkep var. Ya ağzı? Sadece sözleriyle bile beni azdırabileceğine eminim."

"Kızarıyorsun!" diye ciyaklıyor, mavi gözleri parlıyor.

Sırıtişımı geri alıyorum.

"Bir kız hayal kurabilir. Sadece bir kez oldu. Bu benim devam etmem için yeterli olacaktır."

Gözlerini deviriyor ve uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden atıyor.

"Sadece bir kez olmak zorunda mı? Yani, iyi kısmına bile gelmedin, değil mi? Bu gece çalışmıyorsun... mesaj at ona."

Başımı salladım.

"Hayır. Yapamam. Bu çok karmaşık. Kardeşi benim patronum. Ve beni tekrar istediğini kim söyleyebilir? Bana ikinci kez geri dönecek bir tip gibi gelmiyor."

Lily kaşlarını çatıyor ve yüzüklerini bardağının kenarına vuruyor. "Bana telefonunu ver." Elini uzatıyor.

"Hayır!"

"Bana bir şey söylemiyorsun. Kıpırdamadan oturamıyorsun ve parmaklarını döndürüyorsun. Çıkar ağzındaki baklayı."

Bir huff çıkardım. En iyi arkadaşsa sahip olmanın tek kötü yanı, beni lanet olası bir kitap gibi okuyabilmesi.

"Bugün erken saatlerde bana mesaj attı." Noel'deymişiz gibi sırtıyor. "Ne diyor?"

"Selam, bela. İyi misin?"

Yanağımın içini çiğniyorum. Ne beklediğimi bilmiyorum. Daha fazlasını mı? Az mı? Hiçbir şey mi?

Çenemi avucuma dayayarak onun kararını bekliyorum.

"Peki sen ne cevap verdin?" diye soruyor.

"Hiçbir şey." Yüzümü buruşturuyorum. "Her şeyi berbat ettim, değil mi?" Kaşlarını kaldırarak başını sallıyor.

"Evet. Yaptın. Ona cevap ver."

Korktuğumu itiraf etmek istemiyorum. İşinin biteceğini düşündüm. Onu ektim. İçime bile girmedi. İlgisini kaybedeceğini düşündüm.

Ve şimdi böyle düşündüğüm için kendimi bok gibi hissediyorum. Sanırım aksini kanıtlayan çok fazla deneyimim olmadı.

Erkekler genelde tek bir şey ister.

Conan'ın iyi olup olmadığını sorması dışında.

"Sana bela dedi. Bu çok hoş. Başka neler yaptığını biliyor mu?"

Gözlerim kocaman

oldu. "Hayır."

"Eminim bunu seksi bulurdu. Arabanı seviyordu, değil mi?" Başımı salladım.

Sevmişti. Ve beni güldürdü. Güvende hissettirdi. Lanet olsun. Neden ona geri mesaj atmadım?

"Cevap vermek için çok geç değil. Ona çalıştığını söyle. Onunla ilgili sersemlemiş görünüyorsun-içgüdülerini görmezden gelme."

İçimi çekiyorum ve telefonumun kilidini açıp mesaja bakıyorum. "Ne diyebilirim ki?"

Omuz silkiyor ve kırmızı bardağını

kaldırıyor. "Sadece kendin ol. Görünüşe

göre o da bundan hoşlanıyor." Dudağımı

çiğneyerek yazıyorum.

BEN

Selam, canavar. Kusura bakma, işe yetişemedim. Ben iyiyim, teşekkür ederim. Sen nasılsın? Dikişlerine dikkat ediyor musun?

Gönder tuşuna basıp viskimin geri kalanını içiyorum, canlı bir görüntü gözümün önünden geçerken yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor - viskiyi onun ağzına tükürüyorum. Tam burada. Bu lanet mutfak zemininde.

"Ew. Siz burada yaptınız, değil mi?" Sinsi

bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor.

"Belki de. Belki de tam şu sandalyenin üzerindeydi." Onu işaret ediyorum. "Yapma. Biriyle yatmam lazım, Hallie."

Gülüyorum ve telefonumun ekranını aşağı çeviriyorum, şimdiden geri çevirmek için can atıyorum.

"Ben artık bekâr," diye şaka yapıyorum.

"Ew. Kesinlikle değil. Keşke Conan onu pencereden aşağı atsaydı. Pislik herif bunu hak etmişti."

"Evet, ama yeni bir pencere için para ödememe gerek kalmadan da yeterince komikti."

Midemde bir çukur kıvrılıyor.

"Bu ay fazla mesailerimden dolayı fazladan param var, sana geri ödeyebilirim."

Lily elini benimkinin üzerine koydu.

"Hallie. Benim için endişelenme. Ben iyiyim. Sadece yapman gerekenleri yap ve yapabildiğin zaman bana geri öde. O arabada neredeyse kendini öldürmemeni tercih ederim."

Yüzünde bir gölge titreşiyor.

"Haftalardır yarışmadım."

Telefonum masanın üzerinde titrerken iç geçiriyor ve elimi sıkıyor. Sokak yarışı yapmamdan nefret ediyor. Bu işte oldukça iyi olmama rağmen, bu onu korkutuyor. Bu yüzden bana para verdi, tekrar katılacağımdan korkuyor.

"Evet, ama tek gereken bir saniye. Sana ihtiyacım var, Hallie. Şimdi ben heyecandan patlamadan önce şu mesajı oku. Bir an önce galeriye dönmeliyim. Bu gerilimle yaşayamam."

Kıkırdıyorum ve telefonu elime alıyorum, ekranda onun adını gördüğümde yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

CANAVAR

Dikişlerimi kardeşimin yerine senin kontrol etmeni tercih ederdim. Bana iyi çocuk demedi. Aynı şey değil.

Başka bir mesaj geldiğinde kıkırdıyorum.

CANAVAR

Yine de iyiyim. İyi iş çıkardın. Teşekkür ederim.

Kalbim çırpınıyor.

"Ne dedi?" Lily sordu.

Okuyorum ve o da sırtıyor.

"Çok şirin."

Başımı salladım. Öyle sayılır.

BEN

Bir şey değil. Dr. Quinn'e kontrol ettirme cesaretini gösterdiğin için de aferin.

Ekranı izliyorum. Yazıyor. Midem bulanıyor.

CANAVAR

Gerçekten baş belasısın, değil mi?

BEN

Belki de...

"İşe bırakmamı ister misin? Arabayla gezmek isterim," diye soruyorum Lily'ye. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz Bertie mutfığa giriyor ve ayaklarımın dibine çöküyor.

"Sanırım o da gelmek istiyor."

Kuyruğu deli gibi sallanıyor ve Lily zıplayarak onun kafasını karıştırıyor.

"Kulağa hoş geliyor. Neden uğrayıp sevgili çocuğu görmüyorsun?" Kaşlarını oynatıyor.

"Hayır! Biz arkadaşız. O kadar."

Ve onun gerçekte nerede yaşadığına dair hiçbir fikrim yok.

Gözlerini deviriyor ve kadehimi kapıyor - neyse ki sadece birkaç yudum içmiştim.

"Flörtöz arkadaşlar. Birbirlerinin cinsel organlarını ağızlarına almışlar. Evet, arkadaşlar böyle yapar.

Arkadaşlar böyle yapar."

"Lily!"

"Ne? Bu doğru!" Gülüyor, kollarını arkamdan omuzlarıma doluyor.

"Başka bir şey istemiyorum. Ben beni uzun z a m a n d ı r bundan alıkoyuyor. Conan sadece... bir arkadaş."

"Kendine ne söylemen gerekiyorsa onu söyle, Hallie."

Ayağa kalkıp ceketimi alıyorum ama telefonuma tekrar bakmadan önce değil. Onun adını göremeyince tanıdık bir sızı göğsümü sıkıştırıyor.

Belki de en iyisi budur.

Ya da belki.

BEN

Arabayla gezmeye gidiyorum... bana katılmak ister misin?

Mesaja bakıyorum. Sonra gönder tuşuna basmadan önce sildim. Telefon elimde titriyor.

CANAVAR

İyi geceler, sevgilim.

Oh.

Sanırım bu konuşma sona erdi.

BÖLÜM 13

CONAN

"F ya da Tanrı aşkına, Conan. Birimiz ona mesaj atsın!" Rowan telefonuma doğru hamle yapıyor, ben geri çekerken parmakları ıskalıyor.

Reggie hareket etmiyor. Kollarını kavuşturmuş öylece oturuyor, Etkilenmedim. Tipik. O daha sessiz bir ikiz, ancak ifadeleri çoğu insanın sözlerinden daha derine iniyor.

"İyi geceler sevgilim' dedim," diye homurdanarak biramı dudaklarıma götürüyorum. Reggie'nin yarık kaşları bile kalktı.

"Ne dedin?" Çenem gergin, ona soruyorum.

Onun yargılarına güveniyorum. İkizler birkaç yaş daha genç olabilir ama çok şey görmüşler. Daha kötülerini yaşadılar. Bu yüzden her şey ters gittiğinde onları İrlanda'dan yanımızda getirdik.

"Sohbeti öldürmenin bir yolu da buydu," diye mırıldandı, birasını kaptı ve sanki bundan çoktan sıkılmış gibi yudumladı.

"Tek söylediği belki oldu. Ne demem gerekiyordu ki?"

İkizler birbirlerine bakıyor. Ortak bir bakış. Kelimelere ihtiyaç duymadan aptal olduğunu söyleyen bir bakış.

Declan sanki buranın sahibiymiş gibi yanımdaki kabine kaydı. Tabii ki bizi burada buldu. Inferno bizim ikinci evimiz.

Decadence çikolata fabrikamız, diğer işlerimizi gizlemek için kullandığımız bir araç. Ama aslında dünya çapında oldukça iyi iş yapıyor. Mükemmel bir paravan. Kapıların ardında, karanlık şeyler oluyor. Çoğunlukla Inferno'da.

Seçkin mafyanın seks kulübü. Enzo'ya ve dünyadaki tüm üst düzey mafya ailelerine açılan bir kapı. Quinn kardeşler mi? Buranın sahibiyiz ve çeşitli Çöküş Oyunlarımızla düzeni sağlıyoruz. Benimki Kovalamaca, sırada o var. Declan'ın boktan oyunu çoktan gerçekleşti ve bir eş bulmasıyla sona erdi.

"Ne kaçırdım? Ve siz üçünüzü burada bulacağımı nereden bilebilirdim?" Declan çenesini kaldırarak garsonu işaret ediyor.

Başparmağımı Rowan ve Reggie'ye doğru sallayarak, "Ben içki için buradayım," diyorum. "Ve bu ikisi de amcık için buradalar."

Declan gözlerini bana diyor.

"Peki sen değil misin? Hasta falan mısın?"

Bu, tüm masadan derin ve göbek titreten kahkahalar yükselmesine neden olur. "Hayır. Conan'ın aşkı var ve normal bir kız gibi mesaj atmayı bilmiyor. insan," diyor Rowan bira yudumları arasında.

Declan sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor.

"Hoşlanmak mı? Tanrım. Yine mi ergen olduk? Dokuzuncu sınıftan beri aşık olmamıştın Con. Finn'i aramalı mıyım?"

Şişemin boynunu basınç altında gıcırdayana kadar sıkıyorum. "Bu bir aşk değil. Hiçbir şey."

Rowan kendini beğenmiş bir şekilde arkasına yaslandı. "Sen nasıl istersen, koca adam."

Declan bir tur viski için el sallıyor ve cehennem gibi rahat bir şekilde uzanıyor.

"Charlotte nerede?" Konuyu değiştirerek soruyorum. "Bana senden daha iyi davranıyor."

"Yazmak. Muhtemelen uyukluyordur. Geçen hafta onu meşgul ettim." "Evet, evet. Beni bağışla."

Declan yaklaşıyor, sesi alçak.

"İstedğin bilgiyi aldım. Ama temiz değil. Ben diye biri yok, en azından kâğıt üzerinde. Ama bağlantılı olduğu bir striptiz kulübünün adresi var elimde. Hepsi e-postanda var."

Midem bulandı. Bu herifte bir terslik olduğunu biliyordum. Kuzenleri için finans sektöründe çalışıyor, evet doğru. Belli ki bu Hallie'ye söylediği bir yalandı.

"Onu kontrol edeceğim."

Hallie'yi de kontrol etmem gerek. Declan'ın bakışları keskinleşti.

"Bu onunla mı ilgili?"

"Evet." Bir kez başımı salladım. "O sadece bir arkadaş. Bundan fazlasını yapmadığımı biliyorsun."

Kaşlarını kaldırıyor ama sonra bırakıyor ve Rolex'inin saatine bakıyor.

"O zaman git onu kontrol et," diyor sırtarak. "İyi bir arkadaşın yapacağı gibi." Kabinden dışarı kayıyor ve ben de ceketimi kaparak onu takip ediyorum.

"Ben g i d i y o r u m , bok kafalılar. Yapılacak işler var. Yarın spor salonu var mı? Biraz kurbana ihtiyacım var." İkizlere baktım.

Kulübeye gitmem lazım. Birkaç eşya almalıyım. Onun iyi olduğundan emin ol. Hepsi bu kadar.

Sadece bir arkadaş olarak.

BÖLÜM 14

HALL EI

I evimin önünde park etmiş loş farları görüyorum. Saate bakıyorum, saat 11 olmuş.

Kim bu-?

İçime garip bir his yerleşti.

Garaja çekiyorum ve kapıları kapatmak için uzaktan kumandaya basıyorum. Elim silahımı almak için torpido gözüne gitti. Soğuk ağırlık beni yere seriyor.

Telefonumu aldım, parmağım Conan'ın rehberinde geziniyordu. Sonra-

Bam, bam, bam.

Gürültülü bir vuruş içime bir sarsıntı gönderdi. Neredeyse telefonu düşürüyordum. "Hallie! Benim. Ben."

Bir inilti duydum. Yüzlerce cevapsız arama yeterince açık bir mesaj göndermedi mi?

Arabanın kapısını çarparak garaj girişine doğru fırladım ve ön kapıyı açtım.

"Ne?"

Hafifçe irkiliyor, sonra gözleri üzerimde geziniyor. Kapıyı daha sıkı tutuyorum.

"Konuşmak istiyorum, Hallie. Lütfen?"

İşte bu. Yavru köpek gözleri. Eskiden işe yarayanlar. "Hayır.

Siktir git."

"Bu önemli. Eğer beni dinlersen, bunu durdurabilirim. Beni geri alırsan, güvende olursun. Bana ihtiyacın var."

Dişlerimi öyle bir sıkıyorum ki canım yanıyor.

"Hayır. Hayır, ihtiyacım yok, Ben. Aldatan, yalancı bir erkek arkadaşına ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok. Şimdi polisleri aramadan önce mülkünden defol."

Gözleri titriyor. Daha karanlık bir şey.

Korkutucu. Saldırıyor.

Kapı uçarak açıldı, beni dengemden düşürerek içeri doğru itti.

"Beni dinle!" diye bağıyor, sesi vahşi.

Bertie deli gibi havlıyor, hırlıyor, yanımda tüyleri diken diken oluyor.

"Kapa şu lanet çeneni ve aptal bir sürtük gibi davranmayı kes. Sana bir çıkış yolu veriyorum!"

Sesi çatlıyor. Adam manyak.

"Neyin çıkış yolu?" Boğazımda yükselen korkuyu maskeleyerek için sesimi sabit tutarak soruyorum.

Onu hiç böyle görmemiştim. Ben her zaman kontrolü elinde tutardım. Ya şimdi? Aklını kaçırdı.

"Hepsi bir oyun," diye mırıldanıyor, saçlarını çekiştirerek. "Hastalıklı ve çarpık bir oyun."

"Kafan iyi mi? Yoksa sarhoş musun?" diye soruyorum.

Kafasını kaldırdı. Kırmızı gözler. Vahşi bakışlar. Kafasının iyi olduğunu söyleyebilirim. "Hayır," diye tersledi.

"Peki. Peki hangi oyunu oynuyoruz? Aldatan eski sevgilisini geri alan aptal bir sürtük olduğum oyunu mu? Çünkü ben oynamıyorum."

Telefonumu arka cebimden çıkarıyorum, görmemesine dikkat ederek.

"Orospu eski sevgilisinin ölmemesi için onu geri aldığı oyunu oynuyoruz."

Nefesim kesildi.

"Polisleri arayacağım, Ben."

Tekrar saldırdı.

Eli bileğime kenetleniyor ve telefon uçuyor. Yere çakılıyor.

Yan masaya çarptığımda alnımda bir acı patlıyor. Boğazımdan bir çığlık kopuyor.

"Bırak beni!"

Sert bir tekme atıp karnına bir yumruk indiriyorum. Homurdanarak yuvarlandı ve ben de kaçmaya çalıştım.

Lambayı yerden alıp bir sopa gibi kavriyorum.

"Seni kurtarmaya çalışıyorum! Hallie, her şeyi berbat ettim. Kötü bir şey yaptım ve şimdi bunu durdurmaya çalışıyorum."

Umurumda değil. Onu geri almam için beni korkutamayacak.

Sürünerek telefonuma gittim, kaptım ve 9-1-1'i tuşladım. Baş parmağımı arama tuşunun üzerinde, telefonu havaya kaldırıyorum.

"Ya dışarı çık ya da ben tuşlayacağım. Seçim senin."

Kanın yüzümden aşağı aktığını hissediyorum, sıcak ve yapış yapış. Ellerim titriyor.

Yüzü öfkeyle buruşuyor.

"Buna pişman olacaksın. İyi şanslar, Hallie."

Hışımla dışarı çıktı.

Kapı öyle sert çarptı ki duvarlar sallandı. Lastikler gıcırdadı ve o gitti.

Hareket etmedim.

Orada öylece duruyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor, nefesim kesiliyor.

Sonra yere çöktüm. Dizlerimin bağı çözüldü. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Tüm vücudum titriyor. Bacaklarımı göğsüme doğru çekip nefes almaya çalışıyorum.

Daha önce hiç hayatımdan endişe etmemiştim. Ama bu dehşet vericiydi. Burada olmak istemiyorum.

Bertie sızlanıyor ve burnunu omzuma dayıyor. Yüzümü kürküne gömüyorum. Bu beni topraklayan tek şey. Babamla aramda kalan tek bağ.

Kanı temizledikten ve birkaç kıyafeti bir gecelik çantaya attıktan sonra Bertie'yi alıp çıkıyorum.

Lily'ye hızlıca bir mesaj gönderdim:

BEN

Bu gece sende kalıyorum. Hiç sorma. Ben iyiyim. Oraya gittiğimde açıklarım.

Bir parçam Conan'ı aramak istiyor. Ortaya çıkacaktır. Hiç tereddüt etmeden. Beni güvende hissettirirdi. Ama aramayı ben yapmıyorum.

Ben onun yükü değilim.

BÖLÜM 15

CONAN

"Y Bok gibi görünüyorsun, Con," diyor Finn.
Telefonumu tezgâhın üzerine fırlatıp esnememi bastırıyorum ve o kahve makinesiyle uğraşırken bar taburesine yığılıyorum.
"Ben de seni gördüğüme sevindim kardeşim. Benim kamaramda ne işin var?" Kahveyi yontulmuş bir fincana dolduruyor ve yüzünü bana dönüyor.
"Uyudun mu? Yaklaşan büyük bir dövüşün var." Gözlerimi devirip fincanı kapıyorum.
"Farkındayım. Bebek bakıcılığına ihtiyacım yok."
Kıkırdıyor ve arka cebinden bir paket sigara çıkarıyor.
"Hayır ama sen benim küçük kardeşimsin ve bu haftanın her zaman zor geçtiğini biliyorum. Normalde şafaktan önce baltaların fırlatıldığını duyarım. Bugün mü? Sessizlik. Bir kontrol edeyim dedim."
İçimi çektim ve bir sigara yaktım. Balta fırlatmak kulağa eğlenceli geliyor aslında. "Neden kolaylaşmıyor, Finn?"
Göğsümde oluşan baskıyı ovuyorum.
"Çünkü annemi ölesiye seviyorduk, işte bu yüzden. Sen muhtemelen hepimizden daha çok. Her zaman acıtacak. Sadece... bununla yaşamayı öğreneceksin."
Başımı salladım, boğazım düğümlendi.
Hallie konusunda ne yapacağını bilirdi. O da benim içimi görürdü. Dün gece onun evine gittim. Sadece onu görmek istedim. Ama evde yoktu.
Finn'in bakışları keskinleşti.
"Dün gece neden hastaneme geldin?" "Ben-uh..."

Kahretsin. Aklıma yeterince hızlı iyi bir şey gelmiyor.

"Eee?"

"Hallie'yi arıyordum. Yaram acıyor." Kaşlarını
çattı. Sonra kaşlarını çattı.

"Acıyor mu?"

"Evet. Hem de
çok."

Babamın saçmaladığını anladığında yaptığı gibi ters ters
bakıyor. "Bana yalan söyleme. Bundan daha iyisini biliyorsun."

Elimi çenemde gezdiriyorum.

Ne diyebilirim ki? Psikopat eski sevgilisinin sahte bir isim kullandığını ve bir
striptiz kulübü işlettiğini mi? Declan'ın bana çamur attığını ve şimdi de Ben'in
adının geçtiği bir ölüm dileğim olduğunu mu?

Bekle.

"Bak. Beni iyileştirdiği gece, eski sevgilisini aldatırken yakaladı. O
pislikten kurtulmak için onun evine gittik."

Finn burnunun kenarını çimdikliyor.

"Bana onunla yatmadığını söyle."

Gözlerimi kırıştırıyorum, afallıyorum. Öfke damarlarımda dolaşiyor. Ayağa
kalktım.

"Hayır. Yapmadım. Ama eski sevgilisi onu tehdit etti. Bu hoşuma gitmedi,
bu yüzden Declan biraz araştırma yaptı."

E-postayı açıyorum ve telefonumu tezgahın üzerine
kaydırıyorum. "Oku şunu. Endişeliyim."

Sessizce okuyor, çenesi geriliyor.

"Peki kim bu adam?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama öğreneceğim. Dün gece onun evine de gittim ve
evde değildi."

Finn yüzüklü parmaklarını mermere vuruyor.

"Reg ve Rowan'ı o kulübü kontrol etmeleri için göndereceğim. Eğer yasalsa
öğreniriz. Gözün onun üzerinde olsun. Hastane tarafından takip edebileceğim her
şeyi takip edeceğim. Enzo'yu içeri çekmeye gerek yok. Henüz."

Kirli sakalımı kaşıyorum.

"Ona asla güvenmeyeceksin, değil mi?"

Ters ters bakıyor.

"Şeytanı kapıdan içeri almayacaksın, Con."

Enzo'yu severim. İşe yarar biri. Ve hızlı. Hackleyemeyeceği hiçbir şey yok.
Ama Finn haksız değil. Dünyamızdaki her şeyin bir bedeli var.

Şu anda Çöküş oyunlarını oynayarak kendi bedelimizi ödüyoruz.

Geçen hafta ormanda kız kovalama fikri beni sertleştirdi.
Ya şimdi? Umurumda bile
değil. Hallie kafamın içinde.
"Hallie'nin numarası sende var mı?" Finn
sordu. "Evet, var."
"Güzel. Onu korkutup kaçırma. Hafif tut. Uzaktan. İşler kötüye giderse, ben
temizlerim."
Gri gözleri parlıyor. Bu parıltı -soğuk, klinik- tek bir anlama geliyor.
Finn'in "temizlik" anlayışı, hayatları sona erdiren ve pisliği iz bırakmadan
silen türden.
Ben mi? Ben acımasız biriyim. Kafatasını parçala, cesedi bırak. Bırak insanlar
hatırlasın.
James Bowen gibi. Ön sıradan infaz.
"Dövüşüme geliyor musun?" diye sordum.
"Kaçırmam. Desteğe ihtiyacın olursa diye."
"Daha iyiye gidiyorum. Bu profesyonel dövüş, artık yeraltı değil. Aklımı
kaybedemem. Hapiste çürümek istemiyorum."
Kıkırdıyor.
"Doğru. Yasaların doğru tarafında kalmak. James'ten beri kaç kişiyi
öldürdün? Kafesin dışında?"
Sırıttıyorum.
"Hâlâ senden daha az,
psikopat." "Bu bir övünme
değil Conan."
Duraksıyorum.
"Hallie bugün çalışıyor mu?"
Saatini kontrol ediyor.
"Evet. Sanırım bir saat daha."
Tabureden kalkıyorum. Spor salonuna gitmeden önce nereye gideceğimi biliyorum.

HASTANE KORİDORUNDA KOŞARAK ilerlerken saate bakıyorum.
Vardiyasının bitmesine yirmi dakika var.

Resepsiyondaki hemşire beni yürüyen, konuşan bir fanteziymişim gibi izliyor.

"Selam. Hallie'yi görmeye geldim. Beni Dr. Quinn gönderdi." Kardeşimin adını ver. Anında erişim.

Klavyesine dokunuyor, kalemını tıklıyor.

"Üzgünüm efendim. Onu kaçırdınız. On dakika önce bitti."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, yumruklarımı sıkarak.

Sanırım bundan sonra onun evine gideceğim.

"Tıbbi miydi yoksa kişisel miydi?" diye sordu. "Kişisel. Bu önemli."

Masaya doğru eğiliyor, dudakları sanki bir filmdeymişiz gibi kulağımı okşuyor.

"Muhtemelen egzersiz sınıfına gitmiştir. Yolun yukarısında. Elitler. Her cuma oradadır."

Geri çekildim, kaşlarımı kaldırdım. "Güzel.

Teşekkürler."

McLaren'a dönüp Finn'in numarasını tuşluyorum. Hemen cevap verdi.

"Güvenlik. Sıkı tutun. Az önce kızıl saçlı bir hemşire Hallie'nin nerede olduğunu söyledi.

Onu zorlamadım bile."

"Konuşacağım," diyor, sesi kısık. "Tamam.

Sonra konuşuruz."

Reg ve Rowan, Ben'in adi küçük krallığı Starlight'a gidiyorlar. Muhtemelen ben de onlara katılacağım.

Otoparka giriyorum ve Shelby'yi görüyorum. Sikim seğirdi.

Ondan mı yoksa lanet a r a b a d a n mı emin değilim - ya da direksiyonun arkasında, bacakları açık, gözleri vahşi görüntüsünden.

İçerisi gül ve östrojen kokuyor. Masanın arkasındaki kadınlar konuşmayı bırakıp bakıyorlar.

"Kayıp mı oldunuz, efendim?" diye sorar sarışın.

"Hiç sanmıyorum." Sırıttıyorum. "Buraya..." Duvardaki posterleri tarıyorum. "Pilates mi?"

Birbirlerine bakıyorlar, kahkahalarını zor tutuyorlar. Sarışın suratını asıyor, belli ki eğleniyor.

"Efendim, daha önce hiç pilates dersi aldınız mı?"

Kaşlarımı çattım. Bir kere bile yapmadım. İsmi ni hat ır l ı y o r u m ç ü n k ü
Hallie'nin tanış t ı ğ ı m ı z ilk gece bundan bahsetti ğ ini hat ır l ı y o r u m.

"Hayır. Her şey in bir ilki vardır, de ğ il mi?"

Gülüyor ve baş ını sallıyor.

"Sakin ol koca adam."

"Her gün spor yapıyorum. Ben bir kafes dövüş ç ü s ü y ü m,
hayatta kalırım." Ona bir yirmilik attım.

Sanki aslan inine çıplak girmiş im gibi kıkırdıyorlar. "Ne?"

Gözlerimi kısarak soruyorum.

"Hiçbir şey. İyi eğlenceler. Sağdaki ilk kapı. Koridordan bir paspas al."

Baş ımı salladım ve sıırttım.

Buraya pilates için gelmedim.

Onu görmeye geldim.

Güvende olduğundan emin olmak için.

Ve e ğ er o dar egzersiz taytının içinde k ı ç ı n ı n k ı p ı r d a n ı ş ı n ı izleyeceksem?

Bu sadece bir bonus.

BÖLÜM 16

HALL EI

Şarkı- Soaked, Shy Smith.

I Kalçalarımı matın üzerinde kurbağa pozisyonunda uzatıyorum. Arka sıra. Her zamanki gibi, her zamanki yerim.

Kapı arkamdan gıcırdayarak açıldı. Bütün kafalar ısınmanın ortasında kimin araya girmeye cüret ettiğini görmek için döndü. Ve sonra - Tanrım. Cehennem.

Hava değişti. Sesli solumalar ortaya çıktı. Bir kız ciyak ciyak bağıyor. Ama ben? Hareket edemiyorum. Göz kırpamıyorum. Conan Quinn. Conan Quinn az önce pilates sınıfıma girdi.

Siyah joggers'ı aşağıya sarkmış, dar beyaz tişörtü dövmeli gövdesinin her santimini sarmış ve Tanrı yardımcım olsun, bir kolunun altında parlak pembe bir mat var. Yeşil gözleri odanın öbür ucunda benimkileri buluyor. Şeytan gibi sırtıyor. Ve sanki yerin sahibiymiş gibi bana doğru yürüyor.

"Onu tanıyor musun?" Emma, yanımdaki kız, fısıldıyor. Gözlerimi ondan ayırmadan başımı sallıyorum. Önümde durdu ve yere baktı. Gülümsemesi hâlâ devam ediyor.

"Merhaba, bela."

Nefesim kesiliyor. Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Kapatıcı sürmeme rağmen şakağımdaki kesiği gizlemek için buklelerimi öne doğru itiyorum. Bu konuda konuşmaya hazır değilim.

"H-hi." Ona küçük bir el sallıyorum ve o da sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi matını benimkinin yanına bırakıyor.

"Evet, hanımlar, bugün yeni bir üyemiz var," diye anons ediyor eğitmenimiz.

Conan ona dönüyor. Tüm sınıf, Pilates'e yeni gelmiş bir Yunan tanrısı gibi ona bakıyor. Boğazını temizliyor. "Merhaba. Ben Conan. Bir sonraki dövüşüm için hazırlanıyorum ve bu dersin bana yardımcı olacağı söylendi."

Kaşları çatıldı. Tesadüf mü? Oturuyor ve benim duruşumu taklit etmeye çalışıyor.

Şimdiden homurdanmaya başlaması pek hayra alamet değil. Esneklik ve Conan Quinn'in kaderinde asla iyi arkadaş olmak yoktu.

"Pekâlâ. Çift bacak esneme hareketiyle başlayalım. Bugün ilk olarak yerde çalışacağız," diyor eğitmen ve odayı dolduran sakın müzik eşliğinde alkışlıyor.

Arkama yaslanıyorum, bacaklarımı göğsüme çekiyorum. Conan da aynı şekilde. "Şimdi derin nefes alın, nefes verirken bacaklarınızı serbest bırakın. On tane yapacağız."

Üç numaraya geldiğimde göbeğim yanıyor. Gizlice bakıyorum. Conan'ın yüzü çoktan kızarmıştı. Bacakları düze yakın bile değil.

Altı numaraya geldiğimde yerde yatıyor, kollarını başının üzerine uzatmış. "Sik beni," diye fısıldıyor.

Ona bir bakış fırlatıyorum, kahkahamı bastırıyorum. Bu çok eğlenceli olacak.

On beş dakika sonra Conan ter içinde, kıpkırmızı ve dört ayak üzerinde titriyor.

"Hallie. Bu da ne böyle?" diye homurdanıyor. "Neden kaslarım yanıyor? Bacaklarım titriyor ve ayağa kalkabilir miyim bilmiyorum." Yüzü bir resimdi. Kesinlikle dehşete düşmüştü.

Bir kahkaha patlattım. "İyi olacaksın, canavar. Sadece yarım saat kaldı."

Çenesi düştü. "Daha yolun yarısında bile değil miyim?"

Hâlâ gülmemeye çalışarak başımı sallıyorum. Çok çabalıyor. Neredeyse sevimli geliyor.

"Daha başlamadık bile. Çömelebiliyorsun, değil mi?"

Alnındaki teri silerek, kolları ve bacakları titreyerek kendini ayağa kaldırıyor.

Eğitmen yanına geliyor. Nefesinin altında inliyor. "Yardım edin. Bana," diyor ağzından.

"Kendi başımasın," diye fısıldıyorum.

"Ne tür dövüşler yapıyorsun?" diye mırıldanıyor, bir elini kalçasına koyuyor ve göğsünü öne doğru itiyor.

Conan boğazını temizliyor. "MMA."

"Vay canına. Bu neden böyle olduğunu açıklıyor..." Gözlerini onun vücudunda gezdiriyor. "Fit."

Ellerim iki yanımda yumruk oluyor. Isı boynuma doğru akıyor. Onun üzerinde hiçbir hakkım yok, ama bu? Bu yakıyor.

Conan kıkırdıyor. "Buraya gelene kadar öyle olduğumu sanıyordum."

Bir adım daha yaklaşp elini onun pazusuna koydu. "Esnekliğin üzerinde çalışabiliriz. Kısa sürede profesyonel olacaksın."

Gözlerini oymak istiyorum.

Sonra bir bakıyorum, yanına gelmişim ve elim kıkırda. Bana sırtarak dudaklarını yalıyor.

Donup kaldım. Az önce bir oda dolusu kadının önünde, daha erkek bile olmayan sevgilimin kıkırını avuçlayarak ona sahip mi çıktım?

Evet. Evet, yaptım amına koyayım. Belki de bir dahaki sefere grup sporu yerine terapiyi denemeliyim.

"O iyi. Onu ben hallederim. Teşekkürler." Ona sahte bir gülümseme gösterdim ve iyi bir önlem için kıkırını biraz sıktım.

Yazık oldu. Ondan oldukça hoşlanmıştım. Şimdi gözlerini oymak istiyorum.

"Oh." Yüzü düştü. Çabucak toparlanıyor ve profesyonel gülümsemesini takınıyor. "Tamam. Sırada savaşçı pozu var," diye cıvıldıyor ve geri çekiliyor.

Conan bana dönüyor, neşesi yüzünden okunuyor. "Otoriter Hallie'nin favorim olduğunu sanırdım. Ama bir grup kadının önünde bana sahip çıkan kıskanç Hallie? Bu ödülü alır."

Beni haşlamış gibi geriye sıçradım. Yumuşakça gülüyor.

"Sana yardım ediyordum," diye fısıldadım.

"Evet. Sevişmemem için bana yardım mı ediyorsun? Vay be. Ne kadar iyi bir arkadaşsın." Surat astım. "Arkadaş olduğumuzu kim söyledi?"

"Oh, bu şekilde mi oynuyorsun?" "Belki."

Çenesi o sevimli seğirmesini yapıyor. "Birdenbire o kelimeyi sevmemeye başladım," diye mırıldanıyor.

Antrenmana geri dönüyoruz, ama şimdi homurtuları ve inlemeleri daha da dikkat dağıtıcı.

"Şimdi kedi esnemesi zamanı," diye anons ediyor eğitimci.

Önümüzdeki kızlar pozisyon alırken gizlice bakıyorum. Bütün kızlar havada. Onları mı izliyor?

Hayır. Beni izliyor. Gözleri kilitlenmiş.

"Bakmak için beni mi bekliyorsun?" diye fısıldıyor, kaşlarını imalı bir şekilde oynatarak.

Onu görmezden geliyorum ve dört ayak üstüne düşüyorum.

"Hayır. Ama sen bekliyorsun, değil mi?" Omzumun üzerinden ona bakarak soruyorum. Bir iniltiyle gerinip oturuyorum. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Her heceyi duyduğundan emin oluyorum.

"Hallie," diye iniliyor, kendini ayarlıyor.

"Hadi, canavar. Son bir esneme. İyi bir çocuk ol."

Gözlerini sıkıca kapatıyor ve sertçe nefes veriyor. "Bunu benim için gerçekten zorlaştırıyorsun, baş belası."

"Pek çok şeyi zorlaştırıyorum." Kıçımı havada oynatıyorum.

"Dur. Kes şunu. Yoksa buradaki hareketlerimden sorumlu tutulamam. Teşhircilik senin olayın mı?"

Vücudum yanıyor.

"Neden kızardın, sevgilim? Çok mu çalıştın, yoksa tahrik mi oldun?"

Dizlerimin üzerine oturup ofluyorum. "Dikkatimi dağıtıyorsun, Conan."

Dişleri sırtarak parlıyor. "Aynen."

Ders nihayet bittiğinde, kalbim hâlâ çarparken matımı topluyorum. Göz ucuyla bakıyorum. Conan çoktan beni izlemeye başlamıştı, ifadesi okunamıyordu.

"Şimdi bire bir seansın var, değil mi?" Hâlâ yanımda duran eğitmene doğru başımı sallıyorum.

"Hâlâ kısıkanıyor musun?"

Sınıf boşalıyor, fısıltılar bizi gölge gibi takip ediyor. Ama ben onun bakışlarına kilitlenmişim, nabzım çılgık atıyor.

"Ders bitti Conan."

Odadaki son iki kişiyiz. Yaklaşıyor, saçlarımı nazıkçe yüzümden uzaklaştırıyor. Gözleri kararıyor.

"Hallie. Başına ne oldu? Acımış gibi görünüyor." Sesi yumuşuyor, o İrlandalı tını beni duman gibi sarıyor.

"Ayağım takıldı. Masaya çarptım."

Keskin bir şekilde nefes verir. Çenesi geriliyor. Gözleri yanıma düşüyor. Ellerim titriyor.

"Tekrar dene. Bu sefer gerçeği söyle. Tam adımları, adresimi, mesleğimi ve hatta kan grubumu istiyorum. Bu yanlarına kalmayacak."

Midem düğümleniyor. Öfkesi aşikâr, bu noktada zar zor kontrol altına alınıyor. "Ben'di," diye fısıldıyorum.

"O şerefsiz."

Yaklaşır yüzümü avuçladı. "Ne zaman? Nerede? Ne yaptı?"

Gözyaşlarım gözlerimin arkasında yanıyor. "Dün gece. Evime daldı ve onunla geri dönmem gerektiğini söyledi. Ben dönmezsem beni koruyamayacağını söyledi. Saçmalıyordu, tamamen paranoyaktı. Sanırım kafası iyiydi." Nefesim kesildi. "Beni korkuttu. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama... evime geldi. Yalnızdım."

Conan beni kollarına çekti. Gözyaşlarımın düşmesine izin vererek göğsüne kapandım.

"Beni aramalıydın, bebeğim. Onu çözerdim."

Başımı sallıyorum, sesim ona karşı boğuk çıkıyor. "Seni rahatsız etmek istemedim. Ben senin sorunun değilim."

Geri çekilip yanaklarımı avuçladı. Yüzü şimdi daha yumuşak ama daha az yoğun değil.

"Sen benim arkadaşımsın. Ailem dışında pek arkadaşım yok. Sana göz kulak olmama izin verir misin? Ben bu işte iyiyim."

Yavaşça başımı sallıyorum, gözlerim onunkileri arıyor. Ona güveniyorum. Güveniyorum. "Geri döneceğinden endişelenmeli miyim? Lily'de kalmaya devam edemem."

Başparmağını dudağımın üzerinde gezdiriyor, bakışları benimkilere kilitleniyor.

"Bunu düzelteceğim."

Eve gitmeni güvenli hale getireceğim."

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum.

"Bir şey değil. Seni bir yere götürmek istiyorum. Benim güvenli sığınağım. İhtiyacın olduğunda gidebileceğin bir yer."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey... "Beni oraya kadar takip eder misin?" "Evet."

Beni bırakıyor ve göğsüm onun sıcaklığını kaybedince geriliyor. Ama sonra parmaklarımızı birleştiriyor ve beni dışarı çıkarıyor.

Beast'imın yanına park ettiği yepyeni McLaren'ine. "Vay anasını. Bugatti'nin yerine bunu mu aldın?"

Elimi taze siyah boyanın üzerinde gezdirdim. Ugh. Siyah alışımları bile var. "Değiştirmek mi? O kadar da değil. Yakında göreceksin."

"O çok güzel. Yani... beni azdırıyor, güzel. Bu bir şey mi?"

Kollarını göğsünde kavuşturup sırtıyor. "Evet. Öyle bir şey var. Onu sürmek ister misin?"

Anahtarları bana fırlattı. Yakalamak üzereydim. "Ne?"

Bana izin verir misin?"

Başını salladı. "Bugatti'ye ne olduğunu gördün. Muhtemelen bunu ondan daha kötü parçalamazsın."

Çantamı karıştırdım ve anahtarlarımı ona uzattım. "Benimkini aldın mı?"

"Oh, evet. Şimdi onun benim için mırıldanmasını dinlemek beni sertleştirecek." Gülüyorum ve o da omzumu sıkıyor.

"Arkadaş mıyız?"

Sesi hafif, ama gözleri araştırıyor.

Başımı sallıyorum. Kalbim küt küt atıyor. "Evet. Sanırım artık bunu söyleyebiliriz." "Seninle orada yarışalım mı?"

Çenemi kaldırıp burnunu benimkine dayıyor. Geçmişteki 'arkadaşlarımdan' hiçbiri bunu yapmamıştı. Ama geri çekilmiyorum.

"Belki başka bir gün. Adil olması için ikimize de aynı arabalardan alacağım ve bir piste gideceğiz. Bugün beni takip etmelisin, böylece nereye saklandığımı bilirsin."

"Neyi saklayacaksın? Cesetleri mi?"

Ağırlığını kaydırıyor, bakışları başka yöne kayıyor.

"Sakladığım iskeletleri bilmek istemezsin."

BÖLÜM 17

CONAN

AOtoyola çıktığımızda, dikiz aynasından onu izliyorum. Bebeğimi sürücü koltuğunda doğmuş gibi idare ediyor. Daha azını beklemiyordum. Eğer bu canavarı idare edebiliyorsa, benim herhangi bir Arabalar.

Heyecanı hız ile kovaladığı gerçeği mi? Beni itiraf etmem gerekenden daha fazla zorluyor.

Gaza basıyorum, motor altımda kükrüyor. Kahretsin, kendime bir Shelby almalıyım. Sırf onunla yarışabilmek için.

Rowan'ın numarasını tuşluyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum.

"Mesaj göndermeyi başardın mı, bok kafa?" diye cevap veriyor, şimdiden alay ederek.

"Sonra kafana yumruğumu yemek ister misin?"

Tersliyorum. "Hayır. Randevum için yüzümü güzel tutmalıyım." "Randevu... striptiz kulübündeki kavgayı mı kastediyorsun?"

Kırmızı ışıktaki yavaşlıyorum, Hallie o lanet gülümsemesiyle yanıma yanaşır ve ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor.

"Oradayken bir kadınla tanışabilirim."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, evet. Bekaretini almak için mi?" "Siktir git. Ben bakire değilim. Reggie'ye sor!"

Alay ettim. "O nereden bilsin ki?"

Boğazını temizliyor. "Biz-uh. Bazen paylaşıyoruz. Kızlar ikizlere bayılır."

Burnumu kırıstırdım. Paylaşmak mı? Hem de kardeşlerimden biriyle? Kan gövdeyi götürür.

"İlginç bir paylaşım. Neyse, planlar değişti. İkinizle orada buluşacağım. Yeterince silahınız olduğundan emin olun."

Bir süre sessizlik oldu.

"Declan ve Finn'e söyleyelim mi?"

"Hayır. Finn bana Hallie'ye göz kulak olmamı söyledi. Ben sadece işimi yapıyorum." Konu o olunca yalan söylemek kolay gelmeye başladı. Ama istihbarat konusunda yalan söylemiyorum. Sadece adresine ihtiyacım var. Tanık olmadan işini bitirmeyi tercih ederim.

"Bana uyar. Sadece oradaysa onu öldürme. Öfkemi kontrol edemiyorum. Ve ölümler konuşamaz."

Kıkırdıyorum. Haksız değil. MMA lisansımı temiz tutmalı ve çenesini kırmadan önce piçin söyleyeceklerini dinlemeliyim.

"Beni psikopat gibi gösteriyorsun." Duraklıyorum, sonra Hallie'nin ayak uydurup uydurmadığını görmek için ayağımı pedala vuruyorum. "Ayrıca yanılıyorsun. Ölümler konuşabilir. Sadece bir medyuma şantaj yapmamız gerekiyor."

"Haklısın. Ve hayır, sen psikopat değilsin. O Finn'in işi. Sen daha çok çabuk sinirlenen birisin. Duygularını koluna takıyorsun. İyi tarafından bakarsak, bu senin de duyguların olduğu anlamına geliyor."

"Doğru. Bunun için teşekkürler. Yakın zamanda psikiyatrist olmak için eğitim aldın mı Rowan?"

"Hayır. Sadece psikopatları tanıyorum. İkizin de öyle olunca mecbur kalıyorsun."

Her zaman sessiz olanlardır. Finn ve Reggie bunu kanıtlıyor. Sessiz. Ölümcül. Canavarlar ama bizimkiler.

"Kardeşlerimizi değiştiremeyiz, o yüzden bununla yaşıyoruz. Saat yedide kulüpte buluşuruz."

"Tamamdır, Con."

Telefonu kapattım ve sola sinyal vererek çakıllı yoldan tesellime doğru ilerledim.

Birime girdiğimde Hallie yanıma yanaştı. Dışarıdan bakıldığında hiçbir şey görünmüyor, sadece başka bir endüstriyel kabuk. Ama o çelik kapının ardında?

Orası benim krallığım.

Dışarı çıktım, kapısına doğru yürüdüm ve çekip açtım.

"Hanımefendi." Dışarı kayarken ona en iyi sahte reveransımı sunuyorum. Hay sikeyim. Arabamın direksiyonunda çok güzel görünüyor.

"Burası neresi peki?" Burnuma dokunuyorum. "Hadi gel."

Metal kapının kilidini açıyorum ve iterek açıyorum.

Bozuk Bugatti'm asansörün üzerinde, tam ortada, bir saplantı anıtı gibi duruyor. Rusya'da direksiyonuna geçip Charlotte'u eski kocasından kurtardığımdan beri, döndüğümde yaptığım ilk şey bunu satın almak oldu.

"Bunları kendin mi tamir ediyorsun?"

Başımı sallıyorum, elimi sırtına koyup onu içeri yönlendiriyorum. "Bu harika."

Sola döndü ve nefesi kesildi. Koleksiyonum.

Benim gururum.

"Bu mu-?" Türünün tek örneği altın kaplama Aston Martin'e doğru koşuyor. "Evet, bu o."

Dönüp bana baktı, gözleri kocaman. Ağzı açık. "Pekâlâ.

En sevdiğin hangisi?"

Örtünün altındaki tek arabaya doğru ilerledim ve örtüyü çektim.

"Kapa çeneni. Ford GT40 mı? Ne bu, 1960'lardan mı? Tertemiz, Conan.

Aman Tanrım."

Sesindeki o tını, saf bir zevk gibi, göğsümde adını koymak istemediğim bir şeyi kabartıyor.

"Babamındı. Babam öldükten sonra onu buraya getirttim. Birkaç tamirat yaptım. Rüya gibi çalışıyor."

"Bu inanılmaz," diye nefes alıyor. "Düzgün bir araba. Zevk sahibisiniz, efendim." "Evet, öyle." Yanağımın içini ısırdım.

"Gündüz tamirci, gece savaşçı mısın? Senin hakkında bilmediğim başka ne var?"

Her şeyi. Bir mafya ailesinde doğduğumu. Spor ve aile için adam öldürdüğümü. Yasal olmadan önce bir yeraltı ringi işlettiğimi. İçinde gizli bir seks kulübü olan, yeniden düzenlenmiş bir çikolata fabrikasında yaşadığımı. Onu kaputun üzerine yatırıp adımı haykırmasını istediğimi.

Ya da belki... Kaçmasını istiyorum. Böylece kovalayabilirim. Başımı sallıyorum. "Anlatacak fazla bir şey yok."

Yaklaşıyor, aramızdaki hava çatırdıyor.

"Yalanlar. Seninle yüzeyin altında çok daha fazlası var."

"Sanırım katmanları kaldırmak için çalışmalısın, sevgilim."

Göğsüme vuruyor, ben de bileğini yakalıyorum.

Kahretsin, onu tekrar tatmak istiyorum. Ama direniyorum. "Gerisini görmek ister misin?"

"Dahası var mı?"

"Hmmm."

Parmaklarımızı birleştirip onu arkaya doğru götürüyorum.

Benim spor salonuma. Benim savaş alanım. Sahnenin ortasında çelik bir kafes. Buz banyosu. Sauna. Dikkat dağıtacak bir şey yok. Bahane yok.

"Yani buradan hiç ayrılman gerekmiyor mu?" diye soruyor, gözleri her şeyi içine çekerek.

Elini çekip arka kapıya doğru ilerliyor. "Burada ne var?"

"Cesetler."

"Ha-ha."

"Bir yatak odası."

Kolu deniyor. Kilitli.

"Sadece özel insanlar kilidi açabilir."

Onun ötesinde, orman. İkinci av alanım. "Tamam."

Bana doğru yürürken omuzları çöktü.

"Özel insanlar mı? Bugünkü eğitmen gibi mi? Onu içeri alır mısın?"

Gözlerindeki o kıvılcım? Beni yakıyor.

"Hallie," diye uyarıyorum.

Göğsüm sıkışıyor.

"Onu becermek istemiyorum." Açık sözlü. Çiğ. Ama gerçek bu. Nefesini içine çekiyor.

"Yapsan da umurumda değil."

Yalancı. Kalbim hızla çarpıyor ve avuçlarım terlemeye başlıyor.

"Benimle flört etmesini istemedim. Onu asla eğlendirmeyecektim."

Kelimeler çok hızlı dökülüyor. Çok dürüstçe.

Parmaklarını birbirine geçiriyor, gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Ne istersen yapabilirsin. Seni durdurmayacağım," diye fısıldıyor. Beni durdurmasını istiyorum.

Benim onun için umutsuz olduğum kadar onun da benim için umutsuz olmasını istiyorum.

"Seni o derse kadar takip ettim çünkü seni görmek istedim."

Bir sırtışını ısırarak geri çekiyor ve kaburgalarımda küçük bir rahatlama hissediyorum. "Doğru."

Lanet olsun. Telaşlandım.

Ve o hiç rahatsız olmamış gibi mi davranıyor?

Ama her şeyi okuyabiliyorum; gözbebeklerinin büyümesini, boynundan yükselen sıcaklığı. Bu bir maske. Arkasına saklanıyor.

"Hallie."

"Evet, Conan?" diye alay ediyor, başı eğik. Bir adım daha yaklaşıyorum.

"Beni ne kadar istediğini saklamaya çalışman beni tahrik ediyor." Kirpiklerinin arasından yukarı bakıyor. "Seni istiyorum, değil mi?"

"İddianı ortaya koymak için kıcıımı avuçlayan sensin. Benim için kötüsün, bela."

"Değilim." Çenesi meydan okurcasına kalktı.

"Av daha başlamadı bile, bebeğim." Burnumu onunkine bastırıyorum. Hiçbir fikri yok.

Kovalamacanın heyecanı benim lanet dinim.

Sessizliğimiz elektrik gibi. Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

"Kaçmayan bir şeyi kovalayamazsın, canavar." Göğsümden karanlık bir kıkırdama yükseliyor.

"Felsefi."

Bakışları ağızıma kayıyor ve ben geri çekiliyorum. Çok yakında. Koşacak. Ve ben onu yakalayacağım.

Ama şimdi?

Şu anda sadece onun güvende olmasını istiyorum.

BÖLÜM 18

HALL EI

W O geri adım attığında, bir şey kaybetmiş gibi hissediyorum. "Bu bana, yakında benimkini de servise götürmem gerektiğini hatırlattı." Erteledim çünkü basitçe, bu masrafı karşılayamam. Önce faturalarımı ödemeliyim, sonra tekrar yarışmaya başlamadan önce arabamın en iyi durumda olduğundan emin olmalıyım. Bu eskiden babama yardım ettiğim bir konuydu, ancak bunu tek başıma yapabilecek kadar kalifiye değilim.

"Ben yaparım."

"Hayır." Çok hızlı söyledim.

"Bana güvenmiyor musun? Ne yaptığımı biliyorum. Boyada da düzeltebileceğim birkaç çizik var."

Elimi kaldırdım.

"Hayır, öyle demek istemedim. Demek istediğim, bir, arabam olmayacak ve işe gitmem gerek. İkincisi, ödemem gereken daha önemli faturalarım var, ne yazık ki."

Conan tuts.

"İşim bitene kadar McLaren sende kalsın. Uzun sürmez. Onun üzerinde çalışmak istiyorum. Kaputun altında ne olduğunu görmek isterim. Paranı da istemiyorum. Bana borçlanabilirsin."

Kalp atışlarım hızlandı.

"Ne borcu?"

"Bir gün iyiliğini isteyeceğim."

Bacaklarımı sıkıyorum. "Ben fahişe değilim."

Kelimeler ben onları durduramadan dilimden dökülüyor.

Kaşlarını çatı.

"Demek istediğim, büyük ihtimalle beni iyileştirmekten bahsediyordum. Sırada birkaç dövüş var. Tıbbi yardıma ihtiyacım olacak. Onun yerine sen yaparsan Finn'e zaman kazandırabilirsin."

"Oh."

Garip bir kahkaha attım.

Kafamı duvara vurmak istiyorum. Bazen beynim ve ağzım yeterince hızlı iletişim kuramıyor.

"Kusura bakma. Çok zahmetli olmayacağına emin misin? Meşgul görünüyorsun." Omuz silkiyor.

"Doğru insanlar için çok meşgul değil, sorun."

İçimde bir heyecan patlaması oldu. McLaren'ı ben kullanacağım. Bana güvendiğine inanamıyorum.

Ne yazık ki yaklaşan bir yarış yok. O şeyle yerleri silip süpürebilirdim.

"Ve burası, Hallie. Eğer kendini güvende hissetmezsen ve bana ulaşamazsan, buraya gel."

Elime bir anahtar tutuşturdu ve sıkıca tuttu.

"Ya da sıkılırsan ve Bugatti'mi tamir etmeme yardım etmek istersen, bunu da yapabilirsin."

Sırıttıyor ve kalbim hızla çarpıyor.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Belki bana da biraz kendini savunmayı öğretirsin."

Bir elini alnında gezdiriyor. "Bu aslında kötü bir fikir değil, bela." Ona küçük bir gülümseme sunuyorum.

Etrafında olmak eğlenceli. Beni anlıyor. Beni güldürüyor.

"Şimdi gidip senin sorununla ilgilenmem gerek. Önce seni eve kadar takip etmemi ister misin?"

Ellerimi göğsüne bastırıyorum.

"Ona tam olarak ne yapacaksın?"

Gözlerinde bir karanlık parlıyor. Yine de beni korkutmuyor.

"Nasıl tepki vereceğine bağlı, Hallie. Ama işim bittiğinde seni bir daha asla rahatsız etmeyecek. Bu yeterince iyi bir cevap mı?"

"Sanırım öyle olmak zorunda. Ve hayır, eve kadar bebek bakıcılığına ihtiyacım yok. Arabanı mümkün olduğunca uzun süre kullanmak istiyorum."

Başıyla onayladı.

Ondan uzaklaşırken, öylece gitmek garip geliyor. Kollarımı beline doladım.

Gerginleşiyor ama sonra kocaman kolları beni sarıyor ve geri sıkıyor.

"Bu ne için?" diye soruyor usulca.

"Bir teşekkür."

Başını benimkinin üzerine koyuyor.

"Bana teşekkür etmene gerek yok, sevgilim. Ben sana sahibim."

Düşerken beni yakalayacak birine ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim

bile. Ve sonra Conan hayatıma girdi.

Kendimi hayatın içinde sürükleyerek ne kadar sefil olduğumu görmemi sağladı.

Kaybettiğim kıvılcım, onun yanındayken yeniden alevleniyor

gibi. Ama o sadece bir arkadaş.

"Senin için hazır olduğunda sana mesaj atarım."

BÖLÜM 19

CONAN

D Range Rover'ı sürmek Hallie'nin Shelby'sine kıyasla sıkıcı geliyor. Ama bu işin nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Bagaja ne zaman bir ceset koymam gerektiğini asla bilemem.

Reggie ve Rowan'ın yanına yanaşıp motoru durduruyorum.

"Bir parti mi bekliyoruz?" Sırıttıyorum, bir sigara çıkarıyorum.

"Seninle mi? Muhtemelen," diye yanıtlıyor Reggie, bagajı açarak. "Ve işte hediyen."

Dumanı üflüyorum, gözlerim zulada. Bıçaklar. Silahlar. Hatta bazı fırlatma yıldızları.

Birkaçını cebe indiriyorum.

"Beni çok iyi tanıyorsun."

İhtiyacımız olanı alıyoruz. Ben bir tabanca seçiyorum, kolay bir seçim ve gizlenebilir. Çakım her zaman yanımda zaten. Çoğu zaman yumruklarım yeterli oluyor. Ama kendimi korumalıyım. Dövüşten önce bunu riske atamam.

İçeri girmeden önce, telefonumdaki takip uygulamasını açtım. Hallie hala McLaren'ı kullanıyor. Kırmızı noktanın hareketini izlerken sırıttıyorum.

Güvende olsa iyi olur.

"Peki plan nedir?" Rowan araya giriyor.

"Normal müşteriler gibi içeri gireceğiz. Bir kabin isteyeceğiz, sahibini görmek isteyeceğiz. İşle ilgili. Belki biraz para veririz. Ya da silahları gösteririz. Önce sessiz bir şekilde."

"Peki ya bu başarısız olursa?"

"Conan usulü. Kapıları döverek geçerim."

Reggie başını sallar. Rowan kaos için yaşıyormuş gibi sırtıyor. "Ben ikinci seçeneği tercih ederim." Yolu gösterip fedailerin yanından geçerek kulübe giriyorum. "Üç kişilik masa?" Beni süzüyor, sonra geri adım atıyor. "Elbette. Stephanie size yolu gösterecek." Altın yaldızlı tanga giymiş, sütyensiz, kısa boylu bir kadın yanıma geldi. "Ne tür bir deneyim peşindesiniz? Bakmak mı istiyorsunuz, dokunmak mı efendim?" "Bakmak," dedim. "Gerçekten mi?" Rowan arkamdan tıslıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ona ters ters bakıyorum. Bizi bir kabine götürüyor, şampanya getiriyor ve elini kolumun üzerinden kaydırıyor. "Birazdan sahnede olacağım." Ona gülümsedim. "Güzel. Şimdi senden bir iyilik isteyeceğim." Ona yaklaşmasını işaret ediyorum. Göğüsleri omzuma değiyor. Tek gördüğüm Hallie. "Ev sahibiyle konuşmam gerek," diye fısıldıyorum cebimden bir tomar para çıkararak. "Misafir kabul etmiyor." "Bu önemli. Bunu senin için değerli kılacağım. Kimse bilmeyecek." Titrek bir nefes çekti. "Bana ne istediğini söyle," diyorum, kararlı bir şekilde. Biraz daha para alıyorum. Bara baktı. "İzin ver seninle dans edeyim. Daha az belli olsun. Gerry beni izliyor." Başımı salladım ve arkama yaslandım. Bana sarıldı, kalçalarını salladı. Hiçbir şey. Sıkım hafifçe bile ilgilenmiyor. "İnanılmaz yakışıklısın," diye mırıldanıyor, bir tırnağını göğsümde gezdiriyor. Parayı g-string'inin içine soktum. Yapacak işlerim var. "Nerede o?" Sessizce sordum. "Burada değil. Kuzenleriyle çalışmaya başladığından beri hiç gelmedi. Ama programını biliyorum. Şehir merkezindeki boks salonunda, depodaki gölgeli olan." Dudakları benimkilerin yanında geziniyor. Ürkmemek için kendimi zor tutuyorum. Ama istediğimi aldım. "Teşekkür ederim."

Üzerimden kayıyor ve direğe geri dönüyor.

"Pekâlâ. Hadi gidelim."

"Sertleşmedin bile mi? İyi misin?" Rowan gözlerini kısarak bana baktı. "İyiyim."

"Ee, nereye gidiyoruz?" Reggie soruyor. "Bir yumruk atmaya."

Ayağa kalkıyorum, arabaya doğru giderken çocuklar da peşimden geliyor.

"DRAGO'YU ARA. Ona güvenlik kameralarını hacklemesini ve silmesini söyle." Arabayı köhne boks kulübünün önüne çekerken ikizlere emrediyorum. Teneke depo. Önünde dört araba var.

Torpido gözünü açtım ve en sevdiğim tabancam Delilah'ı çıkardım. Reggie çoktan aramaya başladı. Rowan atlayıp bana katıldı. "Plan nedir?"

"Herkesi dışarı çıkar. Ben onunla ilgilenirim. Sen gözcülük yap."

Reggie'nin bagajdan AK-47'mi alarak bana katılmasıyla başını salladı.

"Biraz aşırı mı?" Rowan soruyor.

Reggie'nin gözleri soğuktan yanıyor. "Onları korkutmak istiyoruz, değil mi?" Dişlerini fırçalar gibi cephaneyi dolduruyor.

"Gördün mü? Sapık," diye fısıldıyor Rowan bana, ben de gözlerimi deviriyorum. "Hadi gidelim."

Bizi içeri götürüyorum. Reggie tavana doğru ateş ediyor. Sessizlik. Korku. En sevdiğim kombinasyon.

"Herkes dışarı. Şimdi!" diye bağırdım.

Minderlerde idman yapan iki adam hızla geçip gitti.

Ben'i ringde sarışın bir adamla gördüm. İplere doğru yöneldim. "Sen," diye sarışını işaret ediyorum.

"Bela istemiyorum. Sana yakında ödeme yapabilirim." Eldivenli ellerini kaldırdı. "Senin lanet paranı istemiyorum. Bununla yarım saate ihtiyacım var.

sik kafalı." Parmağımı Ben'e doğru salladım.

Koca adam rahatlayarak iç çekti. Ben kusacakmış gibi bakıyor.

"Faz'la birlikte değil misin?" Sarışın soruyor.

Kıkırdıyorum.

Faz yeraltı dövüşlerini yönetiyor. Aramız iyi ama artık mesafemi koruyorum.

"Doğrudan değil. Ama bu konuda bir kelime edersen, olabilirim." Başını sallıyor, iplere doğru geri çekiliyor.

"Hafıza kaybım var, endişelenme."

"Güzel."

Kapıda tereddüt eder. "Uh... ortalığı temizleyebilir misin?" "Siktir git," diyor Reggie onu dışarı itiyor ve kapıyı kilitliyor.

"Sen," diyorum, gözlerim Ben'in üzerinde. "Bir kadına el kaldırdığın için kendini güçlü mü sanıyorsun?"

"O bir yalancı."

Silahımı çenesine dayadım. Tökezledi.

"Yanlış cevap."

Onu ensesinden tutup geri itiyorum.

"Karşılık veren biriyle dövüş. Bakalım hoşuna gidecek mi?" Kanını siliyor ve sırtıyor. "Artık çok geç."

"Ne için?"

"Hallie'yi kurtarmak için."

"Senden mi? Tam zamanında geldim."

Omuz silkiyor. Pişmanlık yok. Bu fitili ateşler.

Silahımı fırlatıp tuvale tekmeledim.

O düşünmeden, burnuna yumruğu indirdim.

Kahretsin, bu iyi hissettirdi.

"Siktir!" Kan fişkirirken yüzünü tuttu.

"Benden ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Sadece canını yakmak istiyorum. Onun üzerinde bir iz bıraktın. Şimdi de ben senin üzerinde bir koleksiyon bırakacağım."

"Bütün bunlar onun yüzünden mi?" diye alay ediyor.

Hamle yapıyorum, onu belinden yakalıyorum ve iplere çarpıyorum. Dört ayak üzerine düştüğünde bacağımı savurup çenesine bir tekme atıyorum.

Yere düştü, yüzü kapandı, kıvrıldı. Acınacak halde.

"Ayağa kalk. Yoksa bir erkekle dövüşemeyecek kadar korkak mısın?" Kaburgalarını tekmeliyorum. Homurdanıyor.

Ağzından kan damlıyor. Yalpalayarak ayağa kalktı ve bir yumruk attı. Kolayca eğildim ve kıkırdadım.

"Tanrım. Yeni bir antrenöre ihtiyacın var."

Durdu. Hemen koşmaya başladım. Bu pisliğin etrafında halkalar oluşturabilirim.
"Ona olan takıntını anlamıyorum. Onun liginde değilsin. Beni tatmin etmedi.
Sikimi başka bir yere sokmamı bile engelleyemedi."
Gözlerim kıpkırmızı oldu. Kulaklarıma kan hücum ediyor.
"Seni azdıran bu mu? Kadınları yere sermek mi? Kalem gibi aletini telafi ediyor mu?"
Onu boğazından tutup kaldırdım.
"Hallie'den uzak duracaksın. Bu senin tek uyarın. Ona bir daha dokunursan, hayatının geri kalanını bir tüpten beslenerek geçirmeni saçlarım. Ya da seni kendim gömerim."
Yutkunuyor.
Onu yere düşürdüm. Mindere sertçe çarptı.
"Ne, şimdi de onun koruması mı oldun?" diye öksürüyor. "Kes şunu. Sikeyim. Onun hakkında konuşmayı."
Gülümserken kan lekeli dişleri ortaya çıkıyor. Delinin teki. Belki de onu öldürmeliyim. Ortaya çıkmaya devam edecek pisliklerden biri.
"Aletini emdi mi? şu girdaplı şeyi yaptı mı? Ağzı ve kukusu. Onunla ilgili tek iyi şey. Sefil sürtük. Keşke ben de-"
Bitirmesine izin vermiyorum. Beni hasta ediyor.
Hallie'de çok daha fazlası var. O çok zeki. Zeki. Komik. şımarık. Otoriter. Bir odayı aydınlatır. Zihnimi sessizleştiriyor. Onun on milyonuna bedel. Zihnim boşalıyor. Yumruklarım değil. Yumruk üstüne yumruk atarak onu yıkıyorum. Üzerine atlıyorum, her vuruşta ağırlığımı ona veriyorum.
"Bunların her birini hak ediyorsun."
Kanı yüzüme sıçırıyor. Çığlıkları beni besliyor. Onun korkusundan besleniyorum.
Ta ki gevşeyene kadar. Bu bile beni durdurmuyor.
"Conan, lanet olsun, dur!" Rowan'ın sesi duyuldu. Göz kırpyıyorum. Ciğerlerim yanıyor. Nefes nefese sürünerek ondan uzaklaştım.
Tek gördüğüm kırmızı.
"Öldü mü?" diye sordum.
"Bilmiyorum. Biz doktor değiliz, Con."

Homurdanıyorum. Yeterli değildi. Ona daha fazla işkence etmek istedim. Yüzü şişmeye başladı bile.

Sanırım Finn'i arama vakti geldi.

"Conan. Ne yaptın sen?"

Cesede bakıyorum. "Birini hayata döndürme şansın nedir? Onu tekrar öldürmek istiyorum. Sanırım aceleye getirdim."

Finn kıkırdıyor. Öfkemi yatıştırıyor.

"Ben bir doktorum, lanet bir büyücü değil. Öldüğüne emin misin?" "Çok kan var."

"Nabzını kontrol et."

Diz çöküp parmaklarımı boynuna bastırıyorum. "Bekle. Bana yardım mı ediyorsun?"

Nabız çok az. Kahretsin, yeteneğimi mi kaybediyorum?

"Evet. Yoldayım. İkinci rauntta ne yapacağını görmek istiyorum. Amcık bunu hak ediyor."

"Kim olduğunu nereden biliyorsun?" "Con. Ben her şeyi biliyorum." "Hayır. İkizler beni ispiyonladı."

"Aynen öyle. Drago'yu ara. Bir temizlik ekibi getir." "Onu hastaneye mi götürüyorsun?" Finn'e sordum.

"Tanrım, hayır. Benimkinde kullanabileceğimiz bir düzenek var."

Kaşlarımı kaldırıp elimdeki kanı tişörtüme siliyorum. "Evinde neden bir sağlık odasına ihtiyacın var ki? Deneklere falan ihtiyacın olursa diye tek gözüm açık mı uyuyayım?"

"Başlamak mı?" diye gülüyor.

"Siksen iyi edersin-"

"Hoşça kal, kardeşim."

Telefonum tekrar çalıyor. Kalbim küt küt atıyor.

HALLIE

Bebeğimi tamir ettiğin için tekrar teşekkür ederim. Tahmin ettiğinden daha çok minnettarım. Yakında görüşürüz. İyi geceler.
<3

Bir kalp. Benimkini hızlandırıyor.

Ayaklarımın dibindeki adama bakıp gülüyorum. Düzelteceğimi söyledim.

BEN

Rica ederim. Yarın sana mesaj atarım. Biraz uyu. Ve eve gitmek güvenli, bela.

Anında cevap verir.

HALLIE

Sormak istiyor
muyum?

Kan telefonuma bulaşıyor.

BEN

Muhtemelen yapmasan daha iyi olur. Sadece sözüme güven.
İyi geceler, sevgilim.

HALLIE

Tatlı rüyalar, beastie.

McLaren takip cihazını tekrar kontrol ediyorum. Yakınlarda. Bir bar. Belki uğrarım.

Aramızdaki şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var. Onun yanında sakınım.

Reggie, "Lanet telefonunu bırak ve yaptığın pisliği temizle," diye bağırıyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Kimin kimin için çalıştığını unuttun mu?"

Ben yüzüne doğru ilerlerken o yerinde duruyor, sonra ikimiz de gülmekten kırılıyoruz.

"Bundan sonra seni test etmek istediğimi mi sanıyorsun? Sen iyisin. Ben ve Rowan temizleyeceğiz. Sen seks yapmaya devam et, dostum." Omzuma vurdu.

Rowan hızla başını sallıyor. "Evet, dediği gibi."

"Kancıklar. Eliniz değmişken telefonunu ve cüzdanını da bulun," diyorum onlara. Kan bağımız olmayabilir ama onlar aileden.

Kapılar çarparak açıldı ve Finn içeri girdi.

Diz çöküp cesedi inceledi.

"İyi iş, Con," diye mırıldandı, alaycı bir tavırla.

"Hallie'ye zarar verdi."

Finn'in çenesi titrer. "Detaylandır."

"Ona evinde saldırdı. Korkmuş. Kafasında kötü bir iz var."

Finn Ben'e tükürür, sonra doğrulur.

"Ve onu hayatta tutmamı mı istiyorsun?" diye soruyor. Çenemi kaşıyorum.

"Striptizci kuzeniyle birlikte çalıştığını söyledi. Belki aileden biridir. O bir İngiliz."

Finn'in gözleri

keskinleşti. "Sence-?"

"Hayır. Bowen olmak için fazla acınası."

Londra mafyası. Onlarla savaşmamak için babamı kaybettik. Onlara hiçbir şey borçlu değiliz.

"Şimdi bize yaklaşımları aptallık olur."

Finn başını sallıyor. "Gözümüz üzerinde olsun. Bir oğlu öldürmekle bir babayı öldürmek aynı şey değil."

Yutkunuyorum.

Geçmişten kaçabileceğimi sanmıştım.

Ama beni yakalarsa, onu tekrar öldürürüm.

BÖLÜM 20

HALL EI

Lily ona içki ısmarlayan yakışıklı adamla çene çalmakla meşgul. Kaşlarını çatmış telefonuma bakıyor, Pete'den gelen mesajı tekrar okuyordum. **Yirmi bin dolar.**

Bu, Lily'ye borcumu ödeyebileceğim, ipoteğimi kapatabileceğim ve fazladan vardiyalarda boğulmayı bırakabileceğim anlamına geliyor.

Ama ona bundan daha fazlasını yapmayacağıma söz verdim. Ve yarışacak arabam bile yok.

"Hallie, ne oldu?"

Gözlerimi kırıştırdım ona bakıyorum ve hızla telefonumu kilitliyorum.

"Yok bir şey. Sadece flörtünü bitirmeni bekliyorum. Çok ateşliydi." Göz kırıyorum, umarım bu onu uzaklaştırmaya yeter.

Sırtarak yanımdaki koltuğa oturdu. "Evet. Numaram onda var. Belki yeni ev arkadaşlarım eve taşındığında onu davet ederim." Suçluluk duygusu göğsümü yumrukluyor.

"Lily, yakında yakandan düşeceğim. Söz veriyorum."

Conan güvenli olduğunu söyledi ve ben de ona güveniyorum. Yani yarın eve gideceğim. Masaya doğru eğildi ve elini benimkinin üzerine koydu.

"Öyle demek istemedim. Şaka yapıyordum. Sen ve Bertie istediğiniz kadar kalabilirsiniz. İstersen sonsuza kadar."

İç çektim. Eve gitmeliyim.

"Lils, önümüzdeki haftaya kadar didişeceğimizi biliyorsun." Kıkırdamaya başlıyoruz ve kokteyllerimizi tokuşturuyoruz. "İşte bu yüzden kankayız."

"Dickface'ten haber aldın mı?"

Başımı sallıyorum.

"Güzel. Belki Conan senin sorununu çoktan çözmüştür."

Pipetiyle oynuyor, söylediğinden daha fazlasını biliyormuş gibi sırtıtıyor.

"Evet. Hallettiğini söyledi. Pislik herif bunu hak ediyor."

Ayrıntıları bilmek istemiyorum, sadece onun sözüne güveniyorum.

"Kesinlikle hak ediyor. Baban hayatta olsaydı, onun derisini yüzerdi."

"Evet, yap a r d ı ." İçkimi karıştırıyorum ve kırmızı sıvının içine bakarak buzun erimesini izliyorum.

Babam muhtemelen onu öldürür ve hapishaneye giden yol boyunca gülümserdi.

Lily'nin telefonu masanın karşısında titriyor. Nefesinin altında küfrediyor.

"Buna bakmalıyım. Aylardır bu sanatçının peşindeyim. Menajeri sonunda bana zaman ayırıyor."

"Git. Cevap ver." Ona el salladım.

Aceleyle çıkışa doğru ilerliyor, telefona bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı bile. Telefonumu geri çekiyorum, o lanet mesaj düşüncelerimde bir delik açıyor. Kendimi bundan vazgeçiremeden cevap veriyorum.

BEN

Ben de varım. Ama bu sefer farklı bir arabam olacak. Plakayı sonra gönderirim.

Pete hemen cevap verir.

PETE

Güzelmiş. Detayları yarın mesaj atarım. Seni resmen listeye ekledim. Seni görmek güzel olacak, uzun zaman oldu.

BEN

Yarın görüşürüz.

Tırnaklarımı masaya vuruyorum, kalbim bir uyarı gibi güm güm atıyor. Lily gözleri parlayarak ve zıplayarak geri döndü.

"Haberler iyi mi?"

"Evet! Gelecek ay bir gösteri istiyor!"

"Seninle gurur duyuyorum." Ciddiyim.

"Ben de seninle. Şimdi beni Conan'ın arabasıyla b i r tur attırmaya mı götürüyorsun?"

Adını duymak bile yanaklarımın kızarmasına neden oluyor.

"Ona gerçekten akmalısın, Hallie. Bu telaşlı karmaşayı sisteminden at." Sanki aşk acısı çeken bir prensesmişim gibi ellerini bana doğru sallıyor.

"Biz arkadaşız. Bu kadar . Karmaşıklaştırmayalım. Ve patronum onun kardeşı. Karışık bir durum."

Gözlerini deviriyor.

"Bir hafta veriyorum."

Başımı eğiyorum. "Bir hafta mı?"

"Evet. Siz ikiniz sonunda sevişene kadar."

"Lily, sanırım o beni tam anlamıyla mahvedecek." diye mırıldanmadan önce etrafıma bakıyorum.

İkisini tükürüyor, gülüyor.

"Siktir. Off. Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü bahane. Seni mahvetmesini istiyorsun. Bütün mesele bu. Tanrım, Hallie. Conan'dan önceki erkek seçimlerin için bir vaka çalışması lazım."

"Hey! Hepsi seksiydi."

Homurdanıyor. "Evet, seksi ama yatakta bok gibiydiler. Anlamsız. Şimdi hem seksi hem de bir seks tanrısı var ve siz nesiniz, arkadaş mı? Benim tanıdığım ve sevdiğim Hallie bu değil."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Zor birkaç yıl geçirdim. Kendimi yeniden bulmaya çalışıyorum. Conan'ı bir arkadaş olarak seviyorum. Bunu mahvetmek istemiyorum. Eğer birlikte yatarsak... Bilmiyorum. Beni artık yanında istemeyebilir."

"O tek seferlik bir adam değil."

"Bunu bilemezsin."

"Sana bir gülümseme için şehri yakıp yıkacakmış gibi mi bakıyor?"

Yanağımın içini ısırıyorum.

"Sanırım öyle."

Öyle olduğunu biliyorum.

"Artık sadece senin için bir şeyler yapmanın zamanı gelmedi mi sence? Bir saniyeliğine fazla düşünmeyi bırakmanın? Ve ona biraz kredi ver. Bence sana kafayı takmış durumda."

Lily her şeyde yanımdaydı. En kötüsünde bile. Lily hayatımda beni hiç terk etmeyen tek kişi. Gerekirse beni cehennemden çıkarırdı ve oraya düştüğüm için beni asla yargılamazdı.

Herkesin hayatında bir Lily'ye ihtiyacı vardır.

"Beynimdeki dört bin düşünceyi kapatabilseydim, inan bana kapatırdım."

Sorunumun yarısı bu. Beynim hiç durmuyor. Bazen inanılmaz oluyor. Aynı anda milyonlarca şeyle hokkabazlık yapabilir, akademik her konuda başarılı olabilir ve her türlü yaratıcı uğraşın içine dalabilirim.

Ama diğer taraf? Mükemmeliyetçilik. Kendinden şüphe. Sürekli fazla düşünme. Bir şeye şans vermeden önce bile kendimi vazgeçiririm.

DEHB böyle bir şey. Bu benim ışıltım, ama bazen izin verirsem diğer her şeyi karartıyor.

"Belki de," diyor usulca, "sadece onu kapatmana yardım edecek birine ihtiyacın vardır."

Çantamdaki McLaren anahtarlarına uzanıyorum.

"Olabilir. Ama şimdilik araba kullanmak benim için bunu yapıyor." Pipetini karıştırıyor, şimdi daha sessiz.

"Evet. Anlıyorum. Eskiden bale de benim için böyleydi."

"Hiç geri dönecek misin? Çok iyiydin Lil."

Donup kalıyor. İfadesi gözlerinin ardındaki fırtına gibi değişiyor.

"Hayır." Cevabı hızlı ve kesin.

Çenemi kapadım.

Onu dikkatle izliyorum. Hiç zorlamadım, hiç açıklama yapmasını istemedim. Bir gün bale kariyerinin zirvesindeydi, ertesi gün işi bitmişti. Babası ona bir galeri açtı ve bir daha asla dans etmedi.

"Eğer konuşmak istersen, dinleyeceğimi biliyorsun. Her zaman ve her konuda."

"Seni seviyorum," diyor, burası için biraz fazla hüzünlü gülümseyerek. "Ben de seni seviyorum. Biraz dolaşmak ister misin?"

Dikkat dağıtmak. Bu benim ustalaştığım bir şey.

BÖLÜM 21

CONAN

T Parmaklarımı masaya vururken aramızda derin bir sessizlik var. Enzo tüm ekibi çağırdı, Dr. Quinn hariç herkes burada. Genelde geç kalan ben olurum. Ama bugün garajımda yarıştım ve yine de başardım.

Zamanında. Bir kereliğine Enzo'dan puan kazanabilirim.

Drago karşımda dizüstü bilgisayarını tıkırdatıyor. Declan'a dönüyorum. "Isabella hâlâ okuldan sonra benimle spor salonuna gelmek istiyor mu?"

Onun küçük kızı dünyada en sevdiğim insan. Amcası olmayı seviyorum. Annesi gibi ateşli ve babasının öfkesine sahip. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen çok iyi bir dövüşçü olacak. Gerçi Declan buna pek hevesli değil. Onu her zaman tehlikeden uzak tutmak istiyor.

Gerçi anlaşmanın bir parçası da bana dans öğretmesi. Declan bana pembe bir tütü bile aldı. Yani her perşembe, lanet bir eteğin içinde dönüp duruyorum. Bu konuda kıkırdama nöbetleri geçiriyor ve bir şekilde bu her şeyi iyi yapıyor.

"Evet. Arabalar konusunda da sana yardım etmek istediğinden bahsetti. Eğer vaktin varsa?"

Sırıyorum.

"O küçük kasırga için her zaman vaktim var. Aslında bence bir tane daha çıkarmalısın."

Declan öksürüyor ve benim gözlerim açılıyor. "Öyle mi?" Fısıldıyorum.

"Kapa çeneni."

Kapı uçarak açılıyor ve oda tekrar sessizliğe gömülüyor.

"İyi bir şey olsa iyi olur. Hastanede bazı ciddi iyilikler yapmam gerekti."
Finn kapıyı arkasından çarparak içeri daldı.

Declan beni masanın altından tekmelerken sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

Enz'e bakamıyorum, özellikle Finn'e karşı çabuk sinirleniyor. Ama bu her iki taraf için de geçerli.

Finn'in gri gözleri benimkilerle buluşuyor; gizlice masanın başına doğru başımı sallıyorum. Gözlerini deviriyor.

"İyi günler, Enzo."

Benim ve Declan'ın karşısına, benim gibi Finn'in patlaması karşısında gülümsemesini zar zor zapt eden Drago'nun yanına bir sandalye çekiyor. Drago iyi uyum sağladı.

"Hayat kurtarmak hayat almaktan daha mı önemli, Dr. Quinn?" Enzo'nun kalın İtalyan aksanı odayı kesiyor.

Finn kaşlarını çatın Declan'a bakıyor, sonra Rolex'ini kontrol ediyor.

"Evet. Gündüz saatlerinde. Unutma, tüm bu illüzyonu gerçek kılmak için hastanedeki işime devam etmek zorundayım. Ama buradayım, değil mi?"

Boğazımı temizliyorum ve Declan'dan bir tekme daha yiyorum.

"Bir daha yaparsan seni masaya fırlatırım," diye fısıldıyorum.

"Beni dene. Seni suratından vururum."

"Hayır. Yapmazsın. Çünkü küçük kardeşini seviyorsun. Başı dertte olan Finn, ben değilim."

Ona takılıyorum.

Enzo'nun aksanı daha fazlasını söylememi engelliyor.

"Evet. Buradasın. O yüzden şımarıkça şikâyet etmeyi bırak. Bu, Vegas'tan buraya uçmamı gerektirecek kadar önemliydi."

Enzo sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Enzo. Bu iyi bir şey. Hepimiz buradayız ve dinliyoruz," diye araya giriyor Declan. Enzo başını sallıyor, gözleri benim üzerimde. Sırtımı dikleştiriyorum ve dik oturuyorum.

"Conan. Sırada senin oyunların var. Son yarışmacıları gönderdim. Bu yıl on kişi olacaksın."

Finn'e bir bakış fırlattım. Çöküş Kovalamacası için ne kadar çok yarışmacı olursa, Finn de kadınları elemekle o kadar meşgul oluyor.

"Tamam." Kirli sakalımı kaşıyorum.

"Yine de bir ricam var," diyorum onlara.

Bütün gözler üzerimde. İşte bir şey yok.

"Ne?"

"Ödül iki milyon olacak ama bir yıl boyunca itaatkâr olma seçeneği yok. Sözleşmede buna ihtiyacım var."

Yardım için Drago'ya baktım. Tüm yasal işleri o hazırlıyor. Rusya'da Vlad için yaptıklarının gri bir alanı, ama adam her şeyi biliyor - dövüş sanatları, hukuk, iş, yemek pişirme ve Isabella'ya öğretme. Aklına ne gelirse yapıyor.

"Peki bundan tam olarak ne elde ediyorsun?" Omuz silkiyorum.

"İtaatkâr birini istemiyor musun?" Enzo kaşlarını çatı.

"Evet. Sadece girmeyen belirli bir tane." Finn gözlerini deviriyor.

"Ona bir davetiye mi vermek istiyorsun?" Drago'nun derin Rus sesi araya giriyor.

"Hayır," diye geveliyorum.

Hallie'nin Decadence'da neler olduğunu bilmesine izin veremem. Belki bir gün ona Inferno'yu gösteririm. Orada eğlenebiliriz. Ama oyunlar? Kovalamaca? Hayır. Asla.

Bu oyunları hepimiz bekarken, Enzo ile ABD'de itibar kazanmaya çalışırken bulduk.

Beş yıl geçti. Quinn kardeşler artık burada sağlam.

Oyunlar düzeni korumanın zirvesi. Ama her zaman başka bir yol vardır.

"Sakın bana bunun senin de son yılın olduğunu söyleme." Enzo homurdanıyor.

Declan'a bakıyorum. Enzo'ya oyunlarının bittiğini söylemiş olmalı. Şimdi devam ederse Charlotte taşaklarını koparırdı.

"Olabilir. Önce bu yıl yapalım ve görelim."

Hiç ciddi bir ilişkim olmadı. Şimdi bunu isteyip istemediğimi bilmiyorum. Ya da yaşam tarzımla bunun mümkün olup olmadığını. Hallie bir gün uyanabilir ve benim yeterli olmadığımı karar verebilir. Ya da gerçekte kim olduğumu görebilir.

Benim sapkınlıklarım herkese göre değil. Öfkem de öyle. Ama ona asla zarar vermem.

Enzo başını sallayarak susuyor.

"Decadence ne olursa olsun, onlarınki dursa bile benim denemelerim var. En kötü ihtimalle üyeler kendi versiyonlarını başlatır ya da biz yaratıcı oluruz. Her zaman kardeşimin ilişkilerini mahvetmeyecek bir yol vardır," diye araya giriyor Finn.

Finn'e bir gülümseme sunuyorum. Ne olursa olsun, beni ölene kadar savunacaktır ve ben de onun için aynısını yaparım.

Biz bir aileyiz. Her zaman. Bunu ailelerimize borçluyuz. Enzo Finn'e dönüyor.

"Nasıl gidiyor? Declan'ın oyunlarından sonra tüm ailelerin icabına bakıldı mı?"

Finn yutkunuyor.

"Bir tane daha. Eyalet dışında. Ben ve Drago onu bulmaya çalışıyoruz. Sanırım Chicago'da." Enzo

başını sallıyor.

Declan'ın yarışmacıları mafya babalarının kızlarıydı. Enzo her oyunda yeni bir kötü adam havuzunu hedefliyor.

"Benim Chase'imle kimin peşine düşeceğiz?" Ben soruyorum. Sırıttıyor.

"Rakip kulüp sahipleri."

"Inferno gibi kulüpler gibi mi?" Başını sallıyor.

"Sektörde hızla büyüdüm. Kötüleri sessizce ayıklamam gerekiyor." "Yani yarışmacılarım... kulüplerde mi çalışıyor?"

"Bazıları, muhtemelen. Diğerleri kızları ya da ortakları. Fedakârlıkları anlamlı olmalı."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Yani en çok kazananları, eşleri ya da kızları." "Bok parçaları," diye mırıldandı Declan.

Mesele de bu zaten.

En kötüsü olduğumuzu düşünmelerine izin veriyoruz. Saf kötülük.

Ama kadınlarını Decadence'a teslim ettiklerinde, hayatlarını da teslim etmiş oluyorlar.

Peki ya kadınlar?

Onlar bu kaderi paylaşmıyor.

Belki kötüyüz, ama bu gerçek kötülerini yok etmek anlamına geliyorsa, öyle olsun. "Tamam. Tamam. Drago, dövüş için antrenman yapıyorum. Dövüş için antrenman yapıyorum.

uygulamalar ve uygun kıyafetler düzenlemek? Eşleşen maskeler?"

Drago başını kaşır.

"Uh. Sanırım?"

Kıkırdıyorum. Hâlâ Amerika'ya alışamadı ama şu ana kadar çok yardımcı oldu.

"Yardıma ihtiyacınız olursa Reggie ya da

Rowan'a sorun." Enzo parmaklarını

şıklatarak bizi geri çağırıyor.

"Bir süreliğine şebekeden ayrılıyorum. Bazı şeylerin düzenlenmesi gerekiyor. Oyunlara devam edeceğinize güveniyor muyum? İşi batırmak yok mu?"

"Sana söz veriyoruz Enzo," diye onaylıyor Declan.
"Artık dolaptan hayalet çıkmayacak."
Kaşlarımı çattım. Daha fazla hayalet mi?
Kahretsin, bir mezarlık dolusu var. Birçoğu ortaya çıkmaya hazır. "Bilmemiz gereken bir hayalet var mı?"
Enzo başını sallıyor ve viskisini yudumluyor.
"Sizi ilgilendiren bir şey yok. Ama Arthur Bowen sorular soruyor. Sanırım James'in ölümüne kızgın?" Bana dik dik bakıyor.
Ben de Finn'e bakıyorum, o da poker suratlı. Ben hakkındaki şüphelerimizi gizli tutuyoruz.
"Ondan hiçbir şey duymadım, Enzo." Declan kayıyor.
"Haftalar önce aradı. Hiç geri dönmedim. Charlotte ile oyunlarımın ve her şeyin ortasındaydı. Önemli biri değildi."
Geri çekilip Declan'a bakıyorum.
"Burada olduğumuzu biliyorlar mı?"
Her ne kadar Arthur'un kafasını ezmek istesem de, kızartacak daha büyük balıklarım var. "Hayır. Eski hattımı aradı."
"Arkanı kolla. İngiltere'de henüz fazla nüfuzum yok. Tehdidi ortadan kaldırman gerekiyorsa, bunu sessizce yap."
"James'in intikamını aldılar. Onlara hiçbir şey borçlu değiliz."
Öfkem yayılıyor. Benim günahlarım için babamın canını aldılar.
"Bunu halledeceğiz, Enzo. Uyardığın için teşekkürler," diyor Declan sakince.
Enzo veda edip kapı kapandığında sandalyeme geri yaslanıyorum.
Finn sırtıyor. "Beni ve Con'u Londra'ya geri gönder yeter. Arthur'un bizi fark etmesini imkânsız hale getireceğim."
Bu seçeneği sevdim.
Declan başını sallıyor.
"Drago, onu araştırabilir misin? Hareketlerini görebilir misin?" "Elbette. Bilgi gönder, hack kılavuzumun tozunu alayım." Bu adamı sevdim.
Bizim Enzo'muz, daha az otoriter olan Rus versiyonu.
Ellerimi çırpıyorum.
"Sürükleyici toplantı bittiğine göre, daha sonra Isabella ve benimle bir spor seansı yapmak isteyen var mı?"
"Hastaneye dönmem gerekiyor."
Kalbim küt küt atıyor. Hallie.

"Bırakmamı
ister misin?"
Finn kaşlarını
çatıyor.
"Neden? Sana borcum ne
olacak?" Kırılmış gibi
yapıyorum.
"Hiçbir şey. Garaja gidiyorum. Shelby'yi bitirmem lazım." "Hallie'nin mi?"
Finn sırtıyor.
"Evet."
Sakin davranıyorum.
"İş yerimde sana ait olan yarım milyon dolarlık McLaren'ı kaçırdığımı mı
sanıyorsun? Salak."
Ayağa kalkıyor, masanın etrafında dönüyor ve kafama vuruyor. Bileğini tutup
sıkıyorum.
"Elini paramparça edersem çalışamazsın." Onunla
alay ediyorum.
"Ona dikkat et dedim, aşık ol değil." Onu
serbest bırakıyorum.
"Bu değil-"
Sözümü kesti.
"Ben her şeyi görüyorum."
Kapıya doğru geri çekiliyor. Yumruklarımı
sıktım. Bu aşk değil. Nasıl sevileceğini
bilmiyorum.
"Hadi o zaman, şoför," diye sesleniyor Finn.
"Sanırım ben ve Drago kazarken bir şeyler içmeye gideceğiz," diye mırıldandı
Declan.
"Yanında bıçak var mı?" "Evet.
Neden?"
"Buraya uzat."
Soğuk metali avucuma yerleştiriyor. Fiskeyle açıyorum.
Kalçamdaki yara güzelce iyileşiyor. Hallie iyi iş çıkarmış.
Siyah tişörtümü yukarı itiyorum ve bıçağı derimde hafifçe gezdiriyorum - sol
kalçamın hemen üzerinde iki inç.
"Conan. Ne oluyor lan?" Declan ayağa fırladı ve bıçağı kaptı. "Ne? Bu
planımın bir parçası," diye gülüyorum.
"Yardıma ihtiyacın var."
Declan başımın yan tarafına vuruyor.
"Evet... planım tam olarak bu. Tıbbi yardım." Üstümü kesiğin üzerinden
aşağı çekiyorum. Finn'in görmesine izin veremem. Onun yardımını istemiyorum.

BÖLÜM 22

HALL EI

I içimi kemiren garip bir his var. Kendime birkaç dakika ayırmışken, beyaz önlüğümün içinden telefonumu çıkardım.

Conan'la kısa bir mesajlaşmamız oldu, sonra sessizlik oldu.

Aslında vardiyam biter bitmez nasıl olduğunu görmek için garajına gitmeyi düşünüyorum. Onun etrafında olmayı seviyorum.

Eğlenceli biri.

Ama cinsel gerilim beni öldürebilir. Hayatımda hiç oyuncaklarımı bu kadar çok kullanmak zorunda kalmamıştım. Şu anda uyumama yardımcı olan tek şey bu.

Onun tadına baktım ve daha fazlasını arzuluyorum.

Yine de ikimiz de direniyoruz. Böyle devam edebilir miyiz? Doğru an henüz gelmediyse ne zaman gelecek?

İç çekiyorum, sandalyemde geriye yaslanıyorum.

Belki de biraz mesafe koymalıyım. Muhtemelen onun arabasını bir yarışa soktuğumu ağızımdan kaçıracağım ki bu hayatım boyunca kazanacağımdan daha değerli.

Aman Tanrım.

Kalbim küt küt atıyor.

Ben ne yapıyorum böyle?

BÖLÜM 23

CONAN

I park yerine girdim ve McLaren'ımı gördüm, ben de yanındaki yeri aldım.

"Neden park ediyorsun Conan?" Finn şüpheyle sorar.

"Hallie'nin bakmasını istediğim bir şey var."

Kapısını açtı ama durup bana baktı. "Neden sadece bakamadım ki?"

"Zaten işe geç kaldın." Onu uzaklaştırıyorum. "Dikkatini dağıtma. Ona ihtiyacım var," diye uyarıyor.

Ellerimi savunurcasına kaldırıyorum.

"Yemin et."

Oflayıp pufluyor ve kapımı çarparak kapatıyor, camlar titriyor. "Piç kurusu," diye mırıldandım.

Çift kapıdan içeri girip doğruca resepsiyon bölümüne gidiyorum. "Merhaba Bay Quinn," diyor kızıl saçlı kadın tatlı bir sesle, elindeki pastayı

bir tarafa.

Ellerimi masanın üzerine koyarak, "Hallie boş mu?" diye fısıldıyorum. Bana bir gülümseme sunuyor.

"Dr. Quinn burada olacağın konusunda beni uyarmıştı. Git ve otur, bir dakika içinde seni çağıracak."

"Güzel. Teşekkür ederim."

Sandalyelere doğru ilerledim ve kapısının önüne oturdum. Tam o sırada Finn kendi odasından çıktı ve Bayan Ellen Maple'ı çağırdı.

Göz göze geliyoruz, ters ters bakıyor, sonra hastasına gülümsüyor.

Siktiğimin psikopatı.
Küçük yaşlı kadın yanından geçiyor ve o kendini tutuyor.
"Sizi kalp ameliyatına almamı istemiyorsanız tabii. Seni bir daha hastanemde görmek istemiyorum." Beni işaret ediyor.
Ellerimi göğsümün üzerinde kavıyorum. "Acıyor," diye sızlanıyorum.
Bu, bekleyen diğer hastaların dikkatini çekiyor. "Yeter artık. Uslu durun." Ayaklarını sürüyerek yanıma geldi ve eğildi.
"Conan?" Hallie'nin tatlı sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. Finn kendini düzeltiyor.
"Benim." Ona el sallıyorum.
Kaşlarını çatarak benimle Finn'in arasına bakıyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.
"Evet. İyiyim. Sadece kardeşimi hemen görmeni istiyorum. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama yine de burada. Özür dilerim." Ona özür dileyen bir bakış atıyor.
Ofisine geri döner ve kapıyı kapatır.
Ayağa kalkarken Hallie'ye, "Bugün neden kışında bir sopa var bilmiyorum," diyorum.
"Muhtemelen insanları hayatta tutmak ve kalp ameliyatına hazır hale getirmek için buradayız, Conan." Sesini alçaltıyor ve gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor.
Yüce Tanrım, çok güzel.
"Daha-" Sözümü kesmek için kalemını kaldırdı ve arkasını dönerek ofisine girdi.
Masasına yöneldi ve oturdu.
Kapıyı arkamdan k a p a t ı y o r u m ama o bilgisayar ekranından arkasını dönmüyor.
"Pantolonunuzu çıkarın Bay Quinn," diyor.
Dudağımı ısıırıyorum, aletim boxerımın içinde seğirmeye başlıyor.
"Neyim olduğunu bile s o r m a d ı n mı? Malları görmek ister misin?"
Sandalyesinde yavaşça dönüyor ve sırtarak gözlüklerini geri itiyor.
"Taşaklarınızı kaybettiğinizi varsayıyorum, efendim. Bakmamı istediğiniz şey bu mu?"
Ona bakarken bile sikimin kalkmaya başladığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak gözlerimi kırıştıyorum.
Karamel bukleleri topuz haline getirilmişti. Gözlüklerinin siyah çerçeveleri kahverengi gözlerini vurguluyor.

Dudaklarında yalamak istediğim şeffaf parlaklık.
Bordo önlüğünün altında olduğunu bildiğim kıvrımlarını saklayışı.
Belki de bu kötü bir fikirdi.
"Taşaklarım gayet iyi, sorun değil."
Başını sallıyor.
"Olamazlar. Çünkü orada olsalardı, beni takip etmek ve beni görmek için tıbbi sorun numarası yapmak yerine şimdiye kadar bana çıkma teklif ederdin."
Vay be. Beni gerçekten yakaladı. Pekâlâ. Tam olarak değil.
Sırıtarak üstümü yavaşça yukarı çekiyorum ve karnımdaki kesiği ortaya çıkarıyorum. "Bir çizik. Buraya bir çizik için mi geldin?"
Başımı sallıyorum.
"Bıçak yarası."
Dolgun dudakları aralanıyor ve ayağa kalkıp bana doğru bir adım atıyor. "Temiz."
Evet. Bilmem gerekirdi; kendim yaptım.
"Dikiş atılması gerekiyor mu?"
"Conan. Kardeşinin departmanı bunu yapmaz. Biz acil servis değiliz. Biz kardiyovasküleriz. O zaman Dr. Quinn'e iyilik olsun diye sana yara bandı takmıştım."
Ona bakıyorum ve üstümü tekrar aşağı çekiyorum. "Evet, biliyorum" diyorum sessizce.
"Hayatta kalacak mıyım?" Fısıldıyorum.
Kıkırdıyor ve tişörtün eteklerini tutuyor. Elimi bileğinin üzerinde kenetliyorum.
"Belki de sadece merhaba demek istemişimdir," diyorum ona. "Bana mesaj atabilirdin."
Kırpıklarının arasından bana bakıyor ve ben gidici oluyorum. "Gerçek olanı tercih ederim. Ve kovalamacayı seviyorum."
Yanakları kızarıyor ve ben eğiliyorum.
"Bugün çok güzel görünüyorsun Hallie," diye fısıldıyorum kulağına.
Boğazını temizleyip omzuma dokununca ayağa kalkmak için kendimi düzeltiyorum.
"Özür dilerim. Çok mu fazla?"
Gülümseyerek başını sallıyor.
"Hayır. Sadece işte değil, Bay Quinn."

Ona doğru bir adım atıyorum, onu dolaba doğru geri itiyorum, böylece elimi başının üzerine koyuyorum.

"Peki ne zaman?"

Yan tarafa tutunuşuna bakıyorum.

"Bir yolunu bulacağız, sanırım. Kovalamaya devam et ve neler olacağını gör." Geri çekiliyorum ve başımı sallıyorum.

"Nasıl istersen, bela." Kıvrılmış bir saç telini kulağının arkasına itiyorum. Nefesi kesiliyor ve ben onun parlayan dudaklarına bakıyorum.

Hayır. İyi olacağım. Şimdilik. Sadece onun yanında daha ne kadar uslu durabileceğimi bilmiyorum. Ne istediğini anlamam lazım.

Ama dudağını ısırmasına ve kızarmasına bakılırsa, benim ihtiyacım olanla aynı şeyi istediğini söyleyebilirim.

"Araban birkaç gün içinde hazır olur, sevgilim. Bittiğinde sana haber veririm. Ben ve Isabella bu gece üzerinde çalışıyoruz."

Kaşlarını çatıyor ve tırnağını çiğniyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Isabella benim küçük yeğenim. Declan'ın kızı. O benim garajdaki küçük gölgem."

"Oh. Ben-"

Telaşlı ve bu çok ateşli.

"Evet, evet. Yakında görüşürüz, bela." Kapıya yönelirken ona göz kırpyorum.

"Kesiğin mi?" diye soruyor, aceleyle geri dönerken.

"Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki, bunun için en iyi ihtimalle bir yara bandına ihtiyacım var."

"Sırf beni tekrar görmek için kendinizi kesmeyin Bay Quinn. Aksi takdirde sizi psikiyatriye gönderirim."

Kahkahayı patlattım.

"Hiçbir psikiyatrist kafamın içini görmek istemez, bebeğim.

Güven bana." Bana küçük bir gülümseme sunuyor ve bir yara bandı uzatıyor.

"Ben de görmek istiyorum," diyor sessizce.

Elini tutuyorum ve birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz.

"Senin istediğini sanmıyorum. Kimsenin bildiğini sanmıyorum," diyorum ona ciddiyetle. Kafamın içi karmakarışık. Keder, öfke ve hiddet.

"Doğru. Tamam. Shelby hazır olduğunda bana haber ver, uğrarım." Elini çekti.

Hay sikeyim.

Yanlış bir şey mi söyledim?

"Evet, olur."

Kapıyı açtığımda, son bir kez dönüp bakmaktan kendimi alamıyorum.

Ona

. "Conan. Eve gitmemi güvenli hale getirdiğin için teşekkür ederim." "Ne zaman istersen, sevgilim."

Başparmağını alt dudağında gezdiriyor ve ben de kolunu sıkıyorum.

Daha sıkı. Yaptığı her şey bir alay. Ona olan bu vahşi ihtiyacın kilidini açıyor.

Aptalca bir şey yapmadan önce dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Arabasını ne kadar çabuk tamir edersem, onu garajıma o kadar çabuk getiririm.

Ve sonra bu arkadaşlık durumunu ikimiz için de çok daha faydalı bir şeye dönüştürmek için bir şeyler yapabilirim.

BÖLÜM 24

HALL EI

I Ayaklarımı personel odasındaki masaya uzattım ve tavuklu salatalı sandviçimi ısırdım.

Sadece birkaç saat kaldı. Sonra Pete'in gönderdiği pistte bu McLaren'i yarıştırmayı ciddi ciddi öğrenmem gerekiyor. Bir sürü viraj var ve benim Shelby'ye hiç benzemiyor.

Ama kafamda Conan'la dünü tekrar edip duruyorum.

Kendisi hakkında konuşması beni biraz üzüyor. O sert dış görünüşünün ardında çok şey var.

Belki de ona çıkma teklif etmeliyim. Onun hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum. Beni güvende hissettiriyor.

Ve bana baktığında, beni gerçekten görüyor.

Kimse -babam ya da Lily bile- bunu yapmamıştı. Annem bile. Kendisinden yıllardır haber almadım bu arada.

Arada bir mesaj atıyor, bir de doğum günümde. Terry ile Ohio'da yeni bir hayatı var. Dürüst olmak gerekirse, onsuz iyiyim. Her zaman sadece babam ve ben vardık.

Öldüğünde bile ona ulaşmak istemedim.

Conan arabanın hazır olduğunu söylemek için mesaj atmadı, yani yarın gece için iyiyim. Yine de iki kez kontrol etmeliyim.

Çünkü o McLaren bana 20 bin dolar kazandırabilir.

Ve içten içe onunla konuşmak istiyorum. Rutinimin bir parçası olmaya başladı. -Nasıl ortaya çıkacağını tahmin etme oyunu.

Mesajla mı? İş yerinde mi? Pilates dersimde mi?

Kapıyı çalmasını bekliyordum.

Kapı açıldı. Finn'in elinde iki fincan kahveyle içeri girdiğini görünce şok oldum. Buraya hiç gelmez. Sosyal biri değildir. Hem de hiç.

Ya ofisinde ya da ameliyathanededir.

Yanıma geldi ve bana bir fincan uzattı.

"Teşekkür ederim."

"Ben değilim." Boş odaya bakıyor, rahatlıyor. "Dur tahmin edeyim, Conan mı?"

"Evet," diye homurdanıyor.

"İşyerime çok fazla geliyor, Hallie." "Onu durduramıyorum."

"Oh, biliyorum. Gözünü bir şeye dikti mi, yandın sen." "Biz sadece arkadaşız, Dr. Quinn. Yakında sıkılacaktır."

Finn kaşlarını çatır ve kahvesini yudumlar.

"Fincanın üzerindeki notu oku. Bu konuda bahse girme. Her neyse, ameliyathanede görüşürüz..." Süslü saatini kontrol eder. "Yirmi dört dakika. Sadece bir saat falan olmalı. Kalp pili. Sonra eve gidebilirsin."

Finn buradayken notu okuma isteğimle savaşıyorum.

"Tamam. Conan'a teşekkür ettiğimi söyle!"

"Hayır. Karışmıyorum."

Çıkarken arkasından el sallıyor.

Kapı kapandığında fincanı çeviriyorum ve onun karalanmış el yazısını görüyorum.

Bu kovalamaca, bela sayılır mı?

Sözlerine kıkırdıyorum ve tuşa basıyorum. Onun sesini duymak istiyorum. Sesini duymadan koca bir gün geçirdim.

İlk çalışta telefonu açtı.

"Sanırım kafein aldın?" Boğuk sesi içimi ürpertiyor.

Ben

. Aksanı bana gerçekten yapmaması gereken şeyler yapıyor. "Yaptım. Teşekkür ederim."

"Hmm, mmm. Bana çok teşekkür ediyor gibisin, sorun."

Dudağımı ısırđım.

"Çünkü güzel şeyler yapıyorsun."

"Öyle mi? Hoşuna gitti mi?"

Hay sikeyim. Burası ısınıyor mu?

"Evet. Seviyorum."

"Güzel."

Dizim zıplamaya başladı. Heyecanlı mıyım yoksa gergin mi emin değilim.

"Oh, bu arada. Patronum tarafından iş yerime kahve getirtmek teknik olarak hâlâ kovalamaktır."

Derin kıkırdaması kalçalarımı sıkmama neden oluyor.

"Ah. Tamam. O zaman sana bir şeyler teslim etmeye devam edeceğim gibi görünüyor." "Conan!"

"Ne? Gülümsüyor musun?" diye soruyor.

Aptal gibi, yanaklarım acıyacak kadar. "Evet,

Conan. Gülüyorum."

"O zaman arayışıma devam edeceğim."

Bir duraklama oldu.

"Hallie... Bu gece boş musun?"

Nefes alıyorum.

"Bu gece planlarım var. Kusura bakma. Başka bir gece?"

"Yarın mı?"

Midem bulanıyor.

"Tamam. Yarın gece de değil. Bir sonraki. Bekle, çalışıyorum.

Kahretsin."

Gülüyor, gerginliğimi azaltıyor.

"Takvimlerimizi senkronize etmek ister misin?"

"Pfft. Takvim yapacak kadar düzenli olduğumu mu sanıyorsun? Sadece akışına bırakıyorum ve en iyisini umuyorum."

Bunun için DEHB'ye teşekkür edebilirim. Randevulara geç kalmak, onları tamamen kaçırmak. Tam bir karmaşa. Ama çoğu zaman, her şeyi akışına bırakıyorum.

"Evet. Ben de öyle. Müsait olduğun bir akşam bana mesaj at, ben de müsait olacağımdan emin olayım."

Surat astım. Çok tatlı biri.

"Tamam, canavar. Bunu yapabilirim. Şimdi ameliyata girmem gerekiyor. Seninle sonra konuşuruz."

"Ameliyat mı?" Sesinde panik var.

"Kardeşine yardım ediyorum. Panik yapma."

"Oh, kahretsin. Evet. Benim hatam. Beni yakaladın." Kıkırdıyorum. Denemeden bile komik. "Bacağını kır."

"Kalpler üzerinde çalıştığımız için hastanın bacağını kırmamaya çalışacağım."

"Ha. İyi günler, hayatım." "Sana
da."

Aramayı kesiyorum, el yazısına tekrar bakarken midemde kelebekler
u ç u ş u y o r .

Kovalamaca bittiğinde ne olacak peki?

BÖLÜM 25

CONAN

"Get up, fuck face, Declan'ın sana bir sürprizi var," diye bağıyor Finn kafama bir tişört fırlatırken.

Yuvarlanıp onu kapımda bulduğumda inliyorum.

"Saat sabahın yedisi. Bu kadar erken saatte neye ihtiyacı olabilir ki?"

"Göreceksin, küçük kardeşim. Şimdi antrenman kıyafetlerini giy, sana bir smoothie yapayım."

"Kahve," diye düzeltiyorum.

"Senin yakıtı ihtiyacın var, kafeine değil. Doktorun emri."

Beni tersledi ve kapıyı arkasından çarptı. Yaptığım ilk şey telefonumu almak ve bildirimlerim arasında gezinmek oldu.

Sadece bir isim arıyorum. Onun adı.

Ve ekranımda gördüğümde manyak gibi gülümsüyorum. Sabah 5'ten bir mesaj.

SORUN

Selam, canavar. Ben de tam işe gidiyordum. Arabanı bugün mü geri istersin yoksa yarın sabah Shelby'yi aldığımda bırakabilir miyim? (Onunla bir gece daha geçirmek istiyorum.)

Bir cevap yazdım ve ona olan azgınlığımı görmezden geldim. Dün gece onu takip cihazında izledim, aynı rotayı tekrar tekrar yapıyordu. Her seferinde biraz daha hızlı. Kesinlikle McLaren'ı kullanıyor.

BEN

Yarın sabah olur. Ben de onunla bir gece daha geçirmek istiyorum. Her şeyi bitti, bu yüzden onu bir tura çıkaracağım.

Yani Hallie'yi. Onu keşfetmek için bir gece daha istiyorum. Kollarımı başımın üzerine uzatıp battaniyemi tekmeliyorum.

"Sakin ol, evlat. Bunu alamazsın."

Üzerimdeki baskıyı biraz olsun hafifletmek için sikimi ovuyorum.

Etrafımda titreyişinin anıları. Tadı nasıldı. Lanet olsun. Bir homurtu çıkardım ve elimi boxerımın altına soktum.

Beni harekete geçiren sadece onun anısı değil, geleceğin düşüncesi.

Ya benim sapıklıklarımdan hoşlanıyorsa?

Ben onu kovalarken ormanda korkmuş ve tahrik olmuş bir şekilde koşması. Ben onu ısırıp tırmalarken o benim için çığlık atıyor.

Aletimi çekiştirirken, onu yere atıp sütyenini **y ı r t t ı ğ ı m ı** hayal ediyorum. Meme uçları dikleşmiş ve emilmek için yalvarıyor.

Benden uzaklaşmaya çalışırken iri gözlerinde korku var. Ama ben onun dar amcığının içine girdiğimde sırılsıklam oluyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, onu dört ayak üzerinde çevirdiğimi ve saçlarını çektiğimi hayal ederken kalçalarım sıkılıyor.

Onu kullandığımı ve ona sahip olduğumu.

Ama her itişte, o da benim bir parçamı alıyor. "Siktir!"

Döllerim elimin üzerine dökülürken haykırıyorum.

Gözlerimi açtığımda çok ağır nefes alıyorum ve telefonum çalıyor.

SORUN

Tamam, anlaştık. Bir gece daha.

Kendi kendime kıkırdıyorum.

Bir gece daha mı? Sanki.

Omzumun üzerinden fısıldayarak, "Aman Tanrım, DECLAN," diyorum. "Ne? Seninle aynı boyda."

"Ama bana onun Keller Russo olduğunu söylemedin. Söyledin mi? Onu hiç dövüşürken görmedin mi? Ben kavga ederim, o öldürmek için yumruk atar. Kafamı omuzlarımdan ayırmak üzereyim."

Finn yanımda gülüyor ve ben de ona dönüyorum.

"Onu tekrar dikemem. Hallie de yapamaz," diye cevap veriyor Finn düz bir suratla.

Harika.

Keller elini uzatmış bana doğru yaklaşırken, kapıdan başka bir canavar giriyor ve ardından kıvrık saçlı bir adam bana sağ kroşeyle saldıracakmış gibi görünüyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Keller."

Elini sıkıyorum ve yemin ederim kemiklerim onun tutuşundan çatırdıyor gibi hissediyorum.

Ne rüya ama. Bir dakika. İdolümle fangirllük mü yapıyorum?

"Senin hakkında çok şey duydum Conan. Grayson'a seninle dövüşmek için beni forma sokmasını söyledim. Kafatasımı parçalamana izin veremem. Eve dönmem gereken bir sürü çocuk var."

İşte bu.

Bayılabilirim.

Keller Russo onu nakavt edebileceğimi sanıyor.

"Artık yeraltında değiliz. Kimse ringde ölmüyor," diye araya giriyor sarışın olan ve sıkmam için elini uzatıyor.

"Ben Grayson. Dövüşe hazır olana kadar kışını tekmelemek için buradayım. Bu da Jax. Eğer ona ayak uydurabilir ve Keller'ın darbelerine dayanabilirsen, yenilmez olacaksın."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Şimdi yerine oturuyor.

"Kaos Kralı mı? Daha önce tanışmıştık, değil mi?" Ona sordum.

Nasıl fark etmedim? Muhtemelen Rusya'da vurulmamaya çalışmakla meşguldüm.

"Evet. Arayı kapatmak için pek vaktimiz olmadı ama."

Dilini dişlerine vurarak tıkırdatıyor ve parmak eklemlerini çatlatıyor. Şimdi Rusya'daki son görevimiz hakkında konuşmanın zamanı değil. Declan'ın karısı ve çocuğu.

Duyduğuma göre, Jax bana benziyormuş. Ringde bir ölüm makinesine dönüşebilir.

"Yani üç günümüz mü var?" Grayson soruyor. "Evet."

"Peki son antrenörün neden bıraktı? Declan detayları pek anlatmadı."

Başımı kaşıyorum.

"Onu bayıltmış olabilirim." Jax kıs kıs gülüyor ve Grayson Keller'a dönüyor.

"Onunla ilk sen dövüşeceksin," diyor Keller'a. O da umursamaz bir tavırla omuz silkiyor.

"Önce boks kurallarını uygulayacağız. Bu yüzden buradayız. Rakibiniz her şeyden önce yetenekli bir boksör. Diğer kısımları bildiğinizi biliyoruz. Bu göt herif profesyonel boks hareketleri yapmaya başlarsa, bunu halledebileceğinden ve karşılık verebileceğinden emin olmamız gerekiyor."

"Kulağa hoş geliyor. Çocukken sadece boks yapardım. Büyüyene kadar kafesin daha az kurallı, daha çok tekmeli olduğunu düşündüm ve ona geçtim."

Grayson başını sallıyor.

"Boksun sana vereceği disiplinden yoksunsun." Bir ip atıyor

Ben

"Başlangıç olarak, ısınmak için on beş dakika atlama yapacaksın."

Omuz silktim.

"Pekâlâ."

Onlar izlerken ip atlamaya başlıyorum.

"Siz ikiniz buraya izlemeye mi geldiniz sanıyorsunuz? Bir ip kapın ve ona katılın."

Grayson, Keller ve Jax'e emir veriyor.

Bu iş bittikten sonra ringe çıktık ve eldivenlerimizi giydik.

"Hadi değiştirelim. Jax, kışını kaldır ve onun etrafında dön. Conan, hızını görmek istiyorum. Sanırım Keller gibi iri olmanın olumsuz yanları da var."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Katılmıyorum. Çok iri olduğum konusunda hiç şikâyetim olmadı Grayson," diye karşılık veriyorum.

Bu Keller'ın kıkırdamasına neden oluyor.

"Sen ve Keller daha sonra sık boyutlarını karşılaştırmak ister misiniz?" Jax alay ediyor.

"Güven bana Conan. Bunu yapmak istemezsin. O lanet olası bir canavar," diyor Grayson, ölümcül bir ciddiyetle.

Keller'a dönüyorum.

"Hadi, bana şimdi söylemelisin. Ne kadar korkunç bir şeyden bahsediyoruz?"

"Bak, eğer benden bir sağ kroşe yiyip hâlâ ayakta durabilirsen, sana söylerim."

"Anlaştık."

Keller 'Katil' Russo'nun bana sağ kroşe atması için heyecanlanmam garip mi?

Grayson dikkatimizi çekmek için alkışlıyor.

"Harika. Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim," diye homurdanıyor Grayson, iplerin altından eğilerek. O ve Keller köşede kalırken ben ve Jax ortada birbirimizin etrafında dönüyoruz.

Bana hızlı bir yumruk atıyor, kolayca eğilip bir tane de ben savuruyorum ve sadece çenesini sıyırmayı başarıyorum.

"Güzel, Conan," diye bağıyor Grayson.

Tüm gücünü ortaya koyma sırası Jax'te, bana doğru bir yumruk yağmuru fırlatıyor. O kadar hızlı ki; ben karşılık verdiğimde çoktan yoldan çekilmiş oluyor.

Doğrudan karnıma bir darbe indirdi. "Lanet olsun!"

"Boks kurallarına uyduğumuzu sanıyordum?" diye bağırdım. Jax omuz silkiyor ve sırtarak eldivenlerini havaya kaldırıyor.

"Benim hatam. Ben pek kurallara göre oynamam." "Güzel."

Kendimi dikleştirip ona doğru hamle yapıyorum, belinden yakalayıp sırtını köşe direğine doğru itiyorum.

Şimdi sıra bende. "Yeter, siz ikiniz!"

Grayson beni omuzlarımdan tutuyor ve Jax gülüyor.

"Kafes dövüşü istiyorum, bu çok eğlenceli."

"Şimdi anladın," diyorum ona.

"Jax. Siktir git oradan." Grayson karşı köşeyi işaret ediyor ve Keller oraya doğru yürüyor.

"Tamam, bu sefer. Birbirinize vuracaksınız. Teke tek. Bakalım nasıl yumruk yiyorsun."

Keller, Grayson'a bir bakış atar.

"Bir dakika içinde kafana yumruğu indireceğim," der Grayson'a.

"Ne gerekiyorsa yapmayı kabul ettin. Kabul et, eminim Sienna yüzündeki birkaç çizikten hoşlanacaktır."

Keller'ın önünde eldivenli ve yumruk atmaya hazır bir şekilde durmak gerçeküstü. Başlamadan önce eldivenlere dokunuyoruz.

Keller bana, "Göster bakalım hünerini," diyor.

Sağ elimi geri çekiyorum ve olabildiğince sert bir şekilde yüzüne doğru fırlatıyorum. Kuvvetle başı dönüyor ve homurdanıyor. Ama ayakları hareket etmiyor.

Çelikten bir blok gibi.

Çenesini ovuşturuyor ve yavaşça bana doğru dönüyor. Sırıttığında kendimi rahatlamış hissediyorum.

"Güzel atış. Güçlü. Sıra bende."

Kaderimi beklerken gerildim. Heyecandan başım dönüyor.

Kırmızı eldiveni yüzüme doğru savrulurken gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve darbenin etkisiyle gözlerimin önünde yıldızlar kayıyor, lanet olası acı kafatasıma saplanıyor. O kadar güçlü ki acıdan bağıramıyorum.

Beynim kafamın içinde takırdıyor... Sanırım.

Birkaç kez göz kırpiyorum. Bayıldım mı? Ne oluyor lan?

Oda bulanık ve aydınlık. Kafamı kaldırdım ve Keller bana eğlenerek bakıyordu.

"Ayakta kalabildin. Oldukça iyi." Kulaklarım çınlıyor, bu yüzden her şey biraz silik. "Güzel.

Teşekkürler. Gidip oturmam lazım."

"Korkak olma Conan. İkisini de alt etmelisin. Bunun için dört saatimiz var," diye uyarıyor Grayson.

Bu dövüşü kazanmaya kararlıyım. Şampiyonluk için o şansı istiyorum. Ve eğer bu, dünyaca ünlü iki dövüşçüden dayak yemek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

"Sadece yüzümün çok şişmediğinden emin ol. Bir randevum var," diyorum ve hepsi sırtıyor.

"Bir dövüşçü daha bir kadına yenildi, ha?" Grayson soruyor. "Olabilir. Öyle umuyorum."

Jax omzuma vuruyor.

"Yaşayacağın en iyi kayıp bu."

Kıyafetlerimi çamaşırhaneye atıyorum ve kendimi buz banyosuna sokarken nefesimi tutuyorum.

"Tanrım, lanet olsun!"

Oturduğumda titriyordum ama kaslarımın bir gün daha hayatta kalmak için buna ihtiyacı vardı.

Dövüşüm iki gün sonra.

Grayson yeterince iyi olduğumu düşünüyor. Ve o gece hepsi orada olacak. Belki de kariyerimi düzeltmek için gerçekten bir şansım vardır.

Bir kez olsun bir şeyi doğru şekilde yapmak iyi hissettiriyor. Sanırım annem benimle gurur duyardı. Diğer faaliyetlerimi görmezden gelebilseydi, en azından bir şeyi doğru yapıyorum.

Birkaç dakika sonra, tamamen uyuşmadan önce, dışarı fırlıyorum ve kendimi sarıyorum.

Tek düşünebildiğim Hallie'nin meşgul olduğunu söylemesi. Benim için çok mu meşgul? Yoksa tüm bu randevu olayından kaçıyor mu?

Siktir et.

Bakalım neredeymiş.

Belki de Shelby'yi biraz daha tutmam gerekecek.

BÖLÜM 26

HALL EI

N Otoparka girerken içimi bir korku kaplıyor. Nefesimi tutuyorum. Bu araba o kadar gürültülü ki, sanki bir canavar uyanıyor.

Yukarı.

Yüzlerce insan burada. Her biri izliyor. Karartılmış camlar yardımcı oluyor.

Çarpıcı bir araba, keskin kenarları, agresif duruşu var. Ama ben gerginim. Dün gece köşeleri tekrar tekrar denedim. Bazıları çok sıkı, neredeyse geri ısıyorlar.

Shelby'me alışkınım. Kolay değil, ama güçlü, vahşi ama sadık. Onu sürdüğümde, bir bütün oluyoruz.

Eskiden arka tarafı kaybettiğim virajlar var ya? Onları mükemmelleştirdim. Bu mu? O farklı. Narin ama vahşi.

Yirmi bin dolar için denemeye değer.

Onu Pete'in arabasının yanındaki boşluğa bırakıp motoru çalıştırıyorum.

İşte o zaman sinirlerim saf heyecana dönüşüyor - motorların gürültüsü, lastiklerin gıcirtısı.

Pete'i ve erkek topuzunu bir Bugatti'nin kaputuna yaslanmış, uzun boylu bir adamla sohbet ederken görüyorum.

Elimdeki anahtarları sıkarak yanına gidiyorum.

"Güzel araba!" diyor sarışın adam.

"Ah, teşekkürler," diye sessizce cevap veriyorum, bakışları altında kendimi küçük hissediyorum. Pete bana doğru dönüyor, endişesi yüzünün derinliklerine işlemiş.

"Hey," diyorum.

Başını sallıyor, gözleri beni geçip McLaren'a kayıyor. Parmakları sakalını okşuyor.

"Eğer onu çaldıysan, sonun ölüm olmadan geri ver, Hallie," diyor açıkça.

Kalbim tekliyor.

"Çalmak mı?"

Duraksıyorum.

"Ölmek mi?" Ses tonumdaki şoku gizleyemiyorum.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? O canavarın sahibinin kim olduğunu bilmiyor musun?" Pete söylüyor.

Kafam karıştı. "Evet.

Conan mı?"

"Oh, lanet olsun. Hallie. Cidden, onu rahat bırak. Bu konuda boyundan büyük işlere kalkışıyorsun."

Başımı sertçe salladım.

"Arabasının bende olduğunu biliyor. Onu bana o verdi. Panik yapmayı bırak."

Pete sakinleşmeye çalışır gibi burnunun kenarını ovuşturuyor.

"Yarışmak istediğine emin misin? Ciddi

misin?" Midem bulanıyor.

"Yani, eğer çizersem boya masrafını karşılayamayacağım dan biraz endişeliyim. Ama onun dışında eminim. Bu şeyle nasıl yarışmam?"

Arabaya dönüp bakıyorum, yavaş bir gülümseme

yayılıyor. "Tamam. Senin cenazen sanırım."

"Neden bunu söyleyip duruyorsun? O benim

arkadaşım." Yüzüklerimi gergin bir şekilde

çeviriyorum.

"Arkadaşın mı?" Ses tonu şaşkınlıkla

karışık. "Evet. Arkadaş."

"Arkadaş olarak ilginç seçimler yapıyorsun, Hallie. Dikkatli ol." Sertçe

yutkunuyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Elbette."

Conan beni güvende hissettiriyor. Ondan neden korkayım ki?

Kahretsin. Yarıştığımı öğrenirse kızacak mı? Ya da yarıştığımı

He

psi Herkesin dışında, sanırım o anlardı.

mi? Adrenalini. Sessiz zihin.

Tehlikeyi.

"Bak. Onunla yarıştığımı tam olarak bilmiyor. Yani bu aramızda kalabilir. Ona yarın söylerim."

"Tanrı aşkına, Hallie," diye tısladı Pete.

"Bütün bu insanların sessiz kalabileceğini mi sanıyorsun?"

E t r a f ı m d a k i kalabalığa bakıyorum; bazıları McLaren'ın etrafında köpekbalıkları gibi dönen kadın ve erkekler.

"Öyle mi?"

Daha önce bir yarışta adının geçtiğini hiç duymamıştım.

"Her neyse. Başlangıç çizgisine git, o şeye dikkat et. O bir Shelby değil."

"Biliyorum."

Kadın olmam arabaları bilmediğim anlamına gelmez. Onlarla iç içe büyüdüm. Babamın onları tamir etmesine yardım ederek.

İki yıldır yarışıyorum.

Birkaç tane kazandım. En iyisi değilim ama ayak uyduruyorum. Ama bu arabada? Bir şansım var.

Keskin bir nefesle kalabalığı yararak, arabama ulaşmak için insanları kenara itiyorum.

"Lanet olsun. Bunlardan birini kazanmak için kaç sik yalaman gerekiyor?" diye soruyor pespaye, dövme bir adam.

"Sadece bir tane." Onu tersledim ve direksiyonun arkasına geçerek motorun kükremesine izin verdim.

"Benim için iyi ol, lütfen," diye fısıldıyorum vitesi birinci vitesine alıp uzaklaşırken. Yarışta on kişiyiz. Ben altıncı başlıyorum.

Ama etrafa bakıyorum? Benim arabam onlarınkinin üzerine işeyecek. Her şey yollara ve benim sürüşüme bağlı.

Dikkatimi dağıtacak bir şey yok.

Beynimde hala uğuldayan korku dışında, Conan'dan bahsettiğinde Pete'in gözleri.

Neyi kaçırıyorum?

Kızlar başlangıç çizgisinde sıraya giriyor, kırmızı bayraklar havada bir meydan okuma gibi dalgalanıyor.

Etrafımdaki arabalar güzel ve dehşet verici bir senfoniyle dönerken kalbim güm güm atıyor.

Kalabalık geri sayıyor. Ve başla.

İlk düzlüğe çıkıyoruz.

Arabam çığlık atıyor, daha fazlası için aç ama kendimi tutuyorum, önce daha fazla alana ihtiyacım var.

Lanet olsun. Bu düşündüğümde daha zor olabilir.

BÖLÜM 27

CONAN

I takıntılı bir şekilde ekranımdaki noktayı izliyorum.
Saatte neredeyse 100 mil hız yapıyor.
Midem bulanıyor. Dün geceki rotanın aynısı. Bilmem gerekirdi.
Mesajlarıma göz gezdiriyorum. Yüzlercesi açılmamış, hepsi de
u m u r u m d a olmayan saçmalıklar.
Pete'in adını arıyorum.
İşte orada.
Bu geceki yarış için giriş. Orospu çocuğu. Artık
yarışmıyorum. Çok tehlikeli.
Yakalanabileceğim yeterince şey var, yasadışı sokak yarışı yüzünden hapse
girmeye ihtiyacım yok.
Ellerimde ölüm cezasına yetecek kadar kan varken olmaz. Gerçi buraya ilk
taşındığımda birkaç kez yarışmıştım.
Tanrım, çok heyecan vericiydi.
Yumruğum titriyor.
Pete'i aradım. Cevap
vermedi. Tekrar
denedim.
Bu sefer göt herif telefonu açtı.
"Conan?"
"Evet," diye h o m u r d a n d ı m . "Neden arabamın yarışta olduğunu ve
b e n i m olmadığımı söylemek ister misin?"
Sesimdeki gerginliği gizleyemiyorum.

Araba umurumda değil, ama onu kullanan kadın? O başka bir hikâye.
Sadece sürmek değil. Yasadışı bir şekilde yarış yapıyor.
"Hiçbir fikrim yoktu, senin kızın olduğunu bilmiyordum. Ama Con, çok fazla şey söylemiş **o l a b i l i r i m .**"
Benim kızım mı?
Keşke öyle olsa.
"Nasıl çok fazla?"
Kahrolası Pete ve onun koca ağzı.
Viskimi itiyorum. Bir içkiye ihtiyacım var ama şimdi uğraşmam gereken arsız bir hemşire var.
"Bak, arabayı senden çaldığını düşündüm. Onu uyarmak istedim, bu yüzden ona ölebileceğini söyledim."
Burnumun kenarını çimdikliyorum.
"Hallie'ye onu öldüreceğimi mi söyledin?"
Ona yapmak istediğim onca şey arasında öldürmek listede yok.
Onu cezalandırmak mı? Bu ilk üçe girdi.
"Evet... McLaren'ı geri getirebileceğini düşündüm."
"Eğer ona bir şey olursa, çıplak ellerimle öldürecekim kişi sen olacaksın, Pete."
Nefesinin altında mırıldanıyor.
"Ona yarışmamasını söyledim. O kadar emindi ki."
Ağzımın kenarı sırtacak şekilde seğiriyor. Kulağa onun gibi geliyor. "Hallie'yi iyi tanıyor musun?"
"Evet. Birkaç yıldır sahnede. İyi bir kız. Yine de McLaren'ında onu serbest bırakma konusunda emin değilim."
O hastalıklı his çöktü.
Bir McLaren, Shelby gibi yarışamaz.
Ama sanırım bu yüzden dün geceyi çalışarak geçirdi. "Lanet olsun. Bitiş çizgisinde olacağım."
"Harika."
Aramayı kestim ve üzerime bir şeyler giydim. Orada bir sürü insan olacak.
Desteğe ihtiyacım var.
Ne olur ne olmaz.

BÖLÜM 28

HALL EI

Şarkı, High Enough, RAC Remix, K.Flay. RAC.

I korktuğum viraja geldiğimde bir vites düşürüyorum.
Şu anda üçüncü sıradayım, öndeki iki arabanın hemen arkasındayım. Bir Bugatti ve bir Corvette'i geçmem gerekiyor. Trafik ve virajlar olmasaydı arabam bu ikisini kolayca geçebilirdi. Hafife alıyorum, temkinli davranıyorum. Arka tarafı kaybetmemek için Shelby'mde fazla direksiyon kırmaya alışkınım. Bunda farklı, daha yumuşak. Ama benim değil. Tüm yarış boyunca kığım sıkılıydı. Virajı bebek gibi aldığım için birkaç saniye kaybettim, bu yüzden ayağımı gaza bastırıyorum. Arka lambaları yaklaştıkça rüzgâr saçlarımı savuruyor. Corvette Bugatti'ye hamle yapmaya çalışıyor. Mesafeyi kapatmaya devam ediyorum. Sonuna kadar bu yarışın içinde kalmalıyım. Bugatti yeni bir seviyeye ulaşıyor ve Corvette'i geride bırakıyor. Aynalarımı kontrol ediyorum ve son anda arkasına geçip onu geçiyorum ve tekrar önündeki yerime yerleşiyorum. "Evet!" diye bağıryorum.

Heyecan damarlarımda dolaşıyor. Yaşam kıvılcımım geri dönüyor. Kalbim çarpıyor ama gülümsüyorum.

Bir araba daha kaldı.

Hadi, Hallie. Bunu başarabilirsin.

Direksiyonu daha sıkı kavrayarak sağa dönüyoruz; bunu hiç zaman kaybetmeden kolayca yapıyorum.

Vitesleri tekrar yükseltiyorum, araba daha fazlası için çığlık atıyor. Aradaki farkı düşündüğümde daha hızlı kapatıyorum.

Trafiğe girip çıkarken sokak lambaları bulanıklaşıyor; tek odaklanabildiğim şey önümdeki Bugatti.

Son viraj yaklaşıyor, benim baş düşmanım. O zaman s o n düzlükteyiz.

Viraja yaklaşırken, McLaren'imin önü Bugatti'nin yarısına kadar geliyor.

"Hadi, hadi, hadi," diye fısıldıyorum.

Dikkatlice direksiyonu sağa çeviriyorum.

BÖLÜM 29

CONAN

M Kalbim boğazıma düğümlendi.
Daha onu görmeden motorun gürültüsünü duyabiliyorum. Bu ses, işte benim kızım.
İlk ikide. "Hadi, bebeğim."
Yumruğumu ısııyorum, morartacak kadar sert.
Sonra onu görüyorum. Kaba farlar. McLaren'ım. Ve sonraki saniyede, gittiler.
Dönmüyorlar. Yavaşlamadan.
Lanet olası virajda uçuyor. Kanım dondu.
Nefes almıyorum.
Gözünü kırpma.
Şimdiye kadar gördüğüm her boktan görüntü bir anda geri geliyor-metal takla atıyor, cam patlıyor, vücudu...
Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.
Yapamıyorum.
Hallie'yi kaybedemem.
Bu şekilde olmaz.
Gözlerimi tekrar açtığımda, hava ciğerlerime geri doluyor.
Pistte.
O iyi.
Ama Bugatti neredeyse çizgiye geldi.

"Direksiyonun altında," diye tıslıyorum.
Yumruğum Range Rover'ımın kaputuna çarptı. Tam oradaydı. Almasına ramak kalmıştı.
Ama bunların hiçbir önemi yoktu.
Çünkü tam üç saniye boyunca onun gittiğini düşündüm.
Ve şimdi tek hissettiğim, o finışı geçerken göğsümde bir delik açan gurur.
Kalabalık aklını kaybediyor.
Ama kimse McLaren'a yaklaşıyor.
Onlar daha iyi biliyor.
"Con... burada patlamayacaksın, değil mi?" Rowan yanında mırıldanıyor

Ben

- . "Ben mi? Patlamak mı? Asla."
Kollarımı kavuşturdum, Rover'a yaslandım, gözlerim ona kilitlendi.
Hallie sanki bütün gecenin sahibiymiş gibi arabayı bir boşluğa çekiyor. Öyle sayılır.
"Hayır. Kızgın değilim. Çok seksiydi," diye mırıldanıyorum. Reggie'nin omzuna dokunuyorum, çenem hâlâ gergin.
"Arabanın yanında kal, geri geleceğim."

BÖLÜM 30

HALL EI

S ikinci sırada. Hala beş bin. Lily'ye geri ödeyecek kadar.

Peki ya heyecan? Bu paha biçilemezdi.

Motoru durdurup dışarı çıktım, heyecanın etkisi geçmeye başlayınca nefesim kesildi. Pete'i bulmalıyım. Önce para, sonuçları sonra.

Ama kapı kapandığı anda kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Hallie. Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Bu ses. Bu aksan.

Oh, kahretsin.

Yavaşça dönüyorum, ellerim sanki beni üzerime doğru gelen fırtınadan koruyacakmış gibi karnımı kucaklıyor.

Conan.

Öfkeli, çenesi kilitlenmiş, gözleri yanıyor. Öfke, asfalttan yayılan ısı gibi ondan yayılıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, gözleriyle buluşamıyorum.

Önümde duruyor, yükseliyor ve ben patlamaya hazırlanıyorum.

"Pardon? Son virajda neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Bir McLaren senin Shelby'den çok daha yumuşak yol tutar. Bir dahaki sefere bunu unutma."

Bir dahaki sefere mi?

Başımı kaldırdım. Sırıttıyor.

"Bana kızgın değil misin? Arabanı kullandığım için?" Başını sallıyor, yaklaşıyor.

"Beni davet etmediğin için kızgıyım."

Parmakları omzumun üzerinden saçlarımı okşuyor, eklemeleri boynumu sıyrıyor. Titriyorum.

"Yasadışı bir şekilde yarışmak için arabamı alman çok tahrik edici. Ve eğer son virajda direksiyonu kırmasaydın kazanabilirdin. Kahretsin, eğer kazansaydın, muhtemelen donumun içine ederdim."

Gözlerimi kısarak şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyorum. Şaka yapmıyordu.

"Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum. Yarışmam umurunda değil mi? Bunun ne kadar tehlikeli ve yasadışı olduğunu anlatmayacak mısın? Ve durmamı talep etmeyeceksin?"

Elleri ağır bir şekilde omuzlarıma yerleşiyor.

"Ben bir melekten çok uzayım. Yeteneğin var. Belli ki seni mutlu ediyor. Önemli olan da bu. O güzel gülümsemen bana yaşattığın mini kalp krizlerine değer."

Tüm yüzüm ısınıyor. O kadar geniş gülümsüyorum ki canım yanıyor. "Yani McLaren bende kalabilir mi? Takas mı yapalım?"

Şansımı zorlayarak kirpiklerimi kırıştırıyorum.

Gülümsemesi duraksıyor. "Hayır."

Bu beni yakaladı. Araba için kızgın değil. Başka bir şeye.

"Peki neden bu kadar huysuzsun? Arabanı parçaladığım için mi endişelisin?"

Geri adım atıyor ve iki elini yüzünde gezdiriyor, bana tekrar dönmeden önce bir saniye volta atıyor.

"Ne oluyor lan? Hayır, hayır! Bir metal parçası umurumda bile değil. Sen, Hallie. Senin için endişeleniyorum."

"Gerçekten mi?"

Sanki ona pahalıya mal olmuş gibi nefesini veriyor, sonra beni göğsüne doğru çekiyor. Kucağına yerleştiğimde gerginliğim azalıyor.

"Sen ve onlar arasında bir seçim yapmak zorunda kalsam sahip olduğum her arabadan anında vazgeçerdim. Hatta her şeyden vazgeçerdim. Tekrar yarışmadan önce McLaren'da biraz daha pratik yapmalısın. Ve karşılığında Shelby'ni senden almayı asla düşünmem."

Gözlerim doluyor ve kollarımı ona daha sıkı sarıyorum. "İyi iş çıkardın, baş belası. Seninle gurur duyuyorum."

Bu sözler içimde bir şeyleri açıyor. Bunları iki yıldır duymamıştım.

Ciddi birinden duymamıştım.

İçimden bir hıçkırık koptu.

"Bebeğim, lütfen ağlama. Söz veriyorum üzgün değilim," diye mırıldanıyor.

Başımı kaldırıyorum. Kaşları çatılıyor, sanki benim bu halimle ne yapacağını bilemiyormuş gibi.

"Üzgün değilim." Burnumu çekiyorum. "Mutluyum, sanırım."

Bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyor.

"Seni eve bırakmamı ister misin? Adamlarım arkadan gelir ve McLaren'ı bırakırlar."

Pete arkamızdan boğazını temizliyor. İrkildim ama Conan bırakmadı.

"Aferin, Hallie. Al bakalım." Pete bir tomar parayı bana uzatıyor, gözleri aramızda gergin bir şekilde dolaşıyor.

Conan yüzünü yeniden düzenlemek ister gibi ona bakıyor.

"Conan. Seni gördüğüme sevindim." Pete yavaşça kalabalığın içine doğru geri çekiliyor. "Senden korkuyor," diye fısıldıyorum.

"Çok doğru."

Elimi tutuyor ve beni Range Rover'ına götürüyor. Dev gibi iki adam, aynı laboratuvarı üretilmiş gibi yanında bekliyorlar.

Conan anahtarları birine atıyor. Diğerini inliyor.

Sessizce başlarını sallıyorlar ve McLaren'la birlikte gözden kayboluyorlar. Conan yolcu kapısını benim için açıyor ama ben kıpırdamıyorum. Aklımda bir şey var ve ağzımdan kaçırmak zorundayım.

"Gerçekte kim olduğunu benden saklıyor musun, canavar?"

Çenesi seğiriyor. Bir saniye sonra tam önümde, sırtımı soğuk metale dayamıştı.

"Konuşmak için iyi biri, Bayan Adrenalin

Bağımlısı." Tamam, adil.

"Benim bir sürü yanımla, bela. Hepsini görmek için burada kalmalısın."

Eğiliyor, yeşil gözleri ateş gibi yanıyor.

"Senden korkmalı mıyım?" Fısıldıyorum. "Herkes korkmam gerektiğini söylüyor. Sanki seninle birlikte ölecekmişim gibi."

Cevap vermiyor. Sadece boğazımı sıkıyor ve beni kapıya yapıştırıyor.

Nefesim kesildi.

Gözleri kararıyor.

"Benden korkuyor musun?" diye hırlıyor. "Yoksa bana karşı hissettiklerinden mi korkuyorsun? Çünkü seni asla incitmeyeceğimi çok iyi biliyorsun. Kim olduğumu düşündüklerinin bir önemi var mı? Önemli olan tek halim, seninle olan halim."

Tutuşu gevşiyor. Dudaklarım titrek bir nefesle ayrılıyor. Tanrı yardımcım olsun, ona inanıyorum.

"Senden korktuğumu söylemedim. Korkmalı mıyım diye sordum." Bırakıyor ve dokunuşunu anında özlüyorum.

"Arabaya bin, baş belası."

Kıçımı tuttu ve beni koltuğa kaldırmaya yardım etti.

Aramızdaki bu şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var ki, sadece arkadaş olmak bu işi çözmeyecek.

Rahat bir sessizlik içinde eve doğru yol alıyoruz, eli sür ek l i kalçamda.

"İçeri geliyor musun?" Evimin önüne geldiğimizde sordum.

McLaren zaten orada. İkizler heykel gibi yanında bekliyor.

"Yapamam, bela. O pislikleri eve götürmeliyim. Ama Shelby'niz yarın hazır olacak. O zaman görüşür müyüz?"

Boğazıma bir yumru oturdu. Hayal kırıklığı beni bütünüyle yutuyor. Aramızda bir şeyler değişti.

"Tamam. Tamam. Eve bıraktığın için teşekkürler."

Arabanın koluna uzandığımda, eli omzuma kenetlendi. "Bu tavır ne için, sevgilim?"

"Hiçbir şey için."

"Bana yalan mı söyleyeceksin? Hmm?"

"Hayır. Sadece yorgunum, bırakalım öyle kalsın." Omuz silktim ve dışarı çıktım.

Belki de çok fazla şey okudum. Belki de sadece hormonal bir karmaşa içindeyimdir ve beni korkutmak istemediği için hayal kırıklığına uğramışım.

"İyi geceler, bela." Bana bir öpücük gönderdi. "İyi geceler, Conan."

İçeride, arkamda tekrar ayak sesleri duymadan önce ancak üç adım atabildim.

"Hey, anahtara ihtiyacın var."

Conan'ın adamlarından birine dönüyorum; ona bakmıyorum, sadece anahtarları alıyorum. "Teşekkürler."

İçeri koşuyorum, kapıyı çarpıp kilitliyorum.

Çantamı attığımda para tezgâhın üzerine saçıldı.

Onu kesinlikle kızdırdım. Bir şeyler saklıyor. Ve korkuyor, belki benden değil ama hissettiklerinden.

Aynısından.

Bertie merdivenlerden hızla iniyor ve üzerime atlıyor.

"Hey, bebeğim," diye mırıldanıyorum, onu okşuyorum.

Onu bahçeye salıyorum ve peşinden dışarı çıkıyorum, gökyüzü geniş, siyah ve yıldızlarla dolu.

Seni özlüyorum baba.

Gözyaşlarımı geri kırıyorum, içeri giriyorum ve kendime onun en sevdiği viskilerden birini dolduruyorum. Bunun bile kaderin garip bir cilvesi olduğunu düşünmeden edemiyorum. Tüm damıtımevleri, tüm viskiler arasında babam Conan'ın babasının yarattığı viskiye takıntılıydı.

Telefonumu kaptığım gibi Conan'a mesaj atıp özür dilemeyi düşünüyorum. Ama bunu yapamadan adı belirdi.

Cevap verdim. Tabii ki

biliyorum. "Hallie..."

Gülümsemeye başladım

bile. "Conan..."

"Bana kızgın olduğunu bilerek yatağa gidemem. Konuşabilir miyiz?"

"Kızgın değilim, söz veriyorum. Sadece istemediğin için hayal kırıklığına uğradım..." Lafı dolandırıyorum. Fahiş gibi konuşuyorum.

"İstemedin mi?"

"Evime gel. Senden korkmam gerekip gerekmediğini sorduktan sonra beni başından savıyormuşsun gibi hissettim."

İç çekti. Uzun. Ağır.

"Bunu yapmak istememiştim bebeğim. Özür dilerim. Daha önce bir kadınla bu tür bir arkadaşlık kurmamıştım."

Arkadaşlık. Acıtıyor.

Viskinin geri kalanını geri atıyorum.

"Eğer sadece arkadaşım olmak istiyorsan, belki bana bebeğim deme. Ya da sevgilim. Ya da bela."

Alçak sesle kıkırdıyor.

"Sevgilim, hiçbir fikrin yok. Ama sanırım bir konuda aynı fikirdeyiz."

"Neymiş o?"

"Arkadaş olmanın yeterli olmadığı."

Uzun bir nefes veriyorum, sıcaklığın yükselmeye başladığını hissediyorum. "Sanırım haklı olabilirsin, canavar."

Saçlarımı parmaklarımın arasında evirip çeviriyor, endişeyle cevabını bekliyorum. "Yarın mı? O zaman konuşalım mı? Olur mu?"

Biraz gergin görünüyor ve bu beni daha da heyecanlandırıyor.

"Öyle yapalım. Arayıp beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim. Minnettarım. Vardiyamdan sonra garaja geleceğim."

Bu beni güvende ve onaylanmış hissettiriyor.

"Bana kızmanı istemiyorum. Biraz dinlen, yarış kraliçem, birkaç saat sonra görüşürüz."

Buna kıkırdıyorum. Onunla yarışmayı çok isterdim. "İyi geceler, Conan."

BÖLÜM 31

CONAN

Song, Dangerous, Sleep Token.

I Onun için mükemmel olmasını istiyorum. Garajımdaki rafları karıştırırken, McLaren'in gürültüsünün durduğunu duyduğum anda canavar için doğru yağı buluyorum.

Döndüğümde, metale bir vuruş oldu.

Gözlerim onunkilere kilitleniyor. Rüzgâr parlak karamel saçlarını dalgalandırıyor, yumuşak dalgalar sanki onu göstermeye çalışıyormuş gibi geç gelen ışığı yakalıyor. Bakışlarım ona bir sır gibi yapışan küçük, dar mavi güneş elbisesine düşüyor.

Kes şunu.

Ben kız arkadaş yapmam. Kavga ederim ve sevişirim. Hepsi bu. Benimki gibi bir dünyada yumuşaklığa yer yok. O benim saçmalıklarına karışmamalı.

"Merhaba," diye fısıldıyor, o küçük tatlı sırıtişıyla. Kafamın içinde kira ödmeden yaşadığının farkında değilmiş gibi bacak bacak üstüne atıp kapının pervazına tutunurken göğsüm sıkışıyor. Gergin görünüyor. Ya da belki de bu sadece hüsnükuruntu.

"Selam, bela."

İçeri giriyor, parmak uçları Shelby'sinin yeni parıldayan boyasını okşuyor.

"Mükemmel görünüyor."

Başımı salladım. "Sahibi gibi."

Sözcükler ben onları geri çekmeden ağızımdan kaçıyor.

Aramızdaki gerilim geriliyor, elektrikleniyor. Çok yakın. Her zaman öyledir.

Yağ şişesini daha sıkı sıkıyorum.

"Daha fazla yağa mı ihtiyacı var?" diye soruyor başını eğerek.

"Sadece biraz daha. Senin için en iyi şekilde olmasını istedim. Bilirsin, yaramaz gece aktivitelerin için." Göz kırıyorum.

Lanet olsun. Dün gece elimde patladım, dudaklarında o hınzır sırıtışla McLaren'ımla yarıştığı düşüncesiyle mastürbasyon yaptım.

Hallie sırıtıyor ve bir adım geri çekilerek bana alan açıyor ama tek soluyabildiğim onun tatlı kokusu. Beni mahvediyor. Beni baştan çıkarıyor.

"Yoluna çıkmama izin verme. Ve sokak yarışları hakkında..." İz sürüyor. kapalı.

Bir sırıtışımı geri alıyorum. "Sırrın benimle güvende bebeğim," diyorum ona, dönerek

kapağını açıp çubuğu kontrol ediyor.

"Konsantre olurken çok seksi görünüyorsun," diye geveliyor.

Sıvıyı içine dökerken ona doğru bir bakış fırlatıyorum.

"Bu doğru mu?"

Şişenin kapağını çevirirken başını sallıyor; beni izlediğini fark ediyorum. Sadece bakarken değil. İzliyor. Isırmayacağına tam olarak güvenmediği bir yarattığı inceliyormuş gibi.

Yağı rafa geri fırlatıyorum ve kaputu çarparak kapatıyorum, ses havada çatırdıyor.

"Ne düşünüyorsun, bela?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Kocaman ellerin var. Tüm o dar alanlara girmek zor olmalı."

Kıkırdıyorum, onları tutuyorum. Dövmeli, nasırlı, yetenekli.

"Olmaları gereken yere tam oturuyorlar, bela."

Yüzü kıpkırmızı oldu. Bir adım daha yaklaşıyorum.

"Mükemmel bir kolye bile olurlar," diye mırıldanıyorum, göstermek için kendi elimi boğazımda gezdiriyorum.

Dolgun dudakları aralandı. Hay sikeyim. Onu daha ne kadar zorlamak istiyorum? "Boğazına dolandığında çok daha güzel görünürler, Hallie."

Kirpiklerini kırıştırıyor. Bu sırıtış mı? Tamamen diş ve günah. "Göster bana, canavar," diye nefes alıyor.

Ben gidiciyim.

İleri atıldım, boğazını kavradım ve onu döndürerek sırtını arabanın yan tarafına bastırdım. Nabızı avucumun altında atıyor. Sıkıyorum. Acıtacak kadar değil. Sadece sahiplenecek kadar.

"Mükemmel, bebeğim." Telefonumu cebimden çıkarırken gözleri kocaman oldu.

"Ne kadar güzel göründüğünü görmek ister misin?" "Evet."

Fotoğrafi çekiyorum. Gizlice bakarken sikim zonkluyor. Benimki.

Ekranı ona çeviriyorum. Gözleri parlıyor. Buna aç.

"Yeni aksesuarın hakkında ne düşünüyorsun, Hallie?" Burnumu yanağında gezdirerek soruyorum.

"Çok seksi görünüyor. Daha da iyi hissettiriyor."

Bacaklarını ayırıyor. Aralarına girip sıkıca bastırıyorum.

"Arkadaşlar böyle mi yapar, bebeğim?"

Başını sallıyor. Yüzümü tekrar onunkine yaklaştırıyorum.

"Bana durmamı söyleyecek misin?" Söylerim. Dururdum. Ama Tanrım, istemiyorum için.

"Neyi durdurayım?"

Tutuşumu sıkılaştırıyorum.

"Seni kaputun üzerine eğmem ve sonunda benim olanı almam." Nefes nefese kalıyor ve ben kıkırdıyorum.

Ellerini gömleğimin altına kaydırırken bakışlarında karanlık titreşiyor, Tırnaklarını karın kaslarımda gezdiriyor. Bu beni ateşliyor, ama şalterimi indirmiyorum. Henüz değil.

"Üzerimde külot yok." "Siktir, Hallie."

Dudağını ısıyor. Bakışlarım odaklanıyor.

"Evet. Fikir bu. Conan, Hallie'yi anlamsızca beceriyor. Bunu benim için yapabilir misin, canavar?"

Gözlerimi kırıştıyorum. Sesindeki o meydan okuma beni şaşkına çevirdi. Kontrole alışkınım. Konuşmak yok. Hissetmek yok. Sadece sikiş.

Bu mu? Bu başka bir şey. Daha ateşli. Daha ölümcül.

"Ben olsam beni test etmezdim, bela. Henüz benimle ne kadar başa çıkabileceğini bilmiyorum."

Elini tutup sikime bastırıyorum. Parmaklarını etrafına doluyor, parmak uçlarında yükseliyor, burnu kirli sakalıma değiyor.

Elimi elbisesinin altından geçirip parmaklarımı onun kaygan sıcaklığında gezdiriyorum.

"Sana yaptığım şey bu mu? Hmm? Seni benim için iyi bir fahişeye mi dönüştürüyorum?"

Nefesi kesiliyor. Bacaklarını daha geniş açıyor. Kulağımın dibinde soluk soluğa nefes alıp vermesi tüylerimi diken diken ediyor.

"İyi bir çocuk ol ve bana neyi kaçırdığımı göster. Bana gerçekten nasıl sevdiğini göster."

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin. Eşimle karşılaştım.

"Benimle ilgili iyi olan hiçbir şey yok, sevgilim," diye homurdanıyorum.

Geri çekiliyor, ellerini gömleğimin altından yukarı kaydırıyor, karın kaslarımın her bir çizgisini izliyor.

"Evet, var. Derinlerde bir yerde yumuşaksın, gerçekten."

Başımı sallayarak kısıp ve karanlık bir kahkaha atıyorum. Yanlış. Çok yanlış.

Boğazını tekrar kavıyorum, onu kaldırıyorum ve kışını kaputun üzerine yerleştiriyorum. Kalçalarının arasına girip onu sıkıştırıyorum.

"Yanlış. Ve ne kadar karanlık biri olduğumu öğrenmek üzeresin, Hallie."

Sertçe yutkundu. Kalbinin avucuma çarptığını hissederek sırtıyorum. "Evet.

Başka bir yönümü ortaya çıkarıyor gibisin. Ama ben o adam değilim. derinlerde bir yerdeyim. Onu gerçekten görmek

istiyor musun?" "İstiyorum," diyor

kendinden emin bir şekilde. Kararlı.

Onu bırakıyorum ve bir adım geri çekilip elimi yüzümde gezdiriyorum. Onu test ediyorum. Onu izliyorum.

"Güzel. Eğer seni becermemi istiyorsan, bunu hak etmelisin,

sevgilim." "O zaman bunu nasıl yapmamı önerirsin?"

Yanaklarından tutup kocaman gözlerine bakıyorum. "Koş."

Gözlerini kırıştırdı. Sonra kapiya doğru baktı.

"Ne demek 'kaç'? Zifiri karanlıkta o korkunç ormana gideceğimi mi sanıyorsun? Senden beklediğim şey yavaş bir koşu değil, canavar."

Parmaklarımı kalçalarına geçirerek gülüyorum.

"Seni yakaladığımda yapacağım şey hiç de yavaş olmayacak."

Şimdi beni inceliyor. Gözleri merakla daha karanlık bir şey arasında gidip geliyor.

"Nedir bu? Bir çeşit kovalama saplantısı

mı?" Yüzümü sert tutarak başımı

sallıyorum.

"Hayır, sorun. Bu benim seni kovalamam değil... Bu benim seni avlamam."

Eğiliyorum, dilimi çenesinde gezdiriyorum. Nefesini içine çekiyor, başı geriye eğiliyor, o kadar duyarlı ki. Sadece arkadaşım olmak için fazla mükemmel.

Ama içeri girmesine izin veririm, gitmesine asla izin vermeyebilirim.

"Şimdi kaç," diye fısıldadım, geri çekilerek.

Kaputun üzerinden kayıyor. Benimle kapı arasına bakıyor. Göğsü hızla inip kalkıyor.

İçinde bir tereddüt var. Adrenalin tadında bir tereddüt. Sanki korku ve uyarılma arasındaki çizgide dengede duruyor. Bu karışım beni çılgına çeviriyor. Bunu hissetmesini istiyorum. Beni görmesini istiyorum.

"Beni yakalarsan ne yapacaksın?" diye soruyor, elbisesini düzeltirken sesi zar zor duyuluyor.

"Eğer" değil. Ne zaman olacağı. Öğrenmek isteyip istemediğine karar vermek sana kalmış." Yanağının içini çiğniyor.

"Güvenli bir kelimeye ihtiyacım var mı?"

Yüzüme yavaş ve tehlikeli bir gülümseme yayılıyor.

"Güvenli bir kelimenin seni kurtaracağını mı düşünüyorsun?"

Elbette. Devam et." Kaşları çatılıyor ve omuz silkiyorum.

Tek yapması gereken dur demek. Ben de yaparım. Onun için yapardım. Ama bu oyun? Benim oyunum.

"Biliyor musun? Ben istemiyorum."

Shelby'sinin kaputuna yaslanıp, kollarımı kavuşturup bekliyorum. "Aferin kızıma."

BÖLÜM 32

HALL EI

A Kapiya doğru sendeleyerek geri döndüğümde gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi. Bana koşmamı söyleme şekli içimde bir ateş yaktı.

Ben de öyle yapıyorum.

Keskin bir sola saptım, birliğinin kenarından geçtim ve ağaç hattına doğru ilerledim. Henüz ayak sesi yok. Sadece rüzgâr yüzüme çarpıyor, göğsümde yanan ateşe karşı soğuk.

Ormana girdiğim anda hava değişiyor. Ağaçların arasından geçerken dallar kollarımı sıyrıyor. Her şey gölge ve hareket, sanki orman beni izliyor. Ama tek hissettiğim o.

Kanım kulaklarımda uğulduyor. Ciğerlerim yanıyor. Bu şekilde koşmak için yaratılmamışım, özellikle de 1.80'lik bir canavar beni av gibi kovalarken.

Sonra bir ses duyuyorum. Ağaç kabuğuna sertçe inen bir yumruk gibi gelen bir çatırtı.

Donup kaldım. En yakın ağacın arkasına geçip sırtımı ağacın sert gövdesine dayadığımda yapraklar ayaklarımda altında çıtırdıyor.

"Hallie, Hallie, Hallie... Neredesin?" Sesi ağaçların arasından süzülüyor.

Kaçtım. Tekrar. Ormanın derinliklerine, karanlığın derinliklerine. Ay, gölgelikteki boşluklardan içeri sızıyor, dalların arasından gümüş bir bulanıklık.

Ayağım bir su birikintisine batıyor ve yere yığılıyorum.

"Siktir," diye tıslıyorum, avuçlarım toprağa çarpıyor. Çamur sandaletlerimi emiyor, ben de sırlıklam ve nefes nefese ayağa kalkıyorum.

Ayak bileğimde bir ağrı yayılıyor ama onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Koşmak zorundayım. "Hâlâ koşuyor olsan iyi olur, baş belası."

Sesi artık daha yakın. O kadar yakın ki omurgamdan aşağı cızırdıyor. Dönüyorum, nefesim kesiliyor, gözlerim sağa sola kayıyor. Sonu yok. Net bir yol yok.

Panik ve beklenti birbirine karışıyor, ağaçların arasından sola doğru savruluyorum. Şimdi ayak seslerini duyuyorum.

Kalın bir kol belimi sarıyor.

Çığlık atıp geri çekiliyorum. Ama artık çok geçti.

Yukarı bakıyorum. Tek gördüğüm yeşil gözleri, vahşi ve ay ışığında parlıyor. Yüzünün geri kalanı siyah bir kar maskesinin altında saklı.

Sanki bir hiçmişim gibi beni çimlere fırlattı. Göğsüm kabararak geri çekiliyorum ama o sadece ilerliyor. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Görünüşe göre avımı yakaladım. Çok kolay." Başımı salladım. Olmaz öyle şey.

Böyle olmaz.

Sıçrayıp tekrar havalanıyorum, çıplak bacaklarım havalanıyor, elbisem uçuşuyor. Ellerini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. Kokusunu alabiliyorum; karanlık baharat ve tehlike.

Umurumda değil. Ona bu zevki tattırmayacağım.

Bu ön sevişme. Çarpık. Çiğ. Bağımlılık yapıcı.

Yine tam arkamda. Ormanda zikzaklar çizerek ilerliyorum, arkamda bir dal kırıp yüzüne çarpmasını umuyorum.

Yıllardır bu kadar canlı hissetmemiştim. Kural yok. Duvarlar yok. Sadece sıcaklık ve adrenalin. Pistte olmak gibi, ama daha sıcak ve daha azgın.

"Hadi, canavar. Bunun senin olayın olduğunu sanıyordum?"

Onu duymuyorum. Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve bedenim sert bir şeye çarpıyor. Taş mı? Hayır... O.

Kendime gelemeden eli boğazıma dolandı. "Ne diyordun?" diye homurdanıyor, sesi alçak, ölümcül.

Hay sikeyim.

Tırnaklarımla siyah gömleğini kazıyarak, çaresizce onu tutmaya çalışıyorum. İzin vermiyor

Git.

"Kanımı akıt, bela. Sana meydan okuyorum."

Beni en yakındaki ağacın kabuğuna çarparken çığlık atıyorum. Kazıyorum. Tırnaklarımı boğazına geçirip iz bırakıyorum.

Ve o inliyor. Sanki çok hoşuna gitmiş gibi.

Vücudu beni sıkıca kavırıyor.

"Nefes alamıyorum," diye soluyorum.

"Güzel."

Gözlerim açılıyor. İçinde evcilleştirmek istemediğim vahşi bir şey var.

Bunu ne kadar ileri götürecektik? Ne kadar ileri gitmesini istiyorum?

Eli elbisemin altından kayıyor, parmakları içime öyle derin kayıyor ki yüksek sesle nefes alıyorum.

"Sikeyim. Çok sıkı. Çok ıslak. Benim için küçük bir sürtük gibi."

Başımı sallıyorum, inliyorum, parmaklarıyla beni sikerken sırtım kamburlaşıyor. Üzerimdeki elbiseyi yırtıp atarken soğuk hava tenime çarpıyor. Nefesim kesildi. "Çok daha iyi."

Eğildi, dudakları kulağımı sıyırdı.

"Bu çok kolay oldu, bela. Bir dahaki sefere benimle dövüş. Seni yakalamama izin verme. Sadece sikimi dar amına soktuğumda boyun eğeceksin."

Parmaklarını kıvrıyor ve ben inliyorum, bacaklarım titriyor. Sonra geri çekiliyor, çenemden tutup beni yerimde tutuyor.

"Kuralları anladın mı?"

Çırlıplaktım. Nefes nefese. Çamurla kaplıyım. Ve ayak bileğim gerçekten acıyor. Ve birden fazla şekilde sırlıslam. Korkmuş olmalıyım.

Korkuyorum.

Gözlerinin içine bakıyorum. O ateş. O ihtiyaç. Hepsi benim için.

"Anladım, canavar. Peşimden gel. Dövüş benimle. Becer beni. Bu sefer beni yakalamakta iyi şanslar."

Yanağına dokunuyorum. Bileğimi yakalıyor, orada tutuyor.

"Bu sadece ısınma turumuzdu, sevgilim. Şimdi ne kadar sırlıslam olduğunu biliyorum... bu bana sana gerçekten ne yapmak istediğimi göstermem için yeşil ışık yaktı."

Beni bırakıyor ve yavaşça geri adım atıyor. Av bitmedi. Daha yeni başladı.

BÖLÜM 33

CONAN

Stekrar kaçır.

Yalınayak, kanlar içinde, çıplak ve ağaçların arasında kaybolurken lanet bir siren gibi gülüyor.

Beş saniye öne geçmesine izin verdim. On saniye. Kontrol yanılısamasının onun küçük güzel kemiklerine işlemesine izin verdim.

Sonra sertleşmiş bir gölge gibi hareket ediyorum.

Topraktaki ayak izleri bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Hafifçe topallıyor. Sağ ayağı sürükleniyor. Ama durmuyor.

Güzel.

Mücadele ediyor. Tam da sevdiğim gibi.

Bir vadinin kenarına ulaştığımda havada onun seks, korku ve meydan okuma kokusu yoğun. Görünürde yok ama nefesinin altında "siktir" diye mırıldandığını duyuyorum.

Başımı arkaya eğip derin nefes alıyorum. Lanet olsun. Av gibi kokuyor. Ama bir kraliçe gibi koşuyor.

Çevremdeki hareketi yakalıyorum; ay ışığının aydınlattığı ağaçların arasında silueti titriyor. Dönüyor, omzunun üzerinden bakıyor... Bana doğru koşuyor.

Göğsüme çarparak sendelemesine neden oldu ama onu yakaladım.

Şimdi iki kolumla beline sarılıp onu kilitliyorum. Ve bu sefer çılgılık atmasına izin vermiyorum. Onu döndürüp sertçe bir ağaca doğru itiyorum, elimle ağzını kapatıyorum.

"Lanet bir canavar mı istedin?" Kulağına karşı homurdandım. "Aldın onu."

Beni avucumun içine doğru ısırdı.

Tısılıyorum ama bırakmıyorum. Kalçamı onunkinin arasına sokuyorum, ağzımı boğazına dayayıp dişlerimle derisini sıyrırken onu yerinde sabitliyorum.

Bana karşı çırpınıyor, dizleri bükülüyor, elleri göğsümde dolaşıyor.

Vahşice. Tam da onu istediğim gibi.

Ama ona sahibim. Onu her zaman yakaladım.

Bir elimle bileklerini başının üstünden çekip ağaç kabuğuna doğru sıkıca tutuyorum ve sikimi kot pantolonumun üzerinden kışına sürtüyorum.

"Hâlâ oynamak istiyor musun, baş belası?" Törpülüyorum. "Sikim amına girene kadar oyun bitmiş sayılmaz. Hâlâ kaçmaya çalışabilirsin."

Elimin arkasından inliyor, küçük bir mazoşist gibi içime doğru eğiliyor. Diğer elim kalçasını kavıyor ve onu sikime doğru itiyor. Kahretsin, sırlıklam olmuş. Sıcaklığını buradan hissedebiliyorum.

"Daha çok mücadele etmeliydin." Isırıyorum, dişlerimi çenesinde gezdiriyorum. "Daha yüksek sesle çığlık atmalıydın. Taşaklarımı tekmelemeliydin. Çünkü şimdi?"

Elimi ağzından çekiyorum, yüzüme tükürmesine yetecek kadar uzun bir süre.

"Cehenneme kadar yolun var."

Güldüm, maskemi sildim. Titriyor. Ama korkudan değil. Gözbebekleri kocaman açılmış ve göğsü kabarıyor. Benim için o kadar hazır ki.

"Sevgilim," diye fısıldıyorum, dilimi kulağının kabuğunda gezdirerek. "Seni oraya götüreceğim."

Onu döndürmek için bileklerini serbest bırakıyorum. Ama ben yapamadan eli yanağıma doğru uçuyor ve bana tokat atıyor. Sertçe.

Vuruşla birlikte kafam yana doğru kırıldı. Ve ben manyak gibi sırtıyorum.

"Aferin kızıma."

Onu tekrar boğazından tutup ayağa kaldırıyorum ve dalları sallayacak kadar sert bir şekilde ağaca çarpıyorum.

Nefes nefese kalıyor, bacaklarını tekmeliyor ve bana bağıyor.

Onu ayak parmakları toprağı sıyrarak kadar indiriyorum, sonra kotumu yırtıp açıyorum, sikim çoktan sızmış.

"Bana hayır de," diye homurdanıyorum, sıraya giriyorum.

Ağzını açmış, hava almak için çırpınarak bana bakıyor.

"Hayır." Sesi titriyor. Ama gözleri, kahretsin, gözleri bana meydan okuyor. Kıpırdamadan duruyorum, kendiminkini yapmadan önce onun bir sonraki hamlesini değerlendiriyorum.

Sonra sırtıyor ve kalçalarını döndürmeye başlıyor, çıplak amını bana sürtüyor.

Gerçek Conan'ın tadına bakmak istiyor. Az önce onu çağırdı.

Acımasız, iddialı bir vuruşla itiyorum, onu ağaca sabitliyorum, sanki sadece benim tarafımdan becerilmek için yaratılmış gibi.

O kadar yüksek sesle çığlık atıyor ki kulaklarım çınlıyor.

Sırtı eğiliyor, tırnakları boynuma batıyor ve tüm bunlar onu daha sert becermemi sağlıyor.

"Hâlâ kaçabileceğini mi sanıyorsun?" Nefes nefese, ona çarpıyorum, her kelime bir itme ile noktalanıyor.

"Hâlâ kontrolün sende olduğunu mu sanıyorsun?" Fısıldıyorum.

Bacaklarını etrafıma sarıyor, amcığı o kadar sıkı sıkıyor ki neredeyse kendimi kaybediyorum. Dudakları benimkileri okşuyor.

"Daha sert," diye fısıldıyor.

Kendimi kaybediyorum. Bir elim boğazında, diğeri kalçasını kavıyor, hıçkırana, yalvarana, sessiz kalmak için kendi yumruğunu ısırana kadar onu kabuğa doğru beceriyorum.

Elini ağzından çekiyorum.

"Benim için çığlık at, bebeğim. Onu ne kadar sevdiğini duymak istiyorum." Ya da beni bu şekilde ne kadar sevdiğini.

Etrafımda paramparça oluyor. Ve ben durmuyorum. Kabzasına kadar gömülene, içine akana, lanet bir dua gibi adını haykırana kadar durmuyorum.

Sonunda geri çektiğimde, kollarımda gevşek, çizik, çürük ve bir şeytan gibi gülümsüyor.

Sesi harap olmuş bir fısıltı gibiydi.

"Sen buna canavar mı diyorsun, canavar?"

Onu sertçe öpüyorum. "Daha yeni başlıyorum."

Vay anasını. Zar zor nefes alıyorum. Çizikleri ve ısırıkları tenimi yakıyor. Artık yırtık olan tişörtümü çıkarıp kafasına geçiriyorum.

"Eğlenceliydi," diyor bana.

"Evet, bebeğim. Bu mükemmeldi."

Sikim hala içinde zonkluyor. Birlikte zevk alabileceğimiz bir şeye bu kadar ilgi duyması. Sikeyim. O gerçekten benim için mükemmel.

"Hadi geri dönüp temizlenelim, seni ısıtalım."

Dudağını ısırtıyor ve kirpiklerini kırıştırıyor.

Ona kafayı takmış durumdayım. Bunu daha fazla inkâr edemem.
"Beni ısıtabileceğiniz pek çok yol düşünebilirim,
efendim." Lanet olsun.
Yakında aklımı kaybedeceğim, bundan eminim.

Spor salonumda duş aldıktan sonra, ona üzerine elbise gibi oturan bir kazak daha veriyorum. Çok tatlı görünüyor.

"Beni yatak odana götürecek misin?" diye soruyor tırnağını ısırarak.

Hay sikeyim. Onu istiyorum. Burada değil. Garajımdaki küçük bir odaya tıklılmaktan iyidir.

Ama onu Decadence'a götüremem. Henüz götüremem. Chase bitene kadar olmaz. "Yatağında benim için yeterince yer var mı?" Fısıldayarak saçlarını okşadım.

kulağının arkasından.

"Bertie içeri girmene izin verirse, evet."

"Aferin kızıma. Şimdi, şu yarışa ne dersin?" Alay ediyorum.

Gözleri parlıyor ve dudaklarında yaramaz bir gülümseme dans ediyor.

"Kim kazanırsa önce o gelir," diyor kaşlarını oynatarak.

Elimi sırtından aşağı kaydırıp kışını kavıyorum ve onu kendime doğru daha sıkı bastırıyorum.

"Oh, öyle mi?"

Belki de bilerek kaybederim, böylece önce onun amını yüzüme sürerim.

"Evet," diye nefes alıyor.

Parmak uçlarında yükseliyor ve burnunu çenemde gezdiriyor.

"Belki de yüzümü sıkıp boğazıma boşalabilesin diye kaybetmek istiyorumdur."

Bir öksürükle boğuluyorum ve tüm kan güneye hücum ediyor.

"O zaman bu tarihteki en yavaş yarış olacak, sevgilim. Çünkü tek istediğim başka bir tat," diyorum ona, saçlarından tutup geriye çekerek.

Başımı aşağı eğip dilimi boğazında g e z d i r i r k e n dudaklarından yumuşak bir inilti dökülüyor.

"Ya da belki kuralları değiştiririz. Kim kazanırsa kaybedenin üzerine gider" diye mırıldanıyorum tenine karşı.

"Evet. Bunu daha çok sevdim. Seni bağlamayı ve koca sikini emerken ne kadar güzel göründüğümü sana izletmeyi hayal ediyordum."

"Tanrım, Hallie," diye tıslıyorum.

Elleri kalçalarımından geçip kıcıma doğru kayıyor ve sıkıyor.

"Bu hoşuna giderdi, değil mi canavar? İyi bir çocuk olmak ve sana ne istersem yapmama izin vermek."

Dişlerimi tenine geçiriyorum.

"Lanet bir nedenden dolayı, evet. Bunların hepsini istiyorum. Bana ne yaptığını bilmiyorum, baş belası. Ama durma."

BÖLÜM 34

HALL EI

Şarkı- I Like You Best, Ella Red

W Kapıdan tökezleyerek geçtik, dudaklarımız kilitlendi, ellerimiz birbirimizin vücudunda dolaştı.

"Ben kazandım," diye soluyorum ağzına karşı.

Beni kalçalarımından tutup kaldırıyor ve duvara çarpıyor. Tıpkı ilk gece yaptığı gibi.

Ama bu sefer gerçektir.

"Biliyorum, sevgilim. Güven bana, biliyorum." Kalçalarını bana doğru bastırıyor, sert siki ağrıyan amıma doğru bastırıyor.

Şuradaki yarış, adrenalin. Vitesin her geçişinde, lastiklerin gıcırdaması, ibrenin yüzün üzerine çıkmasını izlemek.

Hemen arkamda olduğunu bilmek, benimle yarışmak, gerçekten, bana karşı değil. Heyecan verici.

Ellerimi kalın saçlarında gezdirerek öpücüğü derinleştiriyorum.

"Siktir, bebeğim," diye mırıldanıyor.

"Yüzümü sık," diye düzeltiyorum.

Geri çekiliyor, uğursuz bir sırıtışla yüzüme bakıyor.

"Bu gece senin her deliğini sikeceğim. Ama bu ilk raunt tamamen senin."

Geri çekilmeden önce son bir öpücük alıyor.

Beni nefessiz bıraktı.

Ellerini havaya kaldırıyor, etrafımızdaki oda çatırdıyor.

"Bana ne yapmak istediğini söyle. Bana patronluk tasla, bebeğim. Tamamen seninim."

Kalbim çarpıyor ve ellerim titriyor. "Hepsi benim. Hmm." Dudağıma dokunuyorum.

"Beni takip et, canavar." Ona elimi uzatıyorum, o da parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve onu merdivenlerden yukarı çıkarıyorum.

Yatak odamı açıp ışıkları yakıyorum ve yatağın yanında duruyorum. "Hoş geldiniz. Burası tüm yaramazlıkların yapıldığı yer."

Conan odayı tarıyor. Bebek mavisiyle kaplı duvarlar, kabarık beyaz yastıklar ve tabii ki henüz kaldırmadığım çamaşır yığınları.

"Kelepçeler kabarık olsa iyi olur," diye fısıldıyor. "Olabilir. Ama pembe değiller."

Göz kırıyorum.

Bu odadaki her şey mavi çünkü o zamanlar benim renk saplantım buydu.

Babam öldüğünden beri yeniden dekore etmedim. "Çok şirin. Tıpkı senin gibi."

Yanaklarım kızardı.

"Giysilerini çıkar." Onu işaret ediyorum.

Kaşları kalkıyor ama duraksamıyor. Üstünü başını yırtıyor, eşofmanını ve boxer'ını aşağı itiyor ve çamaşır yığınlarımdan birine doğru tekmeliyor.

Aleti dikiliyor ve dudaklarımı yalıyor, bir adım daha yaklaşp elimi aletinin etrafına sarıyorum.

Başparmağımı kullanarak ön spermi siliyorum, ağzıma götürüp yalayarak temizlerken gözlerimi onunkilere kilitliyorum.

"Daha fazlasını istiyorum," diye nefes alıyorum ve sikini hafifçe okşamaya başlıyorum. Homurdanıyor, gözlerini kapatıyor.

"Hallie."

"Hmm?" Yanağını avuçlayıp yüzünü bana çevirirken, dudaklarını yakalarken alaycı b i r masumiyetle söylüyorum.

Ona mastürbasyon yaparken yavaşça öpüyorum.

Eli kıcıma iniyor ve başımı sallıyorum.

"Dokunmak yok, canavar. Benim için iyi bir çocuk ol ve sadece seni iyi hissettirmeme izin ver."

İnliyor.

"Yapabilir miyim bilmiyorum. Siktir. Hallie, sana ihtiyacım var."

Alt dudağını ısırıyorum ve başparmağımla aletinin ucunda daire çiziyorum.

"Kaybettin. Bunlar benim kurallarım. Onları çiğnersen, gidersin." Gözleri neredeyse dehşetle açıldı.

"İyi olacağım. İyi olacağım. Söz veriyorum." Sesi boğuk, aksanını daha da kalınlaştırıyor.

Hay sikeyim. Onun için sırılsıklamım.

Ama benim için çaresiz olmasını istiyorum. Bu kontrol, hatta güç unsurunu daha önce hiç yaşamamıştım. Ama bu adamın merhametinde olması, daha fazlası için yalvarmaya hazır olması beni canlandırıyor.

"Sence dizlerimin üzerine çöküp aletini emersem, saçlarımı avuçlamaktan kendini alıkoyabilecek misin?" Geri adım atarak soruyorum.

"Dürüstçe mi? Hayır."

Yumruklarını sıkıyor ve ben bir adım daha geri çekiliyorum. Bu kez kazağımı başımdan çıkarıp beni onun karşısında çıtırçıtlak bırakıyorum.

Elini ısıtıyor, bakışları tüm vücudumu tarıyor. "Kesinlikle olmaz. Harikasin, bebeğim. Sanki, seninle sevişebilirmişim gibi. sadece sana bakarak."

Kalçalarımın fazladan bir salınımla aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve onu yatağa geri itiyorum.

"Ellerini başlığın yanına koy," diye emrediyorum.

Ben mavi kabarık kelepçeleri ararken, o geri çekilip ellerini metalin arasına koyuyor.

İlk bilek üzerinde çalışırken, işe yarayacaklarından emin değilim. "Biraz sıkı olabilir," diyorum ona.

"Kanamam umurumda değil."

Bir nefes çekiyorum ve daha güçlü bir şekilde tekrar deniyorum, sonunda kelepçeyi sabitliyorum.

İkincisinde de aynısını yapıyorum.

"Çok ateşli görünüyorsun, canavar. Ne kadar ıslak olduğumu hissetmek ister misin?" Sırıtiyorum.

"Oh, bekle. Yapamazsın." Bacaklarımı açtım, parmağımı amımda kaydırarak ıslaklığımın bir kısmını aldım.

"Eminim amın benim için sırılsıklam olmuştur, Hallie."

Yatağa tırmanıp üzerine çıkıyorum ve parmaklarımı ağzına sokuyorum, amım da onun nabız gibi atan aletin üzerinde duruyor.

Onları emerek temizliyor ve inliyor, kalçalarını yukarı kaldırarak beni ciyaklatıyor.

"Conan," diye uyarıyorum.

Başını geriye doğru eğiyor.

"Elimde değil bebeğim. Sana ihtiyaım var. Bu alay aklımı kaçırmama neden olacak."

Onu susturmak için parmağımı dudaklarına bastırıp diğer elimi karın kaslarına doğru götürüyorum. Dokunuşumla geriliyor.

"Telefonun nerede?" diye soruyorum.

"Cebimde." Yatağın yanında yerde duran pantolonuna başıyla işaret ediyor. zerinden inerken, kıyafet yığınınına tırmanıp telefonu alıyorum. "şifre?"

Rakamları sayıyor ve kilit açılıyor, onun ve kardeşlerinin sevimli bir resmi ortaya çıkıyor. Hepsi birbirine benziyor ama bir o kadar da farklılar.

"Başka kaç kadının bana mesaj attığını mı görmeye çalışıyorsun?" diye alay ediyor. Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve ters ters bakıyorum.

"Hayır. Umurumda değil."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Umursuyorum. İtiraf etmek istediğimden daha fazla.

Yatağa geri dönüyorum, bacağımı onun devasa gövdesinin üzerine kaldırıyorum ve çenesine öpücükler kondurmaya başlıyorum, vücudunun güneyine doğru ilerliyorum.

"ok ateşlisin, canavar," diye mırıldanıyorum, dilimi göğsünde gezdirip dvmelerinin etrafında döndürmeden önce.

"Güven bana bebeğim. Sen çok daha ateşlisin."

Bacaklarının arasına yerleşirken telefonunun kamerasını açıp selfie çekiyorum. Açıdan memnun olduğumda, dilimi yavaşça ucunda gezdiriyorum.

"ok iyi bir ocuk oluyorsun Conan. Bence kendine bir ödül hak ettin. Öyle değil mi?"

Onu ağzıma alırken bir fotoğrafını çekiyorum. "Evet, bebeğim. Senin için çok iyi oldum."

Ağzım şimdi tamamen sikinin üzerindeyken, onu gidebildiğim kadar derine götürürken gözlerimi onunkilere kilitliyorum, bunu yaparken rastgele aksiyon fotoğrafları çekiyorum.

Gözlerim sulanmaya başladığında, tırnaklarımı kalçasına geçirerek yavaşça yukarıya doğru emiyorum.

"Benim için fotoğraf mı ekiyorusun, bela?" diye soruyor, neredeyse nefes nefese. Dilimi şaft boyunca gezdirmeye başlıyorum.

"Mmhmm. Artık istediğin zaman sikin ağzımdayken ne kadar güzel olduğumu görebilirsin."

Gözlerindeki o saf, vahşi açlık geri döndü ve bağlarını çekmeye başladı.

"Yaramazlık yaparsan onları silerim."

Yumruğunu sıkıyor. Bu kelepçelerin daha ne kadar dayanacağını bilmiyorum.

"Ve inan bana, bu koleksiyonu saklamak isteyeceksin."

Ondan bir inilti kaçıyor ve bu içimde dalgalanmalara yol açıyor. Vay anasını. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Siktir!" Kükrüyor, kalçalarını sallıyor, ağzımı tıkayacak kadar derine sokuyor kendini.

Ağzımı istediği gibi kullanarak kontrolü geri almasına izin verdim. Kendi sularım kalçalarımın aşağı süzölmeye başlıyor. Gerginleştirdiği anda onu çekip topuklarıma oturuyorum ve göğsünün ağır yükselişini ve düşüşünü izliyorum.

"Bırak. Beni. Dışarı. Hallie." Boğuk sesi kararlılığını parçalıyor.

"Siktir et," diye tıslıyorum.

Vücuduna tırmanıyorum, muhtaç amımı kocaman sikinin üzerine yerleştiriyorum, hizalıyorum, ama aşağıya inmiyorum, henüz değil.

Telefonu kaldırıp en sevdiğim resmi buluyorum ve ona gösteriyorum. Nefes nefese kalıyor.

"Yeni duvar kâğıdım burada. Çok güzel. Sikeyim. Boşalmak üzereyim."

Çaresizlik ses tonunda yoğun. Bunu ona yapabilmeyi seviyorum.

"Belki de rehberindeki tüm o kadınlara göndermeliyim?" Dudağımı çiğneyerek alay ediyorum.

Gözleri kararıyor ve bağlarından birini koparıp boğazımı kavrayarak yüzümü kendine yaklaştırdığında irkiliyorum.

Sıcak nefesi yanağıma çarpıyor.

"Eğer beni bu şekilde sahiplenmek istiyorsan, yap. Umurumda bile değil. Başka kimseyle ilgilenmiyorum. Sadece seninle, Hallie. Ve uyandığım anda ve gün içinde her boş anımda sikime sarılmış o güzel dudakların fotoğraflarına bakacağım. Bana bunu yapıyorsun."

Dudaklarını dudaklarıma çarparken ciğerlerimdeki tüm nefes kesiliyor.

"Ama sen beni sahipleneceksen, ben de seni kendimin olarak işaretleyeceğimden eminim."

Geri çekilip gözlerimin içine bakıyor ve bedenimi ateşe veriyor.

"Seni başka şekillerde de sahipleneceğim, canavar," diye nefes alıyorum ve telefonunu yanıma fırlatıyorum.

Yanaklarımı kavrayan diğer kelepçeyi rahatça çekip çıkarıyor.

"Artık kontrolü geri alıyorum. Anlaşıldı mı?"

İki parmağını ağızıma sokuyor, ben de başımı sallıyorum. "Aferin kızıma."

Tam beni öpmek üzereyken geri çekiliyor ve beni üzerinden kaldırıp yatağa fırlatıyor. Ben daha ne olduğunu anlayamadan beni döndürüyor, böylece bacaklarım yatağın kenarından sarkıyor ve karnımın üzerine dönüyorum.

"Onları daha geniş aç, içine dalacağım o muhteşem amcığı görmeme izin ver." Bacaklarımı ayırıyorum ve o da beni baldırlarımdan tutarak kendine doğru çekiyor.

Kaba elleri kıcımlı kavlıyor ve eli yanağıma çok sert bir tokat attığında görüşümü yıldızlar dolduruyor.

"Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun?"

diye tıslıyor. Şaplak.

"Siktir! Conan!" diye haykırdım.

"Biraz acıdan hoşlanmıyormuş gibi mi davranıyorsun? İyi bir kızmış gibi mi davranıyorsun?"

Parmaklarını içime sokuyor; duvarlarım onun etrafında kenetleniyor. Elinin her tarafına damlatıyorum.

"Hmm. Sanki hükmedilmekten hoşlanıyormuşsun gibi geliyor." Parmaklarımı battaniyeye gömüyorum.

"Lütfen Conan," diye yalvarıyorum.

Kıkırdıyor, sikinin kalın başıyla giriş yerimle alay ediyor. "Oh, ne kadar güzel bir ses. Daha yüksek sesle yalvar."

Kendini bir dokunuşla içeri itiyor.

"Lütfen, Conan. Efendim. Lütfen. Becer beni. Sertçe. Bir hayvan gibi sik beni. Adını haykırmamı sağla. Aletinin her tarafına boşalayım. Lütfen. Beni senin yap. Bana sahip çık."

BÖLÜM 35

CONAN

Şarkı, Kool-Aid, Bring Me The Horizon.

(Bu kadar.

Artık kendimi tutamıyorum.

İçine girebildiğim kadar derine giriyorum, girerken de adını haykırıyorum. Amı sikimi boğuyordu. Çığlık atıyor, çarşafı pençeliyor.

Pes etmiyorum, bırakmıyorum. Onu istediği vahşi hayvan gibi beceriyorum. Elimi saçlarının arasına sokup, kafasını kafa derisinden geriye doğru çekiyorum.

Ve kışına şaplak attığımda, her tarafıma taşıyor. Cennet gibi.

"Beni çok iyi alıyorsun, bela." Etrafımda gerilen kıza bakıyorum.

"Evet. Daha fazla!" diye haykırıyor.

"Benim iyi kızım. Seni çiğ çiğ becermeme izin veriyorsun."

Bu sözleri söyler söylemez kalbim küt küt atmaya başladı. Ne yapıyorum ben böyle?

"Çok iyi hissettiriyor Con," diye haykırıyor, sesi boğuk ve neredeyse boşalmama neden olacak.

"Mükemmel," diye homurdanıyorum, saçlarını daha da sıkı çekiştiriyorum.

Sıcaklığı, beni sıkma şekli - şimdi denesem bile duramazdım.

"Benimsin," diye homurdanıyorum.

"Bana benim olduğunu söyle, ben de boşalmana izin vereyim."

Daha derine itiyorum, onu kalçasından tutuyorum, parmaklarım iz bırakacak kadar derine giriyor.

"Söyle bana."

"Ben seninim, Conan. Lütfen gelmeme izin ver."

Vücudu titriyor, amı sikimi boğuyor. Onu sırt üstü çevirebilmek için hızla çekiyorum ve saniyeler içinde tekrar içine gömülüyorum.

İtişimi derinleştirmek için bacağına geriye iterek boğazını kavriyorum. Gözleri parlıyor, yanağından tek bir damla yaş süzülüyor, ben de eğilip yalıyorum.

"Benim için ağladığında çok güzel görünüyorsun. Şimdi sikimin her yerine boşal, bela. Ve çığlıklarını duyayım."

Klitorisini çimdikledim ve onu acımasızca becerdim. Vücudu kasılıyor, gözleri neredeyse kararıyor ve o kadar sert orgazm oluyor ki ben de onunla birlikte uçurumun kenarına geliyorum.

O benim adımı haykırırken, ben de onunkini haykırıyorum. Onu doldururken sanki tüm kanım çekiliyormuş gibi tüm vücudumu yırtmasına izin veriyorum.

Son damlasına kadar onun oluyor, başım dönüyor.

Ona doğru eğilip ön koluma dayanarak saçlarını yüzünden uzaklaştırırken göğsüm kabarıyor.

"Lanet olsun, Conan. Daha önce hiç böyle boşalmamıştım. Bayılacağımı sandım."

"Ben de öyle." Yüzümü boynuna soktum.

"Gerçekten mi? Senin için de o kadar iyi miydi?"

Geri çekilip yüzünü avuçladım, sikim hâlâ içinde seğiriyordu.

"Şaka yapmıyordum, Hallie. Hiçbir şeyi seninle yaşadığım gibi yaşamadım. Ve sadece seksi kastetmiyorum. Bu yeni, farklı ama gerçekten harika bir şey."

Avucumun içine eğiliyor ve gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Evet. Öyle, değil mi?"

Sesi bitkin geliyor.

"Duşunda ikimiz için de yer var mı? Şimdi seninle ilgilenmeme izin verir misin?"

Başını sallıyor.

"Bunu başarabiliriz."

Umarım haklıdır. Ve sadece duş konusunda değil. Her konuda.

Hallie kıcını kasıklarımına doğru oynatırken gözlerimi kırıştıtarak açıyorum.

"Günaydın, bela."

"Günaydın, seksi şey."

"Uyandığında çıkardığın ses çok ateşli," diyorum ona, sertleşen sikimi kıcına bastırarak.

"Seninki de öyle."

Yüzünü bana dönüyor ve kollarını boynuma doluyor.

"Yakında işim var," diye somurtuyor.

"Biliyorum."

Sokak yarışı destanından sonra Finn'den onun programını talep etmiş olabilirim, böylece "ona göz kulak olabilirim".

"Belki bunu tekrar yapabiliriz? Yoksa bu olmaz mı-"

Kıkırdıyorum.

"Tanrım, kadın. Daha yeni uyandım ve sen şimdiden beni sorgulamaya başladın. Bu asla tek gecelik bir şey olmayacaktı. Aslında ben de sana bir şey sormak istiyordum ama önce taşaklarımı kontrol ettirmem gerekiyormuş."

Sırıttıyor. "Oh,

öyle mi?"

Tanrım, neden midem takla atıyor?

"Bu sadece seksle ilgili değil. Benim için değil. Senden hoşlanıyorum, Hallie. Bir insan olarak senden. Seni, hepinizi doğru dürüst tanımak istiyorum. Küçük tuhaflıklarını, seni güldüren şeyleri ve seni harekete geçiren şeyleri. Peki, benimle çıkar mısın? Gerçekten?"

Elinin tersini kirli sakallarımında gezdiriyor. Lanet olsun, terlemeye başlamak üzere miyim? Burası neden bu kadar sıcak?

"Evet, canavar. Bunu çok isterim."

Eğilip dudaklarını yakalıyorum ve öpücüğümün yüksek sesle söyleyemediğim şeyleri söylemesine izin veriyorum. Burada boyumdan büyük işlere kalkışıyorum ama bu kadın beni ayakta tutuyor.

Bu yüzden onu yanımda tutmak için mümkün olan her şeyi yapacağım.

Geri çekilip gözlerini inceliyorum. Annem her zaman onların ruha açılan kapı olduğunu söylerdi.

Ve onunkilere baktığımda, bunu hissediyorum. "Bu gece mi?"

Altıdan sonra çalışmadığını biliyorum.

"Bunu yapabilirim. Ne yapalım?" diye soruyor.

"Bu akşam dövüşüm var. Seni de orada görmek isterim, belki kazandıktan sonra sana bir sürprizim olur."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ailenle birlikte mi?" diye kekeliyor.

"Kahretsin. Bu çok mu fazla?"

Kıkırdıyor.

"İlk randevu için mi? Belki de. Ama çok isterim. Dr. Quinn orada olacak mı?"

"Olacak. Bizim yanımızdayken sana asla kötü bir şey olmayacak." Kaşlarını çatıyor.

"Ya seni kafeste canavarlaşırken izlerken azarsam? Ugh. Eminim çok ateşlisindir." Kendini yelpazeliyor ve başını geriye doğru eğiyor.

Dişlerimi boynuna geçirme fırsatını değerlendiriyorum.

Daha fazla iz.

Benim izlerim.

"Oh, bu düşüncenin beni daha hızlı kazanmaya teşvik etmesine izin vereceğim, böylece sana daha hızlı ulaşabilirim."

"Seni bekliyor olacağım."

Burnumu öpüyor. Telefonum komodinin üzerinde titreşirken inliyorum.

Elime aldığımda Keller'dan gelen bir mesaj zinciri

görüyorum. "Oh, kahretsin," diye homurdanıyorum.

KELLER

Geç kaldın. Hemen buraya gel.

Hızlı bir cevap yazıyorum.

BEN

Uzun sürmeyecek, sadece biraz iş yapıyorum.

Hallie başını omzuma yaslıyor ve ben de sırtarak rehberimi yukarı çekiyorum. Liste.

"Gördün mü? Burada kardeşimin karısından başka kadın yok, Charlotte ve hizmetçimiz."

Bana şüpheyle bakıyor.

"Onları ben uyurken mi sildin? Ve Charlotte neden Çılgın Kaltak olarak kaydedilmiş?"

Kıkırdıyorum. Yengemin beni vurmaya çalıştığı gerçeğini detaylandırmanın zamanı olduğundan emin değilim. Bunu geride bıraktık, o artık bizden biri. O yüzden bu soruyu es geçiyorum.

"Hayır. Yarıştan sonra hepsini sildim. Ama seninle tanıştığım o ilk geceden beri kimseyle yatmadım. Yemin ederim. Başka birini düşünmedim bile."

Tırnakları karnımı sıyrıyor. "Aferin oğlum."

Aletim hazır ola geçti. Keller ve çocuklar beklemek zorunda. "Siktir. Bu iş görür."

Üstüne yuvarlanıp bacaklarını açtım.

"Conan, yapabileceğimi sanmıyorum. Çok ağrım var," diye sızlanıyor ama kalçaları sikime doğru yuvarlanıyor.

"Özür dilerim bebeğim. Seni daha iyi hissettirmeme izin ver. Nazik olacağım."

Boynunu ısııyorum ve o da bacaklarını etrafıma sararak beni daha sıkı itiyor. "Senin için tam bir sürtüğüm, değil mi?" diye fısıldıyor ve yüzünde bir kızarıklık belirliyor.

boynunu.

"Benim sürtüğüm."

Çenesine kadar yalayarak ilerliyorum, boştaki elimle klitorisinin etrafında yavaşça dönerek onu güzelce ıslatıyorum.

"Nazik davranmadığını sanıyordum?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Senin için mi? Her şeyi yaparım. Şimdi gözlerini kapat ve rahatla," diye fısıldıyorum dudaklarına.

BÖLÜM 36

HALL EI

"W "Ne düşünüyorsun?" Lily soruyor.
Kalçasına dokunup gülüyorum.
"Aynada gerçekten görebilseydim sana söylerdim."
"Ah. Benim hatam." Yoldan çekiliyor ve arkama geçiyor. "Ben..."
Altın rengi farın ışıltısı gözlerimdeki kahverengileri ortaya çıkarıyor.
Kabarık bukleler yüzümü şekillendiriyor. Ve cildim, parlıyor.
"Güzel," diye benim yerime cümlemi tamamlıyor.
"Evet. Öyle sayılırım, değil mi?"
Ellerini omuzlarıma koyuyor.
"Seni bu kadar büyüleyici olduğundan şüphe ettiren her kimse, onu yakalayıp ağzını burnunu kırmak istiyorum."
"Korkunç Lily."
Gözleri kararıyor.
Onun Rus gangster mirasını sık sık unutuyorum. Lily daha küçükken annesiyle birlikte ABD'ye taşınmışlar. Ama babasıyla görüşmeye devam ediyor, hatta bir keresinde onunla tanışmıştım. Korkunçtu. Ama Lily, aksanını o kadar iyi gizliyor ki, Amerika'dan hiç ayrılmamış sanırsınız.
"Olabilirim. Ya da olabilecek insanlar tanıyorum." Titriyorum; yalan söylemediğini biliyorum.
"Bildiğim iyi oldu, ama sanırım Conan bu rolü üstlendi."
Ondan bahsederken bile yanaklarım kızarıyor. Aynada kendime baktığımda aslında mutlu görünüyorum.

"Seni mahvetmediğini varsayıyorum?" diye soruyor şakacı bir şekilde.
"Şey, hayır. Ama bu bir alışma süreci. Sonrasında da benimle ilgilendi." Sakızını çiğniyor ve yüzünde şaşkın bir ifade var.
"Öyle mi? Hallie, her erkeğin bunu yapması gerektiğini biliyorsun değil mi? Değil mi? Bu standart mı?"

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Yapmadım."
"Öğrenmen gereken çok şey var, benim küçük meyvem." "Biliyorum. Deniyorum."
Bana içten bir gülümseme sunuyor.
"Seninle gurur duyuyorum. Seni uzun zamandır bu kadar sersem görmemiştim." Ayağa kalkıp yüzümü ona döndüğümde içimi sıcak bir tüy kaplıyor.
"Bahsi kazandın," diye fısıldadım.
"Ödememi bir sonraki gecemizde alacağım. Şimdi git ve o muhteşem siyah elbiseni giy, yirmi dakika içinde seni alacaklar!"
Yatak odasından çıkmadan önce beni gardıroba doğru yönlendiriyor.
"Ve koyu kırmızı ruj sür, bu onu senin için çıldırtacak."
Kapı kapanırken telefonum çalıyor. O kadar hızlı koşuyorum ki neredeyse yatağa düşüyordum.

CANAVAR

Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Kardeşlerim yolda.

BEN

Benim için kazansan iyi olur, Conan. Seninle kutlamak istiyorum.

Hızlı bir fotoğraf çekiyorum, göğsümü yukarı kaldırarak neredeyse bornozumdan düşmelerini sağlıyorum.

CANAVAR

... Arıza yapıyorum. Her şeyin kapalı olduğu bir tane daha lazım... böylece dövüşürken düşünebilirim.

Dudağımı ısırarak, ipeği omuzlarımdan üzerinden itiyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Kendimi boy aynasının önünde konumlandırıyorum, bacak bacak üstüne atıyorum ve göğüslerimin çoğunu ön kolumla kapatıyorum, ama ona bir fikir verecek kadar gösteriyorum.

Mutlu olduğumda, gönder tuşuna basarım.

CANAVAR

Brb, Şimdi buna 31 çekmem lazım.

Hemen başka bir metin açılır.

BEASTIE

Pardon, demek istediğim, çok seksisin. Seni elime almak için sabırsızlanıyorum.

Kıkırdadım.

BEN

Bana ne yapacağını düşündükçe bile ıslanıyorum.

CANAVAR

Dizlerimin üstüne çöküp seni yiyeceğim. Göğüslerine boşalacağım. Yüzünü sikeceğim. Seni tekrar yiyeceğim. İcini dolduracağım. Seni bağlayacağım. Ve bu sadece ilk tur.

Vay anasını.

BEN

Kendime dokunabilir miyim?

Ekranda adı beliriyor ve aramasını kabul ediyorum.

"Kulaklığında sen varsın, ben soyunma odasıdayım. Yapabilirsin bebeğim. Ama ısınırken dinlemek istiyorum."

"**V a y** anasını, bu çok ateşli," diye fısıldıyorum, birden Lily'nin alt katta olduğunu fark ediyorum.

"Evet, biliyorum. Ve burası benim bir şey yapamayacağım kadar meşgul." Sesindeki hayal kırıklığı çok açık.

"Bu senin dikkatini dağıtmayacak mı?"

Kapımı sessizce kilitliyorum ve bacaklarımı açarak yatağa uzanıyorum.

"Hayır. Lütfen, sorun, duymam lazım. O küçük iniltileri." Klitorisimin etrafında dönerken, bu hissin içinde eriyorum.

"Keşke bunu yapan sen olsaydın." Hattın aşağısında homurdanıyor.

"Hiç oyuncağın var mı?"

Yatağımın başucundaki çekmeceyi karıştırıyorum ve en sevdiğim kırmızı olanı seçiyorum. "En iyisi bende, rekor sürede bitirmemi sağlıyor." "Benden daha mı hızlı?"

"Tanrım, hayır. Ama antrenmana dönmen için yeterince hızlı."

"Aferin kızıma. Uzanıyor musun?" diye soruyor sessizce.

"Evet. Dilin olduğunu hayal ediyorum."
Hoparlörü açıyorum ve telefonu başımın yanındaki yastığa koyuyorum.
"Benim için inlediğini duyayım, Hallie. Ve sana ne zaman boşalabilirsin."
Soğuk oyunağı içimde kaydırırken bir nefes verdim.
"Ah. İşte orada. O tatlı, tatlı ses."
İçine sokabildiğim kadar sokuyorum ve titreşimlere izin vererek açıyorum.
"Siktir, Conan."
"Ne kadar yakın?" diye soruyor. "Çok."
Ayak parmaklarım kıvrılmaya başlıyor.
"Çıkar onu," diye emrediyor ve kanım donuyor. "Ne? Hayır."
"Hallie. Çıkar. Çıkar. Çıkar."
İsteksizce dediğini yapıyorum.
"Bunun bedelini ödeyeceksin, canavar," diye karşılık veriyorum. "Buna güveniyorum bebeğim," diye kıkırdıyor.
"Yakında görüşürüz."
Bir öpücük konduruyor ve hattı kesiyor. Yatağımın üzerindeki oyunağı bakıyorum. Emrini görmezden gelebilirim. Başımı sallıyorum. Olmaz. Bu çok daha ateşli.

MERCEDES evimin önüne yanaştığında, sinirlerim gerildi. "Al." Lily bana deri ceketimi uzattı. "Çok güzel." "Teşekkür ederim."
Bertie'nin başını son bir kez okşadım. "Yarın sabah görüşür müyüz?" Lily sırtıyor.
"Yarın eve gitmek için acele etme. Ben ve Bertie çok eğleneceğiz.
Conan'la geçirdiğin zamanın tadını çıkar." "Sen en iyisisin," diyorum ona.

"Öyle olduğumu biliyorum. Şimdi git." Kapıyı işaret ediyor. Topuklu ayakkabılarımla merdivenlerden koşarak **i n i y o r u m** ve Dr. Quinn beni karşılamak için dışarı çıkıyor.

"Hallie."

"Dr. Quinn."

Başını sallıyor.

"Mesai saatleri dışında ben Finn'im." Benim için kapıyı açtı. "İçeride Declan ve Charlotte var."

Ben içeri girerken Finn boğazını temizliyor, bu da beni duraksatıyor.

"Bu garip değil. Değil mi? Birlikte çalıştığımızı biliyorum ama kardeşin beni mutlu ediyor."

Finn kaşlarını çatarak dudağını çiğniyor.

"Hallie, boş zamanlarında ne ya da kimle uğraştığının benimle hiçbir ilgisi yok. Sadece işler ters giderse bunun iş ilişkimizi etkilemesini istemiyorum."

"Ah." Bakışlarımı indiriyorum.

"Etkileyeceğinden değil. Ama Conan Conan'dır."

"Finn. Kapa çeneni," diye bağıyor İrlandalı derin bir ses arabanın içinden.

"Kesmeyecek," diye teminat veriyorum ona. "Biz sadece arkadaşız."

Bu yalanı neden söylediğimi bile bilmiyorum.

Kaşlarını kaldırıyor.

"Lanet o l s u n , ikiniz de boktan yalancılarsınız," diye mırıldanıyor ben arabaya binip Charlotte'un yanına geçerken.

Tanrım, çok güzel bir kız.

Çarpıcı mavi gözler ve koyu mor saçlar. Kolunun tamamını kaplayan dövmeler.

"Selam. Ben Hallie." Ona elimi uzattım.

"Ben de Charlotte. Senin hakkında çok şey duydum." Durakladı. "Aslında kızımдан. Conan ona senden çok bahseder."

"Aww. Bu çok tatlı."

Gülümsüyor ve ben de

rahatlıyorum. "Evet.

Çok tatlı."

Declan koltuğunda dönüp bana bakıyor. Gözleri daha da çarpıcı bir mavi.

Conan'la benzerlikleri var, burun ve yüz şekli gibi. Ama

Conan'ın arsız bakışı onda yok.

"Declan?" diye sordum.

"Evet. Tanıştığımıza memnun oldum. Conan hakkımızda ne söylediyse, hepsi saçmalık."

"O sadece iyi şeyler söyledi." "Oh.

Peki o zaman." Sustu.

Ben gülüyorum ve grubun geri kalanı da gülüyor.

Kocasına bakarken Charlotte'a dönüyorum ve Finn trafiğin içinde bir o yana bir bu yana savrulmaya başlıyor.

"Charlotte bile mi?" Declan soruyor.

"Hey!" Charlotte öne doğru eğilip adamın koluna vuruyor.

"Ne? Telefonunda seni Çılgın Sürtük olarak kaydetmiş."

Kahkahalarımı tutuyorum. Bu konudaki soruma hiç cevap vermedi.

Charlotte suratını astı.

"Yine de onu vurmadım."

Kalbim küt küt atıyor ve gözlerim dikiz aynasında Finn'inkilere kilitleniyor.

"Onu vurdun mu?" Soruyorum.

Declan ve Charlotte sessiz bir değiş tokuş yapıyorlar.

"Evet. Küçük bir anlaşmazlık yaşadık, ben de silahını çalıp onu vurdum.

İçinde mermi yoktu ama, o iyiydi. Bildiğiniz gibi hâlâ hayatta."

Ağzım açık kaldı. Pete'in uyarısını düşündükçe aklım başımdan gidiyor.

"Tamam," diyorum sessizce.

"Merak etme. Bizimle güvendesin." Charlotte içtenlikle gülümsüyor ve bu hızla çarpan zihnimi rahatlatıyor.

Conan beni hiç güvende hissettirmemişti. Onda daha fazlası olduğunu biliyorum ve beni de bunun bir parçası olmaya davet ediyor.

Hayatının belki de ima ettiği bu karanlık tarafını görmem için.

"Biliyorum," diyorum ona.

Charlotte eğildi.

"Dünya canavarlarla dolu, Hallie. Ama bu adamlar? Onlar kötü kılığına girmiş iyiler. Bunu unutma."

O uzaklaşırken kaşlarımı çatıyorum. Conan'ı olduğu gibi istiyorum. Başka hiçbir şey umurumda değil.

"Conan'ı dövüşürken göreceğin için heyecanlı mısın? Kafeste tam bir hayvan." Konuşmayı çok kolay değiştiriyor.

"Evet. Ben de bunlardan birine hiç gitmedim."

Seksi erkeğimi sevdiği bir şeyi yaparken göreceğim için ne kadar heyecanlı olduğum kısmını atlıyorum.

Başparmaklarımı kucağımda döndürüyorum.

"Unutma, o ne yaptığını biliyor, tamam mı?" Declan araya giriyor.

"Hallie bir hemşire, Dec. Birkaç kesik ve biraz kanla başa çıkabilir," diye karşı çıkıyor Finn.

Conan'ın yaralanmasını istemiyorum.

Stadyumun önüne geldiğimizde Finn arabadan inmeme yardım ediyor ve ben de onun yanında içeri giriyorum.

İçerisi vızır vızır, çoğunlukla erkeklerle dolu. Tezahürat ve tezahürat yapan insan kalabalığı. Ortadaki büyük metal kafese bakıyorum.

İçerideki iki adam birbirini fena halde dövüyor. Küçük olanın burnundan kan fışkırıyor. Kıpırdamadan duruyorum, şiddet karşısında donup kalıyorum.

"Hadi, öne çıkmalıyız." Finn bana yol gösteriyor.

Kafamın yanından bir şişe uçuyor ve grup etrafımı sarıyor. Kendi korumalarım gibiler; Charlotte'un gözlerinde bile korkutucu bir bakış var, sanki bu adamlardan herhangi birini alt edebilirmiş gibi.

Declan ve Finn ön tarafa doğru ilerliyorlar, biz de bariyeri geçiyoruz ve sonunda nefes alabiliyorum.

"Bu çılgınlık," diye mırıldandım.

"İlk buluşma için çılgınca, evet," diyor Declan nefesinin altında ve Finn dirseğini kaburgalarına saplıyor.

"Ne?"

"Seni uyarayım, üçü de sürekli tartışıyor. Görünüşe göre aşklarından," diye fısıldıyor Charlotte.

"Bu çok tatlı."

İki adam da bana ters ters bakıyor ve Charlotte kıkırdıyor.

"Ben gidip Con'u kontrol edeceğim. Geri döneceğim," diye anons ediyor Finn uzaklaşırken.

Charlotte ve Declan yine beni koruyormuş gibi iki yanımda duruyorlar.

Conan'ın yüzü dev ekranda yanıp sönüyor. Antrenman videoları, önceki dövüşlerinden kesitler.

Çenem yere düştü.

Hay sikeyim. Çok seksi. Ama çok kızgın görünüyor. Neredeyse onu tanıyamayacaktım.

Sinirlerim tepeme çıkıyor. Odadaki herkesin konuştuğunu duyabiliyorum ve yanıp sönen ışıklar başımı döndürüyor.

BÖLÜM 37

CONAN

"Hallie iyi mi?" Finn odama girer girmez soruyorum. "Evet. O iyi. Ona göz kulak olacağımızı söylemiştik." Başımı salladım, adrenalin damarlarımda yanmaya başlamıştı bile. spot.

"Hazır mısın?" Finn soruyor, ben havayı yumruklarken kenara çekiliyor. "Olabileceğim kadar hazırım." Başını sallayıp şapkasını takıyor.

"Bunu kardeşçe bir sevgiyle söylüyorum -ve nedense Hallie'nin senin için iyi olduğunu düşünüyorum- ama orada kendini kaybetme. Seni izliyor."

Donup kaldım ve zorlukla yutkundum. "Deniyorum."

Ama o şalter atınca elimde değil. O öfke her şeyi yiyip bitirdiğinde.

"Kendine daha fazla kredi vermelisin. Düğmeyi sen kontrol ediyorsun, tam tersi değil."

Başımı salladım.

"O şampiyonluk atışını mı istiyorsun? Git al kardeşim."

Omzumu sertçe kavırıyor. Bazen bana babamı o kadar çok hatırlatıyor ki içim içimi yiyor.

Kahretsin, onu

özlüyorum.

"Yapacağım."

"Şimdi lütfen Hallie'nin yanına dön. Onu getirmenin kötü bir fikir olup olmadığını sorgulamaya başlıyorum."

Finn kıkırdıyor. "Artık çok geç Con. Bizimle ne kadar çok vakit geçirirse, bizi o kadar çok çözmeye başlayacağının farkında mısınız? O kız çok zeki."

Dudağımı çiğneyerek başımı sallıyorum.

"Her şeyimi bilmesini istiyorum."

Decadence Chase hariç. O kısım gömülü kalacak.

"O Charlotte gibi değil, Con. Yaşam tarzımızı o kadar kabullenmeyebilir."

Sarılmış yumruklarımı sıkıyorum.

"Sanırım kaçmadan önce onu ne kadar zorlayabileceğimi görmem gerekecek." "İşte ruh bu. İyi şanslar, kardeşim."

Kapı arkasından kapanırken, bankta oturup adımın söylenmesini bekliyorum.

Hallie için ne kadar çok fazla olacak?

Gerçekte kim olduğumu bilseydi, hâlâ burada olur muydu? Yumruğumu kalçama vurdum.

"Con. Sıra sende." Grayson adım adım odaya girdi.

Ayağa kalktım ve yarışma eldivenlerimi giydim.

"Kafanı kullan. Ayaklarının üzerinde hafif kal. Sonra canavarı serbest bırak.

Bu iş kolay."

Ben tünele doğru yürürken sırtıma vuruyor.

Kafamı kaybetmeyeceğim.

Bu sefer değil.

BÖLÜM 38

HALL EI

M Müziğin gürültüsü ve kalabalığın kükremesiyle kalbim boğazıma tırmanıyor. Sonra o parıldayan yeşil şortuyla kafese, benim Conan'ıma adım atıyor.

Vücudu ışıkların altında parlıyor, kasları bir tanrınıninki gibi oyulmuş. Salyalarımın akmasını engellemek için dudaklarımı bastırıyorum.

Rakibi ringe girdiğinde, Conan'ın gözleri benimkileri buluyor.

Ve o anda başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor.

Göz kırptığında, eriyorum.

Ona bir öpücük veriyorum ve o da dudağını çiğneyerek bana bakıyor. Dişleriyle külotumu yırtmak istediğini söyleyen bir bakış.

"İyi şanslar," diyorum.

Zil çalıyor. Kalabalık çılgına dönüyor.

Daha küçük ama hızlı olan rakibi Conan'ın üzerine atılıyor, Conan onu yakalıyor ve kafes duvarına çarpıyor.

Acımasız bir gümbürtüyle yere düşüyor.

"Haydi o zaman!" Adam ayağa kalkmaya çalışırken Conan göğsünü yumrukluyor.

Conan tereddüt etmeden saldırır ve adama bir kamyon gibi çarpar.

Yakaladığı gibi adamın karnına bir yumruk indirir.

"Koru Conan!" Kocaman sarışın bir adam metale vuruyor.

Diğer dövüşçü dizini kaldırıp Conan'ın çenesine indiriyor.

Conan t  ke z l i y o r ve silkiniyor. Sonra tekrar d  v   meye ba  lıyorlar, acımasızca ve amansızca.

  ki vah  i hayvan gibi birbirlerini par  alıyorlar.

Yumruklar, tekmeler, ter, kan.

Adam savuruyor. Conan e  iliyor. Aya  ını do  ruca adamın karnına soktu.

Nabzım sakinle  miyor. Beni sabitleyeceklermi   gibi tırnaklarımı kemiriyorum.

"Nefes alabilirsin, Hallie. Ona hi  bir   ey olmayacak," diyor Finn yanımda, g  zleri karde  ine kilitlenmi  .

"Ona daha sert vur!" Declan ba  ırıyor, beni zıplatıyor. Zil tekrar

  aldı. Hakem onları ayırıyor.

Sonunda nefes alabildim.

O be   dakika bana sonsuzluk gibi gelmi  ti.

Conan y  z  ndeki teri ve kanı siliyor, bana bir   p  c  k verirken g  zleri benimkilere kilitleniyor.

Umarım hissetti  im kadar solgun g  r  nm  yorumdur.

BÖLÜM 39

CONAN

Şarkı, Coming Undone, Korn.

I Takımına doğru yürüyorum. Keller zaten üzerimde, yüzümdeki kanı siliyor.

Ağız koruyucumu tükürdüm ve su içtim.

"İyi iş çıkarıyorsun Con. Kaba kuvvetini kullan. Buna dayanamaz. Ya o tekmeler? Çok güzel."

"Teşekkürler." Çenemi ovuyorum. "Çeneme yediğim o lanet diz çok a c ı t t ı ."

"Evet, eminim. Bir daha kendini böyle açıkta bırakma."

Zil çalmadan önce ön sıradaki güzel kıza bakıyorum. Grayson'a "Bu rauntta işini bitirmeliyim," diyorum.

"Ne yapacağını biliyorsun." Başımı salladım.

Beş dakika boyunca Hallie'nin görmesini istemediğim adam olmalıyım. Bunu ne kadar çabuk bitirirsem, randevuma o kadar çabuk giderim.

"Hallediyorum."

Grayson pazuma tokat attı.

"Çok uzaklaşma Conan," diye uyarıyor. "Deneyeceğim."

Kafesin ortasına geri dönüyorum. Dan'ın gözleri benimkilerle kilitleniyor; soğuk, karanlık, kendini beğenmiş.

"Bu senin kızın mı?" Sırıtarak Hallie'ye doğru bakıyor.

"Ben olsam oraya gitmezdim," diye tıslıyorum.

"Yapabilirim. Seni yere serip kızını alacağım. Eminim amının tadı-"

Bitirmiyor.

Temiz bir aparkat ağzını kapattı ve onu yere düşürdü. Saniyeler sonra, ben onun üstündeyim.

O dövüşmeye çalıştıkça, ben daha sert vuruyorum. Yumruk üstüne yumruk.

Boğazını tuttum. Nefes nefese, çırpınıyor. Vuruşları zayıflıyor. Bırakıyorum.

Bu yeterli değil. Daha fazla acıtmasını istiyorum.

Saldırıyor. Kalçasını tekmeleyerek altından çekiyorum.

"Yine de kızını sikeceğim ve sana izleteceğim. Hatta onu arkadaşlarımla bile paylaşabilirim," diye tükürüyor.

İşte oldu.

Şalter atıyor.

Bu adamı öldüreceğim.

BÖLÜM 40

HALL EI

"O Siktir. Siktir. Siktir." Finn her kelimeyi daha yüksek sesle söylüyor. "Conan, hayır!" Declan çığlık atıyor.

"Neler oluyor?" Finn'in kolunu tuttum ama elimi çekmedim.

Conan'a bakıyor.

Conan adamın suratına bir tekme savururken adamın ağzından kan akar, gümbürtü arenada yankılanır. Adam yere düşmeden önce Conan'ın kalçaları bir mengene gibi adamın boynunu kavıyor. Adam bir eliyle güçsüzce tuvale vururken, diğer eliyle de çırpınıyor. Conan kafatasına yumruk üstüne yumruk indirirken yüzünün rengi soluyor.

Onu öldürecek.

"Conan!!" Çığlık atıyorum.

O gözler, karanlık ve vahşi, onları tanıyamıyorum. Ama benimkilerle karşılaştıklarında göğsü daha yavaş kabarıyor. Ve adamı bırakıyor.

Ellerim titreyerek yanlarıma düştü. Geri çekiliyorum. Her şey bulanıktı.

Conan'ın kazandığı ilan edildi. Ekibi onun etrafını sardı. Ama benim tek yapabildiğim orada öylece durmaktı.

Bu bir dövüş değildi. Ölümüne bir kavgaydı. Ve Conan bunu istiyor gibi görünüyordu.

Oradaki canavarı tanıyamadım.

Göğsüm çöküyormuş gibi hissediyorum. Nefes alamıyorum. Charlotte'a "Biraz hava almam lazım," diye fısıldadım.

"Ben seni tutarım."

Elimi tutuyor ve beni kalabalığın arasından geçirip metal kapıları açıyor. Gecenin soğuk havası bana bir tokat gibi çarpıyor. Ellerimi duvara dayayıp ciğerlerime çekiyorum. Aşırı uyarılmış durumdayım.

"Hallie, sorun yok. Bu sadece bir kafes dövüşü. Yaptıkları şey bu," diyor yumuşak bir sesle.

Başımı sallıyorum.

"Birini öldürebilirdi."

Charlotte gülüyor. "Hallie, Quinn ailesine dahil olmak senin alışman gereken bir şey. Ölüm de beraberinde geliyor."

"Cinayet bile mi?" Fısıldıyorum.

"Uh, evet. Conan'la gerçekten konuşmalısın. Ya da gitmelisin. Sana daha fazla aşık olmadan önce. Ne diyeceğimi bilemiyorum, Hallie."

Başım dönüyor. "Beni eve götürebilir misin?"

Gözleri sağa sola dalıyor. "Anahtarlara ihtiyacım var. Benimle gelir misin?" Elini uzatıyor, ben de tutuyorum.

Beni bir koridora götürüyor ve bir kapıyı iterek açıyor. Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

Conan oradaydı. Kanlar içinde. Çok üzgün görünüyordu.

"Ben sizi yalnız bırakayım," diyor Charlotte ve ben duramadan ortadan kayboluyor.

On

u. İçeri giriyorum ve kapıyı kapatıyorum. "İyi misin?" diye soruyor sessizce.

"Hayır. Pek sayılmaz. Bu çok fazlaydı. Doğru öğrendiğim her şey de öyle. Şimdi."

Ellerini saçlarında gezdiriyor, yanlış yaptığını bilen bir çocuk gibi kıpırdanıyor.

"Seni korkuttuysam özür dilerim." Sesinde dürüstlük var. İçimi yumuşatan bir samimiyet.

"Kimsin sen, Conan Quinn? Gerçekte kimsin?"

Adem elması sallanıyor. "Ben eski bir yeraltı profesyonel MMA dövüşçüsüyüm. Arabalarımı tamir etmek için bir garaj işletiyorum. Ve ben bir Quinn'im. Yani İrlanda Mafyası. Doğma büyüme İrlandalıyım."

Titrek bir nefes aldım. "Mafya mı?"

"Evet. Sana söylemediğim için özür dilerim. Ne diyeceğini bilemedim."

Gözlerim tenindeki mürekkebi takip ediyor. Kanı. Çürükler.

Ve o yüz; ham, acılı, ağrıyan.

"Seni kaybetmek istemedim. Bu yanımdan nefret edeceğini düşündüm."

Yaklaştım, ellerimi yapış yapış göğsüne koydum. "Senden kaçacağımı düşünmen beni kızdırdı, canavar. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Sadece bunu beklemiyordum."

Sessiz bir kahkaha atıyor ve kollarını bana doluyor. Sıkıca kavradı.

Korumacı.

"Bana kızgın mısın?" diye mırıldanıyor başımın tepesine doğru.

"Daha çok saatlerdir benimle uğraştığın için kızgıyım."

Geri çekilip yüzümü avuçluyor.

"Bunu senin için çözeceğim bebeğim." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Seninle güvende miyim?" Gözlerinin içine bakarak soruyorum.

Hiç tereddüt etmiyor. "Her zaman. Kulağa geldiği kadar kötü değil. Bu bir iş." "Çocuklara, kadınlara ya da hayvanlara zarar vermiyor musun?"

"Tabii ki hayır. Bunu yapanları durdurmaya çalışıyoruz. Amaç bu, dolambaçlı bir yoldan."

Ellerimi göğsünden yukarı kaydırıp boynuna doluyorum.

"Öfken üzerinde çalışmalıyız Conan. Öfkelenme şeklin rahatsız edici."

İç çekiyor, alnını benimkine yaslıyor.

"Deniyorum, Hallie. Gerçekten öyleyim. Birkaç yıl önce bir adamı öldürdüm.

-Rakip bir ailenin oğlu. Bu babamın hayatına mal oldu. Ve ben kendimi asla affetmeyeceğim."

Gözlerimi kapatıyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum. "Sana nasıl yardım edebilirim, Conan?" Onu görüyorum. Kanın altındaki adamı. Ve onun dayanağı olmak istiyorum. "Sadece sen olarak, Hallie."

Arkama yaslanıyorum ve parmağımı kaşındaki kesiğin üzerinde gezdiriyorum. "Seni temizlememi ister misin?"

Sırıttıyor.

"Oh, evet, lütfen."

Dilimi çenesinde gezdirirken bir inilti çıkarıyor.

"Peki şimdi senin için neyim ben? Nöbetçi hemşiren mi, seks arkadaşın mı, dostun mu, kavgalarda amigo kızın mı?"

Parmakları boğazımı sıkıyor.

"Komedyeni unuttun," diye fısıldıyor kulağıma. "Ben biraz komiğim."

Boştaki eli kıcımlı kavırıyor.

"Komik. Güzel. Seksi. Akıllı. Nazik. Sevecen." O bunları sıralarken ben kızarmaya başlıyorum.

"Azmayı unuttun."

"Hallie, çok azgın olduğunu biliyorum. Ama bir barda yer ayırttık. Bunu ne kadar çabuk yaparsak, seni o çatı katına o kadar çabuk geri götürürüm."

Şortunun üzerinden aletini kavradığımda nefes alış veriş hızlanıyor. "Bu bir söz mü?" Kirpiklerimi ona fırlatıyorum.

"Aynen öyle."

Beni belimden tutup kaldırdığında ve sırtımı duvara yasladığında bir çığlık atıyorum.

"Harika görünüyorsun, sevgilim. Ve kutlamamız gereken bir galibiyetimiz var." Yüzünü tutuyorum ve o da gülümsüyor.

"Seninle gurur duyuyorum."

Bana göz kırptıyor ama sessiz kalıyor.

"O ringde bir canavardın. Orayı sahiplendin. Ve adil bir şekilde kazandın. Bu sefer öfkeni kontrol altına almayı başardın. Bence bu oldukça önemli bir şey."

"Sen benim için sadece bir sıkık değilsin, bunu biliyorsun, değil mi?" diyor bana.

"Biliyorum, canavar. Çünkü öyle olsaydım, benimle burada çoktan seks yapmış olurdun."

Bacağımı beline daha sıkı sararak kalçalarımı sikinin üzerinde döndürüyorum. "Yapabiliriz, sadece hızlıca," diye fısıldıyorum dudaklarına karşı, sırtışıma geri çekerek. "Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini mi sanıyorsun?"

Elini boğazımda daha da sıkıyor ama gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Beni delirtiyor. Ve ben

buna bayılıyorum.

"Beni ye."

Bir nefes üflüyor.

"Pekala. Sen kazandın. Ne zaman istersen bana ne yapacağımı söyle, bela."

Dizlerinin üzerine çöküyor ve bacağımı tutup omzunun üzerine koyuyor.

Destek için duvara tutunuyorum, dilini uyluğumun iç kısmına doğru ilerletirken yumuşak bir inilti beni terk ediyor.

Gözlerim kapalı nefesimi tutuyorum, bana ziyafet çekmesini bekliyorum.

Ama bu asla gerçekleşmiyor.

Aşağı baktığımda çılgınca sırtıyordu.

"Benim için sırlıslık oldun, sevgilim. Ve bu gece seni kıvrılırken görmenin her saniyesinin tadını çıkarmak istiyorum. Bu beklenti daha sonra benim için yüksek sesle çığlık atmanı sağlayacak. Bana güveniyor musun?"

"Siktir." Başımı tekrar duvara vurdum. Sıcak olan

şey şimdi içimden buz akıyor. "Lütfen?"

Hassas tenimi ısıyor. "Güven.

Bana. Bela."

BÖLÜM 41

CONAN

I Hallie ve Charlotte tuvalete giderken nefes nefese kalırlar. "İyi misin?" Finn soruyor.
"Evet. Çok yakındı. Onu korkuttum. Bunu onun içinde görebiliyordum. gözler."

Viskimin geri kalanını deviriyorum. Sadece bir tane içiyorum çünkü Hallie'yle kafayı bulmak istiyorum, başka bir şey değil.

Declan, "Eğer ciddiysen şimdi öğrenmesi daha iyi," diye araya giriyor.
"İyi karşıladı."

"Ben'den haberi var mı?" Finn sırtarak soruyor.

"Tabii ki hayır. Ama hallettiğimi biliyor. O akıllı bir kız. Parçaları bir araya getirecektir."

Finn başını sallıyor.

"O ve Charlotte iyi anlaşıyor gibi görünüyorlar." Odaya tekrar girdiklerinde gülerek onlara doğru başını sallıyorum ve hemen hemen her erkeğin kafası onları izlemek için dönüyor.

Declan kadınına hayranlıkla bakarak, "Charlotte o cani dış görünüşünün altında iyi bir kız," diyor.

Onun sahip olduğu şeyi istiyorum.

İlk başta bir kadına bu kadar aşık olunca aklını kaçırdığını düşünmüştüm.

Ya şimdi? Şimdi anlıyorum.

Bu hayat, kurduğu o küçük huzur balonu onun için her şey demek. Belki ben de kendi versiyonuma sahip olabilirim.

Hallie parlak bir gülümsemeyle gözlerini bana diyor ve kalbim önce tekliyor, sonra çarpıyor.

Evet.

O benim mutlu yerim. Bundan eminim.

Onu içeri almak için kabinde yana kayıyorum, ama bu küçük fındırdek bana bunu ödetmek istiyor.

Gülümsemesinden anladım.

İçeri girdi ve sonra kucağıma atladı, kışını tam aletime bastırdı.

Kollarımı beline dolayarak dudaklarımı omzunun üzerinden geçiriyorum. "Yaramaz kız. Kiminle uğraştığının farkında değilsin," diye mırıldanıyorum, Sadece onun duyabileceği kadar

yüksek sesle. "Oh, iyi bir fikrim var."

Kışını oynatıyor ve ben de tutuşumu sıkılaştırıyorum.

O şampanyasını yudumlarırken, kardeşlerimle sohbete katılırken, ben sadece izliyorum.

Tam da bize uyuyordu.

O arkasına yaslanıp göğsüme yaslanırken, ben de başımı omzuna yaslıyorum.

Finn, "Conan'a şampiyonluk şerefine," diye anons ediyor ve hepimiz kadeh kaldırıyoruz.

Hallie başını bana çeviriyor.

"Bana bunun ne kadar önemli olduğunu söylememiştin! Şampiyona yeri mi? Conan!" Omuz silkiyorum ve bardağı elinden alıyorum.

"Şampiyon ilan edilmek için bir sonraki dövüşümü kazanmalıyım." Kaşlarını çatı ve suratını astı.

"Seni masanın üzerine yatırıp hayatından öpmemi istemiyorsan böyle surat asma."

Gözleri irileşiyor ve kızarıklık boynuna yayılıyor. "Ve bu bir sorun, çünkü?"

Benimle alay ediyor.

Kan beynime sıcıyor ve kendime güvenim kalmıyor. "Hallie," diye uyarıyorum.

Çantasını karıştırıyor ve sonra eli sinsice benimkine dalıyor. Lanet olası külotu.

Başımı arkaya atıp inliyorum. "Beni öldürüyorsun, bela."

"Bunu hak ediyorsun."

Tatlı tatlı gülümsüyor ve masaya geri dönüyor.

Elimdeki dantele bakıyorum, parmaklarımın arasında ovuşturuyorum, sonra ceketimin cebine sokuyorum.

Elim kalçasının üzerinde kayıyor. Bacaklarını kapatmaya çalışıyor ama ben onları birbirinden sadece birkaç santim uzak tutuyorum.

Her nefeste biraz daha yukarı çıkıyor, elbisesinin eteklerinin altından kayıyorum. "Conan," diye tıslıyor.

"Evet?"

Burnumu kürek kemiği boyunca gezdiriyorum.

Elimden geldiğince ihtiyatlı bir şekilde işaret parmağımla klitorisine bastırıyorum. "Siktir," diye tıslıyorum.

Sırılsıklam oldu. Buna daha fazla dayanamayacağım.

BÖLÜM 42

HALL EI

Şarkı, güneye doğru, Artemas.

I Altımda sertleştiğini hissediyorum ve Charlotte ile Declan'ın işim hakkında benimle yaptıkları konuşmayı yönlendirmeye çalışarak dudağımı ısırıyorum.

Konsantre olmak Conan'ın siki kadar zor.

"Affedersiniz. Tuvalete gitmem gerekiyor," diye geveliyorum.

Eğer beni rahatlatmazsa, bunu kendim yapmak zorunda kalacağım. Sanki kendiliğinden yanacakmışım gibi hissediyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Conan kulağıma hırlıyor. "Beni kovala."

Kucağından inip tuvalete doğru koşmaya başladığımda inliyor. Kolu tutmadan önce ensemden kavırıyor, yüzümü ona çeviriyor ve beni öpüyor.

"Beni delirtiyorsun Hallie," diye mırıldanıyor öpücükler arasında.

"O zaman bu konuda bir şeyler yap," diye meydan okuyorum.

Gözleri yukarı doğru kayarken kararıyor.

"Banyoda mı? Bizi bekleyen bir süitimiz varken burada mı sikilmek istiyorsun?"

Gömleğinin yakasından tutup onu kendime doğru çekiyorum.

"Conan. Sikinin içimde olmasına çok ihtiyacım var. Buna aperatif falan de. Sonra benimle ne istersen yap. Sen beni boşaltana kadar doğru düzgün düşünemiyorum. Aklımı kaybediyorum."

Beni delirtiyor ama bu mümkün olan en iyi şekilde.

Conan kolu çeviriyor ve biz kadınlar tuvaletine düşüyoruz,
dudaklarımız kilitleniyor, parmaklarım kemerini karıştırıyor.

Kapı arkamızdan tıkırdayarak kapandı.

Eli çenemi kavıyor ve beni gözleriyle buluşmaya
zorluyor. "Benim için çok iyi bir kız oldun, bebeğim."

Beni döndürüyor ve bacaklarımı açıp elbisemi yukarı çekerken leğeni
kavıyorum.

Elleri kığımın üzerinde
kayıyor. "Mükemmel."

Gözlerimiz aynada kilitleniyor ve oda eriyor.

Pantolonunun düğmelerini açıp sikini serbest bırakıyor ve bana
dudaklarımı yalatıyor. "İstediğin bu mu sevgilim?" diye soruyor sikini
okşayarak.

Hevesle başımı sallıyorum.

"Bütün gece benimle alay ettin, bela. Şimdi sana nasıl bir his olduğunu
tattıracağım. Sessiz ol, kardeşlerim boşalırken ne kadar gürültü yaptığını duymak
zorunda değil."

Ağzım açık kaldı. Bana sırtıttı. "Ben sessiz
olamam."

Kıkırdıyor ve parmaklarını muhtaç amımın içine sokuyor. "Oh,
biliyorum."

Parmaklarını çekerken arkama geçiyor ve elini boğazımda gezdiriyor, sonra
sırılsıklam parmaklarını ağzıma sokuyor, derinlere.

"Sorun çözüldü." Aynadan bana göz kırpmıyor. İçime
girerken boğuk çığlıklarım yankılanıyor. "Tanrım,
bebeğim," diye homurdanıyor.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum. Her hamlesinde daha derine inişini,
kontrolünü daha fazla kaybedişini izliyorum.

Aklını kaybediyor, tıpkı benim gibi.

"Döllerimle dolmak ister misin?" "Evet."

Kığımın tokatlarken ve beni unutulana kadar sikerken parmaklarını ısıyorum.

"Yakın olduğunu hissedebiliyorum."

Sırtımın alt kısmına bastırıyor ve serbest bırakıyor. "Hadi
bebeğim. Ver onu bana."

Kığımın tokatlıyor ve ben çığlık atıyorum, ama parmaklarını ağzımın
derinliklerine sokuyor.

"Şimdi."

İçime boşalıyor ve ben de onu takip ediyorum, orgazmın her sinir ucumu yırtmasına izin veriyorum.

Ben tükenene ve titreyene kadar itmeye devam ediyor.

Saçlarımı omzumdan çekip oraya bir öpücük kondurduğunda eriyorum.

Sonra beni kendisine doğru çeviriyor.

"Bu daha iyi mi, sorun mu?" diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Çok daha iyi, canavar."

Kravatını düzeltiyorum ve bir öpücük için onu kendime çekiyorum. "Artık gidebilir miyiz?" diye soruyorum.

Dudaklarını yalıyor.

"Ailemi sevmiyor musun?"

Gözlerim dehşet içinde açılıyor.

"Aman Tanrım, sorun o değil. Onlar harika insanlar. Sadece seninle vakit geçirmek istiyorum."

Bir öpücük daha çalıyor ve anahtarları elime tutuşturuyor.

"Sürmek ister misin? Bugatti'yi getirdim."

Nefesim kesildi.

"Tamir ettin mi?"

Başını salladı. Onu sertçe öptüm.

"Bu bir onurdur. Bir gün onunla yarışabilir miyim?" Tam etki için kırıpklerimi ona doğru kırıştırıyorum.

"Eğer uslu durursan. Şimdi kaçalım mı?" diye soruyor.

Bu kelime beynimde onun hoşuna gidebileceğini düşündüğüm bir şeyi harekete geçiriyor.

Leğenden kayıyorum ve kolunun altından geçerek doğruca kapıya koşuyorum.

Sola, arka çıkışa doğru ateş edip çift kapıdan geçerek karanlığa karışıyorum.

"Kahretsin."

Otoparka doğru koşuyorum, ayak sesleri ağırlaşıyor ve arkamdan yaklaşıyor.

Işıkların altında arabayı görüyorum ve koşturmayı bırakıyorum, arabaya ulaşmadan hemen önce kilidi açıyorum.

Beni tutup kaldırarak kırım kaputun üzerine yerleştirirken içimden bir kıkırdama sesi yükseliyor.

"Yakaladım seni." Göz kırıyor.

Gözlerimi etrafta gezdirirken burada kimsenin olmadığını fark ediyorum. Yavaşça bacaklarımı onun için açıyorum.

Bakışları amıma odaklanıyor. Bir elini yüzünde gezdiriyor ve hırıltılı bir nefes veriyor.

"İyi bir çocuk ol ve beni temizle ki koltuklarını kirletmeyeyim." Beni daha yakına sürükledi ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Bu am benim. Bir daha kimse göremeyecek, dokunamayacak, tadamayacak ya da sikemeyecek. Anlaşıldı mı?"

Yutkunuyorum, içgüdüsel olarak bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum, ama o sadece onları daha geniş itiyor.

"Yüzüm bacaklarının arasındaysa, kimse senin tatlı amını göremez. Sadece ben görürüm. İsteddiğini yapacağım, sevgilim. O zaman bu gece benim iyi küçük fahişemsin."

Dili klitorisimle birleşir birleşmez bacaklarım titriyor. "Seni duymama izin ver. Artık kendini tutmana gerek yok."

Vay anasını.

Otoparkta bir Bugatti'nin kaputunun üzerinde yeniyorum. Resmen aklımı kaçırdım.

Ve Conan'ın dilinin ne yaptığı dışında hiçbir şey umurumda değil.

Ben

"Daha fazla, Conan," diye yalvarıyorum.

Parmaklarını ekleyerek cevap veriyor, beni derinlemesine beceriyor.

Doruk noktamın oluşması uzun sürmüyor, baskı dayanılmaz. Parmaklarını doğru şekilde kıvrıdığında kalçalarım titriyor ama o beni sabit tutuyor. "C-Con, çok yaklaştım."

Yumuşak inlemelerim çılgınca bir hal alıyor, nefesim dağılıyor. İçimde yükseldiğini, her uzvumda nabız gibi attığını hissedebiliyorum.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek onu yerinde tutuyorum ve Yüzünü.

Amıma karşı inlemeleri beni daha da yakınlaştırıyor.

"Aman Tanrım."

Başımı arkaya atıyorum ve içimden ılık bir fişkırmaya çıkarken onun adını haykırıyorum.

"Bu da ne-"

Nefes nefese yere bakıyorum, kan kulaklarımda uğulduyor. Conan hâlâ pıslığının her damlasını yalıyor.

Gözlerimiz kilitlendiğinde, kalbim tekliyor. Onu ıslatmıştım.

Geri çekilip elinin tersiyle ağzını silerken sırtıyor.

"Bebeğim, Bugatti'min her yerine fişkırttın."

Ben bacaklarımı kapatırken o kasıklarını düzeltiyor. "Ben mi yaptım?"

Mırıldanıyorum.

Eğiliyor, boynumdan tutuyor ve beni öpüyor. Dudaklarında hâlâ kendi tadımı alabiliyorum.

"Evet. Ve bu şimdiye kadar tanık olduğum en ateşli manzaraydı. Ne yazık ki arabamı bir daha temizleyemeyeceğim."

Kıkırdıyorum ve beni tekrar öpüyor.

"Daha önce hiç fişkırtmamıştım," diye

fısıldıyorum. "Fuuuuuck," diye inliyor.

"Ciddi misin? Hiç mi? Ben ilk miyim?"

Sesindeki o heyecan göğsümün sıcaklıkla dolmasına neden oluyor.

"Bunu senin için sakladım. Şimdi beni yatağa götür bebeğim," diye fısıldıyorum.

"Sana başka neler yaptırabileceğimi görmek için sabırsızlanıyorum." Sırıttırıyor, geri çekiliyor ve yolcu koltuğuna oturmama yardım etmek için beni kaputtan kaldırıyor.

"Tam bir centilmen. Hey, arabayı benim kullanacağımı sanıyordum?" Kıkırdıyor.

"Az önce o kadar sert boşaldıktan sonra mı? Bacaklarının araba sürmeye dayanabileceğini sanmıyorum." Duraklıyor ve dudağını yalıyor.

"Ve ben çoğu zaman bir centilmenim, evet. Ama bütün gece sana yapacağım şey bundan çok uzak, bela."

Ağzımı kapatıyorum ve kalçalarımı sıkıyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor.

İşte bunu seviyorum.

Gülmek, birbirimizi boşaltmak, duygusallaşmak ve katmanlarımızı soymak arasında gidip gelebiliyoruz. Ve ortaya çıkardığımız her bir parça bizi sadece daha derine bağlıyor.

O bir kibrit.

Ben de kıvılcım.

Birlikte ışıltı ışıltı yanıyoruz.

BÖLÜM 43

CONAN

Şarkı, Boğuluyormuşum Gibi Hissediyorum, İki Ayak.

Tüneş pencerelerden parlak, sıcak ve amansız bir şekilde parlıyor ve ben Hallie'yi göğsüme doğru daha sıkı çekiyorum.

"Günaydın, güzelim."

Bana karşı kıpırdanıyor, vücudu mükemmel bir uyum içinde, sesi günah gibi boğuk. "Günaydın, canavar."

Sesi, kaba ve dün gece onu ne kadar sert bağırttığım için mahvolmuş. Omurgamdan aşağı elektrik gönderiyor. Harap olmuş ama hâlâ ıslık ıslık. Ve lanet olsun, tek düşünebildiğim tekrar böyle uyanmaya ne kadar ihtiyacım olduğu.

Tercihen her lanet gün.

Yavaşça nefes veriyorum, kalbim güm güm atıyor, bir sinir dalgası üzerime çöküyor. "Hallie..."

Oturuyor, dağınık topuzunu açıyor ve saçlarını bir tanrıça gibi sallıyor. Benimki gibi. O kadar güzel ki acıtıyor.

"Kulağa ciddi geliyor."

Yanağını okşayıp kendimi ona yaslıyorum.

"İyi anlamda."

Boğazımı temizleyerek gözlerinin içine bakıyorum ve sessizliğin konuşmasına izin veriyorum. Ben lanet olası bir pisliğim. Eğer gerçeği, tüm gerçeği öğrenirse, onu kaybederim. Ve bundan sağ çıkabileceğimden emin değilim.

Bir yalan inşa ettiğimiz her şeyi yok edemez, değil mi?
"Gelecek hafta birkaç günlüğüne gidiyorum."
Midem bulanıyor.
"Güzel bir yere mi gidiyorsun, canavar?"
Gülümsüyor ve bu kalbime saplanmış bir bıçak gibi.
"Sadece Grayson'la New York'ta antrenman yapmaya."
"Kulağa eğlenceli geliyor. Beni özleyecek misin?"
Başparmağımla alt dudağını çekiştiriyorum, oradaki yumuşaklığı ezberliyorum.
"Tabii ki seni özleyeceğim. Her şey nihayet yoluna girmişken gitmek zorunda olduğum için çok üzgünüm," diye iç geçiriyorum.
Parmağıyla göğsümdeki dövmelemin izini sürmesini izliyorum. Çok güzel bir his.
"Bir dakika. Neden benden ayrılmanın iyi olduğunu söylüyorsun?"
Bunu ben mi söyledim? Ne dedim? Oh... "Seni terk etmiyorum. Kahretsin."
Dik oturuyorum ve onu kucağıma çekiyorum, ona yakın olmak istiyorum - bunun bir veda olmadığını bilmesine ihtiyacım var.
"Sadece seninle dalga geçiyorum, canavar."
Bana suratını asıyor ve ben de nefesimi üflüyorum.
"Sormak istediğim başka bir şey daha vardı..."
Tanrım, çok gerginim.
"Ee?" diye soruyor, gözleri benimkileri arıyor.
"Merak ediyordum da... belki ben evdeyken bunu daha fazla yapmak istersin?"
Bana şaşkın bir bakış atıyor, bakışları ruhuma işliyor. "Bu mu? Sikişmek gibi mi?"
Ellerimi saçlarının arasından geçirip onu bir öpücüğün içine çekiyorum. Hiç söylemediğim her şeyi söyleyen bir öpücük. Derin, yavaş ve içimde sakladığım söylenmemiş şeylerle dolu bir öpücük.
Bir söz.
"Bundan daha fazlası, bebeğim. Benimle daha fazla buluşmak ister misin diye soruyordum."
Gözleri parlıyor. Yüzümü avuçluyor, sesi heyecandan titriyor.
"Bunu ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin. Çok eğlenebiliriz. Seyahate çıkabilir miyiz? Almanya'ya ne dersin? Pistte araba yarışı yaparız?"

Ya da Dublin, bana büyüdüğün yeri gösterirsin? Birikim yapmaya çalışıyorum, böylece tatil yapabiliriz?"

Hepsini istiyorum. Her lanet şeyi. Onunla birlikte.

"Sevgilim, dünyayı gezmemize ve bir daha hiç çalışmamamıza yetecek kadar param var. Ve bizi istediğimiz yere götürecek özel bir jetim var. Para biriktirmek için kendini öldürme. Ben sana sahibim."

Tartışmak için ağzını açıyor ama sonra kapatıyor.

"Zengin misin? Vay be. Gerçekten turnayı gözünden vurdum. Bana bir kraliçe gibi davran, canavar."

Gözlerimi kırıştırdım, irkildim. Ama en azından dürüst.

Sahip olduğum tüm hesapları boşaltabilirdi ve umurumda olmazdı; muhtemelen sadece havalı arabalar alır ve yarış pistlerine geziler düzenlerdi. Ve ben de onunla birlikte olurum.

"Şaka yapıyorum. Beş parasız olsan da seninle çıkardım. Sana aşık oldum çünkü komiksin... ve çok ama çok ısrarcısın."

Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum, kendimi onun hissine bırakıyorum. Suratını asıyor, belli ki zihni dönüyor. Çok tatlı amına koyayım.

"Oh, ve muhtemelen bu gezegende gördüğüm en ateşli erkeksin. Bunun yardımı olur. Para gitse bile, yine de cehennem gibi iyi olacaksın ve nasıl sevişeceğini biliyorsun."

Ne saçma şeyler söylüyor. Beni öldürüyor, hem de en iyi şekilde. "Bana aşık oldun, hmm?"

"Evet. Sizin için lanet olası bir uçurumdan balıklama atladım Bay Quinn. Doğruca delilik ve saplantı denizine."

"Güven bana, bebeğim. Ben de seninle birlikte yüzüyorum."

Dudağını ısıyor. "Peki tam olarak kaç gün yoksun? Fazladan vardiya alabilirim. Bekle, Finn de seninle mi geliyor? O da gelecek hafta izinli."

Hay sikeyim. Bazen onun patronu olduğunu unutuyorum. "Evet. O benim kum torbam."

"Bundan şüpheliyim. Bir dakika... Patronum da mafyanın bir parçası mı?" Mafyayı günahmış gibi fısıldıyor.

"Evet, sorun. Dr. Quinn hastane saatleri dışında çok yaramazdır."

Parmağımı dudaklarının üzerine bastırıp alay ediyorum.

"Küçük sırrımız. Birine söylersen seni öldürmek zorunda kalırım." Gözleri kocaman oldu. Gülmemeye çalışıyorum.

"Acısız olsun. En iyi arkadaşım Lily'e söylemek zorunda kalabilirim. Ama sorun değil.

-Babasının Rus mafyasının bir parçası olduğuna eminim," diye saçmalıyor.

Ne oluyor lan?

Bunu Drago'ya sormam gerek.

"Tanrım, Hallie. Şaka yapıyorum. Sana asla ama asla zarar vermem. Finn de öyle. Hiçbirimiz yapmazdık. Ne olursa olsun. Eğer bu sözümü tutmazsam, beni öldürmene izin veririm. Tamam mı?"

Sessizleşiyor. Bu sessizlik derinden keser.

"Benimle taşak mı geçiyorsun anlayamıyorum. Bu mafya işlerinin nasıl yürüdüğüne dair şemalara ihtiyacım olacak. Korumaya ihtiyacım var mı? Declan senin patronun mu? Onun patronu kim? Ben de senin için çalışmak zorunda mıyım?"

Soruları beni tam bir paniğe sürüklemeyi önce elimle ağzını kapatıyorum.

"Ben senin korumanım. Gerisi önemli değil. Seni hayatımın o yönünden uzak tutuyorum. Sadece var olduğunu bilmeni istiyorum. Benim bir parçam olduğunu."

"Tamam, canavar. Sana güveniyorum." Sırıttıyor ve pazularımı sıkıyor. "Benim koruyucum."

Aynen öyle. Ve her zaman da öyle olacağım.

"Peki... bu geceyi yine benimle geçirmek ister misin? Eve döndüğümde de çıkabilir miyiz?"

Burnumu onunkine sürüyorum, ona hava gibi ihtiyacım var.

"Lily öğleden sonra Bertie'yi eve bırakacak. Bende kalır mısın?"

Onu Decadence'a geri götüremem zaten. Henüz götüremem. Orası açıklamaya hazır olmadığım bambaşka bir dünya. Zamanla... belki.

Muhtemelen çikolata fabrikasının dışında bir ev satın almak için ihtiyacım var.

Sadece bana ait bir yer. Sadece bize ait.

Belki bunu Chase bittikten sonra yaparım.

"Kulağa mükemmel geliyor, bela."

Çünkü onunla birlikte olduğum sürece nerede olduğumuzun bir önemi yok. Eve geldi.

BÖLÜM 44

CONAN

"W Neden bu kadar somurtkansın kardeşim?" Declan soruyor, bana bir viski doldurmuş bile.

Aldım ve bir dikişte geri yudumladım.

"Bok gibi hissediyorum," diye mırıldanıyorum, karşısındaki sandalyeye çöküyorum.

"Kavgada yaralandın mı?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Anlayabilecek biri varsa o da deliler gibi aşık olduğum kardeşimdir.

"Hayır. Sadece Hallie'ye Chase hakkında yalan söylemek zorunda kaldım. Ve onu bütün hafta göremeyeceğim." İçimi çektim, ağır ve boş.

Declan dudağını çiğniyor, beni okuyor.

"Oyunları şimdi iptal edemeyeceğimizi biliyorsun. Artık çok geç. Ama bu son yıl olabilir, biliyorsun... eğer sen ve o birlikte olursanız. Eğer istediğin buysa."

Babamın viski şişesini kaptığım gibi boğazından bir yudum daha alıyorum. Onun ve annemin ne diyeceğini çok iyi biliyorum. Annem Hallie'yi çok severdi. O iyi bir kız. Benim için iyi.

"Evet. Ben de bunu istiyorum. Ama benim hakkımdaki gerçeği öğrenirse -ya da tüm bu lanet şey-" Kollarımı havaya kaldırıp sahibi olduğumuz lanet olası seks kulübünü işaret ediyorum. "Tepelere kaçacak. Ve bu benim istediğim Chase değil."

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum, içimdeki korku içimi kemiriyor. Declan haklı - Enzo'yu ya da bu dünyadaki konumumuzu kaybetmeyi göze alamayız. Bunun için çok fazla kan döktük.

"Kaybetmeyebilir," diyor Declan sessizce. "Senin dövüşünü nasıl izlediğini gördüm Con. Yine de ne yaptı biliyor musun? Hiçbirimizin yapamadığı bir şey. Annemin bile..."

Başımı kaldırdım. "Ne yaptı o?"

Declan'ın dudakları bardağının etrafında kıvrılıyor, yüzüne yavaş ve bilmiş bir sırıtış yayılıyor.

"İçindeki canavarı evcilleştirdi."

Kaşlarımı çatıyorum. "Beni evcilleştirdi mi? Nasıl?"

Gözlerini deviriyor ve viskisinin kalanını geri atıyor.

"Lanet olsun, bunu sana açıklamak zorunda mıyım? Dün gece. Kafeste. Kendini kaybettin. Zihnen tükenmiştin. O adamı öldürmek üzereydin. Haksız mıyım?"

Göğsümdeki düğüm sıklaşıyor. Boğazım düğümleniyor. "Evet. Ama onu ben öldürmedim."

Declan başının yan tarafına vuruyor.

"Çünkü..."

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi kavgaya geri sürüklüyorum. Her zamanki gibi öfke beynimi ele geçirdiğinde her şey bulanıklaşıyor. Ama sonra.

O flaş.

Hallie ile göz göze gelmek.

Bana bir canavarmışım gibi bakmasını istemedim. Benimle gurur duymasını istedim. Dehşete düşmesini değil. Kaçmasını değil.

"Siktir," diye fısıldadım.

"Gerçekten siktir, küçük kardeşim. İşte o."

Bardağımı kaydırıp biraz daha viski dolduruyorum. Bırakın yanık beni sabitlesin. "Ne yapacağım, Declan? Ben hiç-"

"Bir geceden daha uzun bir ilişkiniz oldu mu?" diye benim yerime bitiriyor. Başımı sallıyorum. Ben olsam böyle ifade etmezdim ama haksız da sayılmaz.

Hallie'ye kadar hiç kimsenin beni önemseyecek kadar yakınlaşmasına izin vermedim. Yalnızken hep daha iyiydim.

Ama şimdi?

Onsuz bir gelecek hayal etmek?

Düşünülemez bile.

"Sen Decadence Chase'i yap. Son bir kez." diyor. "Ve sonra kalbinin sesini dinlersin. Kaçmasına izin vermeyeceksin. Oyunlar Pazartesi başlıyor. En fazla birkaç gün sürecek. Sonra işin biter. Yerine birini buluruz. Sorun değil."

Rowan ve Reggie ev sahipliği yapma şansı için ağızlarından köpükler saçıyorlardı. Inferno'nun iyi ustaları olacaklar."

Midem bulanıyor. Artık gerçek.

Ve uğruna savaşmak istediğim tek şey o.

"Gitmesine izin veremem," diyorum, sesim kısık. "O benim." O sadece bir kadın değil.

O bir saplantı.

Derimin altında asla kurtulamayacağım bir ateş. Son bir Chase.

Önümde duran tek şey bu.

BÖLÜM 45

HALL EI

D Conan'ın uzakta olduğu aylardan biri. Beş tane daha kaldı.
Onu özlüyorum.

Esnemekten kendimi alıkoyarak telefonuma bakıyorum, ekranımda onun adını gördüğüm anda kalbim yumuşuyor. Sadece bir mesaj ama beni aptal gibi gülümsetmeye yetiyor.

Beastie: Seni düşünmeden duramıyorum.

Lily'nin bakışlarını başımın yanında hissederek hızlıca cevap veriyorum.

Ben: Aynısı senin için de geçerli, canavar.

Tekrar baktığımda Lily sessizdi. Söyleyecek bir şeyi olmadığı için değil.
-Ama beni izlediği için. Sanki gerçeği benden önce o biliyormuş gibi beni inceliyor.

"Ona gerçekten çok çabuk aşık oluyorsun," diyor, dudaklarında küçük bir gülümseme oynuyor. "Sana çok yakışıyor."

Başımı sallıyorum.

Haksız değil. Hiç böyle hissetmemiştim. Tanrım, ne kadar zamandır bilmiyorum.

Bu tür tehlikeli, her şeyi tüketen bir mutluluk - her şeyin dağılmasını bekleyerek çarpışmaya hazırlanmanıza neden olan türden.

"Evet," diye mırıldanıyorum, sesim hafif ama gerçek. "Sanırım Conan bana nasıl davranılması gerektiğini sadece birkaç haftada gösterebildi... diğerleri bunu bir yılda başaramazken."

Kahvemi masaya bırakıyorum, seramik hafifçe masaya çarpıyor ve ona doğru dönüp bacak bacak üstüne atıyorum.

Tekrar konuşana kadar göğsümde tuttuğumu fark etmediğim bir gerginlik var.

"Yani deli olduğumu düşünmüyor musun? Onunla çıktığım için? Ben'le olan onca şeyden sonra?"

Lily irkilmedi bile.

"Hallie, tatlım. Sen her zaman biraz deliydin."

Sırıttıyor. "Ama Conan da aynı türden bir deli gibi görünüyor. Ve birbiriniz için iyisiniz. Önemli olan tek şey bu."

Ve işte tam burada? İşte bu yüzden o benim en iyi arkadaşım.

Benim kaosumu seviyor, bu onu çileden çıkarsa bile.

Arkasına yaslandı ve her zamanki gibi dramatik bir şekilde kahvesini kaldırdı.

"Ve Ben'i sikeyim. Gerçek anlamda değil. Yani, umarım bir uçaktan kafa üstü atlar ve paraşütü bozulur."

Sanki yemin ediyormuş gibi elini göğsüne bastırıyor.

"Ve bunu küçücük, öfkeli bedenimde barındırdığım nefretin her zerresiyle söylüyorum-Sikeyim. Ben. Eğer o piçi bir daha görürsem, yemin ederim delirir ve stileto'mu gözüne saplarım."

Ve işte tam orada? Lily'nin en iyi arkadaşım olmasının bir diğer keyfi.

Eski sevgililerimden benden daha çok nefret ediyor.

"Bir daha asla o pislik hakkında konuşmak istemiyorum." Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor; Ben'in bana saldırdığında ne kadar vahşi olduğunu asla unutmayacağım.

Bertie aramıza atlıyor ve karnının üzerine yuvarlanıyor. "Çok muhtaç," diye alay ediyorum onu okşarken.

"Peki bu hafta için planlarınız nedir?" Lily cips kasesini almak için eğilerek soruyor.

"Genelde çalışacağım. Arabayı temizleyebilirim. Muhtemelen çamaşırlarımı düzenlerim." Ağzı açık kaldı.

"Hay sikeyim. Seni de mi evcilleştirmeye çalışıyor?" Ona kaşlarını çatıyorum.

"Hayır. Kimse bunu yapamaz."

Umarım benden beklediği şey bu değildir.

"Ya o da benim kadar dağınıksa?" Dehşet içinde soluk soluğa kaldım. Lily kıkırdıyor ve ağzına biraz cips tıktırıyor. "Bir temizlikçi tut."

"Doğru."

Benim maaşımla o l m a z . Bertie'nin yanına sokuluyorum ve yüzümde bir gülümsemeyle bir film bulmak için televizyonda gezinmeye başlıyorum. Ben gerçekten

Çok mutluyum.

Gözlerimi zorlukla açık tutabildiğimde, Lily'nin yanımda mışıl mışıl uyuduğunu görüyorum. Bugün çok yoruldum, muhtemelen hafta sonunu Conan'la geçirdikten sonra bir hafta dinlenmeye ihtiyacım var. Telefonuma bakıyorum, neredeyse gece yarısı olmuş.

Conan'ın takma adı ekranda belirir.

BEASTIE

Hala uyanık mısın? İyi olduğuna emin misin? Sessizdin.

Bu kalbimi sızlatıyor.

BEN

Ben iyiyim, söz veriyorum. Sadece yorgunum.

Küçük noktaların bir görünüp bir kaybolduğunu görüyorum. Ta ki ping sesi gelene kadar.

CANAVAR

Bıktım... umarım ben değilimdir.

Bu adamdan. O benim ölümüm olacak. Ama onun bana ne kadar ihtiyacı olduğunu seviyorum.

Ben.

BEN

Hayır, beastie. Böyle hissettiğimde, tek ihtiyacım olan sensin xx

Cevabı anında gelir.

CANAVAR

Lanet olsun. Her şeyi bırakıp sana dönmek istiyorum.

İşin aslı, benim onun için istediğim gibi o da muhtemelen isterdi. Ama yapamaz. Bu hafta önemli.

BEN

Hayır. Sen yapman gerekeni yap. Ben hala burada eve dönmeni bekliyor olacağım.

Ve gerçek bu. Onunla birlikte olmak istiyorum. Onun yanında kendimi nasıl hissettiğimi, ne kadar güvende olduğumu, ikimizin de ne kadar takıntılı olduğunu seviyorum. Hayatımda hiç bir erkeğin yanında bu kadar gülmemiştim. Bunu istiyorum.

Bunu her şeyden çok istiyorum.

BÖLÜM 46

CONAN

S Telefonumu arka cebime koyarak ormanda son bir yürüyüş daha yapıyorum.
Bu sadece bir kovalamaca oyunu.

Başka bir şey değil.

Dün gece Hallie ile mesajlaşmamı düşünmeden edemiyorum. Beni bekliyor olacak. Bana ihtiyacı olduğunu. Kalbime saplanan bir ok gibi.

"Conan, sence biraz daha ip atmalı mıyız?" Reggie solumdan seslendi.

"Evet. Yapabiliriz."

Finn arkamdan
sesleniyor.

"Bir Quinn kardeşimi kendi Çöküş Oyunu'ndan önce hiç bu kadar asık suratlı görmemiştim. Ne var ne yok?"

Rüzgârda hışırdayan ağaçlara bakıyorum.

"Kovalamak *istiyorum*. Sadece Hallie'yle," diye iç
geçiriyorum. Elini omzuma vuruyor.

"Anlıyorum kardeşim. Anlıyorum. Ama o sopayı kışından çıkarıp oyunu oynamalısın. Kimse senden bu kadınları becermeni istemiyor. Onlar avlanmak için buradalar, unuttun mu? Sikilmek için değil. Sadece isterlerse. Kurallar böyle. Bu senin için de geçerli. İstemiyorsan yapmayacaksın."

Başımı kaşıyorum.

Tamam. Mantıklı konuşuyor.

"Oyunun ustası sensin. Bu bir hayatta kalma oyunu. Öyle davran. Hallie'nin bilmediği şey şu anda ona zarar veremez. Sadece rahatla. Belki de

eğlenceli,"

Reggie, Rowan ve Drago bize katıldı.

"Her şey hazır mı?" Ben soruyorum.

"Evet. Ne yapmamızı istediğini anlatır mısın?" Drago sigarasını çıkarıp her birimize birer tane uzatarak soruyor.

"Genelde her yıl yarışmacıları sadece ben kovalar ve avlarım. Ama bu yıl üçünüzün de avcı olarak bana yardımcı olmanızı istiyorum. Drago, sen dronlarla birlikte istihbaratta olacaksın. Yarışmacıyı yakalayan ben olmalıyım ama Reggie ve Rowan yardım etmek için orada olacaklar; belki de onları bana gönderecekler."

Rowan ellerini birbirine vuruyor.

"Sen de yakalanan kadınların sonlarının düzenlenmesinde yer alacaksın. Kalan yarışmacılara gerçek gibi görünmesini sağlamalıyız. Yaratıcı olun. Etrafta onları sürükleyebileceğimiz ve sonra havaya ateş edebileceğimiz yeterince kulübe var. Güvenli olduğunda, kaybeden katılımcılar sonuna kadar bekleme kabinine alınabilir."

Drago uzun bir nefes alıyor.

"Yani ölmeyecekler mi? Bu bir hayatta kalma oyunu değil mi?" Rus aksanı havayı kesiyor.

"Hayır. Burada kadınlara zarar vermiyoruz, Drago. Sadece inandırıcı kılmak zorundayız. Rekabet gerçek. Tuhafliklar gerçek. Ve asıl hayatlarına geri dönemeyecekler."

Başını sallıyor.

"Güzel. Onları içlerine giren pisliklerden kurtarmak mı?"

"Aynen öyle. Kötülerin illüzyonları." Declan bizi böyle tanımlıyor. "Yani senin sapkınlığın koşmak mı?" Drago bana bir bakış fırlatıyor.

Omuz silkiyorum.

"Avcılık. İlkel."

"Peki bu yıl bunu yapmayacak mısın?" "Avlanacağım.

Sadece sikişmek yok."

Roman'ın gözleri büyür.

"Ya kadınlar birbirlerine düşman olmaya başlarsa? Yine başka bir Charlotte olabilir."

Kıkırdıyorum, Declan'ın oyunlarına kesinlikle bir el bombası attı.

"Enzo'nun bir suikastçının içeri girmesine izin vermeyeceğini umuyorum." Drago'ya bakıyorum.

Sorun şu ki, Enzo yarışmacıları takma isimlerle gönderiyor. Resim yok. Hiçbir şey yok.

Özellikle benim oyunumda sürpriz unsuru çok önemli.

"Hepimiz maskeli olacağız, kadınlar da öyle." "Güzel," diye katılıyor Reggie.

"Finn, kaybeden yarışmacıları sen mi bekleyeceksin? Doğru mu?" Başını sallıyor.

"Evet. Onları bitirmeden önce aileleri hakkında her şeyi öğrenmem gerekiyor."

Sigaramdan bir nefes çekiyorum ve nefes vermek için başımı arkaya yatırıyorum. "Toplama için hazır bir ekibimiz var mı?" Drago'ya soruyorum.

Saatini kontrol ediyor, mavi gözleri tekrar bana dönüyor.

"Evet. Beş saat içinde başlaması planlandı. Hazırız."

Endişelenecek bir şey daha azaldı.

"Kontratları kontrol et. Bir kopyasını kamarana bıraktım. Şartları kabul ettiğinden emin ol. İtaatkâr maddesini kaldırdım. Ya da gerçekten av maddesi olmalıydı."

Bu Finn'e bir kıkırdama kazandırdı.

"Güzel. Anahtarlar yerleştirildi. Ve her bir kulübe için görevler belirlendi."

Ellerimi çırpıyorum, bu gerçekten işe yarayabilir. "Bu yılki göreviniz nedir?" Reggie soruyor.

"En sapkınların hayatta kalması. Bir anahtar buluyorlar, yakalanmadan kulübenin izini sürüyorlar ve sonra bir görevi tamamlamak zorundalar. Her kulübenin onlara The Chase'e geçiş hakkı veren farklı bir görevi var. Görevi başaramazlarsa eleniyorlar."

"Güzel."

"Peki biri nasıl kazanıyor?"

"İkinci aşamada ava girdikten sonra hala ayakta kalan kişi Kovalamaca'nın galibi olacak."

Rowan'ın beyninin çalıştığını görebiliyorum.

"Sorular?" Ona soruyorum.

"Eğer kazananı tutmak istemiyorsan... tutabilir miyim?" Bir kahkaha attım.

"Kendi oyunlarınızı oynamanıza izin vermesi için Declan'la konuşmalıyız."

İkizler benim yerime geçse iyi olur. Çünkü bu iş bittiğinde Hallie'yi dünyanın öbür ucuna kadar kovalıyor olacağım.

"İçelim mi? Son Decadence Chase'e?" Finn sorar.

"Sanırım. Neden olmasın? Başlamadan önce öldürecek birkaç saatimiz var."

Kulübeme doğru yürürken elimde olmadan telefonumu kontrol ediyorum. Hallie'den her mesaj aldığımda, suçluluk duygusu içimi daha çok kemiriyor.

"Ben de ona yalan söylemekten pek hoşlanmadım," diyor Finn nefesinin altından.

O da benimle New York'ta olduğunu söylemek zorunda kaldı. Ama Ben'in Finn'in evinde komada olduğunu bilmek beni rahatlatıyor.

O bu dünyadaki canavarlara karşı güvende.

"İnan bana, bunu ona bir daha asla yapmayacağım."

47. BÖLÜM

HALL EI

L Bir esnemeyle Bertie'yi avludan içeri çağırıyorum. "Gel oğlum. Hadi biraz uyuyalım."

Yarın erken bir vardiyam var.

"Yarın günü Lily ile geçireceksin." Kuyruğunu sallıyor.

Conan'a hızlı bir iyi geceler mesajı atıyorum, hızlıca cevap veriyor, iyi uykular diliyor ve beni ne kadar özlediğini söylüyor.

Duş alıp yatağa girdikten sonra yüzümde hâlâ bir gülümseme var. Elimde olmadan Conan'ın telefon numarasını bulup onu arıyorum.

Hemen cevap veriyor.

"Selam, bela." Tiz sesi beni çıldırtıyor.

"Selam, Beastie. Günün iyi geçiyor mu? Günde en az bir kere sesini duymamak garip."

Kıkırdıyor.

"Sesini duymayı özlemişim. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim." Sözünü kesiyor.

Yorganı boynuma doluyorum.

"Sen hiç böyle hissettin mi? Bir erkek hakkında?"

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum.

"Ben bile mi? Başlangıçtaki gibi mi?" Bir nefes veriyorum.

"Zorladığımı çok erken fark ettim. Sanırım biraz yalnızdım. Geçmişte daha çok hoşlandığım erkek arkadaşlarım oldu ama yine de bunu hiç hissetmedim. Bu her neyse. Sadece özel hissettiriyor."

"Evet. Annem her zaman bir kız bulduğumda, muhtemelen hiç beklemediğim bir anda bunu anlayacağımı söylerdi."

"Akıllı bir kadına benziyor."

Sadece sesindeki acemilikten bile onu ne kadar özlediğini anlıyorum. Ben de babam için aynı şeyleri hissediyorum.

"Anneni görüyor musun? Ondan hiç bahsetmedin."

İçimi çektim ve yan döndüm. Bu gerçekten istediğim bir konuşma değildi ama ona açılmak konusunda kendimi güvende hissediyorum.

"O sadece beni doğurduğu için benim annem. Hiçbir zaman anne olmadı. Babam ben küçükken onu terk etmiş ve ben onunla yaşamak için yalvarmışım. O da büyük bir mutlulukla velayetten vazgeçti, yeni bir eyalete taşındı ve yeniden evlendi. Arada bir doğum günü mesajı alıyorum. Ama umurumda değil. Onsuz da iyiyim. O sadece çocuk sahibi olmaması gereken biriydi, anlıyor musun?"

"Oh, Hallie. Özür dilerim. Daha iyisini hak ediyorsun."

"Daha iyisine sahiptim. Babam inanılmazdı, Con. Hiçbir şey istemezdim. Onun gölgesiydim." Acı geri gelmeye başladığında ve boğazıma bir yumru oturduğunda duruyorum.

"İyi misin bebeğim?" diye soruyor usulca.

"Evet. Sadece yıkılmadan onun hakkında konuşmak çok zor. Hiç konuşabilecek miyim bilmiyorum. Ama kendimi kötü hissediyorum çünkü o hatırlanmayı ve hakkında konuşulmayı hak ediyor."

Kaçmak için yalvaran hıçkırığımı tutuyorum.

"Kötü hissetmene gerek yok bebeğim. Söz veriyorum. Ben de ailem için aynı şeyleri hissediyorum. Üstünü örtüyorum ve olanları unutmaya çalışıyorum ama sonra üzerime öyle bir çöküyor ki kendimi hatırlamaya zorluyorum. Ama bu çok zor. İstersen benimle her zaman konuşabilirsin. Dinlerim."

Hıçkırıyorum ve yüzümde bir gülümseme beliriyor.

"Belki deneyebilirim. Daha iyi oldum. İlk yıl tüm fotoğrafları saklamıştım, şimdi onları tekrar duvarlara astım."

"Sadece zaman alıyor. Keder berbattır. Acı veriyor. Ve asla geçeceğini sanmıyorum, sadece acımızı her geçen gün daha iyi saklıyoruz. Ya da dikkatimizi dağıtacak yeni yollar buluruz."

"Sen de istediğin zaman ailen hakkında konuşabilirsin Con. Bunu biliyorsun, değil mi? Babanın viskisi hakkında her şeyi duymak istiyorum. Ve anneni. Kulağa hoş geliyor."

Kıkırdıyor.

"Sevimliydi. Ama aynı zamanda küçük bir öfke topuydu. Kardeşlerime söylemeyin ama bana en sevdiğim derdi. Sanırım birbirimize çok benzediğimiz içindi. Öfkemi ondan almışım. Kahretsin, okulda başım belaya girdiğinde eve gitmeye korkardım."

Kıkırdıyorum.

"Tahmin edebiliyorum. Sana daha önce de söyledim, derinlerde bir yerde yumuşaksın."

"Hayır. Hallie. Değilim. Pek sayılmaz. Ama sen beni bu hale getiriyorsun. Ne diyebilirim ki? Senin için kötü oldum, bela."

"Aynen öyle, canavar."

"Yarın antrenman yapacak mısınız?" diye soruyorum.

Hat sessizleşiyor ve o boğazını temizliyor.

"Evet, yarın yoğun bir gün."

"Harika olacaksın, eminim. Şampiyonluk maçı ne zaman?"

"Tanıtım ekibim detayları halletmeye çalışıyor. Muhtemelen birkaç ay içinde, yani zamanım var."

"Güzel. Kazanmanı görmek için sabırsızlanıyorum."

"Evet. Hayatımda yaptığım ilk yasal iş." "Conan! Ciddi misin?"

"Muhtemelen. Ben yaramaz bir çocuğum, Hallie. Başa çıkabileceğinden emin misin?" Gözlerimi deviriyorum.

"Seninle başa çıkabilirim, merak etme."

"Güzel. Şimdi biraz uyumalısın, erken vardiyalı var, değil mi?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Bana emir verebileceğini mi sanıyorsun, canavar? Hmm?"

"Sanmıyorum, öyle olduğunu biliyorum. Ama bu iki şekilde de geçerli."

Parmağımı dudaklarıma dokunduruyorum.

"Sana eve dönmeni ve benimle yatağa girmeni emrediyorum," diyorum ona.

"Çok hoş. Keşke yapabilsem. Uzun sürmeyecek. Sadece birkaç gün daha. Pennsylvania'ya adımımı atar atmaz eğlenceli bir randevu planlayacağım."

"Hmm. O gün meşgul olabilirim," diye takılıyorum.

"Umurumda değil. Seni her neredeyse oradan çalacağım ve yine de randevuya götüreceğim. Eve döner dönmez Hallie'ye ihtiyacım var."

"Şaka yapıyorum. Sabırsızlanıyorum."

"İyi geceler, bela. Tatlı rüyalar ve Bertie'ye benden selam söyle."

Doğrudum ve Bertie başını bana doğru kaldırdı.

"Olur. İyi geceler, canavar."

Arama sona erdiğinde yatağa dokunuyorum ve Bertie yanıma sokuluyor.
Huzurlu bir uykuya dalıyorum.

Bir kez olsun her şey yolunda gidiyor.

BÖLÜM 48

CONAN

I Finn'in kapısını çaldım ve gergindim, avuçlarımın terlediği türden bir gerginlik. Son beş yıldır buraya hiç gelmedim.

Orası yasak bölge. Muhtemelen kendi akıl sağlığım için. Kardeşimin psikotik olduğu çok açık, sadece buna kendi gözlerimle şahit olmam gerekmiyor.

Cerrah olmak için eğitim alırken inşa ettiği bir yer olduğunu biliyorum. Ama artık Çöküş Denemelerine ev sahipliği yaptığını da biliyorum.

Ben ve Declan her zaman işkence kurbanları üzerinde tıbbi deneyler yaptığı yer olduğu konusunda şakalaşırız. Şimdi güvenli metal kapının önünde dururken, yanılmadığımı hissediyorum.

Klinik bir yer. Beyaz duvarlar, havadaki kimyasal tını. Beni ürpertiyor. Kapı açıldığında ve Finn orada durduğunda rahatlıyorum.

"İçeri girmemi istediğine emin misin?" diye

sordum. Kaşlarını çatıyor ve bir elini saçlarında

gezdiriyor. "Bebek gibi davranmayı bırak."

Hastanelerden nefret ediyorum, her ne kadar kendimi sürekli bir hastanede bulmayı başarsam da.

Bu da sanki evdeki versiyonu gibi hissettiriyor.

Beni koridora götürüyor; iki yanda iki oda var, bir de önümde. Ortadaki kilidini bir dizi anahtarla açıyor.

Monitör sürekli bip sesi çıkarıyor ve Ben ortadaki yatakta yatıyor. Ağzından çıkan ve ellerine bağlanan tüplerle bile yüzündeki şişlik daha iyi görünüyor.

Finn monitörü bana çevirip normal kalp atış hızını ve kan basıncını göstererek, "Ölü hayata geri dönüyor," diyor.

"Hayati değerleri düzeldi. Biz hazır olana kadar onu şimdilik uyutuyorum. Sanırım o zaman kalıcı bir hasar olup olmadığını göreceğiz. Ya da konuşup konuşamayacağını. Birkaç dişi de eksik. Onu taramanın bir yolu yok, bu yüzden bu bir tahmin oyunu, ama onu hayatta tuttum. Yaraları gerçekte olduğundan daha kötü görünüyordu."

Ağzımın içini çiğniyorum.

"Hep bir hastayı filmlerdeki gibi yastıkla boğmak istemişimdir."

Finn kıkırdıyor ve başını sallıyor.

"Önce masanın üzerindeki lanet haritaydı, şimdi de boğmak. Daha az televizyon izlemelisin."

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye soruyorum.

"Hayır. Ben lanet bir yastıktan çok daha yaratıcıyım."

"Oh."

Biraz hayal kırıklığına uğradım.

Belki ikinci ölümü için Ben'in üzerinde yaparım.

"Yani Kovalamaca'yı bitirdiğimde, bu piçin nasıl olduğuna bakıp cevaplarımızı almaya mı çalışacağız? Sonra da onu öldürebilirim."

Reggie ve Rowan'ı telefonunun yerini bulmaları için boks salonuna geri gönderdik ama bir şey çıkmadı. Ki bu çok garip. Kim cep telefonunu yanına almaz ki?

Takip edilmek istemeyen biri sanırım.

"Evet. Her şey telefonuma ve güvenlik kayıtlarına bağlı. İhtiyacınız olursa The Chase konusunda yardımcı olabilirim ve onu yola getirmeye başlayabilirim."

Yutkundum.

"Evet. Tamam. Yarışmacılar birazdan gelir. Gitsem iyi olacak. Ama teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen. Ağabeyler bunun içindir..." Sırıttıyor.

"Kurbanlarını ölümden geri getirmek."

Bir kahkaha attım.

"Genelde ölü kalmalarını isterim."

Kamuflaj eşofman altımı ve dar, siyah, uzun kollu tişörtümü giydikten sonra, siyah kar maskemi ve eldivenlerimi takıyorum.

Avlanmaya hazırım.

Kadınlar için tamamen tanınmaz haldeyim. Amaç da bu zaten. Bu oyunları kimin yönettiğinin asla ortaya çıkmasını istemeyiz, gizlilik unsuru illüzyona katkıda bulunur.

Gözlerimi iyi tanımadıkları sürece kimse tahmin edemez.

"İlk yarışmacı şimdi ormana giriyor. Çok alıngan biri," diyor yeni acemilerimizden Asher telsizden bana.

"Tamam. Planlandığı gibi giriş kulübesine doğru devam edin. Sözleşme masanın üzerinde."

Güvenlik sistemine giriyorum ve ilk kabini açıyorum. Her kız önce sözleşmeyi imzalamak üzere oraya götürülüyor ve kıyafetleri ile temel hayatta kalma malzemelerinden oluşan sırt çantası veriliyor.

Bu kovalamacayı yaptığım ikinci yıl, kazanan ormanda altı gün kaldı, saklanma ustası oldu. Bu yüzden, avlanmak için altı tam günüm olmadığı için geri çevirmek zorunda kaldım.

Bunun yerine, bu yıl ilk turu elemek için çöpçü avı tarzını seçtim ve gerçek kovalamacaya ulaşma süresini hızlandırdım. Ve bu yıl Drago dronelerin başında, benim gözüm gökyüzünde bu kadınları avlamak için.

Hallie'ye son bir mesaj gönderiyorum, dişlerime tekme yemiş gibi oluyorum. Ben lanet bir pisliğim. Bencilce.

BEN

İş yerinde iyi günler, bela. Bugün eğitimle meşgul olacağım ama fırsat bulunca seni ararım. Seni özledim.

Gece yarısı oldu, uyuyordur. Erken vardiyası olduğunu biliyorum.

Telefonumu sessize aldım ve masanın üzerine koydum. Artık dikkatim dağılmayacak.

İlk katılımcı gözleri bağlı bir şekilde ormana götürülürken gözlerimi ekrandan ayırmıyorum. Kulübeye girdikten sonra Asher gözbağını çıkarıyor ve bu esmer fişek onun çenesine yumruğunu indirirken burnumu yukarı kaldırıyorum.

Yüzünü göremiyorum, çünkü koyu yeşil tam yüz maskesiyle örtülü. "Ah," diye mırıldanıyorum.

Onu güvenli bir şekilde zapt ediyor v e masaya götürüyor, koltuğunu çekip oturtuyor, kafasının yanına bir silah dayıyor.

Harika bir başlangıç.

İkinci koruma Dean sözleşmeyi onun önüne koyarken ekrandan senaryomu çekiyorum.

Odayı tarıyor ve korkusunun kokusunu buradan alabiliyorum. Ama bu bende hiçbir şey uyandırmıyor. Bu sefer değil.

Tıpkı Hallie'yi kovalarken yaptığım gibi, damarlarımda akan o av kanını geri getirmeliyim.

BÖLÜM 49

HALL EI

I Ön kapım hızla açılırken, sanki bir bomba patlamış gibi dik duruyorum. Kendimi yatak odamın kapısına atıp kapıyı kilitlediğimde Bertie bir havlama krizine giriyor.

Daha kapıdan uzaklaşmadan derin seslerin yaklaştığını duyuyorum. Nefesimi tutuyorum, Bertie'nin havlamaları beni ele verecek.

"Şşşt," diye uyarıyorum Bertie'yi.

Koşarak banyoya gittiğimde kapım tekmelenerek açıldı. Üç silahlı, maskeli adam içeri dalıp çıkışımı engelliyor.

Tutuklanıyor muyum?

Bu yarış için mi? Yoksa artık mafyadan biriyle görüştüğüm için mi?

Telefonuma bakıyorum. Öndeki uzun boylu olan telefona kilitleniyor ve tabancasını doğrudan bana doğrultuyor.

"Bir oyuna katılmanız için çağrıldınız. Tüm sorularınız varışta yanıtlanacak. Ama bizimle gelmeniz gerekiyor."

O derin aksanı çıkaramıyorum. Belki güneyli?

"Ben hiçbir oyuna kaydolmadım mı? Bu bir şaka mı?"

Ellerim titriyor ve kendimi duvara doğru itiyorum. Bertie korumacı bir tavırla yanımda duruyor ve o koca yumuşağın toplayabileceği tüm saldırganlığıyla havlıyor.

"Bayan, bu bir şaka değil. Eğer kendi isteğinizle gelmezseniz, başka önlemler almak zorunda kalacağız ki bundan kaçınmayı tercih ederiz."

Tekrar telefonuma bakıyorum.

"Sakın aptalca bir hareket yapmayın." Ön taraftaki öne doğru adım atıyor.

Conan'a ihtiyacım var.
"Ellerini arkana koy ve arkana dön."
"Tutuklanıyor muyum?"
Dediğini yaptığında kıkırdıyor. Ellerimi kelepçeliyor ve başıma siyah bir şey geçiriyor. Bir çeşit maske mi?
Gözlerimi kırıştırdığımda, gözlerime bir tür göz bağı bağladığında her şey kararıyor.
"Güvenli bir yere gidiyoruz. Gitme zamanı, Yarışmacı On."
Kanım dondu. Belki de bu Lily'nin beni yazdırdığı bir tür reality şovdur. Ama çok korkutucu görünüyorlardı. Ve o silahlar gerçektir.
"Aileme söylemem gerek." Beni çevirip aniden evin içine doğru götürürken sesim titriyor.
"Hayır. Söylemeyeceksin. Sen artık Decadence'a aitsin." Sesi ölümcül.
Sessiz gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Sanırım öleceğim.
Bir arabaya bindiriliyorum ve beni içeri götürmek için başımın üstüne bastırıyor.
Ve sonra sessizlik.

ARABA yavaşça durduğunda bir kapı açılıyor ve çarparak kapanıyor. Ve sonra kapım açıldığında soğuk hava tenimi kırbaçlıyor.
Toprak kokuyor. Orman gibi. Araçtan çıkarıldım ve çakıllı bir yola götürüldüm.
Bir kapı gıcırdayarak açılıyor ve bana içeriye kadar eşlik ediliyor, kilit arkada tıkırdıyor.
Gözbağı çıkarıldığında gözlerim bulanıklaşıyor. Tek görebildiğim ağaçlık duvarlar ve ortada tek bir masa ile sandalyeler.
"Otur," diye homurdanıyor.
Dediğini yapıyorum, bacaklarım düzensiz bir şekilde zıplıyor. Üşüyorum ve dehşete kapılıyorum. "Avcınız kısa süre içinde net talimatlar verecek," diyor bana.
Sol köşeye baktığımda bir kameranın kırmızı noktasının yanıp söndüğünü görüyorum. Altında küçük yuvarlak bir masa, siyah bir sırt çantası ve yeşil bir iç çamaşırı seti var.

Ne haltlar dönüyor burada?
Masanın üzerindeki kâğıdı kaldırdığımda sanki başka bir dile bakıyor gibiyim.

Tebrikler, Yarışmacı On. Çöküş Kovalamacası'na katılmayı başardınız.

Artık ormana girdiğinize göre, hem avcı hem de av oldunuz.

Bu bir twist ile hayatta kalma oyunu. En sapkınların hayatta kalma oyunu.

En büyük ödülü kazanma şansı için kendinizi Kovalamaca'ya vermeye hazır mısınız?

İki milyon dolar için ne verirdiniz?

**Eğer oynamaya istekliyseniz, sonraki sayfalarda sözleşmeyi bulacaksınız.
Dikkatlice okuyun. Çöküş'te kurallara uyulmalıdır.**

Bahisler yüksek. Hayatınız tehlikede.

Ellerim titriyor ve kâğıtları masanın üzerine bırakıyorum.

"Bırakın gideyim," diye yalvarıyorum gardiyana.

Beni görmezden geliyor.

"Lütfen. Oynamak

istemiyorum." Başım dönmeye

başlıyor.

"Oynamak istemiyorsan, bu da bir seçenek ama Chase'i kaybettiğinde karşılaşacağın kaderle aynı kaderi paylaşacaksın. Sözleşmeyi oku ve sonra kararını ver."

Ayağa kalkmaya giderken, onun kaydığını hissettim. Başımı kaldırıp baktığımda silahın yine bana doğrultulmuş olduğunu gördüm.

Kıçımın üzerine oturup sözleşmeyi tekrar elime aldım. Dökülmekle tehdit eden yanan gözlerimin arasından kelimeleri okumaya çalışıyorum.

Çöküş Takibi Sözleşmesi

Bu anlaşma Cehennem Avcısı (**burada 'Avcı' olarak anılacaktır**) ve Yarışmacı On (**burada 'Yarışmacı' olarak anılacaktır**) arasında yapılmıştır.

BÖLÜM CII PATİ ON:

Bu sözleşme Yarışmacıyı Avcı'ya bağlar. Yarışmacı mülkün kapısından içeri girdiğinde, kendi isteğiyle tüm kontrolü Avcı'ya verir.

Yarışmacı bunun bir hayatta kalma oyunu olduğunu anlar. Diğer dokuz kadınla yarışacaktır.

Bu kovalamacayı tamamlamak için iki aşama vardır. Son Av'a katılabilmek için Birinci Aşama'daki mücadelelerden sağ çıkmalısınız.

Oyunlar Çöküş Ormanı'nda gerçekleşecektir. Yarışmacı buranın vahşi doğa olduğunu anlayacaktır. Orada hayatta kalmak zorundasınız. Yarışmacıya temel ihtiyaçlardan oluşan küçük bir erzak verilecektir.

Avcı veya adamları tarafından aksi açıkça belirtilmedikçe, Yarışmacı tüm zaman boyunca maskesini ve kıyafetini giymelidir.

ÖDÜL:

Bu kazanan Yarışmacı olacaktır almak ve toplam . İKİ
MİLYON DOLAR.

ONAY:

Çöküş Kovalamacası, Yarışmacının hayatta kalma açlığını ve kovalanma heyecanını belirlemek ve test etmek için tasarlanmıştır.

Bu sadece kimin en uzun süre hayatta kalabileceği oyunu değildir. Bu en sapkın olanın hayatta kalmasıdır.

Yarışmacılar herhangi bir zamanda durdurmak için güvenli bir kelime kullanabilir, ancak bunun sonucu elenmektir.

Bu Yarışmacının güvenli kelimesi **ÇİLEK**'tir.

Bu nedenle, Yarışmacı aşağıdakileri kabul eder, ancak bunlarla sınırlı değildir:

- Saç çekme
- Kısıtlamalar (tüm vücut)
- Seks oyuncaklarının kullanımı
- Duyusal oyun
- Markalaşma
- Anal
- Vajinal penetrasyon
- Boğulma
- Isırma
- Tükürme
- Sert oyun
- Rol yapma oyunu

- Kendini tatmin etme
- Kenar
- Orgazm inkarı
- İşkence
- Bozulma
- Soğuk koşullar
- Aşırı sıcaklık oyunu
- Spor için avlanmak
- Aşağılama
- Ölüm

Yarışmacı, belirlenen muhafızın/bakıcının kendisini ormanda gezdirmesine izin vermeyi kabul eder. Koruması olmadan hiçbir yere gitmemelidir.

Emirlere uymak zorundadır.

Avcı tarafından özel olarak talimat verilmedikçe oyunlarda doruğa ulaşmamalıdır.

Sadece hayatta kalma amacıyla başka bir Yarışmacıya şiddet uygulayabilir. Ancak, sadece gerekli güç kullanılabilir. Yarışmacı bu ormanda bir başkasının hayatına SON VEREMEZ.

Dallar, sivriltilmiş sopalar ve/veya taşlar gibi el yapımı silahlar da dahil olmak üzere hiçbir silah kullanılmayacaktır.

SONUÇLAR:

Yarışmacı, bu oyunların hayatta kalma unsurunun farkındadır.

Bu nedenle, Yarışmacı, Çöküş kapılarına girdiğinde, Kovalamaca'nın herhangi bir aşamasında başarısız olursa, hayatının nihai olarak sona erdirilmesine rıza gösterdiğini anlar.

Yarışmacı, Çöküş'ün bir üyesine zarar vermeye veya kaderinden kaçmaya çalışırsa, ölüm cezasına da rıza göstermiş olur.

Ormana girdiğinizde hem avcı hem de av olursunuz.

Her aşama için tam talimatlar gerekli zamanda Yarışmacıya verilecektir.

SI İMZA VE TARİH:

Yarışmacı bu anlaşmayı imzalayarak zihnini, bedenini ve ruhunu Decadence'a teslim ettiğini anlamış olur.

Taraflar, aşağıda imzaları ile gösterildiği üzere, bu sözleşmede belirtilen hüküm ve koşulları kabul ederler:

.....

Eğer imzalarsam, hayatımı değiştirebilirim. İki milyon dolar. Arabalar. Evler. Artık geçim derdi yok.

Ama kaybedersem, ölürüm.

Hayır dersem, ben de öleceğim gibi görünüyor.

Conan'ın görüntüleri kafamda oynuyor. Anlar mıydı? Ona geri dönmeliyim.

Bunu yapmanın tek yolu onun gibi olmak. Savaşarak, avlanarak ve kazanarak.

Kalemi elime alıyorum ve hayatımdan vazgeçtiğimi imzalarken titreyen parmaklarımı gizleyemiyorum.

Taş kesildim. Ama bu beni kurtarmayacak. Korkumun kazanmasına izin veremem.

BÖLÜM 50

CONAN

"B Oss. Son yarışmacı noktalı çizgiyi imzaladı. Şimdi giyiniyor. Kuralları açıklama vakti geldi." Rowan felaket Amerikan aksanını koruyor.

"Anladım."

Açık bir şekilde konuşursam bilgiyi akıllarında tutmaları daha kolay olur. Şok halindeyken onları okumak sorunlara yol açabilir.

Giriş kabininin güvenlik yayınına odaklanıyorum ve hoparlöre basıyorum. Ama gözlerim odanın ortasında duran titreyen kadına sabitlenmiş.

Gözlerindeki korkuyu buradan göremiyorum ama hissedebiliyorum. Ama omurgası dik ve çenesi yukarıda duruşu bana onun meydan okuyan biri olduğunu söylüyor. Meydan okumaya hazır.

Yapısı Hallie'ninkine benziyor. Göğsümdeki ağrıyı ovuyorum. Düşünebildiğim tek şey o.

Hoparlördeki düğmeye basıyorum ve sesim yarışmacıya ulaşıyor.

"Çöküş Kovalamacası'na hoş geldiniz. Ben Cehennem Avcısı'yım. Şu andan itibaren bana aitsiniz. Ama bu kapıdan çıkıp çıkmayacağın sana bağlı."

Kıpırdamadan duruyor ve ben bir nefes alıyorum.

"Takip iki aşamalı olarak gerçekleştirilecek. Birinci aşamadan sağ çıkarsanız, ikinci aşamaya gireceksiniz. Sadece layık olanlar avlanma fırsatına sahip olacak."

Hallie'nin bu duruma düştüğünü hayal etmekten kendimi alamıyorum. İçimdeki suçluluk duygusu daha da artıyor. Oyunların ardındaki gerçeği ben biliyorum ama kızlar bilmiyor.

Lanet olsun.

Sanırım içimdeki bir tür insanlığı ortaya çıkardı ve bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim.

BÖLÜM 51

HALL EI

I olduğum yerde donup kalıyorum. Hayatım söz konusu ve bu robotik sesin bana söylediklerine konsantre olmam gerekiyor.

Bunu bir yarış gibi düşünüyorum.

"Birinci aşama siz ormana girer girmez başlayacak, çünkü siz son yarışmacısınız. Bir anahtar bulan ilk sekiz kız, daha sonra anahtara karşılık gelen numaraya sahip kulübeyi bulmalıdır. Kaybeden iki yarışmacı elenecektir. İçeri girdiğinizde, tamamlamanız gereken görevler bulacaksınız. Ve unutmayın, bu hayatta kalma becerilerinizi çeşitli şekillerde test etmek ve aynı zamanda gözlerinizi aceleyle ve bununla birlikte gelebilecek karışıklıklara açmak için hazırlanmıştır. Kendinizi tutmayın. İlkel fantezilerinizin hayata geçmesine izin verin. Bizler bu dünyaya gönderilmiş hayvanlarız ve burada böyle davranıyoruz."

Robotik ses değişimi dehşet vericiydi. İçimdeki korkuyu daha da arttırıyor.

Gözlerimi kapatarak kuralları tekrarlıyorum: anahtarı bul, numarayla eşleşen kabini bul.

"Anahtarları bulma kurallarına gelince: Bu aşamada artık hepiniz avcısınız. Bir anahtara ulaşmak için savaşabilirsiniz ama diğer yarışmacılara makul olanın ötesinde zarar vermemelisiniz. Silahlara izin verilmez. Unutmayın, Decadence'ta her zaman izleniyorsunuz. Bu kuralı çiğnerseniz, elenirsiniz."

Ben bir hemşireyim. Hayatımı insanları kurtarmaya adadım. Birini öldürme düşüncesi beni hasta ediyor. Ama ben bir savaşçı da değilim. Zindeyim, güçlüyüm.

Ama iş gerçekten onlara karşı bana gelirse, gerçekten ne yapabilirim?
Burada tek başımayım. Köşemde savaşıyor Conan ve Lily yok. "Şu ana kadar
anladınız mı? Başınızı sallayın ya da sallayın." Ses kesiliyor
Beni gerçekliğe geri döndürdü.

Başımı yavaşça sallıyorum.

"Çok iyi. Anahtarınızı ve kabininizi bulursanız, içeride mücadeleleriniz için
talimatlar bulacaksınız. Bir muhafız tarafından izleneceksin. Güvenli kelimenizi
söylerseniz Kovalamaca'dan çıkarılacak ve eleneceksiniz. Bunları başarıyla
tamamladığınızda ikinci aşamaya geçeceksiniz."

Konuşmak için ağzımı açıyorum, başını sallayan muhafızla gözlerimi
kilitliyorum.

"Duymaya hevesli misin?" Ses kıkırdıyor.

Yumruklarımı sıkıyorum. Bu çok iğrenç ve sapkınca. Hem kızgınlım hem de
kafam karışık. Ben sadece köpeğiyle yaşayan bir kalp hemşiresiyim. Bunu hak
edecek ne yaptım?

"İkinci aşama Kovalamaca'ya girdiğim yer. Geceyi ormanda geçireceksin.
Hayatta kalacaksın. Tek yapman gereken bu. Dinlen, toparlan ve akşam
karanlığına hazırlan. Çünkü o zaman avımı avlayacağım. Eğer seni
yakalarsam..." Maksatlı bir duraklama yapıyor.

Ana fikri anladım.

Boğazımda yükselen safrayı yutuyorum. İçimde Conan'dan başka bir erkek
hayal edemiyorum. Bunun tek anlamı yakalanamayacağım.

"En son yakalanan ya da kalan yarışmacı Kovalamaca'nın galibi olacak."

Bu nasıl yasal olabilir?

Gözyaşları patlamakla tehdit ediyor. Üç saatten az bir süre önce, yıllardır en
mutlu olduğum zamandaydım. Hayat yerli yerine oturuyordu. Ya şimdi? Şimdi
alevler içinde.

Tek yapabildiğim küllerin arasında kalmamaya çalışmak.

"Çöküş ormanında asla yalnız değilsin. Birinci aşamada bile.

Bana hayatta kalma becerilerini göster. Yaşama açlığını görmek istiyorum."

Üzerimdeki çürük yeşil dantel elbiseye, siyah bağcıklı botlara bakıyorum. Bir
çeşit seksi askeri kıyafet gibi.

Umarım bunların hepsi yakında uyanacağım lanet bir kâbustur. Bu gerçek
olamaz.

"İyi şanslar, Yarışmacı On. Umarım seni ikinci aşamada görürüm ve yakında peşine düşerim."

Conan'la birlikte ormanda olduğumu hayal ederek gözlerim kapanıyor. Ne kadar iyi hissettiriyordu. Onunla ne kadar canlıydım.

Onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi çok acı verici ama aynı zamanda benim yakıtım.

Bu oyunu

kazanacağım. Conan'ı

bulacağım.

Ve burayı yerle bir edeceğiz.

BÖLÜM 52

CONAN

R Koltuğumda arkama yaslanıp nefesimi verdim.
Hallie cevap vermedi, sanırım işe gitmek için hazırlanıyor. Declan kamarama giriyor ve maskesini çıkarıyor. Ekstra önlemler alıyoruz
Çöküş Oyunlarımız sırasında anonim kalmak için.

"Hazır mısın?" diye soruyor, viskiyi kaparak.

"Evet," diye cevap veriyorum, masanın üzerindeki telefonuma bakıyorum. "Şunu uzatsana." Elini uzatıyor.

"Ne? Hayır." Telefonu alıyorum.

"Conan. Sürekli Hallie'yi düşünürsen konsantre olamazsın. Ya da onunla iletişim kurmaya çalışırsan. Seni tanıyorum kardeşim. Hayatımız boyunca seni bir kadın için böyle görmemiştim. Onunla ne kadar çok konuşursan, ona yalan söylemek için o kadar derine iniyorsun. Sadece birkaç gün. Keller'ın cep telefonunu aldığını ve böylece antrenmana konsantre olabileceğini söyleyen bir mesaj gönder. Bu iş bittikten sonra da yolumuza devam ederiz ve bir daha da bu konu hakkında konuşmayız."

Yemin ederim, düşündükçe neredeyse terliyordum. Temas yok mu? Kulağa cehennem gibi geliyor. Ama haklı olduğunu biliyorum.

Kahretsin, Declan her zaman haklıdır. Bu yüzden patron o.

"Peki," diye homurdanıyorum.

Declan kıkırdıyor.

"Sanki yeniden çocuk olduk. Finn'le gidip senin için birkaç kabadayıyı dövmemizi mi istiyorsun yine?"

Gözlerimi deviriyorum.

"O lanet olası bir seferdi ve ben altı yaşındaydım. Siz ikiniz daha büyüktünüz. Kızınızı kurtardığım zamanlar hakkında konuşalım mı? Hmm?"

Declan başını sallıyor ve telefonu ona vermemi işaret ediyor. "Yemin ederim, babam öldüğünden beri bana iki tane miras kaldı."

"Çünkü çocuğumuz gibi davranıyorsun."

Tuş.

"Yine de şimdi daha sakın görünüyorsun. Seni daha sakın görmek hoşuma gidiyor Con. Sana yakışıyor."

"Hallie yüzünden. Dürüst olmak gerekirse, onun beynim üzerinde bir tür kimyasal etkisi olduğuna ikna oldum. Onunlayken, onu memnun etmek için çırpınan şapşal bir ergen gibiyim. Onu güldürmek için."

Declan başını sallar.

"Buna aşık olmak denir, kardeşim."

Kahretsin, göğsümdeki o acı geri geldi. Sanırım kalbimi çaldığını çok önceden biliyordum ve onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Umarım o da aynı şekilde hissediyordur.

Onun yorumunu görmezden geliyorum ve mesajı yazıyorum.

BEN

Selam, güzelim. Grayson, eğitim kampına konsantre olabilmem için telefonumu birkaç günlüğüne kilitlememi istedi. Geri alır almaz seni arayacağım ve sana geri döneceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa Finn'i ara. Telefonu hala onda olacak. Seni özledim. XX

Mesaj geçer geçmez Declan telefonu elimden alıp cebine koyuyor.

"Benimkinde şarjlı ve güvende tutacağım. Tamam mı?" "Tamam, baba." Sırıtiyormuş gibi yapıyorum.

"Bana kendini dövürtme, Conan."

Sırıtmamak için dudağımı ısırtıyorum.

"Dene beni."

BÖLÜM 53

HALL EI

T Ağaçlar esintide hışırdıyor. Orman geceleri neden bu kadar korkutucu oluyor? Canavarların burada saklandığını bilecek kadar çok film izledim. Bu bile tüylerimi diken diken ediyor.

Sağa sola baktığımda gördüğüm tek şey bu. Ağaçlar ve daha fazla ağaç, kilometrelerce uzanıyor.

Çoktan yoruldum. Adrenalinin etkisi geçiyor. Ne kadar zamandır yürüdüğümünden emin değilim. Sonsuzluk gibi geliyor ama sadece bir saat de olabilir.

Şimdi sadece ay ışığının eşlik ettiği karanlık ormanda amaçsızca dolaşıyorum.

Bir anahtar.

Lanet olası bir anahtar bulmalıyım.

Kollarımı göğsümün etrafında kavuşturmuş, sinirlerim tetikte yürüyorum.

Hava karardıktan sonra burada hangi canavarlar yaşıyor?

İleride bir ağaç belirliyor, ona yaslanıyorum, sırt çantamı bırakıyorum ve körü körüne karıştırmaya başlıyorum. Ellerim karanlıkta beceriksizce, işe yarar bir şey arıyor-

Bir el feneri.

Fiske.

Işın geceyi bir bıçak gibi kesiyor ve ışık etrafımdaki boşluğu doldururken nefes veriyorum.

Malzemeleri kontrol
ediyorum: Protein
barları.

Bir şişe su.
Bir sıvı serum paketi.
Zavallı bir ilk yardım
çantası. Kibritler.
Harika.
Sadece hayatta kalmak için.
Kazak yok. Gerçek yiyecek yok. Rahatlık yok. Sadece nefes almaya yetecek kadar.
Ama benim rahatlığa ihtiyacım yok. O lanet anahtara ihtiyacım var.
Beynimin bu tek göreve odaklanmasını sağlamaya çalışıyorum, böylece
diğerlerini ya da kaybetmenin sonuçlarını çok fazla düşünmüyorum.
Elimde ışıkla ilerliyorum. Sonra ileride
belli belirsiz ayak sesleri duyuyorum.
Feneri kapattım. Sırtım bir ağaca çarpıyor, göğsüm yavaş ve sığ bir şekilde
yükseliyor. Nefes almıyorum.
Adımlar ağır değildi. Bir adam
değil. Bir kadın.
Sürünerek ilerliyorum, ölüm kadar yavaş, ay ışığında onun bir parıltısını
bekliyorum.
Ve orada bir siluet, kadınsı, benim boyutlarımda. El
fenerini tekrar yaktım.
Etrafında dönüyor ve donup
kalıyor. Ve ben onu gördüm.
Anahtarı. Elinde bir zincirle asılı.
Kuralları hatırlıyorum. Onunla dövüşebilirim. Sadece onu öldüremem.
Gerçekten bu kadın olabilir miyim?
Ben 10. yarışmacıyım. Kalan son kadın. Bu o olabilir. Benim şansım.
Muhtemelen ormanın bu kısmına bırakılmamın bir sebebi var.
Anahtarı sıkıca kavırıyor ve bir adım geri atıyor. Eşit durumdayız.
O kaçıyor.
Ben de peşinden gittim. Savaş ya da kaç, hayatta kalmayı seçtim.
Daha sert, daha hızlı ilerlerken bacaklarım çılgınlık atıyor, fener elimde titriyor,
onu takip ediyorum. Sessiz olmaya çalışıyorum ama kıldığım her dal sessizlikte
silah sesi gibi duyuluyor.
Sola sapıyor ve alçak dallara takılıyor. Tek
ihtiyacım olan buydu.
Tüm gücümü arkama alarak ona doğru hamle yapıyorum.

Ağırlığım üzerine çöküyor ve onu ormanın zeminine çarpıyorum.
Bir eli yüzünde, diğeri panik içinde çırpınırken onu zapt etmeye çalışıyor.
O güçlü.
Ama ben çaresizim.
Anahtarı aldım. Serbest
bıraktım. Ve kaçtım.
Koşmaya başladım. Kör, umursamaz ve nefessiz.
Ciğerlerim yanıyor, boğazım acıyor ama durmuyorum. Kimsenin beni
koyalamadığından emin olana kadar.
Sadece sessizlik geri döndüğünde yavaşlıyorum. Işığı söndürüyorum, zinciri
sütyenimin askısına takıyorum ve anahtarı sütyenimin içine sokuyorum.
Dersimi aldım.
Anahtarı sakla. Hedefinin reklamını yapma.
Orman daha derin ve daha karanlık, ama ben ilerlemeye devam ediyorum.
Etrafımdaki hava değişiyor-
Hala. İzliyorum.
Yalnız mıyım bilmiyorum.
Gerçekten yalnız mıydım, onu da bilmiyorum.
Ağaçların arasında bir yerde sırt çantamı bırakıp üzerine yığılıyorum. El
fenerini tekrar açıp ışığın metalin üzerine düşmesine izin veriyorum.
Altı numara.
İhtiyacım olan kulübe bu.
Ama henüz bir tane bile görmedim.
Buralarda bir yerde olmalı. Bir
yerlerde olmalı.
Göz kapaklarım ağırlaşıyor. Esniyorum.
Cazip. Ama hayır.
Uyku yok. Burada olmaz. Henüz değil.
Nefesimi düzene sokarken, yukarı
bakıyorum. Üzerimde kırmızı bir ışık
yanıp sönüyor.
Bir drone olabilir mi?
Üzerimde geziniyor ve ben ona ters ters
bakıyorum. Arkasında kim varsa siktir
et.
Tüm bu çarpık düzenin canı cehenneme.
Buraya *Decadence Chocolate*'ın adını vermişler. Amerika'nın en tatlı lüksü.
Şaka gibi.

Bu tatlı değil.

Cehennem gibi.

Drone uzaklaşıyor ve ben öfkemi yutmak zorunda kalıyorum.

Parmaklarım maskeme doğru seğiriyor. Yırtıp atmak istiyorum. Nefes alabiliyorum, görebiliyorum ama hâlâ boğucu.

Ama tereddüt ediyorum.

Eğer izleniyorsam, her anım değerlendiriliyorsa, maskeyi çıkarmak bir kuralı çiğnemek anlamına gelir mi? Sözleşmede bu dayanıksız üniformayı ve maskeyi her zaman giymek zorunda olduğuma dair bir şeyler yazdığını hayal meyal hatırlıyorum.

Bunu riske atamam. Şimdi olmaz.

Bu saçma kostüm, maske, iç çamaşırı, hepsi oyunun bir parçası.

Belki de bir

tuzak.

Ya da bir test.

Ayağa kalkıp sırt çantamı geri takıyorum.

Tek bir hedef kaldı.

Kulübeyi bulmak.

Ve bunu yaparken yakalanmayın.

BÖLÜM 54

CONAN

"Yarışmacılardan ikisi arasındaki iyi bir dövüşü kaçırdın," diyor Drago ekrana yaklaşıp omzunun üzerinden bakarken.

Ekrandaki yarışmacıyı tanıdım.

Bana girişte. On numaralı yarışmacı.

Gergin ama meydan okuyan.

"Anahtar onda mı?" diye sordum.

"Evet. Sekiz numaralı yarışmacıdan aldı. Onu k o v a l a d ı , boğdu ve sonra da bacakladı."

"Güzel."

"Yarışmacı Sekiz zarar görmedi mi?" diye sordum.

"Evet. şu anda ormanda kendi kuyruğunu kovalıyor. İkinci aşamaya geçemeyecek."

Başımı kaşıyorum.

"Constant Ten kulübeden ne kadar uzakta? Onda hangi anahtar var?" "Altı numaralı anahtar olduğunu varsayıyorum. Ve eğer öyleyse..."

Drone'u yakınlaştırıyor.

"Elli metreden daha az mesafede."

Başımı sallıyorum.

"O k u l ü b e y i kim yönetiyor?" Ben soruyorum ve Drago diğerk ekrandan zaman çizelgelerini gösteriyor. Altıncı kabini bulmak için taradım.

"Reggie."

"Oh."

Bu tamamlanması zor bir kabin. Gerçek bir hayatta kalma görevi.

"Bakalım ilk o mu başaracak. Yarışmacı Dokuz tam kuyruğunda."

Yarışmacı Dokuz'a doğru eğilirken gözlerimi kısıyorum.

"Elinde sopa mı var?"

Nasıl yani?

Yakınlaştırıyor.

"Hayır. Ama bu kocaman bir dal." İçimde nedenini bilmediğim bir öfke kabarıyor.

"Onunla ben ilgilenirim. Kurallara göre silah kullanmak yasak. Onu durdurmalıyız."

Toprakta tepinişinden bu işte ciddi olduğunu anlayabiliyorum. Ve hayatta kalmak için öldürmek istediğine bahse girerim. Bu oyunun riski bu, bu yüzden onu bu kadar yakından izlemeliyiz.

Görünüşe göre ona Cehennem Avcısı'nı dinlemenin neden önemli olduğu hatırlatılacak.

Ve garip bir nedenden dolayı, Yarışmacı On'un ikinci aşamaya geçmesini istiyorum.

BÖLÜM 55

HALL EI

A Botumun altındaki dal kırıldı.
Donuyorum.
Etrafımdaki hava değişiyor. Elim içgüdüsel olarak feneri kapatıyor. Kulübe hemen ileride. Tadına bakacak kadar yakın.
Ama omurgamda bir karıncalanma var, arkamda rüzgâra ait olmayan bir fısıltı. Paranoya mı yoksa içgüdülerimin çılgılığı mı bilmiyorum ama kendimi yanımdaki ağaca yaslayıp nefesimi tutuyorum, gözlerim kurtuluşummuş gibi kulübeye kilitleniyor.
Sadece bir koşu daha.
İleri atılıyorum.
Bir şey bacaklarımdan arkasına çarpıp beni toprağa düşürürken çılgılık içimden kopuyor. Avuçlarım acıyor. Dizlerim yanıyor. Dayanıyorum, kalbim hızla çarpıyor, başka bir darbe bekliyorum... ama gelmiyor.
Bir gözüm açıldı.
Kız oradaydı. Ama sonra *onu* görüyorum, arkasında duruyor. Yükseliyordu. Zırh ve tehditle oyulmuş bir gölge.
"Lütfen. Onu öldürmeyecektim." Sesi cam gibi kırıldı. İrkilmedim.
Acımam yok. Kaltak beni öldürmeye çalıştı.
"Silah kullanmak yasak. Kuralları çiğnedin. Şimdi sonuçlarına katlanmalısın." Sesi çakıl ve çelik gibiydi, yüzüne gerdiği maskeyle bozulmuş bir Amerikan ağzıyla kalındı.
Geriye doğru debeleniyorum, onu kavrayıp karanlığa doğru sürükleyişini dehşet içinde izliyorum.

Onlar gözden kaybolur kaybolmaz kulübeye koşuyorum, el feneriyle uğraşırken parmaklarım titriyor.

Sonra kızın çığlıkları geceyi yarıyor.

Bunu bir silah sesi izledi.

Ve tüm vücudum buza dönüştü.

Nefesim kesiliyor. Kemiklerim titriyor. Bu çarpık bir şaka ya da sadist bir simülasyon değil. Bu *gerçektir*.

Anahtarı sütyenimden çekip çıkarıyorum, el fenerini dudaklarımın arasına sıkıştırıyorum, ellerim o kadar titriyor ki neredeyse düşürüyorum. Kilit tıkırdayıp kapı açıldığı anda içime öyle bir rahatlama dalgası çarpıyor ki neredeyse hiçkırığa ağlayacağım.

Ama bu rahatlama ışığın yanıp söndüğü anda kayboluyor.

Odanın köşesinde başka bir adam duruyor.

Kocaman

Sessiz.

Tıpkı dışarıdaki adam gibi.

Siyah tişörtü yığılmış kaslarının üzerinde uzanıyor, kolları iki yanında gevşemiş -Ama tabancasını kavramış, görünür ve hazır. Yüzü mat siyah bir maskenin ardına gizlenmiş ve karanlık gözleri kırpmadan benimkileri deliyor.

Ayaklarım yere kilitlendi.

Sol tarafta, buzla dolu çelik bir banyo parlıyor. Sağda, saunaya benzeyen dar bir ahşap yapı, ancak bir kişi için yeterince büyük. Odanın ortasında bir masa. Üzerinde koyu yeşil bir kutu ve beyaz bir zarf, temiz ve bekliyor.

Ben söylemeden önce bacaklarım beni ileri taşıyor. Kapağı kaldırıyorum.

Nefesim kesiliyor.

İçinde ince, yeşil, giyilebilir bir vibratör. Yanında bir popo tıkacı ve küçük bir tüp su bazlı kayganlaştırıcı.

"Bu ne lan..." Fısıldıyorum.

Gardiyana bakıyorum, kırırdamamış. Sadece izliyor. Onları *kullanmamı* izlemeyi mi bekliyor? Ya da daha kötüsü... bana yaptırmayı mı?

Boğazımı tırmalayan mide bulantısını yutkunarak bastırıyorum ve kutuyu bir kenara itip titreyen parmaklarımla zarfı yırtarak açıyorum.

Altıncı Kabin'e hoş geldiniz.

Buradaki göreviniz aşırı uçlarda hayatta kalmak. Duvara bakarsanız bir zamanlayıcı göreceksiniz. Bu mücadelenin her unsuru zaman ayarlı. Oyunlara başlamak için önce iki oyuncağı da yerleştirmelisiniz.

Unutmayın, bu sadece hayatta kalmakla ilgili değil. Hayatta kalmayı başarabilmekle ilgili.

Bunların uzaktan erişimi var. Eğer bir yere yerleştirildilerse bileceğim. Doğru. Sistemi yenmeye çalışmayın. Cezanız elenmek olacaktır.

Bunu tamamladıktan sonra, önce Buz Banyosu Mücadelesini yapmanız gerekmektedir.

Kendinizi buzlu suya daldırmalı ve iki dakika boyunca orada oturmalısınız.

Bunu tamamladığınızda zamanlayıcı kapanacaktır. Ardından, bir miktar iç ısı ile uğraşırken ısıya karşı toleransınızı test edeceksiniz.

Dayanıklılık, güç ve orgazm testi. Sıcaktan kurtulmanın karşılığında bana orgazmını yaşatacaksın. Sadece seni boşalırken gördüğümde kapılar açılacak.

Güvenli kelimenizi istediğiniz zaman kullanabilirsiniz, bunun sonucunda elenebilirsiniz.

Mücadeleye katılmamayı seçebilirsiniz, yine elenirsiniz.

Gözünüz saatte olsun.

Katılmak isterseniz, lütfen muhafızınıza siz onları yerleştirirken gitmesini söyleyin. Böylece oyununuz başlayacaktır.

Sizi yakında görmek için

**sabırsızlanıyorum. Sevgilerimle,
Cehennem Avcısı.**

Kağıt ellerimden düşüyor.

Çenem düşüyor. İnançsızlık ve dehşet arasında bir yerde bir çılgılık atıyorum.

Üstümde, zamanlayıcı yanıp sönüyor. Otuz saniye ve geri sayım.

Ne oldu?

Oyuncakları kaptım. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Cidden bunu yapmam beklenemez-? *Bu mu?*

İki milyon dolar ya da ölüm, Hallie.

Gardiyan boğazını temizliyor.

Beş saniye.

"Gidebilirsin," diyorum nefes nefese.

Bir kez başını sallıyor, dönüyor ve kesinmiş gibi gelen bir sesle kapıyı arkasından kapatıyor.

Boğuk bir nefes alıyorum, kendimi dik tutmak için masayı kullanıyorum.

Gözlerim yanıyor. Ama ağlamayacağım. Ağlamayacağım amına koyayım.

Zamanlayıcı sıfırlandı, şimdi iki

dakika. Oyuncakları yerleştirmek için.

Aman Tanrım.

Kayganlaştırıcı elimden kayıyor, acınası bir sıçramayla masaya düşüyor. Ellerim titremeye devam ediyor. Tekrar denemek için kendimi zorluyorum, parmaklarımı kayganlaştırıcıyla kaplayıp vibratörü kaydırıyorum. Odanın her köşesine bakıyorum. Kamera yok. Ama *izlendiğimi* hissediyorum. Sanki gardiyan gölgesini bırakıp buraya musallat olmuş gibi.

Sandalyeyi sürüklüyorum, ayağımı yerleştiriyorum ve dantelli tulumumu yana itiyorum.

Vibratör içeri itildiği anda tıslıyorum. "Siktir!"

Duvarlarım kasılıyor ama nefes almaya devam ederek kaslarımı gevşemeye zorluyorum.

Oturduktan sonra açısını ayarlıyorum, böylece üst kısmı klitorisimin üzerinde duruyor.

Titreşmiyor.

Sadece var ve hissedebildiğim tek şey bu.

Zamanlayıcıya bakıyorum. Bir dakika kaldı.

Sonra popo tıkacını alıyorum ve iyice yağlıyorum. Boğazım sıkılıyor.

Uzun zaman olmuştu. Conan'ın aletini gördüğümünden beri ve onun hiç göt oyunu yapmak isteyip istemeyeceğini ve eğer isterse, bunun ne kadar kötü acıtacağını merak ettiğimden beri değil.

Bir damla gözyaşı serbest kalıyor.

Keşke ona anlatabilseydim. Keşke bana neler olduğunu bilseydi. Gelip kollarını bana sarmasını ve her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermesini isterdim.

Sadece bir kez daha. Tek ihtiyacım olan bu.

Ama bu acı bana ne için savaştığımı hatırlatıyor.

Conan. Bertie. Lily.

Bu yüzden eğiliyorum. Bir elimle kendimi açıyorum. Diğeri pozisyon alıyor. Yavaşça nefes veriyorum ve tıkaçın içeri kaymasına izin veriyorum, Conan'ı hayal ediyorum - İrlandalı tonu beni ikna ediyor, sesi sabit ve alçak, bana iyi kızım diyor.

Yeşil gözleri, sert ve nazik.

Ayağa kalkıyorum ve her şeyin yerinde olduğundan emin olmak için yer değiştiriyorum. Sonra tulumu tekrar ayarlıyorum.

On saniye kaldı.

Kapıya koşup çekerek açıyorum. "Bitti," diye fısıldıyorum.

Sessizce içeri girdi.

Tek bir kelime bile etmedi.

Ayak sesleri ağır ama telaşsız, odanın köşesindeki yerine dönerken botları ahşap zemine batıyor. İzliyor.

Her zaman izliyor.

Gözlerimi ondan ayırıp banyoya dönüyorum.

Buz, tepedeki ışığın altında parıldıyor, ışıltılı ve keskin. Neredeyse benimle alay ediyor.

Ona doğru ilerliyorum, her adımım bir öncekinden daha yavaş, sanki bedenim katlanmak üzere olduğu şeye şimdiden yas tutuyormuş gibi. Su ağzına kadar dolu, yüzey hareketsiz, dişleri buzdan yapılmış bir yırtıcı gibi bekliyor.

Duvardaki zamanlayıcı tekrar yanıp sönüyor.

BUZ BANYOSU BAŞLATILDI: 2:00

Ayağımı kenara indirdiğim anda başlıyor. Anlık bir acı, derimi kesen bıçaklar gibi. Nefesim sessizlikte çok yüksek yankılanıyor.

Tereddüt ediyorum. Sadece bir kalp

atışı için. Sonra kenarları kavradım

ve daldım. Soğuk çok şiddetli.

Ciğerlerimdeki havayı yumrukluyor ve boğazımdan, sıkılmış dişlerimin ardında boğuklaşan bir çığlık koparıyor. Bedenim kaçmaya çalışıyor. Çırpınmaya, koşmaya, ayazdan sürünerek çıkmaya... Ama ben kalıyorum.

Ben kalıyorum. Hayatta kalmak istiyorum.

Onları yüzeyin altına doğru iterken kalçalarım kramp giriyor. Dişlerim kontrolsüzce takırdıyor. Kollarım göğsüme daha sıkı sarılıyor ama hiçbir işe yaramıyor. Sıcaklık yok. Sadece yanma var.

Ağır çekimde ölüm gibi hissettiren türden bir acı.

Yukarı bakıyorum.

O hâlâ orada.

Hala sessiz.

Hala izliyor.

Kollarını kavuşturmuş. Tabanca hâlâ bir elinde, sanki bunu binlerce kez yapmış gibi rahat. Siyah maskenin ardındaki koyu renk gözleri dalgalanmıyor. Hareket etmiyor.

Ve bu bir şekilde durumu daha da kötüleştiriyor.

Çünkü tamamen yalnızım. Sayılan şekillerde çıplak. Acı içinde sırılsıklam, bir yabancı bana bir bilim deneyimişim gibi bakarken kendimi bir arada tutuyorum.

İlk otuz saniye pekmez gibi akıp gidiyor. Çığlık atmamak için nefeslerimi sayıyorum. Her sinir çığlık atıyor. Göğüs uçlarım tulumun ince dantelinin altında çakıllı ve yanıyor. Derim acıyla zonkluyor.

Kırk beş saniye.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyor.

Parmaklarım sertleşti, yumruklarım suyun altında sıkıldı. Ayak parmaklarım parçalanıyormuş gibi hissediyorum.

Bırakmak istiyorum. Tanrım, çıkmak

istiyorum. Ama hâlâ çığlığını

duyabiliyorum.

Ve silah sesini.

Ve biliyorum ki, eğer bu banyoyu bitmeden terk edersem, sadece

üşümekle kalmayacağım. Ölmüş olacağım.

Altmış saniye.

Çenem ağrıyana kadar dişlerimi sıkıyorum, titremelerini önlemek için avuçlarımı uyluklarıma bastırıyorum. Vücudum kapanmak istiyor. Uyuşmak.

Ama

olmuyor.

Sadece

acıyor.

Doksan saniye.

Ona tekrar bakma hatasını yapıyorum. Başını hafifçe eğiyor, not veriyormuşum gibi beni inceliyor. Zalim değil. Nazik değil.

Sadece... bunu daha önce görmüş bir adam. Kırılıp kırılmayacağımı görmek için bekliyor. Kırılmayacağım.

Kıramam.

Hayatımdan çok daha fazlası tehlikedeyken olmaz. Conan. O benim bu ayazdaki ateşim.

Yüz saniye.

Artık hiçbir şey hissetmiyorum. İyi anlamda değil. Cildim kızarıyor, lekeleniyor ve kenarları soluyor. Zihnim sürüklenmeye başlıyor, ağrıdan başım dönüyor.

Ama sonra-

BİP. BİP. BİP.

Alarm tepemizde çalışıyor.

Başardım.

İki dakika.

Yukarı doğru fırlarken nefesim kesiliyor, küvetin kenarlarına su ve buz sıcıyor, ayaklarım tutmaya çalışırken metal kenara doğru kayıyorum. Ani hareket yüzünden ciğerlerim sıkışıyor, dışarı çıkarken vücudum protesto çığlıkları atıyor.

Ahşap zemine yığılıyorum, uzuvlarım titriyor, nefesim kesiliyor. Dudaklarım mosmor.

Parmaklarım kapanmayı reddediyor. Ama hayattayım.

Başardım.

Ona doğru bakıyorum, bir baş sallama, bir kelime, bir şey bekliyorum. Ama hareket etmiyor.

Sadece

izliyor.

Hala izliyor.

Orada yatarken, titrerken, donarken ve aynı anda yanarken, fark ediyorum ki... Bu sadece başlangıçtı.

BÖLÜM 56

CONAN

I Dokuzuncu Yarışmacıyı Declan tarafından yönetilen eleme bölgesine teslim ettikten sonra kabinime geri dönüyorum. Kızlar teker teker gelirken bundan sonra ne olacağını açıklıyor. Kolay bir işi var.

Ayrıca oyunların bir sonraki bölümünü başlatmak için Enzo ile birlikte çalışacak.

Onları bize gönderen tacizci pisliklerden uzakta yepyeni bir hayata başlayacakları bölüm.

Bununla birlikte, bilgisayara geri dönüp Altıncı Kabin'in güvenlik görüntülerini almam gerekiyor.

Çünkü Yarışmacı On ile aynı yerdeyken havanın çatırdaması ve kalbimin hızla çarpması normal değil.

Sadece bir kez oldu. Bir kadının etrafında. Ama olamaz.

Sadece onu görmem gerek. İzlemem gerek. İçgüdülerim beni tekmeleyerek ve çılgılık atarak buna sürüklüyor.

Kamera görüntüsü yavaşça yükleniyor, ilk başta buhardan dolayı grenli.

Başka bir yarışmacı. Başka bir meydan okuma. Kendime bunu söylüyorum.

Artık irkilmiyorum. Ürkmemek için kendimi eğittim. Kendime bu testleri güç için yaptığımı söyledim, zalimlik için değil. Ama bazı geceler... bunun gibi... derimin altında bir şey ürperiyor.

Gardiyan onu Altıncı Kabin'in saunasına götürürken kız titriyor. Kollarını karnına sımsıkı sarmış, sanki kendini bir arada tutmaya çalışıyor. Sırılsıklam ve titriyor, teni buzdan kızarmış. Kendine sarılıyor, Reggie onu saunaya doğru götürürken bacakları titriyor.

sauna kapısı. Bir kez tökezledi. Adam onun dirseğini tutuyor, düşmesini engelleyecek kadar uzun bir süre. Şefkat yok. Sadece protokol.

Gözlerimi kısarak ekrana bakıyorum. Sadece benzerlikler mi arıyorum? Kendimi incitmeye mi çalışıyorum?

Onu takip ediyor, duvardan kalın bir deri tasma alıyor ve boğazına takıyor.

Ben irkiliyorum.

O ürkmüyor.

Çenesi meydan okurcasına yukarı kalkıyor ve tasma manyetik bir kilitte yerine oturuyor ve duvara cıvatalanmış bir zincire takılıyor. Bankta oturmasına yetecek kadar gevşeklik sağlıyor ama serbestçe hareket etmesine yetmiyor.

Kapana

kısılmış.

Açıktaki.

Başparmağım düğmenin üzerinde geziniyor.

Elimdeki kumanda küçük. Oyuncaya uyan cilalı bir yeşil.

Kontrol Ünitesi 6 ekranı okuyor ve zamanlayıcı on dakikadan geri saymaya başlıyor. Tek yapması gereken bu: o zaman dilimi içinde doruğa ulaşmak.

Rahatsız bir şekilde kayıyor, yakasını çekiştiriyor, sonra saunayı kabinin geri kalanından ayıran cam pencereye doğru bakıyor.

Kamerayı göremiyor. Ama biliyor. Birinin

onu izlediğini biliyor.

Başparmağım düğmenin üzerinde

geziniyor. Sadece prosedür.

Düğmeye basıyorum.

Düğmeye bastığım anda sırtı kamburlaşıyor.

Şiddetli değil. Henüz değil. Yavaş bir uğultu. Zar zor bir nabız.

Ama bu onu kıvrandırıyor. Kalçaları içgüdüsel olarak birbirine bastırıyor. Gözleri kapanıyor. Keşke bu yayın o ışıktaki daha kaliteli olsaydı da maskenin altındaki gözlerini görebilseydim.

Kontrolüm altında kıvranışını izlerken içimin yandığını hissetmeye başlıyorum.

Bunun için sertleşmek istemiyorum. Sertleşmekten nefret ediyorum.

Çünkü bu seks değil. Zevk değil. Sadizme bürünmüş bir hayatta kalma.

Hallie bunu görebilseydi, benden nefret ederdi.

Duvardaki zamanlayıcı on dakikayı göstermeye başladı.

Saunadaki nem ekranı buğulandırıyor ama gözlerimi ondan ayırmıyorum. Her seğirme. Her titreyişini. Hepsini görüyorum.

Kalçalarını oynatıyor. Buz banyosundan dolayı zaten kızarmıştı ama şimdi başka bir nedenden dolayı teni pembeleşiyor.

Başını arkasındaki tahtaya yaslıyor ve kısık, ürpertici bir nefes veriyor.

Vibratör titreşiyor.

Sert değil. Sadece kızdıracak kadar.

Bir dakika içinde.

Bankın kenarını kavlıyor, parmak eklemleri beyaz, bacakları gergin. Sanki içindeki sıcaklığı ve acıyı hissedebiliyorum, zalim bir çelişki. Kasları zaten soğuktan gerilmiş olmalıydı. Şimdi eriyorlar, ona rahatlama vermiyorlar. Sadece ısının yavaşça yanması, uyarılmanın kaynamasıyla buluşuyor.

Ekran onun titrediğini gösteriyor. Bir ter damlası göğüslerinin vadisinden aşağı yuvarlanıyor. Sonra bir başkası karnından aşağı iniyor.

İnliyor. Kırık bir ses, yarı hıçkırık, yarı yalvarış. Ve bu

beni paramparça ediyor.

Çünkü bu sesi biliyorum.

Hem de çok iyi biliyorum.

Omurgam kilitleniyor. Başparmağım kumandadan

kayıyor. "Hayır..." Fısıldıyorum.

Vücudu kamburlaşırken boğazından çiğ bir çığlık kopuyor.

"Conan."

Bu bir sızlanma değil. Bu bir dua.

Ve göğsüme bir kurşun yemiş gibi

hissediyorum. "Hayır. Hayır, hayır,

hayır, hayır."

Kontroller için çabalıyorum, ama çok geç.

Vücudu sarsılıyor. Bir sıcaklık, utanç ve lanet olası bir hayatta kalma fırtınası içinde kıvranıyor. Ama orgazm olmamak için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Adım hala ağzında yankılanıyor. Hallie.

Benim. Lanet olası. Hallie.

Bitirmek zorunda. Bir sonraki aşamaya geçmesi için bunu ona yapmalıyım.

Kahretsin, midemi bulandırıyor.

Vibratörün gücünü arttırıyorum, vücudu durmaksızın titriyor.

O mücadele ettikçe, vibratör ona daha sert vuruyor.

Yumruklarını sıkıyor ve bir çığlık atıyor. İçimi parçalıyor ve kalbimi de beraberinde sürüklüyor.

Kendimden nefret ediyorum.

Bu oyundan nefret ediyorum.

Ben lanet olası kötü bir canavarım. Tıpkı onu korumaya yemin ettiğim kişiler gibi oldum. Tek yapabildiğim ekrana bakmak ve geleceğimin gözlerimin önünde, kendi ellerimle parçalanmasını izlemek.

Bu her şeyin sonu, biliyorum. En azından kazanırsa parayı alabilir, en azından bunu yapabilirim. Çünkü yapılanları geri alamam. Artık çok geç, o burada ve oyunu oynuyor.

Ama kazanmasına yardım edebilirim. Ona bir şey verebilirim.

Bir doruk noktası onu paramparça ediyor, nefessiz ve kırık bırakıyor. İş biter bitmez vibratörü kapatıyorum, uzaktan kumandayı tüm gücümle duvara fırlatıyorum.

"Siktir!" diye bağıryorum.

Sandalyemde geriye düştüm, yüzümdeki kan çekildi. Bunu ona ben yaptırdım. Onu kontrol ettim. Kırılmasını izledim.

Buna bir son vermek istiyorum. Duvarı delip geçmek ve yakasını koparmak. Onu oradan çıkarmak ve sunabileceğim her sıcaklığa sarmak.

Oyunları bitirmek ve hayatımın bu bölümünü unutmak. Ama yapamam.

Enzo'ya borçluyuz. Kovalamaca bitmeli ve bir kazanan olmalı. Bunu Declan'ın oyunları gibi berbat etmememiz için kesin talimatlar aldık.

Peki ya burası? Eğer buradaysa, onu güvende tutabileceğimi biliyorum. Çünkü ona zarar verebilecek tek canavar artık benim.

Bir ses boğazımı tırmalıyor. Vahşi bir şey.

Zamanlayıcı çalışıyor. On dakika. Ona göre bu en büyük rahatlama olmalı ama bana göre midemi bulandırıyor.

Reggie saunanın kapısını açıyor ve Hallie'nin tasmaını çıkarıyor.

Hallie öne doğru yığılıyor ve ben yerimde donakalıyorum, ellerim titriyor, göğsüm kabarıyor, korumam gereken kadına bakıyorum... yarattığım cehennemden zar zor kurtuluyorum.

Aman Tanrım. Ben ne yaptım?

BÖLÜM 57

HALL EI

I Titreyen bir karmaşayım. Vücudum bir cehennem, ama içim? Buz gibi soğudum.

Orada her şeyimi kaybetmeye çok yaklaştım. Ve bir şekilde kaybettim. Çok sert boşaldım. O oyuncağın kontrolü kimdeyse benimle nasıl oynayacağını biliyordu.

Ve kendimi iğrenç hissediyorum. Conan'a ve kendime ihanet etmişim gibi. Bir parça özgürlük kazanmış olabilirdim ama bu beni kendi zihinsel cehennemime daha çok hapsetti.

Nefes almak için masaya doğru tökezliyorum.

Her şey lanet bir bulanıklığa dönüşüyor. Bunu neden yapıyorlar?

Gardiyan bana doğru ilerliyor ve bir şişe su uzatıyor. Şişeyi onun devasa ellerinden kapıyorum ve maskemin altını yukarı çekiyorum.

Aman Tanrım, sadece hava solumak çok iyi hissettiriyor.

Maskenin içindeki sauna o kadar klostrofobikti ki bayılmadığıma şaşırdım. Oyuncağın dikkatimi dağıtması oradaki tek kurtarıcımdı.

Tek seferde yudumladım. Şimdiye kadar içtiğim en güzel su.

Ürkütücü bir sessizlik. Tek gürültü benim ağır nefes alışım.

Bu kulübeden ayrılmak istemiyorum. Burası güvende hissettiriyor.

Sevinmeliyim. Bir sonraki tura geçtim, kazanmaya doğru bir adım daha attım. Ama beni tüketen tek şey korku.

Kovalanmak. Hayatta kalmak için

savaşmak. Ölebilirim.

Gardiyan ön kapıyı açıyor ve soğuk bir hava fişkırması beni sararak titrememe neden oluyor.

Derin bir nefes alarak buradan çıkıyorum ve karanlık geceye geri dönüyorum, bu yabancıyı ormanın derinliklerine kadar takip ediyorum.

Tek bir kelime bile etmedim. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok. Çünkü fark ettim ki, eğer yapabilseydim onu ellerimle öldürürdüm.

Bu beni de bir canavar mı yapar? Tıpkı bu oyunu yönetenler gibi. Hepimiz içten içe kötü müyüz?

Başımı sallıyorum. Öyle olmadığımı biliyorum. İyi bir insan olmaya çalışıyorum. Dünyam paramparça olsa bile.

Ama buradan çıkan kadın, eğer çıkarsa, içeri giren Hallie olmayacak.

BÖLÜM 58

CONAN

I Neredeyse Drago'nun kapısını menteşelerinden sökecektim.
"Drago!" Bağırıyorum, koridorda patlamak üzere olan bir bomba gibi hışımla ilerliyorum.

"Buradayım," diye sesleniyor soldan.

Arkamı dönüp ofisine daldım; yüzüm kıpkırmızı, kalbim küt küt atıyor, nefesim kesilmişti.

"Enzo'nun gönderdiği tüm başvuruları ve yarışmacıları toplamak için adamların gönderildiği adresleri bulabilir misin?"

Drago gözlerini kısıyor. "Evet. Neler oluyor?"

Şakaklarımı ovuşturarak kafatasımdaki çarpıntıyı geri itmeye çalışıyorum. Başım çatlayacakmış gibi hissediyorum.

"Hallie. Kız arkadaşım mı? O bir yarışmacı."

Gözleri irileşiyor ve kalbim patlamak üzere. "Nasıl yani?"

"Hiçbir fikrim yok." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Enzo bunun seks kulüpleriyle ilgili olduğunu söyledi. Yarışmacılar ya oradaki erkeklerin partneriymiş ya da onlar için çalışıyormuş. Hallie ikisi de değil. Bildiğim kadarıyla böyle bir şeye bulaşmadı. Yakınından bile geçmedi."

"Bu doğru gelmiyor Conan," diye mırıldanıyor Drago, yazmaya başlamış bile. Yanındaki sandalyeye çöküyorum, içim içimi yiyor.

"Tamam," diyor dosyalara tıklayarak. "Yani, kızların isimleri takma. Ama Enzo tam isimleri bir yerlerde saklıyordur. Yine de elimizde eşkalleri var. Ve adresleri. İşte burada."

Dizüstü bilgisayarı bana doğru itiyor ve telefonunu kontrol ediyor, dosyayı taramayı bana bırakıyor.

Ve işte orada. Hallie'nin adresi.

Göz kırpıyorum. Midem bulanıyor.

"Sanırım kusacağım." Drago sandalyesini geri çekti.

"Conan, buralarda yeni olduğumu biliyorum. Ama uzun zamandır bu dünyadayım. Sakin ol. Belgeleri oku. Sonra bir plan yaparız."

Yarışmacı On'un profili çıkana kadar tıklıyorum. Tanım ona ait.

Adres onun.

Biliyordum. *Biliyordum*. Ama bu... bu bir doğrulama. Bu şimdiye kadar yaşadığım tüm korkulardan daha kötü. Geldiğini hiç görmediğim bir şey.

Ama hayatımı paramparça edecek bir şey. "Ona kim girdi?" Talep ediyorum, sesim yükseliyor.

Drago sakinliğini koruyor. "Bunu öğrenmemin tek yolu Enzo'yu hacklemek. Ve bunun akıllıca bir hareket olduğundan emin değilim."

"Hayır. Ama o şerefsizle kendim konuşabilirim. Ara onu."

Arkamda kardeşim boğazını temizliyor. Sandalyede dönüyorum, şimdi her ikisi de -Declan ve Finn- kapı aralığında duruyor.

"Ne oldu?" Finn çoktan içeri girmiş, soruyor.

"Hallie. O on numaralı yarışmacı. Lanet olası oyunlarda ve Enzo'nun kendini açıklamasını istiyorum. Hemen."

Finn ve Declan birbirlerine bakıyorlar. Havada yoğun bir gerilim var.

"Yüzde yüz emin misin?" Declan kirli sakalını kaşıyarak soruyor.

"Evet. Okuyabiliyorum amına koyayım." Dizüstü bilgisayarı önüne itiyorum.

"Bu gerçekten bir tesadüf mü Dec?" Finn araya giriyor, öfke her kelimeyi sıkılaştırıyor. "Önce Charlotte senin için. Şimdi de Conan için Hallie mi? Yarışmacıları seçen tek bir adam var. O adamın kendisi. Tanrımız. Enzo. Yani evet, Conan'a katılıyorum. O pisliği hatta bağlayın."

Parmak eklemlerimi kırarken, içimi yeni bir korku kapladı. Daha önce hiç hissetmediğim bir korku. Kemiklerime yerleşen bir korku.

Declan telefonunu çıkarıp arıyor ve hoparlörü açıyor. "Bunu akıllıca oynamalısınız, Con," diye uyarıyor.

"Declan?" Enzo cevap veriyor.

Ellerim yumruk oldu. Kafasını koparmak istiyorum ve Finn'in de yardım edeceğini biliyorum.

"Enzo," diyor Declan eşit bir şekilde. "Yarışmacı On'u oyunlara kimin soktuğunu bilmemiz gerekiyor. Bu çok önemli."

Artık Finn'in eleme listesi için haftalarca beklemek yok. Artık sessiz itaat yok.

"Şu anda bir işin ortasındayım-"

"Umurumda değil, Enzo. Gönder şu lanet listeyi," diye çıkışıyorum. Finn sırtıyor, gözleri ortak bir öfkeyle parlıyor.

"Pardon?"

"Sağır olmadığını biliyorum. Kız arkadaşım oyunlarda ve nedenini bilmek istiyorum. Hemen şimdi."

Declan boğazını temizliyor ve bana derimi delemek kadar sert bakıyor. Sonra bir ton tuğla gibi çarptı yüzüme.

Seks

kulüpleri.

Hallie.

Burada ortak payda olan tek bir adam var ve o da Finn'in hastane yatağında, ölümü bizim ellerimizde yatıyor.

"Bu hassas bir konu Enzo. Ama önümüzdeki on dakika içinde bu isimlere ihtiyacımız olacak. Yoksa tüm bu anlaşılmayı yeniden gözden geçirmek zorunda kalabiliriz."

Çenem düştü.

Declan az önce Enzo'yu Decadence'tan çıkarmakla mı tehdit etti? Onunla gurur duyuyorum.

Evet, bu imparatorluğu kurmak için Enzo'ya ihtiyacımız vardı. Ama artık ona ihtiyacımız yok. O bize ait değil. Ve babam bizi o piç için eğilirken görse mezarında yuvarlanırdı.

Hat sustu.

Enzo sinirlenerek, "Romeo'ya bunu şimdi yaptıracağım," diye tersliyor.

Umurumda değil. İsteddiği kadar kızgın olabilir. Bu sadece iş değil.

Artık değil.

"Bak Conan," diye ekliyor Enzo, "ne olursa olsun, bir kız arkadaşın olduğundan bile haberim yoktu. Aşk hayatına yatırım yapmıyorum. İş iştir. Belli ki bir yerlerle bağlantısı var. Belki başvuruları gönderdiğimde bir göz atsaydın-"

Dudağımı çiğnedim. Meşguldüm. Hallie ile. MMA kariyerimi yeniden inşa etmekle. Bu kovalamaca benim önceliğim değildi.

Onun da bu işe gireceğini hiç düşünmemiştim. Başvurulara bakmadım çünkü kimin girdiği umurumda değildi. Bir yedek bulmak istemiyordum. Benim için hiçbir anlamı yoktu.

Ve şimdi hatam bana her şeye mal oldu. "Not edildi. Teşekkürler," diyor Declan ve aramayı kesiyor.

Çok sinirlenmiş görünüyor, keskin bir nefes vererek telefonu cebine geri koyuyor.

"Conan. Bir daha asla benim üzerimden böyle konuşma." Önüme geçti.

Ayağa kalktım. Burun buruna geldik.

"Benim yerimde olsan ne yapardın, ha?"

"Daha birkaç hafta önce karını kurtarmak için Rusya'ya koştuk. Her zaman arkanı kolladık. Şimdi de benim arkamı kolla," diye homurdandım.

Finn kollarını açarak aramıza giriyor.

"Yeter. Bir birimize düşman olmayacağız. Declan, Conan'ı rahat bırak. Enzo'nun peşine düşüp bağırsaklarını deşmediği için şanslıyız." Bana döndü.

"Ama biraz saygılı ol. Declan bizim kardeşimiz ama aynı zamanda liderimiz. Babamla asla böyle konuşmazdın. Bunu ona yapma." Bir kez

başımı salladım, sıkıca.

"Arkadaş mıyız?" Declan'a elimi uzatıyorum. Bir süre elime baktı, sonra sırttı.

"Kardeşiz." Elimini sıkıca kavradı.

Telefonu çalışıyor.

Ekrana bakıyor, yüzü önce soluyor, sonra öfkeden kıpkırmızı oluyor. "Ne?" diye soruyorum. Cevabından şimdiden korkarak soruyorum.

"Buna inanmayacaksın, kardeşim." Telefonu çevirdi.

Midem ağzıma geliyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Ekrandaki isim ciğerlerimdeki havayı delip geçiyor.

Masadan bir bardak alıp duvara vuruyorum ve sesim kısılana kadar bağıríyorum. O pisliğin bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum. Ama bana gerçeğı söylemeden önce ben ve yumruklarım onu çok çabuk susturmak zorundaydık.

Oyunlar. Artık çok geç. Hallie'yi bu konuda uyarmıştı. Tehdit gerçektir.

Bunu kastediyordu. Decadence Chase.

O orospu çocuğu.

Finn ensesini ovuşturarak, "Bir striptiz kulübünün sahibiydi," diye mırıldandı. Yüzü okunmaz haldeydi.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun..." Sesi kesiliyor.

Titriyorum.

Öfkeyle.

Bir amaç

uğruna.

"Ölü bir adamı hayata geri getireceğiz," diyorum kesin bir dille.

Ve bu sefer nedenini öğreneceğim. Bu dünyada tesadüf diye bir şey yoktur. Bunun gibi değil. Mantıklı olmayan şey, Hallie'ye daha ben adını bile bilmeden önce ulaşmış olması.

O hep bu oyunda bir piyon muydu?

Yoksa bir tuzağa mı düştüm?

Kalbimde kızımın bununla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum. Varlığından bile haberdar olmadığı bir savaşın çapraz ateşinde kaldı.

Ama bunu düzelteceğime yemin ediyorum. Durmayacağım. Kendim dahil hiç kimse ona bir daha zarar vermeyecek. Ve gerekirse onu korumak için öleceğim.

BÖLÜM 59

HALL EI

T Ana kamp garip bir şekilde rahat. Şimdiye kadar gelen beşinci kadını. Diğerlerinden birkaçı çoktan hamaklarda uyuyor.

"Merhaba," diye selamlıyorum ateşle ilgilenen kızı.

Üzerinde benimle aynı iç çamaşırı var, sadece yeşilin farklı bir tonu.

Maskesi de benimkinin aynısı.

"Hey. Bunu okumak isteyeceksin." Güçlü bir New York aksanı var.

Bana bir kâğıt uzatıyor, ben de alıp koltuğa tünüyorum.

Tebrikler. Ana kampa ulaştınız. Bir sonraki gece karanlığına kadar burası eviniz olacak. Şimdilik güvendesiniz. İstersen maskelerinizi çıkarın. Burada, son kovalamacadan önce dinlenmeniz ve toparlanmanızın zamanı geldi.

Karanlık çöktüğünde, bir siren çalacak. Bu, Çöküş Kovalamacası'nın başlangıcını işaret edecek.

Tek yapmanız gereken Cehennem Avcısı'na yakalanmamak.

Son kalan kadın iki milyon dolarlık ödülü kazanacak.

Eğer yakalanırsanız, sadece Decadence'daki zamanınız değil, hayatınız da sona erecek.

Tatlı rüyalar.

"Harika," diyorum alaycı bir tavırla ve kağıdı ona geri veriyorum.
Yaptığım ilk şey maskemi çıkarmak oluyor; hava almak cildime çok iyi geliyor.

"Neden maskeni çıkarmıyorsun? Çıkarabileceğimiz yazıyor," diye soruyorum. Ateşi dürtmekten başını kaldırıp bakmıyor.

"Onlara güvenmiyorum." "Oh."

Evet, belki de haklıdır.

Başını kaldırıyor, ateş gözlerine yansıyor.

"Ama sonra, bunu yaptığın için ölmedin ya da elenmedin. O yüzden sanırım ben de katılacağım."

Bu zekiceydi. Suçu başkasının üstlenmesini beklemek. Çok hesaplı biri.

Maskesini çıkardığında gülümsedim. Çok güzeldi. Kumral saçlarını silkeliyor ve ellerini yanaklarına sürüyor.

"Cildim çok kuru," diye yakınıyor ve ben gülüyorum.

"Evet. Sırt çantanda nemlendirici göremedim."

Başka bir kız sürünerek bize katılıyor ve yüzünü gösteriyor. Bu kız sarışın, parlak mavi gözlü, neredeyse Lily'ye benziyor. Uzun boylu, ince yapılı ve tatlı bir gülümsemesi var.

"Hey," diye selamlıyor bizi, bu kütük bankın diğer ucunda otururken Ben.

"Odadaki fili ele alabilir miyiz?" dedi kumral saçlı kız sorar.

"Emin misin?" Omuz silkiyorum.

"Bu da ne böyle? Hepimiz buraya nasıl geldik?"

Bir çeşit bağlantı ya da sebep olmalı." Kafa

derimi kaşıdım. Haklı olduğu bir nokta var.

"Belki de hayatlarımızın ayrıntılarını paylaşmalıyız? Bakalım ortak bir payda bulabilecek miyiz?" Ben öneriyorum.

"Evet. İyi fikir," diyor sarışın.

"Tamam. Sanırım önce ben başlayabilirim." Duraksadım. Dürüst olmalı mıyım? Bu kızlar benim takım arkadaşlarım değil, onlar benim rakibim.

Ama şu anda burada potansiyel bir müttefik olabilecek tek kişi onlar.

"Ben Hallie. Pennsylvania'lıyım. Doğma büyüme Pennsylvania'lıyım. Hastanede kalp hemşiresiyim. Babam öldü. Annem benden uzakta başka işlerle meşgul. Bir köpeğim var."

Duruyorum.

Ayrıca mafyayla potansiyel bağlantılarım var.

"Erkek arkadaşın ya da kocan var mı?" Sarışın soruyor. "Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum.

"Ben Chelsea. Ama işteki adım Red. Big Dave için çalışıyorum." Ona boş gözlerle bakıyorum.

"Ben bir seks kulübünde çalışıyorum, Hallie. Benim işim bu. Dave benim patronum. Sadece zenginlere hizmet veriyorum. Sanırım çoğunun karanlık geçmişleri var. Ama gerçek adımla asla bilmezler. Ben New York'luyum."

Tamam. Yani hayatlarımız arasında hiçbir benzerlik yok.

"Ben Abigail. Ama işteki adım Angel. Seninle aynı, Chelsea. Ohio'da Vaiz için çalışıyorum. Sanırım biraz boktan bir iş ama parası iyi. Müşterilerimiz genelde kilisenin içinden. Gizli bir kulüpte çalışıyorum."

Burada bir benzerlik var gibi görünüyor.

"Seks işçiliği yapmadığına emin misin, Hallie? Bunda utanılacak bir şey yok. İyi para. Çoğu zaman kolay para," diyor Chelsea bana.

Başımı sallıyorum.

"Sana söz veriyorum. Ben gerçekten hemşireyim. Tam zamanlı."

Ellerimi kaldırıyorum. İkisinin de bu kadar çarpıcı olmasına şaşmamalı.

"Bu hiç mantıklı değil. Diğer kızlar geldiğinde ve diğer ikisi uyandığında onlara sorabiliriz. Bir şey ya da biri olmalı. Böyle bir şey için gece uykunuzdan rastgele çalınamazsınız."

Abigail uzun tırnağını dizine vuruyor.

"Beni işten aldılar. Öylece içeri girdiler ve beni doğruca bir Range Rover'a göturdüler. Kulübüme adım atabilmeleri için sahibini tanıyor olmaları gerekirdi."

Bu hiç mantıklı değil.

Ben nasıl buradayım? Bu bir hata mıydı? Bir hemşireden ne istiyor olabilirler ki?

Aklıma gelen tek şey Conan'la olan ilişkim.

Birden göğsüm sıkışmaya başladı. Sadece onu düşünüyorum. Tüm bunları açıklamak zorunda kalmak. Beni hâlâ ister miydi? Yapmak zorunda olduğum şeyi bilerek.

Ya tehlikedeysen?

"Biraz dinlensek iyi olacak," diye fısıldıyorum ve midem kelimelerimden daha yüksek sesle guruldamaya başlıyor.

"Dondurucu kutusunda pişirmek için biraz yiyecek var. Önce yiyelim mi?" Chelsea öneriyor.

İçime bir sıcaklık yayılıyor.

Hiçbirimiz burada ölmeyi hak etmiyoruz. "Tamam." Tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Yani, tartışmalı bir görüş..." Abigail bize yaklaşıyor.

"Bence Cehennem Avcısı çok seksi. İçimde böyle bir his var. Sesi bozuk olsa bile. Bence böyle bir şey yaptığına göre, acayip bir sapıklığı olmalı. Sence de öyle değil mi?"

Chelsea omuz silkiyor.

"Bilemiyorum. Bazı yaşlı, çirkin adamların bazı sapkınlıkları vardır. Ama sonra, meydan okuma ilginçti."

Yutkunuyorum.

"Siz ne yapmak zorundaydınız?"

Kendiminkiler hakkında konuşmak bile istemiyorum ama garip bir şekilde bu iki kız o kadar açık ve dürüst ki utanmıyorum. Hepimiz aynı boktan gemideyiz.

Ve saatlerce, gözlerim artık fiziksel olarak açık kalamayana kadar her şey ve her şey hakkında sohbet ediyoruz.

Sanırım, gezegendeki son geceler gibi, bu da olabileceği kadar korkunç değildi.

Ama Conan'ın güçlü kolları etrafımda dolanırken sürüklenmeyi tercih ederdim. Ben.

BÖLÜM 60

CONAN

"A Onu hayatta tutan her şeyi söküp atın," diye emrediyorum Finn'e kapıdan adımımı atar atmaz.

Ben'in yüzü hala şiş ama uyanık ve bana şöyle bakıyor
Şeytan içeri girdi.

Hastane yatağının yanına bir sandalye çekip üzerine oturuyorum. "Ben. Hâlâ nefes alıyor olmak iyi hissettiriyor mu?"

Sırıtmaya çalışıyor. Ama bozuk ağzı buna izin vermiyor.

"Zorlanıyor musun dostum?" Kafasının yan tarafına vuruyorum.

Finn kollarındaki tüm kabloları çıkarıyor. Monitör sessizliğe gömülmeden önce bir saniye boyunca çığlık atıyor.

"Neşter." Elimi uzatıyorum.

"Sanki doktorculuk ve hemşirelik oynayan bir çocuk gibiyim. Ama bu sefer gerçek." Daha yakına eğilip fısıldıyorum. "Ve ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yok."

Finn neşteri avucuma bırakırken kıkırdıyorum.

"Hmmm. Nereden başlayalım? Önce ne kadar iyi kestiğini test edelim mi?"

Cildine yapışan kanlı önlüğü yırtıp atıyorum ve ortaya benek benek morluklar çıkıyor. En hafif dokunuş bile kan çekiyor.

"Güzel."

Bıçağı aşağı doğru sürüklüyorum, doğruca karnını kesiyorum.

"Ne istiyorsun?" Ben kekeliyor.

"Şimdi aptalı oynamanın sırası değil."

"Doktor, bu kemiği keser mi? Yoksa daha sağlam bir şeye mi ihtiyacım var?"
Finn'in ağzı seğiriyor ama soğukkanlılığını koruyor. Dolaba yöneliyor ve çok daha az cerrahi bir şeyle geri dönüyor. Bir testere.

"Vay be. Her şey burada."

"Biraz ağır kesici ister misiniz efendim?" Ben'e sordum. "Durmanızı istiyorum."

Başımı yavaşça sallıyorum.

"Tamam. Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Şimdi benim için derin bir nefes al ve rahatla Ben. Bu muhtemelen acıtacak."

Elini tuttum, inleyene kadar kemiklerini ezdim ve yan sehpaye doğru düzleştirdim.

Sonra iki parmağının koptuğunu gördüm.

Çığlıkları odanın içinde yankılanıyor ama ben onları zar zor duyuyorum. Ben ete o d a k l a n m ı ş t ı m . Soyulma şekline. Yarılma şekline.

"İşte kemik," diye mırıldandım, dirençle karşılaştım. Daha sert bastırıyorum. Kopuyorlar.

"Siktir!"

Çırpınıyor.

Ön kolunu kavradım ve testereyi ona dayadım.

"Bunu atlatmak için yeterince iyi olduğunu söyleyebilirim. Sanırım yeterince güçlüyüm."

Durup ona bakıyorum. Terden sıırılsıklam olmuştu. Gözleri kocaman, gözyaşlarını zor tutuyor.

"Bunu durdurabilirsin, Ben. Bana Hallie'yi oyunlara neden soktuğunu ve kimin için çalıştığını söyle. Bu kadar basit."

Ağzını kapattı. Ben de tekrar kesmeye başladım.

"Bunu olabildiğince acı verici yapacağım, Ben. Sırada gevşek aletini kesmek var. Sonra taşaklarını yedireceğim. Belki şu dolaptan küçük bir uyuşturucu kokteyli karıştırıp doğrudan gözbebeklerine sıkarım. Bu seni öldürmezse, kesmeye devam ederim. Dilini. Ayak parmaklarını. Belki bağırsaklarını da sökerim."

Hastalıklı bir gülümseme dudaklarımı büküyor.

"Ve burada Amerika'nın en iyi doktorlarından biri var, seni her zerresini hissedebileceğin kadar uzun süre hayatta tutuyor."

Testereyi çekip yanağına vuruyorum.

"Ya da... bana şu iki küçük şeyi söylersin ve ben de bunların hiçbirini yapmam." Arkama yaslanıp bir bileğimi dizimin üzerine koyuyorum.

"Bunu düşünmem için sana bir dakika vereceğim."

Finn bana bir sigara fırlatıyor. Yakıyorum ve dumanı Ben'in yüzüne doğru üflüyorum.

"Bugün hava çok güzel," diyorum güneşin ağaçların üzerinden yükselişini izlerken.

"Öyle değil mi?" Finn mırıldanıyor, ellerini arkasında kavuşturmuş, pencereden dışarı bakıyor.

Hallie'yi dışarıda hayal ediyorum. Soğuk. Tek başına. Kovalamacayı bekliyor. Midem öfkeyle düğümleniyor.

Sigaram bittiğinde, Ben'in alnında söndürüyorum. Yaralı bir hayvan gibi uluyor.

"Doğru. Karar zamanı, Ben. Konuşmak mı, konuşmamak mı? Hmm?"

"Daha kolay bir soruyla başlamak ister misin, bir ısınma?"

Başını sallıyor.

"Tamam. Telefonun ve anahtarların nerede? Kulüpte ya da arabanda görünür bir yerde değillerdi."

Sertçe yutkunuyor.

"Kasada. Müdürün ofisinde." Finn başını salladı ve telefonunu çıkardı.

Adamlarımız peşinde olacak. Drago o telefonu bir saat içinde kıracak. "O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Yüzüne bir tokat atıp arkama yaslanıyorum. "Bir tane daha denemek ister misin?" "Tamam."

Sıçan gibi görünüyor. Öyle de davranıyor. Adamlarımızdan hiçbiri bu kadar çabuk pes etmezdi.

"Hallie'yi neden Kovalamaca'ya dahil ettin?"

Gözleri parçalanmış eline kayıyor. Yüzü solgunlaştı.

"İntikam. Kulüpten birini kullanacaktım. Ama sonra Hallie seninle orospuluk yapmaya karar verdi. Komik olacağını düşündüm. Mutlu olmayı hak etmiyor."

Gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum. Canavar derimi pençeliyor.

"Neden hep onu küçümsemeye çalışıyorsun?" Başımı eğiyorum. "Küçük penis yüzünden, değil mi? Senin gibi erkekler reddedildiklerinde hep öfkelenirler."

Dişlerini gıcırdatıyor. Gülmekten kendimi alamıyorum. "İnkâr bile edemiyorsun."

"O bir sürtük. Senin gibiler için beni terk ettiği için her şeyi hak ediyor," diye karşılık veriyor.

Dramatik bir şekilde göğsümü tutuyorum.

"Oh, ne kadar trajik. Ona değer veren bir adam. Onu şiddetle boşaltıyor. Eski sevgilisini gözünü kırpmadan öldürebilir." Eğildim, zehir damlıyordu.

"Evet. Hâlâ hayattayım. Beni iki kere öldürebilirdin."

Gözlerimi deviriyorum.

"Sadece seni canlı istediğim için, aptal."

Kaşlarını çatıyor.

"Bu operasyonun beyni olmadığın çok açık. Ama kuzenin için çalıştığını öğrendim. O İngiliz aksanı... Son kurşunuma kadar bahse girerim ki seni idare eden kişi Arthur."

Yüzünden renk akıyor.

Lanet olsun.

"Hayatını kurtar, Ben. Kendini kurtarmak için seni gözünü kırpmadan öldürür. İşte Bowen'lar böyledir. Vefasız. Açgözlü. Korkak amcıklar."

Ben'in çenesi titriyor. Finn etkilenmiş bir ifadeyle

bana bakıyor. "Biz değiliz," diye inliyor Ben.

Oh, kayma.

"Biz mi?" Bilmem gereken şeyi itiraf ettiğini çok iyi bilerek soruyorum.

Gözleri irileşiyor, ben de dudak büküyorum.

"Ben Bowen. Arthur seni peşime takmak için gerçekten de erkeklerin dibini kazıyor olmalı. Sen bir utanç kaynağısın."

"Siktir git." Bana tükürdü ve ben kolayca başımı eğdim.

"Hayır, teşekkürler. Bu şekilde davransam bile, daha iyi performans gösteren birini isterdim. Kanepede o kızı sikerken uyuşturucu almış bir tavşana benziyordun. Sıkılmış görünüyordu. Muhtemelen Hallie de öyle hissediyordu."

Tanrım, onu onunla hayal etmekten nefret ediyorum. Herhangi biriyle.

Çenemi kaşıyıp neşteri elime alıyorum. Arthur, Ben'in cesedini hediye olarak alacak, küçük bir mesajla birlikte.

Oymaya başlıyorum.

"Oh, 's' biraz zor." Finn

yanımda kıkırdıyor. "Biraz

pratik gerektiriyor, Con."

Bitirdiğimde geri çekiliyorum.

Bowen'lar berbat. Blok

büyük harfler. "Bir şey
eksik."

Ben'in kolunu tuttum.

"Kaçınmam gereken hayati bir şey var mı?"

"Kolun ön tarafı. Kan kaybından ölme ihtimali daha az."

Başımı salladım ve imzayı eklemeye başladım.

Sevgiler, Conan.

"Zarafeti tercih ettim. Kişisel hissettirmesini istedim."

Finn başını öne eğdi.

"I düşünmek olacakbak güzel içinde a Galeride.
Özellikle de Eğer ve gerisi...dekoratif."

Tanrım, onun çarpık beynine
bayılıyorum. "Bir önerin var
mı?"

Gözleri parlıyor.

"Bak! Bekle!" Ben panikledi.

"Hallie planın bir parçası değildi. Ona aşık oldum. Onu sevdim."

Güldüm. Aşk mı? Lütfen. Onun kanepesinde başka biriyle sevişmesini
izledim. "Sadece korktum. Berbat ettim. İlk başta onu oyunlarda istedim.

Onu korkutup bana geri getirecektim. Gerçekten gitmesine asla izin
vermeyecektim. Ama sonra, onu yalnız bırakamadım. Kaderin bir cilvesi. Seni
bulmak çok zordu Conan. Ama Hallie sana ulaştığında her şeyi kolaylaştırdın."

Dökülüyor.

"Arthur, Enzo'nun yeraltı dünyasını biliyordu. Davet edilmek için bir kulüp
açtık. Sonra Hallie seni bana getirdi. O kapıdan birlikte girdiğiniz anda onu
kaybettiğimi anladım. Ve bunu ödemek zorundaydı."

Yumruklarım sıkıldı. Finn pazumu kavradı.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Casusluk yapmaya geldin. Kışkandın. Hallie'yi
korkutmak için Chase'e soktun. Arthur'u istihbaratla besledin. Hepsi sakin
reddedilmeyi kaldıramadığı için mi?"

Yakınına eğildim.

"Planın ne Ben?"

"Arthur senin ölmeni istiyor. Hallie'yi geri
istiyorum." Yine o sırıtış. Çirkin. Kanlı.

"Seni asla affetmeyecek. Siz hastasınız. Hepiniz hastasınız. Quinn'lerin
uyutulması gerek."

Göğsümün derinliklerinden bir hırıltı yükseliyor.

"Çok agresifsin. Bir kafese kapatılman gerek." Finn eğildi.

"Telefon Reggie'de. Her şey elimizde. İstedğini yap, Con." Geri çekilir ve kapıdan çıkar.

Kapı klik

sesiyle

kapandı.

Ben sırtıyor.

"Hiçbiriniz beni öldüremeyeceksiniz. Hallie benim. Her zaman da öyle kalacak." Bu söylediği son şey.

Onu parçalara ayırdım. Kan, posa ve kemikten başka bir şey kalmayana kadar kafatasını parçaladım.

Tıpkı James Bowen gibi. Tıpkı Arthur ve babasının olacağı gibi.

Savaş istediler. Bir tane aldılar. Ve bu Bowen'ı Arthur'a kardeşinden çok daha kötü bir durumda geri göndereceğim.

BÖLÜM 61

HALL EI

T Sekizimiz bir araya toplanmış, güneşin batışını izliyoruz.
Üşüyoruz. Yorgunuz. Dehşet kemiklerimizde ağır bir şekilde oturuyor.
Hiçbirimiz burada ölmeyi hak etmiyoruz. Ama bu işler böyle yürümüyor.
Sadece birimiz canlı çıkacak. Ve bu ben olmalıyım.
Kalbim küt küt atıyor. Gözlerim ağaçların arkasına dalan güneşe kilitlendi.
Beklenti artıyor, göğsüm sıkışıyor, o lanet sirenin çalmasını bekliyorum - sadece bekliyorum-.

Uyuyamadım. Saatlerce dönüp durdum, zihnim tek bir şeye t a k ı l ı p kalmıştı:

Nasıl kazanacaktım?
Ayakta kalan son kadın ol. Hepsi bu. Kural bu. Ve sanırım bir yolunu buldum.
Burası *onun* avlanma alanı. Ama ben burayı benim yapacağım.
Siren çaldığı anda kızlar havalanıyor, ayakları toprağa çarpıyor. Hepsi ileriye doğru dağılıyor, sık ormanın içinde kayboluyor.
Ama ben bekliyorum. İzliyordum.
Hesaplıyorum. Bakışlarımı önce sola, sonra sağa çeviriyorum- Ve içgüdülerime güveniyorum.
Sola gidiyorum.
Ve koşuyorum

.

Olabildiğince hızlı. Koşabildiğim kadar.
Bacaklarım çığlık atıyor. Ciğerlerim yanıyor. Dallar yüzüme ve kollarıma çarpıyor, soğuk hava tulumumun dantellerini kesiyor.
Toprak botlarımın altında kemik gibi çıtırdıyor.
Bulana kadar devam ediyorum. Benim yerimi.
Ne kadar zamandır koştuğumu bilmiyorum. Dakikalardır. Saatlerdir. Burada zaman diye bir şey yok.
Ama sonra onu görüyorum.
Devasa bir meşe ağacı, yüksek ve yaşlılıktan kalın.
Ben çocukken yürüyüşlerde ağaçlara tırmanırdık.
Babam beni kaldırır ve tutuşuma güvenmemi söylerdi. Sıkı tutunmamı. Ben de öyle yaptım.
Şimdi de öyle yapıyorum.
Dallar yeterince güçlü görünüyor. Öyle olmalılar.
Botumu kabuğa batırıyorum, daha küçük kütükleri ve budakları kavrayıp kendimi yukarı çekiyorum.
Aşağıya bakma.
Artık çocuk değilim.
Yükseklik beni çok korkutuyor. Ama ölüm de öyle.
Ve ben de bundan saklanıyorum. O
Inferno'nun Avcısı değil.
O Cehennem'in Efendisi.
Kollarım çığlık atana ve bacaklarım titreyene kadar tırmanıyorum. Sonra beni taşıyacak kadar geniş bir dal buluyorum. Kalın yapraklar, bükülmüş uzuvlar. İçinde kaybolabileceğim bir şey.
Sırtımı gövdeye dayıyorum, bacaklarımı dal boyunca uzatıyorum ve uzanabildiğim her yapraklı dala uzanıyorum, onları koparıp zırh gibi etrafıma sarıyorum.
Drone'ları var. Kameraları. Bunu biliyorum.
Ama belki bu yardımcı olur. Belki beni görmezler.
Burada avantajlıyım.
Ama güneş gittiğinde kör olacağım. O
yüzden bekleyeceğim.
Sessizliğin bir kefen gibi etrafımda uzanmasına izin verdim. Ve düşünüyorum.
Anıları. Evimi. Son zamanlarda yaşadığım birkaç mutlu anı.

Özellikle Conan'ı.
Tanrım, keşke daha fazla zamanımız olsaydı.
Onunla birlikte olduğum kişiyi seviyordum.
Daha cesur. Daha yumuşak.
Hâlâ ben, ama bir şekilde daha özgür.
İlk defa bir ilişki bana hapisane gibi gelmedi.
Uçuyormuşum gibi hissettim. Ateş gibi. Özgürlük gibi.
Sessiz bir gözyaşı yanağımdan aşağı
süzüldü. Onu silmiyorum.
Sadece gözlerimi kapatıyorum ve düşmesine izin veriyorum.

BÖLÜM 62

CONAN

T Bu, Çöküş Kovalamacası'na damarlarımda ateş olmadan girdiğim ilk yıl. İlk kızı kolayca yakaladım. Vücudumun verdiği tepkilerden bunun Hallie olmadığını anladım.

"Lütfen! Hayır!" diye bağıyor, ben omuzlarını tutarken.

İnsansız hava araçlarımız ve ikizlerimiz onu bulmak için yaya olarak yola çıktılar.

Bu kızın maskesini çıkarıyorum ve sarı saçları havalanıyor, yeşil gözleri bana yalvarıyor.

"Şşş." Parmağımı dudağıma götürüyorum. "Benimle kavga etme."

Soluğu kesiliyor, vücudu bayılmak üzereymiş gibi gevşiyor.

Aman Tanrım.

Bir elimle onu tutarken, diğer elimle işaret fişğini patlatıyorum, çıkan sesin diğer yarışmacıları korkutmaya yeteceğini umuyorum.

Gerçi tabancamda kurusıkı mermiler de var.

"Sessiz ol," diye fısıldıyorum ve onu çitlerin arasından geçirerek Declan tarafından silahlandırılmış bekleme kulübesine götürüyorum.

Onu içeri sokuyorum ve kapıyı kapatıp

kilitliyorum. "Biri gitti, yedi tane kaldı."

"Evet, sayabilirim," diye Dec'e dönüyorum.

"Üçüncü kontrol noktası yakınlarında hareketlilik var. İkisinin bu bölgede olduğu doğrulandı," diyor Rowan kulaklığımdan.

"Yola çıkıyorum."

"Hâlâ Hallie'yi arıyorum. Bu zorlu bir görev olacak. Maskeler yardımcı olmuyor." Drago'nun ciddi sesi kulağımı kesiyor.

"Ben spor olsun diye avlanıyorum. Onu bulacağım."

Ve onun tadını aldım, bu da benim lehime daha da iyi çalışıyor.

Kontrol noktasına doğru ilerlerken adımlarımı hafif tutuyor ve hareketleri dinliyorum.

Hâlâ aklımla kalbim arasında bir iç tartışma yaşıyorum.

Hallie'yi yakaladığımda gerçeği açıklayıp beni affetmesi için dua mı edeceğim? Yoksa hiçbir şey söylemeden onu serbest mi bırakayım?

Bunun bende yarattığı endişeyi silkeleyip atıyorum.

Onun neyi hak ettiğini biliyorum, lanet gerçeği. Hayatını korku içinde yaşamasına, onu alıp buraya getirenin onun için geri geleceğini düşünmesine izin veremem.

Ne yaptığımı bilerek geceleri kollarımda onunla yatamam.

Cesaretimi toplayıp ona her şeyi anlatmam ve sonuçlarına katlanmam gerekecek.

Boktan bir şey. Canım yanacak.

En azından beni dinlemesi için dua ediyorum. Onu kaybetmek istemiyorum.

Onu kaybedemem.

BÖLÜM 63

HALL EI

I Şimdiye kadar altı işaret fişegi patladı. Şey... birkaç tanesinin silah sesi olmadığından emin değilim.

Kılımı bile kıpırdatmadım. Ne kadar zamandır ayakta olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Burada.

Altımda hışırtılar var. Olabildiğince sessiz bir şekilde aşağıya bakıyorum ve kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Yarışmacılardan biri.

Ve sanırım... artık bu sadece benimle onun arasında. Eğer işaret fişeklerinin bir kadının elendiği anlamına geldiği konusunda haklıysam, o zaman son ikiyiz.

Başımı ağacın gövdesine yaslayıp nefesimi tutuyorum.

Kazandığımda... beni öldürmeyeceklerini nereden bileceğim? Doğruca polise gitmeyeceğimi nereden bilecekler? Sonsuza dek omzumun üzerinden bakıp tekrar kaçırılmayı mı bekleyeceğim?

Bu istediğim bir hayat değil.

Onlara güvenmiyorum. Bunların hiçbirine güvenmiyorum. Hala kaçmam mı gerekiyor?

Lanet olsun.

Ben sadece Conan'ı istiyorum. Eğer birine kaçacaksam, ona kaçarım. Beni güvende tutacağını biliyorum. Bana göz kulak olacak.

O yanımdayken, tüm bu zihinsel karmaşayı atlatabilirim. Ona ihtiyacım var.

Bir yanımda bunun yerine kendimi bu ağaçta ölüme terk etmem gerektiğini düşünüyor. Ama buraya kadar boşuna gelmedim. Eğer bir şansım bile varsa

özgürlüğüm, onu almak zorundayım.

Midem gurulduyor. Kollarımı sıkıca sararak gürültüyü susturmaya çalışıyorum.

Sonra

duyuyorum.

Ağır botlar.

Yaprakların arasında gök gürültüsü gibi çıtırdıyor.

Ve tamamen uyuşuyorum. Kollarımdaki tüm tüyler sanki biliyorlarmış gibi kalkıyor. Bu o olmalı.

Cehennem Avcısı.

Tamam Hallie, düşün.

Belki son işaret fişeğinin patladığını duyduğumda... Ana kampa doğru koşarım. En azından açıkta. Eğer bu lanet oyunu kazandıysam burada kalmayacağım.

Risk almalıyım. İki milyon dolar hayat değiştirir, ama şu anda? Hayatta kalmak için onu değiştirirdim.

Çıglıklar ormanı yırtıyor.

Tüm vücudum tüylerim diken diken oldu.

Sevinmeli miyim? Az önce kazandım. Ya da ben öyle düşünüyorum. Eğer tahminlerim doğruysa.

Ama kazanmadım. Olamam da. Bu cehennem çukurundan çıkana kadar olmaz.

Yemin ederim, onu yaprakların arasından sürüklediğini duyabiliyorum.

Durduramadan boğazımdan bir hıçkırık kaçıyor. İki elimle ağzımı kapattım.

Çıglıklar kesildi. Artık sadece sessizlik var.

Korkunç.

Boğucu.

Lanet bir korku filminin içinde yaşamak gibi.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle siliyorum. Sessizliğin tekrar yerleşmesini bekliyorum.

Ve o zaman, hamlemi yapacağım.

64. BÖLÜM

CONAN

D Maskeyi çıkardığımda hayal kırıklığı bir dalga gibi üzerime çöküyor.
Hala Hallie değil.

Bilinci yerinde değil - bu seferki gerçekten bayılmıştı, bu da ilk kez benim lehime işliyordu. Onu ayağa kaldırıyorum, vücudu kollarımda gevşek ve işe yaramaz halde, ve onu Reggie'ye veriyorum.

"Belki Finn onu kontrol eder. Sanırım kendine gelmesi gerekiyor," diye mırıldanıyorum.

"Peki," diye homurdanıyor, sanki başka bir işmiş gibi onu omzuna alıyor. Başka bir ceset. Başka bir başarısız yüz.

Tekrar bana bakıyor. "Senin kızdan bir iz var mı?"

Nabzım tekliyor.

Kendimi ne kadar yalanla beslersem besleyeyim, suçluluk duygusu beni boğmak istercesine boğazıma tırmanıyor.

"Hayır."

Omuz silkiyor, sanki önemli değilmiş gibi. "O kazandı. Çok uzakta olmayacak."

Ve sonra gitti, son Hallie olmayanla birlikte ağaçların arasında kayboldu, eleme kulübesine doğru ilerledi.

Artık sadece ben ve o varız.

Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Hallie akıllı. Stratejik. Diğerleri gibi ormanda körü körüne koşmuyor. Hayır. Benim kızım saklanıyor. Enerjisini koruyor. Korkunun işi yapmasına izin veriyor.

O burada. İzliyor. Bekliyor.

Ve onu hissedebiliyorum. Şiirsel, uzak bir şekilde değil. Yani, onu **hissediyorum**. Havadaki paraziti. Avuç içlerimdeki teri. Bağırsaklarımdaki hastalıklı bükülme.

O çok yakın.

Son yarışmacıyı yakaladığım yere geri döndüm. Orada bir şey vardı. Bir titreşim. Hava değişti, sadece bir saniyeliliğine.

Şimdi sessizce hareket ediyorum. Avını takip eden bir avcı gibi, ama bu sefer öldürmek istemiyorum. İmkansız istiyorum.

Bana her şeyin yolunda olduğunu söylemesini istiyorum.

Ama aynı zamanda teslim olmasını da istiyorum. Beni görmesini. Beni seçmesini. Adımlarım yavaş. Sonra tamamen duruyorum.

Ve bekliyorum.

Her nefes göğsümde bir taş gibi. Her saniye bir öncekinden daha yüksek sesle tik tak ediyor.

Çünkü burası uçurumun kenarı.

Her şeyin bittiği yer. Ya da başladığı. Artık emin değilim. Ve biliyorum ki, onu gördüğüm an, benim için her şey bitecek.

Kurallarım. Oyunlarım. Özenle kurduğum intikam, adalet ve hayatta kalma imparatorluğum... Hepsi onun ayakları altında parçalanıyor.

Bir çatlak var. Saat üç yönümde dallar kırılıyor. Hareket etmiyorum. Nefes almıyorum.

Sonra başka bir ses. Hafif ayak sesleri, sanki var olmamaya çalışıyor.

Koşmuyor.

O an için avlanıyor.

Bir ağacın arkasına kayıyorum, sırtımı ağaç kabuğuna **d a y ı y o r u m** , kalbim beni uyarmaya çalışıyormuş gibi kaburgalarımın çarpıyor.

İşte bu kadar.

Saklandığı tünekten aşağı iniyor.

Ve onu gördüğümde, gömülü tutmak için savaştığım her şeyin kükreyerek hayata geri döneceğini biliyorum - tek bir şüphem bile yok.

Hazır değilim.

Ama başka seçeneğim yok.

Çünkü Hallie görüş alanıma girmek üzere. Ve bunu bir kez yaptığında, hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır.

BÖLÜM 65

HALL EI

A Botlarım yere değer değmez, sanki dünyada kalan tek sağlam şeymiş gibi en yakın ağaca tutunuyorum.

Son yarışmacı olup olmadığım hakkında hiçbir fikrim yok. Avcı'nın nerede olduğunu bilmiyorum. Ve şu anda, bunun bir önemi yok.

Çünkü ben avım. Ve o benim için geliyor.

Derin bir nefes alıyorum, damarlarımda adrenalin kaynıyor, göğsüm ciğerlerimin nasıl çalıştığını unutmuş gibi kabarıyor. Ağaçtan inip sessizce ilerliyorum. Her dal çatlağı ve rüzgârdaki her değişim duyularıma bir kurşun gibi çarpıyor.

Koşmuyorum. Henüz koşmadım.

Koştuğum an her şey biter.

Bekliyorum.

Değerlendiriyorum.

Hiçbir şey

hareket etmiyor.

Ben de

koşuyorum.

Kampa doğru fırlıyorum, ağaçlar gölgeler gibi yanımdan geçiyor. Onu duymadan önce ancak birkaç adım atabildim.

Ağır, kasıtlı adımlar.

Arkamdaydı. Ve çok yakınımda.

Bacaklarımı daha hızlı hareket etmeye zorluyorum, hava boğazımda yanıyor. Ağaçların arasından kıvrılıyorum, sağa dönüyorum, keskin dönüşler yapıyorum, onu sarsmak için her şeyi yapıyorum. Ama o orada. Tam orada.

O kadar yakın ki nefesini boynumda hissedebiliyorum.

O kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum.
Ve Aniden. geri içinde o kovalamak ile
Conan. Benim vücut hatırlar.
Paniği. Sıcaklığı. Dehşetin altında yanan acıyı.
Bir açıklık görüyorum, ay ışığının bir şeridi çadırların yanındaki açıklığa
sızıyor. Güçsüzüm ama ilerliyorum. Beni yakalamasına izin veremem.
Nefesi tekrar tenime çarpıyor ve çılgılık atarak kendimi ileri atıyorum. Ama
kolları belime dolanıyor ve yere çarpıyoruz.
Toprağa çarptığımız anda, elleri tenime değdiği anda anlıyorum.
Tanıdık.
Güvenli.
Korku yok.
Sadece kalp kırıklığı.
Gözlerim kapanıyor. Ağzımdan bir çılgılık çıkmıyor.
Üstüme yuvarlandı ve ben donup kaldım, nefesim kesildi.
Sessizdim.
Onunla savaşıyorum, pençeliyorum ve tekmeliyorum, ama o hareket etmiyor.
Konuşmuyor.
Canımı yakmıyor.
Sanki anlamamı bekliyormuş gibi hareketsiz duruyor. Ve sonunda pes
ettiğimde, vücudum soluksuz hıçkırıklarla sarsılırken, gözlerimi açıyorum.
Ve işte oradalar. *Onun gözleri*. Siyah maskenin arkasında. Ve dünyam sona
eriyor.
Başıma gelecekleri bilmek için daha fazlasını
görmeme gerek yok. Ama görüyorum.
Başımı sallıyorum, gözlerim kapanıyor, bunun uyanacağım bir kâbus olması
için dua ediyorum.
"Hayır. Lütfen."
Maskemi yavaşça çıkarıyor ve donup kalıyorum. Parmağı yanağımı okşuyor,
o kadar yumuşak ki neredeyse beni kıracak. Gözlerim irkilerek açılıyor.
Maskesinin altından çekiyor. Her saniye beni öldürmeye çalışıyormuş gibi
sürüklüyor.
Sonra kumaşı yere fırlatıyor. Beni güvende hissettiren adama bakarken
hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, çiğ ve kırık. Bana göz kulak olan adama. Bana aşık
olduğunu sandığım adama.
Bana asla zarar vermeyeceğine söz veren adama.
"Seni lanet olası pislik," diye fısıldıyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Hıçkırıklarım şiddetliydi. Ağzımı kapatıyorum, omuzlarım titriyor. Hayır.

O olmaz.

Benim Conan'ım değil.

O bana bunu yapmazdı.

Bana en karanlık yanlarını gösterdi, bunu değil. Bu, bu o değil.

Gözlerimi kapatırsam belki kaybolur. Belki onun bu versiyonu yok olur ve bana yaşadığımı hissettiren adama uyanırım.

"Hallie."

Sesi beni paramparça etti. Kadifeye sarılmış bir bıçak.

"Bırak beni!" Çığlık atıyorum, yumruklarımı göğsüne indiriyorum. "Bırak beni!"

Sonunda kımıldayıp topuklarının üzerine oturuyor ve ben umutsuz bir nefes alıyorum.

"Hallie. Bana bak. Lütfen bebeğim."

Ayaklarım tökezleyerek geri geri gidiyorum. O da ayağa kalkıyor ve ben bir adım daha uzaklaşıyorum.

"Benden uzak dur." Elim onu durdurmak için havalanıyor, şiddetle titriyor.

Yüzü -Tanrım, yüzü- tamamen ıstırap dolu. Ve bu beni neredeyse mahvediyor. Güzel.

"Gerçek sen bu musun?" Sesim zehir gibi kesiliyor.

"Maalesef. Evet."

Nefesi kesiliyor. Benimki kırılıyor.

"Çok üzgünüm, sorun. Lütfen, açıklamama izin ver."

Titreyen ellerimi arkama saklıyorum. Dağıldığımı görmesine izin vermeyeceğim.

"Açıklayacak bir şey yok. Ben sadece

yaşadım." "Düşündüğün gibi değil."

"Conan. Eve gitmek istiyorum. Yoksa artık elendim mi?"

Sesim soğuk. Bağlantısız. Ama içimde ölüyorum.

Beni öldürür müydü? Çok şey biliyorum. Her şeyi biliyorum. Ben bir sorumluyum. "Sana asla zarar vermem, Hallie."

Gülüyorum. İçi boş. Paramparça.

"Yapmaz mıydın? Az önce bana ne yaptığını sanıyorsun? Beni sadece incitmedin, Conan. Beni kırdın."

Bu acı değil.

Bu yok etme.

"Sen olduğunu bilmiyordum. Çok geç olmadan önce."

"Şimdi de yüzüme karşı yalan söylüyorsun. New York nasıl bu arada? Sıkı çalışıyor musun?" Öfkeden kuduruyorum.

Kesik kesik nefes alıyor. Gözleri hüznü dolu. Sanki gerçekten doğruyu söylüyormuş gibi. Ama nasıl olabilir ki?

Sadece kendini kurtarmaya çalışıyor. Yakalandı. Ve şimdi, her şeyin gerçek olduğundan şüphe ediyorum. Gitmem gerekiyor.

Göğsüm üzerime kapanmaya başlıyor ve köprücük kemiğimi ovarak oluşan baskıyı hafifletmeye çalışıyorum.

"Sadece senden olabildiğince uzaklaşmak istiyorum." Kan çanağına dönmüş gözleri benimkilere kilitleniyor. Nefes alamıyorum.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bunu nasıl düzeltebilirim?"

Sanki onu parçalamıyorlarmış gibi gözyaşlarını siliyor.

"Yapamazsın. Bırak gideyim. Sadece bu ormandan değil. Benimle hiç tanışmamış gibi davran."

Saçlarını kavırıyor, köklerinden çekiyor.

"Seninle hiç tanışmamışım gibi davranamam, Hallie. Çünkü seni tanıdığım haftalar hayatımın en güzel zamanlarıydı. Bunun gitmesine asla izin veremem. *Seni* asla bırakamam."

Elimi göğsüme bastırıyorum, sanki acıyı durdurabilirmişim gibi. Ama her yerdeydi.

Beni sadece kırmadı. Beni yaktı.

"Beni unutmalısın. İkimizin de iyiliği için."

Çaresizce başını sallıyor.

"Kazandığımı biliyorum ama parayı istemiyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum. İkinci gelen kıza ver. Artık gitmek istiyorum." Gözleri kalmam için yalvarıyor.

"Bana bunu nasıl düzeltebileceğimi söyle..."

"Zamanı geri döndürmenin bir yolunu bulmadığın sürece, canavar, bu mümkün değil. Denemekle zamanını boşa harcama."

Acıtıyor. Her kelime. Ondan uzaklaştığım her adım ruhumu parçalıyormuş gibi hissettiriyor.

Ağır ayak sesleri yaklaşıyor.

Conan'ın arkasından baktığımda Declan ve Finn'in bize doğru geldiğini görüyorum. Zalim.

Sessiz.

Declan elini Conan'ın omzuna koyuyor ve onu kenara çekiyor.

"Dr. Quinn, lütfen beni eve götürün. Kimseye söylemeyeceğim, söz veriyorum. İstifamı vereceğim, taşınacağım. Para falan istemiyorum. Sadece köpeğimi ve bundan uzakta yeni bir başlangıç yapmak istiyorum..." Conan'a bakıyorum. "*Ondan* uzak dur."

"Hallie, gerçekten çok üzgünüm," diyor Finn.

Gözlerim açılıyor ve geri çekiliyorum.

Beni vuracak mı?

Hepsi beni koruyacağına söz vermişti. Ama belki de benim onlardan korunmaya ihtiyacım vardı.

"Olanlar için üzgünüm demek istedim. Sana zarar vermeyeceğim."

Rahatlama beni neredeyse dizlerimin üstüne çökertecekti.

Finn soğuk, okunmaz bir şekilde duruyor. Ama sonra ceketini silkip omuzlarıma yerleştiriyor. Onu bir zırh gibi kendime sarıyorum.

"Eve gidebilir miyim?"

Başını sallıyor, elini cebine sokuyor. Finn yaklaşıyor.

"Arkana dön ve uzaklaş, arkana bakma. Bırak gitsin. Biz ona göz kulak oluruz, merak etme," diye mırıldanıyor.

Bir kez arkama bakıyorum.

Conan harap olmuştu. Declan onu ikna etmeye çalışıyor ama sanki duymuyor bile.

Kalbim ortadan ikiye ayrılıyor. Ama yapmam gerekeni yapıyorum. Döndüm.

Finn beni uzaklaştırıyor.

"Hallie! Hallie! Lütfen!"

Duruyorum. Gözlerim kapanıyor, bir hıçkırık beni sürüklüyor. "Yeter Conan. Bırak onu," diye emretti

Declan.

Bakmak istemiyorum. Bakamam. Onun parçalanışını izleyecek kadar güçlü değilim.

Bana ne kadar acı çekti r d i ğ i önemli değil, bir zamanlar sevdiğim adamın gözlerimin önünde parçalanmasını izleyemem.

"Beni bırakma. Sana yalvarıyorum. Hallie!!"

Çığlıkları ölmek üzere olan bir hayvan gibi ağaçların arasında yankılanıyor.

Finn'e bakıyorum. Çenesi geriliyor, her zamanki sakın ifadesinde acı titreşiyor.

"Finn, lütfen onun bana yaklaşmasına izin verme,"

diye fısıldıyorum. Bir kez başını salladı.

Anladı.

"Sadece yürümeye devam et. Reggie ve Rowan yoldalar. Onu sürükleyerek geri getirecekler ve icabına bakacaklar."

Başımı sallıyorum ama bedenim pes ediyor. Kalbim paramparça. Malikâneye vardığımızda Finn Mercedes'inin kilidini açtı. "Seni eve bırakacağım."

Babamın ölümüyle ilgili görüntüler gözümü önüne geliyor. Finn yine beni bir arada tutmak için oradaydı.

Ben yine yıkılmıştım ve Finn, o sakindi.

İçeri tırmandım ve bana bir battaniye verdi. Başımı soğuk cama dayadım, titriyordum.

"İyi misin, Hallie? Cidden mi? Bu meydan okuma, çok fazla. Seni kontrol etmemi ister misin?"

Kollarıma bakıyorum, kesilmiş, kanıyor. Önemli değil. Artık hiçbir şeyin önemi yok. Uyuşmuşum.

"Hayır. Sadece eve gitmek istiyorum. Ben iyiyim." Sessizce sürüyoruz.

Sokağıma geldiğimizde, beklemedim.

Arabadan fırladım.

Ön kapım pat diye açıldı ve Lily orada durdu, yalınayak ve telaşlı.

Düşmeden önce beni yakaladı. Yere düştük ve ben ölüyormuşum gibi hıçkırdım.

Yılların kederi.

Hepsi.

Uzun süre içimde tuttuğum bir çılgılık gibi içimden kopup gidiyor.

"Hallie, ne oldu? Çok endişelendim," diye fısıldıyor Lily, parmakları saçlarımda gezinirken.

Başımı sallıyorum.

"Bu konuda konuşamam."

Beni içeri götürdü.

Hâlâ kir içindeyim.

Hala bu lanet dantel iç çamaşırının içindeyim.

Hâlâ paramparça. Kalbim o ormanda kaldı.

BÖLÜM 66

CONAN

"G Bırakın beni!" Üç adamı üzerimden silkeleyerek bağıyorum.
Kollarımı arkamdan kilitleyerek beni daha da sıkı bağladılar.
"Hallie!" Çaresiz bir çığlık.

Yüzündeki hayal kırıklığı.

İncinmemiş ya da üzülmemiş.

Onu mahvettim. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Ya şimdi? O gitti. Hepsi benim suçum.

Toprağa batıyorum ve onlar bırakıyor ve göğsüm kabarıyor. "Fuuuuuck!" Avazım çıktığı kadar bağıyorum.

Yumruklarımı sıkıp yere vuruyorum. Tekrar tekrar, bir şeyler hissedebileceğimi umarak. Herhangi bir şey.

Fiziksel acı duygusal kargaşayı bastırıyor.

Ama işe yaramıyor. Hiç gelmiyor. Tamamen uyuşmuş durumdayım.

Hallie'den önce de bir hayat vardı. Karanlıktı ama katlanılabilirdi.

Sonra Hallie'yle birlikte hayat vardı, ilk defa geleceğimi yüzümde lanet bir gülümsemeyle hayal etmeye başladım.

Hallie'yi kaybettikten sonraki hayat? Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Artık böyle mi yaşayacağım? Boş mu? Ruhumun diğer yarısını kaybetmiş gibi mi?

Bir daha asla sevmeyeceğim. Kalbimin sahibi olan tek bir kadın var. Mutluluk için bir şansım vardı ve ben onu mahvettim.

"Conan!"

Sanki kardeşimin bağırışını duyuyor gibiyim ama bu durumdan çıkamıyorum.

Saf yıkım.

Kendi eylemlerimin ürünü.

Kalbimi göğsümden çıkarıp üzerinde tepinebilirdim.

Tekrar tekrar.

Kendimden nefret ediyorum.

Olduğum her şeyden nefret ediyorum.

Onun için asla yeterince iyi olmadığımıdan nefret ediyorum. Ve ona yaptıklarımından nefret ediyorum.

Benim gibi bir adam mutlu olmayı hak etmiyor.

Tek yaptığım sevdiğim insanları kırmak.

Sebep olduğum stres yüzünden anneme kalp krizi geçirtmiş olabilirim.

On

u. Babam benim ve lanet olası aptal öfkem yüzünden öldü.

Ne yaparsam yapayım, kendimi hep kötü adam olarak görüyorum.

Ben onu da mahvetmeden önce Hallie benden çok çok uzakta daha güvende. Benden daha fazla

az önce yaptım.

Bu yaşam tarzını hiç istemedi. Ben de istemedim.

Bu asla bir ayrıcalık değildi. Bu lanet bir lanet.

Ama bununla başa çıkmak zorundayım.

Onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. O benim her günümün en önemli anıydı.

"Conan. Hadi, seni yakaladık," diye fısıldıyor Declan ve beni ayağa sürüklüyorlar.

Gözlerimden yaşlar akıyor. Hiçbirine bakamıyorum. Beni böyle görmelerine izin veremem.

Kolumu Declan'ın elinden kurtarıyorum ve koşuyorum, kulübeme geri dönerken gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin veriyorum.

McLaren'imın anahtarlarını kaptığım gibi Decadence'dan uzaklaşmam gerekiyor. Herkesten. Tek görebildiğim bana bakarkenki nefreti.

Ona asla zarar vermeyeceğime söz verdim ve eğer veririm beni öldürmesi için ona izin verdim.

Arabaya atladığımda tek yapmak istediğim onun evine gitmekti. Her şeyi açıklamak. Kendimin son kayıp parçalarını çözmek ve ona vermek.

Beni seçmesine izin vermek.

Bunun için beni affedeceğinden emin değilim ve bu çok acıtıyor.

Onun yerine garajıma gidiyorum. Ve en iyi yaptığım şeyi yaptım... Kendimi parçalara ayrılmaktan alıkoymak için bir şeyleri yumrukladım.

Çünkü her ne kadar bu konuda suçlanacak pek çok kişi olsa da, sorunun ben olduğum gerçeğinden kaçamam.

Bunlar benim oyunlarımdı, benim yönetimim altındaydı.

Onu korumam gerekiyordu ama bunun yerine onu mahvettim.

BÖLÜM 67

HALL EI

Y Bir hafta boyunca yüzünüze kapıyı çarpıp durduktan sonra mesajı alıp bir daha gelmeyeceğinizi düşünürdünüz. Özellikle de beşinci günden sonra.

Ama hayır, Conan olmaz.

Numarasını engelledim ve onunla görüşmeyi reddettim.

Sanki bu noktada kendisine siktirip gitmesinin söylenmesinden hoşlanıyor gibi. Bertie'nin kuyruğu sallanmaya başlıyor ve ben de ona daha da sokuluyorum. "Ne oldu oğlum?"

Kanepeden atlıyor ve patilerini kaldırıp pencereden dışarı bakıyor.

Telefonumdaki saate bakıyorum ve iç çekiyorum.

Şimdi köpeğimin bile heyecanlanma zamanı. Hain. Kendimi kanepeden çekerken, bir arabanın derin gürültüsünü duyuyorum.

Normalde yolun aşağısında durur, ama bu sefer sesi gittikçe yükseliyor, sanki lanet kapımın önüne park ediyormuş gibi.

Pencereye koşuyorum ve panjurları biraz daha açıyorum.

Hmm. Bu onun McLaren'i değil. Yani, krom gümüş kaplaması dışında öyle.

Vay canına. Çok güzelmiş.

Conan arabadan çıkarken nefesimi tutuyorum. Gözlerimi kapatıp, vuruş için kendimi hazırlıyorum.

Ama o gelmedi.

Onun yerine, yere bir şey düştü. Bu da ne böyle?

Arkasına bakmadan uzaklaşıp hızla giden Range Rover'a atlarken onu izlemeye devam ediyorum.

Rahatlamış bir nefes alarak avucumu göğsüme bastırıyorum. Lily diğer günler ondan kurtulmak için buradaydı, böylece onunla yüz yüze gelmek zorunda kalmamıştım ama bugün galeriye gitmesi gerekiyordu.

Kollarımı kendime doladım. Kendimi çok kaybolmuş hissediyorum.

Ön kapıya doğru sürünüyorum ve üzerinde gümüş bir kalbin sallandığı ve bir notun iliştiirildiği anahtarlara bakıyorum.

Dişlerimi sıkarak onları alıyorum ve mektubu zarftan çıkararak mutfığa gidiyorum.

Bela,

Beni görmek istemediğini biliyorum ve seni suçlamıyorum.

Eğer ihtiyacın olan buysa sana biraz zaman tanıyacağım.

Ama senden vazgeçemem.

Seni çok özledim, Hallie.

Sana kadar birine karşı böyle hissetmenin mümkün olduğunu bilmiyordum.

Affını nasıl kazanacağımı bilmiyorum, o yüzden arabadan başlayarak her şeyi deneyeceğim.

Her bir özelliğine kadar benimkinin aynısı, boyası hariç.

Belki bir gün, beni görmek istediğinde, bu yarış yapabiliriz? Umarım bir gün yapabiliriz.

Her zaman sevgiler,

Conan

Bu notu kaç kez tekrar okuduğumu bilmiyorum. Dağınık, karalanmış yazısı tam ona göre.

Tuşlara bakarken, mide bulantısı üzerime çöküyor. Birkaç gün önce, onunla yarışmaktan başka bir şey istemezdim.

Arabaya ihtiyacım yok. Ya da paraya.

Güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Beni uykumda kaçırmayacak ve ormanda iğrenç bir oyun oynatmayacak birine.

Sandalyeyi çekip masanın üzerine yığılıyorum.

Her şeye sahipken bir gün içinde hepsini nasıl kaybettiğimi düşünüyorum.

Kapı açılıyor ve ben hareket etmiyorum. Ne kadar üzgün olduğumu Lily'den saklamak zorunda değildim.

"Hey, Hallie... Neler oluyor?"

Doğrudum ve gözlerimi sildim.

"Hiçbir şey. Sadece acıma partisi," diye burnumu çektim. Kaşlarını çatı.

"Pislik burada değil mi? Araba?" Garaj yolumu işaret ediyor. "Evet. Oku şunu," diyorum ve notu ona uzatıyorum.

Okurken yüzü kızarıyor, sonra masanın üzerine koyuyor. "Sana bir araba mı aldı? Ve bunun her şeyi düzelteceğini mi düşünüyor?"

Başını kaşıyor.

"Araba yarım milyon değerinde."

Neden onu savunuyorum ki?

"Yine de burada gözyaşları içinde duruyorsun. Araba hiçbir şeyi düzeltmez, Hallie. Ama durmayacak. Duracak mı?" Nota baktı. "Hayır."

O bir avcı.

"Peki, planın nedir?"

"Hastaneye gitmem, istifamı vermem ve Dr. Quinn ile konuşmam gerekiyor. Quinn'le konuşmalıyım."

Riskli bir hamle. Ama yaklaşan başka yarışlar da var. Belki de oyunlardan iki milyonu almak akıllıca olurdu. Ama Quinn kardeşlerle hiçbir işim olmaz.

Kirli paralarının canı cehenneme.

Arabalarını da.

Başka işler de olacak.

"Yani arabayı istemiyor

musun?" Başımı sallıyorum.

"Öfkemizi ondan çıkarabilir miyiz?"

Gözlerim kocaman oldu.

"Araba bana zarar vermedi. Bunu hak etmiyor."

"Gerçekten bırakmak istediğine emin misin? Bu işi ne kadar sevdiğini biliyorum." Yaklaşp elini omzuma koydu.

"Evet. Gitmem herkes için en iyisi olacak. Başka işler de olacak. Başka eyaletler."

"Sen nereye gidersen ben de oraya giderim, biliyorsun değil mi?" Elimi onunkinin üstüne koyuyorum.

"Seni asla benimle gitmeye zorlamam."

Gülümsüyor.

"Macerayı severim. Eğlenceli olabilir. Yeni bir başlangıç, anlıyor musun?" Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Conan'dan temelli ayrılmak. İstedğim şey olması gerekiyordu, ama yine de gerçekten acıtıyor.

BÖLÜM 68

CONAN

T Finn Inferno'nun barına girerken kapı arkasından çarptı. Beni ve Declan'ı tamamen görmezden geliyor ve doğruca tezgâha yöneliyor.

"Kıçında ne var?" Declan soruyor.

"Hiçbir fikrim yok."

Finn masamıza bir sandalye çekip oturduktan sonra viskisini uzun bir yudumda yudumlarken ikimiz de sessiz kalıyoruz.

"Hallie işi bıraktı," diyor bana kesin bir ifadeyle. "Ne?"

"Sağır mı oldun Conan?"

"Hayır. Ama... ne?"

Bunu sindirmeye çalışıyorum. İşini seviyor. Bu onun mesleği. İş bırakması, düşündüğümünden daha kötü batırdığım anlamına geliyor.

Bana ters ters baktı ve sigarasını çıkardı.

"İki yıldır danışmanlığını yaptığım en iyi hemşirem istifasını verdi ve gözlerimin içine bile bakamadı. İşte. Daha iyi anlatabildim mi?"

Sandalyemde geriye yaslanıp başımı tavana doğru eğiyorum. Hay sikeyim.

Para ödülünü reddediyor. İşini bırakıyor. Benim yüzümden hayatını mahvetmesine izin veremem.

"Bunları da senin için aldım." Cebini karıştırıyor ve anahtarları bana fırlatıyor.

"Hastanenin otoparkına bırakılmış. Gel de al."

Avucumdaki gümüş kalbe bakıyorum ve içimi bir hüzün kaplıyor.

Ben

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldandım.

"İçten bir özür dilemeyi denediniz mi?" Declan sakince öneriyor.

"Beni görmeyecek."

Declan susuyor ve bana bir viski dolduruyor.

"Onun seni görmesini bekleme. Göster ona," diyor bana.

Haklı olduğu bir nokta var. Lily'nin beni günlerce uzaklaştırmasına izin verdim.

Hallie'ye inanıyorum

haklıydı ve o küçük sarışın kadın kesinlikle bir mafya prensesi. Düpedüz korkutucu.

Hallie'nin onu yakaladığına sevindim.

"Arayamıyorum ya da mesaj atamıyorum çünkü engellendim. Lily yüzünden ön kapısından geçemiyorum. Yani bir sonraki seçenek..." Düşünmeye dalıyorum.

"Eve zorla girip ona dinleteyim mi?" Bu yüksek sesle bile doğru gelmiyor.

Declan neredeyse içkisini tükürüyordu. "Siktir. Hayır, küçük kardeşim."

"Eve git ve düşün. Yalnız kalmak mı istiyor? Hem bunu ona verip hem de onu gerçekten önemseydiğini nasıl gösterebilirsin? En azından onunla konuşacak kadar yakınlaşmana izin verecek kadar nefretini yumuşatmasını sağla."

Ona göz kırpıyorum.

"Bilmece için teşekkürler. Ne bulabileceğime bakacağım."

Declan gülümsüyor.

"Sen var ve tesisler için çek kapalı herhangi bir şey sen olabilirHayal et.

Bunu unutma."

Ayağa kalktım ve içkimin kalanını bitirdim.

"Bu gece benim için tamamdır. Yarınki toplantımız için erkenden kalkacağım."

Finn boşluğa bakıyor ve ben de onu kendi haline bırakıyorum. Sinirlendiğinde onu kızdırmamam gerektiğini çok iyi biliyorum.

"Ya da onu rahat bırakıp sadece Inferno'daki kadınları becermeye devam edebilirsin?" Finn kayıtsızca söylüyor.

"Tabii ki hayır. Teşekkürler."

Evet, Inferno çikolata fabrikamızın içindeki en gözde ve elit seks kulübü olabilir ama bu kulüpte şu anda gözüme çarpacak tek bir kadın bile yok.

Kahretsin, Hallie'ye sahip olamayacaksam, kimseyi istemiyorum. Aletimi bir daha asla ıslatamayabilirim.

Kulübeme dönerken yaptığım ilk şey yerel çiçekçileri aramak ve ilkinı tuşlamak oldu.

"Merhaba. Floral Delight. Nasıl yardımcı olabilirim?" Beni çok cıvıl cıvıl bir kadın karşılıyor. "Uh. Selam. Devam eden bir görevde bana yardımcı olup olamayacağınızı merak ediyordum.

benim."

Hafif bir duraksama oldu.

"Elbette. Neye ihtiyacın var?"

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Ne kadar tuttuğu umurumda değil, ben sana dur diyene kadar her gün aynı adrese çiçek teslimatı."

Şimdi uzun bir duraklama oldu. "Her gün mü? Emin misin?"

"Eminim. Her gün için bir renk şeması göndereceğim."

"Tamam. Ne zaman başlamak istersiniz?"

"Yarın," diye hızlıca cevap verdim.

Ona, onun için savaşacağımı göstermenin bir yolunu bulacağım. Düşündüğü gibi bir adam olmadığımı.

Özellikle de o benimleyken.

Onun ortaya çıkardığı Conan'ı ona hatırlatmalıyım. Olmak istediğim adamı.

Çünkü Hallie benim geleceğim ve onun için son nefesime kadar savaşmadan bu işin peşini bırakamam.

BÖLÜM 69

HALL EI

"H Ey, Los Angeles'a ne dersin? Ya da Las Vegas?" Mutfakta yemek yapmakla meşgul olan Lily'ye sesleniyorum.

"Vegas eğlenceli olabilir. Ama babamla konuşmam gerek. Ben

Oraya

gidebileceğimde

n eminim."

Kaşlarımı çattım.

"Neden?"

"Oh, sadece onunla ve Vegas'ı yöneten adamlarla olan iş meseleleri." Bunu çok rahat söylüyor.

Conan'ın dünyası hakkında gerçekte ne kadar şey bildiğini merak ediyorum. Ugh. Neden onu düşünmek zorundaydım ki?

"Tamam. Burayı hâlâ satışa çıkarmam gerekiyor."

Makarnayı karıştırıyor, yüzü derin düşüncelere dalmış.

"Bize para kazandırabilirim. Burayı satmanın senin için iyi olacağını sanmıyorum."

Yutkunuyorum. Belki de ihtiyacım olan şey budur. Yeni bir başlangıç. Bana sadece kaybımı hatırlatan bir yerde yaşamamak. Ama babamın evini satmayı düşünmek kasma isteği uyandırıyor.

"Lils, başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Ona bu kadar yakın olabilir miyim bilmiyorum."

"Anlıyorum, Hallie. Anlıyorum."

Makarna taşıyor ve panikleyip ellerini çırpmaya başlıyor. En azından bu beni güldürüyor.

"Washington ne olacak?" Sesleniyorum.

Baktığım hiçbir yer bana doğru gelmiyor, çünkü Pennsylvania benim evim. "Kız kıza bir geziyle başlamaya ne dersiniz?" Lily bağıyor.

Hmm. Şimdi kulağa hoş geliyor.

"Önce dürtüsel ölçekte bebek adımları atalım mı? Evlerimizden kaçmak yerine tatile çıkalım."

Haklı olduğu bir nokta var. Odanın içinde duvardaki benim, Bertie'nin ve babamın fotoğraflarına bakıyorum.

Gerçekten bu işin peşini
bırakabilir miyim? İşimi
bırakmalı mıydım? Hay
sikeyim. Bir molaya ihtiyacım
var.

Kapı çaldı ve başımı çevirdim. Sinirlerim zangır zangır titriyor. Onunla yüzleşmem. Henüz yüzleşmem. Ama bu benim çözmem gereken bir sorun, Lily'nin değil.

Kendimi koltuktan sürükleyerek kaldırıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Ama kapıyı açtığımda kimse olmayınca içimi bir hayal kırıklığı kaplıyor.

Kapının eşiğine bırakılmış kocaman bir demet pembe ve sarı gül dışında.
Gülleri elime alıp kartı çıkarırken gözlerim yaşıyor. İki kelime yazıyor.
Özür dilerim.

Başımı sallayarak onları bulduğum yere geri koyuyorum ve kapıyı çarpıyorum.

Ondan ne istediğimi bilmiyorum ve bu beni kızdırıyor.

Sanki onsuz nefes alamıyorum. Ama ona yakın olmak çok acı veriyor.

Peki ya hediyeler? Yaralarım tuz basmak gibiler. Her gün
kaybettiklerimizi hatırlatıyorlar.

Çünkü o benim insanım. Bunu biliyorum.

Ve ruh eşlerinin sana böyle davranmaması gerekir. Ama ruh eşleri gerçekte kim olduklarını birbirlerinden saklamazlar - canavar olsun ya da olmasın.

BÖLÜM 70

CONAN

Drago sert bir bakışla dizüstü bilgisayarını bize doğru çeviriyor.
"Bowen'ların bu eyalette olabilecek bazı potansiyel üyelerini tespit ettim. Ben'in telefonunu hacklemek

bilgi hazinesi." Başımı

salladım.

"Onlar gerçekten umurumda değil. Arthur'u istiyorum," diye homurdanıyorum. Drago dudağını çiğniyor.

"Arthur'un ABD'ye girdiğini hiç sanmıyorum." Finn boğazını temizliyor.

"Londra'daki kaynaklarımı aradım. O pisliği görüyorum. Hâlâ orada," diye onaylıyor Finn.

Declan'a dönüyorum.

"Londra'ya gidiyor muyuz?"

Başını sallıyor.

"Henüz King kardeşlerden izin almadık," diyor Finn. Ağzım açık kalıyor.

"Finn. Krallar senin kaynağın mı? Seninle konuşuyorlar mı?" Vay anasını.

King kardeşler -ve kız kardeşleri- Birleşik Krallık'taki en korkulan mafya. Onlarla hep mesafeli bir ateşkesimiz vardı. Ortak düşmanımız Bowen'lar.

"Evet. James'i öldürmeni kendi avantajıma kullanarak onlarla bir adım attım. Theo King bize yardım etmeye hazır, ama sadece doğru zaman geldiğinde.

Ve bunu İhtiyarlar'dan geçirebilirse."

Declan sırtıyor ve Finn'den etkilendiğini söyleyebilirim. Bizim çılgın beynimiz.

Declan bize, "Bowen'ların burada sahip olduğu her türlü dayanağı ortadan kaldırdığımızda doğru zaman gelmiş demektir," diyor.

I dokunun benim halkalar karşı ve Masa. Tümü I
olabilir düşünmek hakkında o Hallie'nin yüzündeki hayal kırıklığı.

Nefret.

Arthur'un ölmesini istiyorum. Hemen şimdi. Ona ulaşmak için kendimizi kanıtlamamız gereken bu uzun süreç beni sinirlendiriyor.

Zamanımı ve çabamı sevgilimi geri kazanmaya harcamalıyım.

"Conan? Bir fikrin var mı?" Declan bastırıyor.

Başımı ona doğru çeviriyorum.

"Hayır. Pek sayılmaz. Şu anda önceliğim değil. Hallie'ye gitmeliyim."

Finn beni masanın altından tekmeledi. İrkilmiyorum bile.

"Conan," diye uyarıyor

Declan. "Ne?"

"Bowen'ların adamlarının tek bir amacı var, seni öldürmek."

Başımı salladım.

"Evet. Biliyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"İmparatorluğumuzun peşine düşmeleri umurunda değil mi? Onların açgözlü amcıklar olduğunu biliyorsun, her zaman sahip olamayacakları şeyleri isterler," diye ekliyor Finn.

Omuz silkiyorum. "Hiçbir şey almalarına izin vermeyeceğimizi hepimiz biliyoruz." Declan tuts.

"Bu sen değilsin. Normalde kavga etmek için yanıp tutuşan ilk kişi sensin. Arthur'dan intikam almak istemiyor musun?"

İfademi soğuk tutarak Declan'ın mavi gözlerine bakıyorum.

"Onun küçük kardeşini öldürdüm. Ne bekliyorduk ki?"

Hepsi benim suçum. Beş yıl önce James'i kafeste öldürmem İrlanda'da ihtiyacımız olmayan bir savaş başlattı. Bize babamızı kaybettiren bir savaş. Ve o zamandan beri yıllarca beni takip etti. Sadece Hallie ile konuşmam gerek. Beni dinlemesine ihtiyacım var. Diz çöküp özür dilemeli ve beni affetmesi için yalvarmalıyım. "Güzel. Tamam. Harika, Conan. Ama bu konuda ufak bir sorun

var.

Boktan bir tavrın var," diyor Finn bana. "Öyle mi? Neymiş o?"

Benden bir tepki almak için düğmelerime basmaya çalışıyor.

"Hallie. Muhtemelen onu biliyorlar. Ben onu buraya getirdi, hatırladın mı? Biliyorlar amına koyayım. Bu yüzden şu anda risk altında. Şimdi, ona karşı bir tehdit oluşturmadan önce onları ortadan kaldırmamıza yardım etmek için kışına tekme basmak isteyebilirsin."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "Ben. Um. Siktir."

Yumruğumu tahtaya vuruyorum ve içkim dökölüyor.

"Belki de benden uzak durması gerekiyordur," diye mırıldanıyordum başımı sallayarak.

Finn soğukkanlılıkla, "Onu bir süreliğine eyalet dışına çıkarmak iyi bir fikir olabilir," diye cevap veriyor.

Ahh.

Bu acıtıyor. Güzel. Bir canavara dönüşmemi istiyorlar. Bunu yapabilirim. Sanırım ben gerçekten buyum.

"Sadece ne yapmamı istediğini söyle. Onları yakıp kül edecek kadar kızgıyım."

Finn ellerini birbirine sürtüyor.

"Güzel öneri. İyi bir başlangıç noktası. Önce kulüplerini yakalım ve Ben'i mesajla birlikte orada bırakalım."

İçim yanıyor.

"Evet. Bu planı sevdim. Yakalım şu orospu çocuklarını." Declan sırtıyor.

"İşte ruh bu kardeşim. Hallie kendine gelecektir." Ben o kadar emin değilim. Ama pes etmeyeceğim.

Hayatta olmaz.

"Çiçekleri içeri bile almıyor," diye mırıldanıyordum nefesimin altında.

"Ne?" Finn soruyor.

"Hiçbir şey."

"Bu işe karıştığına inandığım diğer adamların yerlerini size göndereceğim," diyor Drago.

Gözlerimi ona dikiyorum. Yanımızda olmasını istediğimiz biri.

Damarlarından şiddet akan, profesyonel bir dış görünüşün ardına gizlenmiş, tam bir tank gibi biririm.

"Bizimle gelmiyor musun, Drago?" Sırıtarak soruyorum.

Declan'a baktı.

"Sana kalmış patron."

Declan omuz silkiyor.

"Neden olmasın. Sakın yaralanma. Charlotte ve Isabella beni öldürür."

Drago gülüyor ve hepimiz sessizliğe gömülüyoruz.

Vlad'a yapılan işkenceden sonra Drago'nun tam sağlığına kavuşması haftalar aldı.

-Charlotte'un eski kocası tarafından öldürüldü.

Hırpalanmış bedenini gördüm ve gerçekten öldüğünü sandım. Ama tabii ki

Dr. Quinn onu geri getirdi.

Ve onu silahımız yaptı. "Ben
iyiyim Declan. Dövüşebilirim."

Ellerimi ovuşturuyorum. Onun da bize katılması için can atıyordum. "Önce
gitmem gereken bir yer var. Sizinle birazdan burada buluşuruz.

birkaç saat."

Bütün gözler üzerimde.

Nereye gittiğimi çok iyi biliyorlar. Ve hepsi hiçbir şey söylemiyor.

BÖLÜM 71

HALL EI

Şarkı- Man or a Monster, Sam Tinnesz, Zayde Wolf.

Sadece düşüncelerimin bana eşlik ettiği bir sessizlik içinde oturmak beni çıldırtıyor. Bertie bile benim hayıflanmamdan bıktı ve uyumaya karar verdi. Kafamı kurcalayan bir sürü soru var. Sadece Conan'ın cevap vermesine izin verdiğim sorular.

Kalbimi neden o şekilde kırdığını sadece o açıklayabilir.

Belki de tatile çıkmadan önce bir kapanışa ihtiyacım var. Ya da belki sadece onu görmek istiyordum. Bir yanımda mükemmel bir mazereti olmasını ve onu affedebilmeyi umuyordum.

Ama bunun gerçekleşme ihtimali hiç yok. Neler yaşadığımı biliyorum. O oyunun ne olduğunu biliyorum.

Onun lanet bir canavar olduğunu biliyorum.

Ama nedeni beni çıldırtıyor.

Panjurlarımdan dışarı bakıyorum. Hâlâ caddenin karşısındaki McLaren'ında oturuyor. Bir saattir orada. Neyi beklediğini bilmiyorum.

Ya benim dışarı çıkmamı ya da kapıyı tekrar çalacak cesareti bulmasını.

Lily bu sefer onun yüzüne bağırarak için burada değil.

Kapı açılıp da o görüldüğünde kalbim hızla çarpıyor, o kederli ifadeyi buradan bile görebiliyorum.

Koşarak yanıma geliyor, ben de ellerim titreyerek kapıdan uzaklaşıyorum. Lily'nin odaya sakladığı tabancayı elime aldığım anda sanki tamamen içgüdüleriyle hareket ediyordum.

koridorda arkama sokuyorum.

O daha kapıyı çalamadan ben kapıyı açıyorum.

Kan çanağına dönmüş gözleri açılıyor ve bana göz kırpmıyor.

İkimiz de tek kelime etmedik. Orada öylece durup birbirimizin acısına bakıyoruz.

Bana doğru bir adım attığımda, silahı ona doğrultuyorum.

"Bir adım daha yaklaşırsan seni sikinden vururum Conan." Sesim titriyor ama meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum.

Bakışları titreyen sağ elimdeki silaha sabitleniyor. "Beni rahat bırak," diye bağıriyorum.

Başını sallıyor ama olduğu yerde kalıyor.

"Bunu yapamam, bela," diyor bana sessizce.

"Neden olmasın?"

"Çünkü..." Gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alıyor.

Kalbim neredeyse duracak. Şimdi olmaz. Bunu bana şimdi yapamaz.

"Çünkü seviyorum-"

"Sakın bunu söylemeye cüret etme," diye bağıriyorum, her ne kadar derinlerde bir yerde bir parçam onun bu sözleri söylediğini duymak istese de.

O irkildiğinde, içimden bir parça ölüyor. Conan'ı sevmek beni öldürecek.

Ama o kelimeleri söylemesine izin veremem. Şu anda onları duymaya bile dayanamıyorum.

Çünkü beni sevmiyor. Nasıl sevebilir ki?

Aşık olduğum adam bir canavar değildi. Ama şimdi tanıdığım adam tam da öyle.

"Seni bir daha asla görmek istemiyorum, Conan." Kelimeleri söylerken sesim neredeyse kesiliyor.

Bunu daha iyi hale getirebilecek ne arsız bir sırıtış ne de yumuşak bir fısıltı var.

Hüzünlü yeşil gözlerine bakarak göğsümdeki ağrıyı ovuyorum.

"Bunu kastetmiyorsun. Ciddi değilsin. Lütfen, Hallie. Beni terk etme. Her şeyi berbat ettim. Bunu biliyorum. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Açıklamama izin ver." "Açıklanacak ne var ki Conan? Beni kaçırdın, sonra da iğrenç bir hayatta kalma oyunu için lanet olası ormana attın. Senin, seni hasta orospu çocuğunun yönettiği bir oyun. Fantezilerin için bir oyun yarattın, tamam. Ama buna ben dahil değilim, değil mi? Kadınları avlayan bir adam istediğimi mi sanıyorsun?"

Onları ormanda sikkmek için mi? Ben yarışırken kaç kızın içine sikini soktun?"

Fiziksel olarak hasta hissediyorum.

"Hiçbirine. Ben yle bir şey yapmam. Ben sadece seni istiyorum, Hallie." Başımı arkaya eğerek bir kakhaha attım.

"Evet. şimdilik. O dürtüyü hissedene kadar. Yoksa ne olur? Bir sonraki oyununa ev sahipliği yapana kadar. ık dışarı. Sana bakamıyorum bile."

O bir adım ne çıkıyor, ben bir adım geri çekiliyorum. Artık benim evimde. Hay sikelim.

"Oyunlar benim geçmişim. Düşündüğün gibi değiller. En azından tamamen değil."

Boğazını temizliyor.

"Sana inanmıyorum. Eminim dışarıda seninle koşacak bir sürü istekli kadın vardır."

Bunu söylemek acı veriyor.

"Hallie. Özür dilerim, tamam mı? Yarışmacı olduğunu bilmiyordum. Bu boktan yaşam tarzına bulaştığını bilmiyordum. Bu dünyadaki gerçek kötü adamları avlamak için bu oyunları düzenliyoruz. Sana giren adam gibi."

"Doğru. Tabii ya. Kötünün kötüyü avlaması. Ne kadar mükemmel. Hepiniz birbirinizi ldrebilirsiniz, değil mi?"

"Bu bizim yaşam tarzımız."

Başımı salladım. Bir dakika. Conan değilse kim girdi bana?

"Kim?" Tükürdüm.

"Kim, ne?"

Duvara çarpana kadar bir adım daha geri atıyorum. "Beni lanet oyunlarına dahil ettin, Conan."

Ellerini yüzüne sürüyor.

"Ben. Onun icabına baktım. Bu sefer düzgünce. İlk seferinde o pisliğin nefes almasına izin vermemeliydim."

Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

"Neden? Onu sen mi ldrdn?" Ellerim titriyor. şu anda bile bu adamdan korkmuyorum.

"Bunu benden intikam almak için yaptı, Hallie. Senin hatan değildi. Benim suumdu. Gerçek ailesi, gerçek soyadı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer bilseydim..."

"Onu daha çabuk mu ldrrdn?" Ben de karşılık verdim. Bu onun çoğu şeye bulduğu çözüm gibi görünüyor.

şiddet. Avlanmak.

"Evet. Ve onu senin için tekrar öldürürdüm. Seni inciten herkesi öldürürüm, bela."

"Sen de beni incittin," diye fısıldıyorum, gözyaşlarımı tutarak.

Elini yavaşça bana doğru kaldırıyor, parmaklarını silahın etrafına sarıyor ve ben de bırakıyorum. Dokunuşu ateş gibi hissettiriyor.

"O zaman ne yapman gerekiyorsa yapmak için iznin var. Sana daha önce de söyledim, ben de bu listeye dahilim." Silahı avucunun içinde düz bir şekilde önüme koydu.

"Hayır."

Başımı sallıyorum ve gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum. Onu bu şekilde kaybetmek yeterince zor. Onu tamamen kendi ellerimle kaybetmek? Asla.

"Beni tekrar gitmeni istemek zorunda bırakma Conan. İşimiz bitti." "Bizden vazgeçmiyorum, bela."

Ellerini üstümdeki duvara dayayarak beni kafese kapattı.

"Bunu düzelteceğim. Seni kaybetmeyeceğim. Kaybedemem."

Avuçlarımı göğsüne bastırıyorum ama onu itmiyorum. Kalbi ellerime çarpıyor.

"Bu kazanamayacağın bir dövüş Conan."

Yemin ederim, ağlamak üzereymiş gibi burnunu çekiyor. Bu neden bu kadar zor?

O bunu hak ediyor. O bir şeytan. Ama onun yanında olduğum sürece, buna gerçekten inandığımdan o kadar az emin oluyorum.

"Arkadaş olarak bile mi?" diye fısıldıyor.

Onu itmeye çalışıyorum ama yerinden kıımıldamıyor.

"Hiçbir şey. Sen benim için hiçbir şeysin."

Başını sallıyor ve geri çekiliyor. Benden uzaklaştıkça göğsümün daraldığını hissediyorum.

"Sen benim için her zaman her şey olacaksın, Hallie. Hayatının geri kalanında benden nefret etsen bile. Seni ölene kadar seveceğim. Sen benim ilk ve tek aşkımsın, bela."

Titrek bir nefes alır.

"Buraya bunun için mi geldin? Yoksa daha çok çiçek mi? Arabalar mı? Hediyeler bunu düzeltmez." Kapımın eşiğinde can çekişen üç buket çiçeğe bakıyorum.

"Biliyorum, Hallie. Bunu biliyorum. Ben sadece kayboldum. Deniyorum. Seni rahat bırakmak istiyorum ama pes ettiğimi düşünmeni istemiyorum. Ama sonra buraya geliyorum çünkü yüzünü görmek için çaresizim. Bilmiyorum. Benim

Boktan beynim, eninde sonunda sandığın gibi biri olmadığımı anlayacağını düşünüyorum. Ben senin aşık olduğun Conan'ım. Ve beni doğru düzgün dinleyeceksin. Beni tekrar içeri alacaksın. Tek istediğim bu. Bunu düzeltmek için bir şans, Hallie. İhtiyacın olan adam olabileceğimi sana kanıtlamak için. Çünkü hayatımın geri kalanını sensiz yaşayabilir miyim bilmiyorum, bu yüzden en azından aklıma gelen her şeyi denemeliyim, belki bir gün benden artık nefret etmediğine karar verirsin diye."

Sesi kesiliyor ve ellerini gözlerine götürüyor. Ona gitmek istiyorum. Onu böyle görmekten nefret ediyorum. Ve sözleri beni derinden yaralıyor.

Belki bir gün haklı çıkacak. Onu aşık olduğum adam olarak göreceğim.

Ama bugün o gün değil.

BÖLÜM 72

CONAN

T Sessizlik beni tüketiyor. Nasıl cevap vereceğini bilmiyor. Gözlerindeki o ışıltı söndü. Bunu ben yaptım.

Oturma odasına bakıyorum ve iki kırmızı bavul görüyorum. Görüş alanımı takip ediyor.

"Ben ve Lily birkaç günlüğüne kız kıza bir geziye çıkıyoruz." Kesin bir dille söyledi. Ayaklarıma bakıyorum. Kahretsin, hüngür hüngür ağlamak istiyorum.

Açıklamama söyleyecek hiçbir şeyi yok. Ama pes etmeyeceğim. "Özel jetimi al. Nereye istersen. Lütfen."

Bowen'ların tehdidi hâlâ sürerken, onun güvende olmasına ihtiyacım var. "Beni duymadın mı? Senden hiçbir şey istemiyorum." Bana göz kırptıyor ve çenesi seğiriyor.

"Güvenlik nedeniyle. Başka bir şey için değil. Barbados'ta bir tatil köyümüz var. Çok güzel bir yer. Sahilin hemen yanında, havuz barı var. Ve güvenli bir yer. Çatı katı bizim için her zaman müsait. Check-in sırasında adımı vermeniz yeterli."

Avucumda bir delik açan silahı yan masaya koyarken başını sallıyor.

"Lütfen, Hallie. Güven bana. Seni dinliyorum ve önemli olmasaydı sormazdım. Yaşam tarzımı biliyorsun. Bilmen gereken tek şey bu."

"Bu delilik," diye mırıldanıyor nefesinin altında. Onun o şımarık, ateş saçan yanı kalbimi yerinden oynatıyor.

"Beni silah zoruyla tutman kadar çılgınca mı?" Şaka yapıyorum. Gözleri parlıyor ve ben yanıyorum.

Onu özledim. Bu kadına nefes almak için hava gibi ihtiyacım var. Hayır. Ona bundan daha fazla ihtiyacım var. O olmadan içimde bir ölü var.

"Beni takip ediyorsun. Babam bana hep olağanüstü durumlarda ateş etmenin sorun olmadığını söylerdi."

"Baban zeki bir adamdı."

Belki de beni vurup bu lanet ızdırabıma son vermeliydi. "Öyleydi."

Bunun hakkında konuşmanın ona acı verdiğini biliyorum. Anlıyorum. "Yani, bu jetimi kullanmaya evet mi demek oluyor?"

Gözlerini deviriyor.

"Sanırım öyle. Senin manik hayatına kapılmaktan pek hoşlanmıyorum."

Ouch.

"Sana söylemiştim. Ne olursa olsun, her zaman korunacaksın."

Ona uzanmamak ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmamak için yumruğumu sıkıyorum.

"Nereye gideceğimi nasıl bileceğim? Ve ne zaman? Yarın sabah havaalanına gitmeyi p l a n l ı y o r d u k ."

Kaşlarımı çattım.

"Hiçbir şey ayırtmadınız mı?"

"Hayır. Bu, eğlence amacıyla verilmiş düşüncesizce bir karar." Bu güvenli değil. Tanrım.

"Finn sana detayları gönderecek."

Omurgasını dikleştiriyor, güzel yüzüne bir hüzün çöküyor. "Ne oldu?"

Yumuşakça soruyorum.

"Dr. Quinn onu bıraktığım için benden nefret etmiyor mu?" "Hayır, Hallie. Onun öfkesi bana, sana değil."

Titrek bir nefes üflüyor. Ona sımsıkı sarılmak ve asla bırakmamak istiyorum.

Git.

"Tamam. Teklifini kabul edeceğim. Eminim Lily jeti sevecektir." Başımı salladım.

"Sen sevmez misin? İnanılmaz bir şey.

Bayılacaksın." Omuz silkiyor ve başka tarafa bakıyor.

"Artık neyi sevdiğimden bile emin değilim."

Hüzün dolu bir bakışla beni iğneliyor. Aynı boşluk

Hissediyorum.

"Onu tekrar bulacaksın."

Umarım benimledir.

İçim paramparça olmuşken kendimi en fazla ona gülümsemeye zorlayabiliyorum. Basamağı süsleyen çiçeklere bakmamaya çalışarak geri çekiliyorum.

"İyi yolculuklar."

Kendine sarılıyor ve olduğu yerde sabit duruyor.

Yürümek için dönüyorum, ama arabama yönelmeden önce ona bakıyorum, hala orada duruyor ve gitmemi izliyor.

Ondan ne yapmasını beklediğimi bilmiyorum. Gitmememi mi söylesin? Beni dinleyeceğini mi?

Bunun olmayacağını biliyorum.

Hayatım hiçbir zaman bir peri masalı olmadı. Ama gerçekten öyle olmasını istedim.

BÖLÜM 73

HALL EI

"O Kay. Şu anda Conan'dan nefret ettiğimizi biliyorum ama bu tatili hak ediyorsun." Lily güneş gözlüklerini indiriyor ve şezlonguna uzanıyor.

Nefret güçlü bir kelime.

Kokteylimi alıp kıyıya vuran dalgalara bakıyorum. Okyanus o kadar berrak ki neredeyse gerçek dışı görünüyor, turkuaz çizgiler her iki yönde kilometrelerce uzanan soluk altın rengi kuma karışıyor. Ilık bir esinti tenimin üzerinde dans ediyor, tuz ve hibiskus kokusu taşıyor.

"Evet. Güzel."

"Güzelden de öte. Bu çok güzel. Daha sonra dövmelemizi yaptırmaya gidelim mi? İçecek? Yemek? Yukarıdakilerin hepsi mi?"

Gülümsüyorum ve pipetimden bir yudum alıyorum. Kokteylin tadı hindistan cevizi ve misket limonu gibi, dilimde soğuk ve tatlı.

"Hangi dövmeyle yaptıralım?"

"Oraya gittiğimizde karar veririm."

Düşüncesizce. Bu gezinin sloganı bu. Sanırım ilk dövmemi yaptırmak da bu listenin başında.

Bakışlarımın terasta gezinmesine izin veriyorum. Beyaz keten kabanalar tembelce sallanıyor, büyük boy yastıklarla dolu pelüş şezlongların üzerine derin gölgeler düşürüyor. Tatil köyü arkamızda beyaz badanalı taş ve cam katmanlar halinde yükseliyor, hepsi temiz çizgiler ve minik altın ışık dizileriyle aydınlatılmış palmye ağaçları.

Tekrar uzanırken telefonumun kilidini açıp Conan'ın iletişim numarasını buluyorum. Teşekkür etmek için engelini kaldırmalı mıyım?

Yapmalıymışım gibi hissediyorum çünkü bu hayatımın gezisi. Günün her dakikası beş yıldızlı muamele görüyoruz.

Çatı katı süiti tüm evimden daha büyük hissettiriyor. Tavandan tabana pencereler denize bakıyor ve balkonda özel bir dalma havuzu var. Her şey hafifçe pahalı spa yağları ve taze çiçek kokuyor.

Burada haftalarca kalabilirim.

"O zamandan beri Conan'la konuştun mu?" Lily soruyor. "Hayır."

"Konuşmak istiyor musun?" Nefesimi içime çekiyorum.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum."

Doğrulup bana bakıyor. Güneş ışığı saçlarındaki altın rengi benekleri yakalıyor. "Bak, onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Sana asla kızmam

onunla konuştuğum için. Bu senin hayatın, buraya sadece bir kez geliyorsun. İçgüdülerinizi dinleyin."

Kokteylimden bir yudum daha alıyorum.

"Bu yolculuktan sonra tekrar düşüneceğim. Önce kendimi toparlamam gerekiyor. Çok şey yaşadım. Ve gerçekten çok acıyor, Lily."

Ona her şeyi anlattım. Beni yargılamadı. Bana ne yapmam gerektiğini söylemedi. Sadece dinledi.

"Öyle olduğunu biliyorum. Yani bu yolculuğun geri kalanında Conan konuşmak yok mu?" Surat astım.

"Onun bir pislik olduğunu söylemek istemediğim sürece."

Sırıttı.

"Erkeklerle konuşmak tam da benim yapmak istediğim şey," diye kıkırdıyor. "Bir içki daha alalım mı?" Sırıttıyorum.

Yüzü aydınlanıyor.

"İçki de ister misin?"

"Evet."

İhtiyacım olan şey tam da buydu; cennette birkaç gün. Gerçi Bertie'yi özledim. Biz yokken Lily'nin asistanı ona bakıyor. Uslu bir çocuk olduğundan emin olmak için onu daha sonra aramam gerekecek.

Bu bile şimdi karnıma bir yumruk gibi indi. İyi çocuk şimdi asla unutamayacağım yepyeni bir anlama sahip.

Lanet olsun, Conan.

BÖLÜM 74

CONAN

"S O, emir sadece öldürmek için mi? İşkenceye gerek yok mu?" Arabayı sürerken Finn'e soruyorum.

"Evet, Conan. Arthur'un hâlâ Londra'da saklandığını biliyoruz. Orada dokunulmaz." Gözlerini yoldan ayırmıyor.

"Sadece şimdilik."

Telefonum çalıyor ve midem bulanıyor. Bir gün ekranda Hallie'nin adının yanıp söneceği umuduyla yaşıyorum.

Cebimden çıkarıyorum ve Reggie'den gelen mesajı görünce iç çekiyorum.

REGGIE

Bu yeterince iyi mi?

Eki açtım ve gülümsedim. Ben'in sopası alevler içinde.

Finn'e çeviriyorum, o da sırtıyor.

Finn mekâna yanaşırken hızlıca bir yanıt yazıyorum.

BEN

Şimdiki zamandan ayrılmayı unutma.

O da Ben'in parçalanmış cesedi. Arthur'un casuslarının mesajı ona geri göndereceğini biliyorum. Sabırsızlanıyorum.

Londra'da bir yere kadar saklanabilir.

Birleşik Krallık'a tekrar girmek için yeşil ışık aldığımızda, o özel gemide olacağım. Jet.

"Burada kaç kişi var?" Geri dönüp Drago'ya soruyorum.

"Üç. Daha fazla da olabilir."

Başımı salladım. Üç kişiye karşı üç kişiyiz. Hiç şansları yok. Onların 'güvenli evi' uzaktan bile güvenli değil. Hiçbir bir güvenli içinde

Pennsylvania. Quinn kardeşlerin yönetimi altında.

Arthur neden bizim bölgemize adım atabileceğini düşündü ki?

Hepimiz Finn'in Mercedes'inden çıktık ve bagajı açtık. Finn muşta tozluklarını giydi ve bir silah aldı. Ben bıçağı tercih ettim. Tabancam zaten güvenli bir şekilde kılıfında.

"Hadi gidelim." Finn bizi aceleyle bu küçük kulübeden bozma evin ön kapısına götürüyor.

Finn sakince kapıyı iki kez çalıyor.

"Onları öldürmek için izin mi istiyoruz?"

Finn irkilmiyor.

"Hayır. Babamız bize her zaman terbiyeli olmayı öğretti, Conan."

Kapı yavaşça sürünerek açılır ve bir adamın yüzünün bir şeridi ortaya çıkar. "Oh, lanet olsun."

Kapıyı çarpmaya gitti ama ben elimi uzattım ve kapıyı iterek açtım. İçeri daldım, onu boğazından yakaladım ve duvara yapıştırdım. Nefes nefese kaldığında bıçağı karnına saplayıp onu yere düşürüyorum.

"İki kişi daha geliyor," diyor Drago arkamdan.

Adamlardan biri ona doğru hamle yapınca Drago yumruğunu geri çekip adamın çenesine indiriyor ve kafasını geriye fırlatıyor.

Adam yere düştüğünde Drago üzerine atılıyor, silahını gözlerinin arasına doğrultuyor ve kafasına tek bir kurşun sıkıyor.

Adamım ayaklarımın dibinde acı içinde kan kaybından ölüyor. Finn üçüncü adamla boğuşuyor ve eğleniyor gibi görünüyor.

Ve sonra bize en sevdiği hareketi yapıyor, boğazına bıçağı geçiriyor. Adam yere yığılıyor ve Finn sadece uzaklaşıyor, ceketinin tozunu alıyor ve kasketini düzeltiyor.

Bize döndü ve sessiz olmamızı işaret etti.

Hmm. Üst katta ayak sesleri var.

Yukarıya işaret ediyorum, o da başıyla onaylıyor. Bizi merdivenlerden yukarı çıkaran Finn'in peşinden gidiyoruz. Kapalı olan tek kapıyı hedef alıyor ve yavaşça gıcırdatarak açıyor, pencereyi açmak için çabalayan bir adam ortaya çıkıyor.

Tek kelime etmeden silahımı kafasına doğrultuyorum ve tetiği çekiyorum. "İyi atıştı," diyor Drago bana.

"Sağ ol. Yine de hedeflerimin hareketli olmasını tercih ederim."

Bu avcı yanımda sadece seksle ilgili değil. Hayatımın her alanına işlemiş durumda, hatta kurbanlarımı öldürmeye kadar.

"Şimdi ne olacak?" Finn'e

dönüyorum. O da

umursamazca omuz silkiyor.

"Yak onu."

"Arthur'un buraya kaç adam yerleştirdiğini düşünüyoruz?" Drago'ya soruyorum.

"Bunu söylemek zor. Şu anda köstebek gibi. Ortaya çıktıklarında onları avlıyoruz."

Sırıtiyorum.

"Güzel. Bununla başa çıkabilirim. O zaman Arthur'a gidiyoruz, değil mi?" Finn yavaşça başını sallıyor.

"Theo'dan onay aldıktan sonra, evet. Bunun ne zaman olacağını bilmiyorum. Londra'da devam eden birkaç sorunu var. Eğer onların bölgesinde savaş ilan edersek, Kralların hazır olması gerekir."

Şu anda içimde bir parça hayat hissi uyandıran tek şey bu. Babamı öldüren adamı öldürme düşüncesi.

Dünyamı mahveden adamı. Onun

zamanı gelecek.

Telefonum sehpanın üzerinde yanarken inliyorum. Saate baktım. Sabahın üçü.

Yuvarlanıyorum, elime alıyorum ve ekranın ne kadar parlak olduğuna bakıyorum. Ve o zaman onu gördüm.

Rüya mı görüyorum?

Hallie'nin adı.

Üzerime bir kova buzlu su dökülmüş gibi doğruluyorum ve cevap veriyorum. "Trouble, iyi misin?"

Kalbim küt küt atıyor.

Arka planda yüksek sesle müzik çalıyor.

"Selam. Selam." Sesi gergin geliyor.

Sesi. Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Uyuşturucu gibi. Müzik sustu ve ben nefesimi tuttum. "Ne oldu? İyi misin?"

Nefes aldı.

"Evet, iyiyim. Özür dilerim, aramamalıydım." "Kapatma," diye yalvarıyorum.

Telefonda onun olması bile kafamın içindeki karmaşayı yatıştırmaya yetiyor.

"Sadece sarhoşum ve seni özledim. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama yapıyorum. Sana mesaj atacaktım ama biraz çakırkeyifim ve yanlışlıkla seni aradım," diye saçmalıyor.

Ve ben gülümsüyorum.

Beni özlüyor mu?

Kesik kesik bir nefes

aldım. "Ben de seni özledim, sevgilim."

"Yapamam." Sesi kesiliyor ve hat kesiliyor. Hay sikeyim.

Onu geri aramaya çalışıyorum ama reddediyor. Mesaj atmaya çalıştığımda da asla göndermiyor.

Yatağıma uzandım ve bir nefes verdim. Beni özlüyor.

Bu da bir şeydir. Benden nefret ettiğini söylemek için aramadı. Hay sikeyim.

Bu acıtıyor.

BÖLÜM 75

HALL EI

T Çatı katının kapısı açılıyor ve gözlerimi aralıyorum. Akşamdan kalma baş ağrısı şimdiden başladı.

"İyi geceler mi?" Lily'ye mırıldanıyorum.

Elini kaldırdı.

"Bu utanç yürüyüşünde hissettiğim en büyük utanç, Hallie." Güldüğümde göğsüm acıyor.

"O kadar iyi miydi?"

"Yani, siki iyiydi, evet. Ama sonra ayıldım ve o uyanmadan önce koşabildiğim kadar hızlı koştum."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Burada mı kalıyor?"

Yavaşça başını sallıyor ve ikimize de birer bardak su dolduruyor. "Evet. Yani eve uçana kadar bu süitten ayrılamam."

Gözlerimi deviriyorum, o yanındaki yatağa uzanırken ben de bardağımı alıyorum.

Ben

"Dramatik olma. Tek gecelik bir ilişki." "İğrenç hissediyorum."

Gerçekten titriyor.

"Git bir duş al, biz de uyuyalım. S o r u n değil. Korundun, değil mi?" Ona ters ters baktım.

"Uh. Sanırım? Oldukça eminim."

Koluna bir tokat attım.

"Hadi ama!"

"Ne?! İlk kez yaptığımızı biliyorum. Yedinciye bilmiyorum!" "Akşamdan kalmalığın geçince konuşalım. Anlaştık mı?" Ben de

Ona

"Evet. Buraya tek başına mı düştün?" diye soruyor.

Başımı salladım.

"Evet."

"Bir ama mı geliyor?" diye soruyor.

"Bardan çıkarken Conan'ı aradım." "Aman Tanrım.

Ona yeni bir tane mi attın?"

Başımı sallıyorum.

"Daha kötüsünü."

"Siktir. Onu sevdiğini ve bebeklerini istediğini mi söyledin?" İçimdeki şok Sesi beni güldürüyor.

"Tamam. Hayır. Bundan daha iyi. Onu özlediğimi söyledim." "Sarhoş beynin sadece doğruyu söylüyordu."

"Daha da kötüleşiyor." Sözümü kestim.

"O da beni özlediğini söyleyince telefonu kapattım ve onu tekrar engelledim." Suyunu tükürdü.

"Lanet olsun. Ona gerçekten acı çektirmek istiyorsun."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Onun incindiğini görmek istemiyorum.

Ne istediğimi bilmiyorum. Düşünmek için zaman.

Ama sonra düşündüğümde, aklımdaki tek şey o oluyor. "Onu affedebileceğini düşünüyor musun?" Lily ciddi bir şekilde soruyor.

"Dürüst olmak gerekirse şu anda cevabını bilmiyorum. Bazen aldatsaydı daha iyi olurdu diye düşünüyorum."

Lily başını sallar.

"Ama aldatmadı, değil mi? Siz ikiniz arkadaş ama aşık olayına başladığınızdan beri başka biriyle yatmadı mı?"

"Hayır. Yapmadı. Ama bana yalan söyledi. Her konuda yalan söylemediği ne malum?"

Lily derin bir nefes alıyor.

"Adamı tanımıyorum. Ona defalarca siktirip gitmesini söylemem dışında. Böyle bir kalp kırıklığını taklit edemezsin. Size söyleyebileceğim tek şey bu. Evet, yaptığı şey büyük ölçekte berbat bir şey. Ama ben onun oyununu savunmuyorum. Eğer dediğiniz gibi mafyadaysa, bunun nedenini açıklayacak pek çok sebep var. O hayattaki insanlar bir şeyleri istedikleri için yapmazlar. Hayatta kalmak için de yaparlar. Tıpkı seni soktuğu oyun gibi.

Belki de onu dinlemelisin. Ve eğer cevabını beğenmezsen, ona tekrar siktirip gitmesini söyle."

Sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum ve başım daha da sert çarpıyor. "Bu çok fazlaydı."

"Sadece bir düşün Hallie. Şu anda kestirmek, güneşlenmek ve tekrar parti yapmaktan başka bir şey yapmana gerek yok."

Ona gülümsüyorum.

"Sensiz çok kaybolurdum, Lily." O da bana gülümsüyor.

"Biliyorum. Bunu bir hafta sonra, buradaki alanını işgal etmemden bıktığında söyleyeceğini mi sanıyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Senden asla bıkmam."

"Güzel. Ama sana şunu hatırlatacağım. Yolculuğumuzun ikinci günündeyiz. Beş günümüz daha var."

Bununla birlikte yataktan atladı ve günahlarından arınmak için duşa girdi.

Bense orada öylece uzanmış, söylediklerini düşünüyordum.

Belki eve döndüğümde onu dinlerim. Ama yakın bir zamanda değil.

Onun tarafından tekrar incitmeye hazır değilim.

BÖLÜM 76

CONAN

"I rish prick." Terli adam yumruğunu yüzüme doğru fırlatıyor.
Eğildim ve onu masaya doğru uçurdum. Yüzünü yumruklarken
telefonum cebimde titriyor.

Eminim şimdiye kadar Bowen'ların çoğunu buradan çıkarmışsızdır. Arthur'un
daha fazla adam göndermeyi göze almasına imkan yok.

Tam adam gevşerken, telefonum tekrar çalıyor.

"Siktir," diye tıslıyorum, geriye doğru tökezleyip telefonu
çıkarıyorum. Bu numarayı tanımıyorum.

Cevap veriyorum ve sessiz

kalıyorum. "Conan?"

Bu sesi her yerde tanırım. Son zamanlarda buna alışmıştım.

"Sakın bana bir sonraki kelimenin 'siktir git' o l d u ğ u n u söyleme,"
diyorum, son Bowen kurbanının evinden rahatça çıkarken.

"Hayır." Sesi fısıldıyormuş gibi geliyor.

"Numaramı nereden buldun?" diye
soruyorum.

Kıkırdıyor.

"Kaynaklarım var."

Bu kadın gerçekten kim?

"Hallie iyi mi, Lily?" Ani bir panikle soruyorum.

Neden en iyi arkadaşı onlar tatildeyken beni arasın ki, özellikle de benim
düşman olduğumu düşünürken? Hallie'nin sarhoşken yaptığı aramadan sonra ne
düşüneceğimi bilemiyorum.

"Evet. Onu bara gönderdim. Bak, bir sorunumuz var ve başka kimi arayacağımı bilmiyorum."

Arabamın kilidini açtım ve bindim.

"Ne istersen. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Tamam. Köpeklerle aran nasıl? Golden Retriever'larla, tam olarak?" Oh, lanet olsun.

"İyiyimdir. Bertie'yle tanıştım. Sanırım ondan bahsediyorsun?"

"Evet. Georgia, asistanım, köpeğe bakıyor. Ve onu yürüyüş için ormana götürmeyi düşündü. Onu serbest bıraktı ve e-postaları yanıtlamakla meşguldü ve..."

"Sakın bana Hallie'nin köpeğini kaybettiğini söyleme, Lily."

"Ses tonuna dikkat et, Conan. Ama evet. Şu anda onu arıyor ama senin... avcılık içgüdülerinin iyi olduğunu ve buradaki ormanda nasıl dolaşacağını bildiğini görünce yardım edebileceğini düşündüm."

Vay be. Her konuşmada bana bir laf sokmayı başarabiliyor. "Buna inanamıyorum," diye mırıldandım.

"Üzerine fazla gitme. Daha on dokuz yaşında. Bir köpeği bile yok. Bertie'nin hatırlama yeteneğinin, bir balığın size geri yüzmesini sağlamaya çalışmak kadar işe yarayacağını bilmiyordu."

Bir kahkahayı ısırarak geri çekiyorum. Ama içten içe stres yapıyorum. Hava kararmadan önce onu bulmalıyım.

"Tam olarak hangi orman?" diye

sordum. "Hawke Creek Eyalet Parkı."

"Ona benimle yirmi beş dakika içinde girişte buluşmasını söyle." "Tamam."

Hatta bir duraklama oldu.

"Hallie iyi mi?"

İç çekiyor.

"Hayır, Conan. Pek sayılmaz. Onu böyle görmekten nefret ediyorum. Hayata karşı duyduğu kıvılcımı geri kazanmaya çalışıyordu."

Sözleri karşısında irkildim.

"Onu asla incitmek istemedim."

"Ama incittin. Kasıtlı olmasa da fark etmez. Ona biraz zaman ver."

"Benden nefret etmiyor musun? Sence bir şansım var mı?" Anahtarlarımı alarak soruyorum.

Güldü.

"Ediyorum. Ve hayır, senden nefret etmiyorum. Ben'den nefret ediyorum. Ama senden? En iyi arkadaşımı hayata döndürdüğünü gördüm. Önemmediğini biliyorum. İnatçı ve insanları kaybetmekten korkuyor, bu yüzden seni zorlayacak ve zorlamaya devam edecek."

"Vazgeçmiyorum. Muhtemelen bildiğin gibi kötü olabilirim ama ona karşı asla."

"Güven bana, şeytanla tanıştım. Sen ondan çok uzaktasın."

İçimden bir ürperti geçiyor. Onda görüldüğünden daha fazlası var.

"Lily, onu bulduğumda yanımda tutacağım. Hallie'nin bebeği konusunda bu kadına güvenmiyorum. Havaalanından dönerken bana haber ver, onu eve bırakayım."

"Anahtarlı kasanın şifresini sana gönderirim. Teşekkürler Conan." "Hallie söz konusu olduğunda her zaman. Tamam mı?"

Ciddiyim. Bundan on yıl sonra bile olsa ve başı belada olsa, ona yardım etmek için hayatımı feda ederim. Bunu ona borçluyum.

Uzaktan onun koruyucusu olmak anlamına gelse bile asla durmayacağım.

"Oh. Hazır seni yakalamışken. Önümüzdeki Cumartesi bir şey yapacak mısın? Galerimde bir sergim var ama Vibes'te bir after party düzenliyorum. Gelmek istersen VIP biletlerim var. Arkadaşlarını da getirir misin?"

Mekân sahiplerini iyi tanıyorum ya da koruma için bize para ödüyorlar.

"Elbette. Kulağa hoş geliyor. Ben ve dört kişi daha olacağız."

"Onlara şimdi mesaj atarım. Sadece isimlerini gönder."

"Gönderirim. Bertie'yi eve götürdükten sonra."

Telefonu kapattıktan sonra yoldan çıkıyorum ve GPS'i takip ediyorum.

Hep bir köpeğim olsun istemiştim ama hiç olmadı. Ama Hallie'nin Bertie'yi ne kadar çok sevdiğini görmek beni bir taneye ihtiyacım olduğu konusunda ikna etti.

BÖLÜM 77

HALL EI

I Kokteyllerle birlikte, utangaç bakışlı Lily'ye döndü.
"Ne var ne yok?" Pembe içkiyi ona uzatarak sordum. "Hiçbir şey."

Yalan söylediğini biliyorum.

"Önümüzdeki Cumartesi büyük gösteri için bir after party düzenliyorum... var mısın?"

Bana hayır diyemeyeceğim bir sırtışla bakıyor. Muhtemelen bütün gece Bertie'yle kucaklaşmak isteyecek olsam bile.

"Evet. Tabii ki orada olacağım."

"Bugün Georgia'dan haber aldın mı? Bebeğim nasıl? Onu özledim."

"Evet, o iyi. Her şey yolunda."

"Şu dövmeleeri yaptırmaya gidelim mi artık? Ben dört yapraklı yonca düşünüyordum. İrlandalı şanslı mı?"

Koluna bir şaplak attım ve bir kahkaha patlattı.

"Hayır mı? Çok mu erken?"

"Evet. Çok erken. Zevksizsin, Lily." Yüzümü asmamaya çalışıyorum. "Şu anda ben olsam 'penisin varsa benden uzak dur' derdim. alın."

Gözlerini deviriyor.

"Drama kraliçesi. Bütün sıkleri bırakmaya yemin edemezsin. Rahibe olmaya ne dersin? Bu tüm sorunlarını çözebilir."

"Kapa çeneni. Tamam. Bir gün çüke geri döneceğim. Ama şimdi değil."

"Aferin kızıma." Kaşlarını oynatıyor.

Yanaklarını ısıtıyor, Conan'ın derin sesini ve bunun beni nasıl ateşlediğini hatırlıyorum.

"Conan ona iyi çocuk dememe bayılıyordu," diye ağzımdan kaçırırım. Lily'nin çenesi neredeyse yere çarpacaktı.

"Conan mı? Şu dövme kafes dövüşçüsü mafya babası mı? Şu kocaman olan mı?"

İçkimden bir yudum alarak başımı sallıyorum.

Elini masaya vuruyor.

"Bu çok seksi, Hallie. Ugh. Ona da patronluk taslayabilir misin? Anne tarzı gibi mi? Dizlerinin üstüne çöktürür müsün?"

Kendini yelpazeliyormuş gibi yapıyor, ben de kıkırdıyorum.

"Evet. Ama uzun sürmez. Bana karşı çok hızlı değişiyor."

Gözleri kocaman oldu.

"Bir anahtarla sikişiyordun. Tanrım, Hallie. Bizi gururlandırdın."

Dudağımı çiğnedim. Bundan çok daha fazlasıydı. Onunla her konuştuğumda beni güldürüyordu.

Ortaya çıktığındaki o kelebekler? Bunu bir daha yaşayacak mıyım?

"Hey, Hallie. Onu bir kez buldun. Yine bulacaksın."

Elini benimkinin üzerine koydu ve ben başka tarafa baktım. "Sanırım."

"Bir anahtar. İğrenç. Bunu senin için seviyorum," diye mırıldanıyor. "Evet. Oldukça inanılmazdı."

Hayır. Bu acıyı bastırmak için daha fazla içkiye ihtiyacım var. Onu özlüyorum. Bunu inkar edemem.

BÖLÜM 78

CONAN

A Çakılların üzerine çektiğimde Georgia başını kaldırdı ve gözlerinde korku vardı.

Çok öfkeliyim ama sakinliğimi korumalıyım. İhtiyacım olan son şey Lily'nin bana karşı olması.

Ama hala kızgınım. Hallie'nin şu anda dünyada ihtiyacı olan tek şey Bertie. Ve onu kaybetti.

Arabanın kapısını çarpıp sakince ona yaklaştım.

"Merhaba," diyerek onu selamladım.

Parmaklarını mor saçlarında gezdiriyor.

"Merhaba. Sen Conan mısın?"

Başımı salladım.

"Beni onu son gördüğünüz yere götürebilir misiniz? Hallie'nin onu buraya getirip getirmediğini biliyor musun?"

Titreyen parmaklarına bakıyorum. "Georgia.

Kızgın değilim," diye yalan söylüyorum.

"Sadece hava kararmadan onu bulmamız gerekiyor.

Tamam mı?" Başını sallıyor.

"Öylece kaçtığına inanamıyorum."

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum.

"Köpekler böyle yapar."

Kendime engel olamıyorum.

"Biliyorum, ama çoğu zaman çok tembel. Sadece uyuyor."

Başımı sallıyorum.

"Hadi gel. İçeri girelim ve aramaya başlayalım."

Kapıya doğru yürüdüm ve çekerek açtım.

"Tamam, ęöster bana."

Ona yolu ęöstermesi için işaret ediyorum. Kaba taşlı bir tepeden aşağı iniyoruz, yanımda su şırıldıyor.

Bölgeyi tarıyorum. Peşine düşmüş olabileceği bir sürü küçük hayvan var.

Düz bir zemine ulaştığımızda, küçük bir göletin yanına gelene kadar ağaçların arasından geçiyoruz.

"Burası mı?" diye sordum.

"Burada oturuyordum." Kayayı işaret ediyor.

"Ne tarafa kaçtı?"

Batıyı ęösteriyor.

"Tamam. Sen burada kal. Kendi kokusunu buraya kadar takip edebilir, hatta senin kokunu da. Ben o yöne gidip bakacağım."

Ondan gelen korkuyu

hissede biliyorum. "Bana ihtiyacın

olursa çığlık at."

O cevap veremeden, ağaçların arasından koşmaya başladım.

Hâlâ altı saatlik gün ışığı var.

Patikanın derinliklerine inerek pati izlerini takip etmeye devam ediyorum. Haklı, gerçekten de hızlı koşuyor.

Güneş ağaçların arasındaki bir aralıktan süzölüyor ve ben taze orman kokusunu içime çekiyorum. En çok sevdiğim şey bu.

Açık havada olmak, beynimi kapatmak ve sadece avlanmak.

Neredeyse bir saattir taze izleri takip ederken sol tarafımdan gelen su sesi dikkatimi çekiyor.

Kontrol etmeye değer. Bertie bu küçük macerasında muhtemelen susamıştır. Su kayalıklardan aşağı akıyor ve küçük bir göle düşüyor.

Ve i ř t e orada. Sağ tarafta, yaprakların üzerine uzanmış ve dinleniyor.

Ayağım bir dala çarpıyor ve kafasını kaldırıyor. Uyarı için havlıyor. "Bertie. Hadi oğlum. Benim." Sesimi onun için heyecan verici hale getiriyorum.

"Gel ha d i . Seni eve, annene götürüyim." Dizlerime vuruyorum ve o da sığrıyor.

Kuyruğunu sallayıp bana doğru koşmaya başladığında içimi bir rahatlama kaplıyor. "Hey, oğlum." Kafasını karıştıyorum.

Devam etmek için elimi dürtmeye devam ediyor. Bu fırsattan yararlanarak arabamdan getirdiğim ipi yakasına geçiriyorum.

Tekrar çömeldiğimde içimi bir duygu dalgası kaplıyor. Kuyruğu deli gibi sallanıyor.

"Anneni bırakamazsın, Bertie. Sana gerçekten ihtiyacı var."

Küçük bir havlama sesi çıkarıyor. Sanırım Hallie'den bahsettiğimi biliyor.

"Sen de mi onu özölüyorsun?" Fısıldıyorum ve çenesinin altını gıdıklıyorum.

Ben yere otururken Bertie de bana katılıyor ve başını kucağıma yaslıyor.

"En azından beni hâlâ seviyorsun dostum," diye iç geçiriyorum.

Doğanın beni sakinleştirmesine izin veriyorum. Huzur.

Bertie'yi buldum, bu da Hallie'nin mutlu olacağı anlamına geliyor. Önemli olan tek şey bu.

"Tamam. Hadi seni geri götürelim. Benimle birkaç gecen var," diyorum ona, ayağa fırlayarak.

"Seni daha önce birkaç köpekle yatarken görmüştüm ama bu yeni bir şey," diye dalga geçiyor Finn. Doğrulup gözlerimi ovuşturuyorum ve onu yatak odamın kapısında dikilirken buluyorum. "Kapıyı hiç çalmaz mısın?"

"Hayır. Yapacak işlerimiz var. Bu da yataktan kalkıp benimle gelmen gerektiği anlamına geliyor."

İnliyorum ve Bertie başını göğsüme yaslıyor.

"Gelemem. Bertie'nin bana ihtiyacı var."

Finn bana ters ters bakıyor.

"Peki ya sana bunun cinayet içerdğini söylesem?" diyor sadist bir sırıtışla.

"Dikkatimi çektiğini söyleyebilirim."

Bertie'yi dikkatlice üzerimden kaldırıyorum ve bir insan gibi yatağına yatırıyorum.

Çok sevimli. Yarın Hallie'nin yanına döndüğünde onu özleyeceğim.

"Düşmanlarımızın seni bir köpeği yatağına sokarken görmelerini çok isterim.

Bu gerçekten bir bakış Con," diye takılıyor Finn.

"Yumuşak tarafımdan utanmıyorum, Finn."

"İkizler geliyor mu?" Üzerime bir tişört geçirerek soruyorum. "Elbette."

Maceralarımıza katıldıklarında her zaman daha eğlenceli oluyor.

"Londra'ya ne zaman gidiyoruz?" Bertie'nin başını son bir kez kaşıyarak soruyorum.

"Üzerinde çalışıyorum Con. Beklerken burada güvende olmaya odaklanmalıyız."

"Uslu bir çocuk ol. Tüm suyunuz ve yiyeceğiniz aşağıda. Uzun sürmez," diyorum Bertie'ye.

"Bir köpekle insanmış gibi mi konuşuyorsun?" Finn soruyor. Ona ters ters bakıyorum. Bunu herkes yapmıyor mu?

"Yaptım. Ve aslında öyle. O Hallie'nin dünyası, artık benim de dünyam." Finn ellerini ceplerine soktu.

"Böyle devam edersen seni psikiyatrik teste göndereceğim." Kıkırdıyorum ve omzunu sıkıyorum.

"Sen gidersen ben de giderim. Ve ikimiz de biliyoruz ki bir süngerli odayı ve deli gömleğini boylayan sen olacaksın, seni lanet psikopat."

Çenesi seğiriyor ve tepkisini bekliyorum. Hiçbir şey yok.

"Gerçek bir psikopat teşhisten kurtulmak için saçmalayabilir, Conan. Kimse beni bir yere kilitleyemez. Eğer deneselerdi, önce boğazlarını keserdim."

Aman Tanrım. Geri çekiliyorum.

"Sana ne oldu?" diye sordum.

Kıkırdadı.

"Bilmek istemezsin. Şimdi gidip biraz adam öldürelim, sonra da bira içelim."

İçimi çektim. Biz çocukken ona bir şeyler olduğunu biliyorum. Ben ve Declan'a kıyasla her zaman zeki ve sessiz olan oydu. Ama bir gün -on yaşlarındaydım herhalde- babamın ofisinde bardak fırlattığını ve Finn'e bir şey olduğu için söylenip durduğunu duyduğumu hatırlıyorum. Ama kafam karışmıştı. Finn odasında oturmuş, Rubik küpünü tekrar tekrar yapıyor ve duvara bakıyordu. Üzerinde bir yara yoktu.

Ama ondan sonra asla eskisi gibi olmadı. Sanki içinde bir şey kopmuş gibiydi. Kendini kapattı.

Onu olduğu gibi seviyorum. Ama hep merak edeceğim. Ve tekrar sormaya cesaret edemiyorum.

İç çekiyorum.
"Tamam. Hadi gidelim."

BÖLÜM 79

HALL EI

I aklımı kaçırdığımı düşünüyorum.

Yemin ederim köpeğim Conan gibi kokuyor.

Üç gündür evdeyim ve o güçlü, erkeksi koku hâlâ tüylerine sinmiş durumda.

Ellerimi kıvrımlarımda gezdiriyorum, bu siyah elbise çok hoş görünüyor. Beni belimden sarıyor ve yeterince göğüs dekoltesi gösteriyor. Lily'nin sanat galerisi için profesyonel ama sonrasında kulübe gidecek kadar da seksi görünmeliyim.

"Tamam, Bertie. Lisa için iyi ol."

Geldi ve ayaklarımın dibine oturdu. Bazı nedenlerden dolayı Georgia, Bertie'ye tekrar bakamayacağını söyledi. Bu yüzden şimdilik yeni bir bakıcı buldum.

Ne zaman evde olacağıma dair hiçbir fikrim yok. Lily'yle bir kez başladık mı, bazen sabah dörde kadar eve gelemiyoruz. Ama neler başardığını görmek için sabırsızlanıyorum, bu yeni sanatçı için çok heyecanlıydı.

Çantamı alıyorum ve taksimi beklemek üzere dışarı çıkmadan önce son bir kez dudaklarımı parlatıyorum.

Sanırım yeniden alışmam gereken şey bu. Normal, bekâr bir hayat.

Her boş saniyemde Conan'ı düşünmekten vazgeçmem ne kadar sürecek?

BÖLÜM 80

CONAN

I Arabadan inerken garip bir şekilde gergindim. Kulübün yanıp sönen tabelası neredeyse benimle alay ediyor.

"Con. Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Declan arkamdan söylüyor.

Kardeşlerimin ikisi de bana bebek gibi davranmaktan sıkılmış, patlamamı ve hayatımı mahvetmemi bekliyorlar.

Dönüp onunla
yüzleşiyorum. "Evet.
Neden?"

Parmaklarımı sıkarken eklemlerim çatlıyor, cevap vermesini bekliyorum.

"Sen kocaman bir adamsın. Tepeden tırnağa dövmelemlerle kaplısın. Bu kulübe fark edilmeden girme ihtimalin çok düşük -hayır, siktir et- yüzde sıfır. Herhangi biri tarafından."

Tamam. Haklı olduğu bir nokta var.

Başkalarının beni görmesi umurumda değil. Sadece Hallie'nin değil. Onu izlediğimi bilmemeli.

Burada olmamın tek sebebi bu. Sadece onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmek istiyorum.

Uyarılarına rağmen, onları görmezden gelmeyi seçiyorum. Çünkü onu görmeden bir gün bile geçiremem. Beni görmeyi reddetse bile.

Belki de her şeyi berbat ettiğim için onun hayatını kenardan izlemek zorunda kalacağım. Hastalıklı ve çarpık bir ceza.

Ama her zaman bir gün bana d ö n e c e ğ i umuduyla yaşayacağım.
Kahretsin, bu noktada bir arkadaşlığı kabul ediyorum.

Artık benden nefret etmediği anlamına gelen her şeyi.

"Bak Declan. Benim için ya da yapabileceklerim için endişelendiğini biliyorum. Ama buraya sadece ailemle eğlenmeye ve ağır antrenmanlara geri dönmeden önce bir şeyler içmeye geldim."

Destek için Reggie ve Rowan'a bakıyorum. Rowan yanıma yaklaşırken beni anlıyor.

"Hepimiz uslu duracağımıza söz veriyoruz." Declan'a surat asıyor.

Finn'in bakışlarının başımın yan tarafına çarptığını hissedebiliyorum.

Benden memnun değil. Benim yüzümden en iyi hemşiresini kaybetti. Ve içten içe, o da onun arkadaşıydı.

"Onu rahat bırak Con. Olay çıkarma. Eğer bunu atlatmak için buna ihtiyacın varsa, biz arkadayız." Declan Finn'in omzunu sıkar. Finn sadece homurdanıyor.

"Yapmayacağım. Yemin ederim." Ellerimi kaldırıyorum.

Declan başını salladı ve peşinde Reggie ve Rowan'la birlikte fedaiye doğru ilerledi. Beni Finn'le bıraktı.

"Finn. İşini berbat ettiğim için özür dilerim."

Yürümeyi bıraktı ve başını salladı.

"Evet. İş bıraktığı için kızgıyım. Ama Enzo'nun onu Kovalamaca'ya sokmasına daha çok sinirlendim. Ben'i ve Arthur'la olan bağlantılarını gözden kaçırdı. Her şeyi bilen lanet büyücü seni ya da onu korumak için hiçbir şey yapmadı."

Başımı kaşıyorum.

"Yine de bir araya getirilmesi oldukça zor bir bulmaca

Finn." Alay ediyor.

"Bu hayatta tek bir şeye karşı korumacıyım, o da ailem. Hepinizi güvende tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Annem öldükten sonra yaptığın gibi kendini kaybettiğini görmek istemiyorum."

İçime bir hüznün çöküyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Onu uzaklaştırmaya çalışıyorum, canımı yakmadan hemen gömüyorum. Sanki Finn aklımı okuyabiliyor.

"Hallie'yi sonsuza dek kaybettim, değil mi?" Finn omuz silkiyor.

"Dürüstçe mi? Yanlış adama soruyorsun. Kafama balyozla vurulsa bile aşkı tanımam. Ama psikolojik olarak konuşursak, eminim onu kazanmanın yolları vardır. Örneğin, bu kulüpte bir pislik olmamak bunlardan biri olabilir."

Bir kahkaha attım. Gerçekten de ağzından teknik ve zekice bir cevap çıkmasını bekliyordum.

"Anladım. Hıyarlık yapma."

"Şimdiye kadar pislik olmadan bir gün bile geçirmedin. O yüzden iyi şanslar."

Kafama bir şaplak attı ve girişe doğru yürüdü. Fedai uzaklara bakıyor ve onun için ipi kaldırıyor. Onlara katılmak için adımlarımı hızlandırıyorum.

Doğruca VIP kabinine gidiyoruz, arka köşeye yerleşmiş, her yeri mükemmel gören bir yer.

Böylece nerede olursa olsun onu görebiliyorum.

Garson kız elinde bir tepsi viski ve tabii ki babamızın viskisinden bir şişeyle koşarak geliyor.

Müzik bangır bangır çalıyor, flaş ışıkları yanıp sönüyor ama tek yapabildiğim kalabalığı taramak.

Onu gördüğümde anlayacağım, çünkü karnım dönecek ve her şey hafifleyecek.

BÖLÜM 81

HALL EI

"I Bu şarkıya bayılıyorum!" Lily kulağıma bağıyor.
Kıkırdıyorum ve dans pistinde ona katılıyorum.
Ona somurtmayacağı bir gece için söz verdim. Sanırım bu onun
Dondurma kutularıyla kendine acımanı izlemekten bıktım. Siktir git evden.
Ayaklarımız yanana ve içkilerimiz bitene kadar dans ediyoruz. "Bir tane daha alalım mı?" Ona soruyorum.
Alkol neden bu kadar üzgün olduğumu unutmama yardım etmeye başlıyor.
"Tabii ki." Elimi tutuyor ve beni bara doğru sürüklüyor.
Yaklaştığımız anda tüylerim diken diken oluyor. Kollarımı ovuşturup etrafıma bakıyorum.
Bu çok garip.
"Ne istiyorsun?" Lily bağıyor. "Rom ve kola."
"Rom ve kola. Lütfen."
Dikkatim dağınık, sanki birini avlıyormuşum gibi odaya bakıyorum. Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ve bu rahatsız edici.
"Şu barmen çok tatlı. Numarasını ister misin?"
Gözlerim kocaman oldu.
"Kesinlikle olmaz. Erkeklerle işim bitti."
Lily dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor.
"Evet, evet. Her neyse. Seni yatağa atmamız lazım."
Başımı salladım.

"Hayır. Gerçekten gerek yok. Bu benim hiçbir sorunumu çözmez." Kalbim Conan'ı unutamazken olmaz.

Bana içkimi uzatıyor, ben de geri deviriyorum. Lily yaramaz bir sırtıyla dudağını ısıırıyor.

"Şu Hallie'yi oynamaya çıkardık. Sabırsızlanıyorum." "Ne?"

Suratını asıyor ve pipetten içkisini yudumluyor.

"*Umurumda değil, hadi kafayı bulalım*" diyen Hallie benim birlikte içmeyi en sevdiğim Hallie."

Bir kahkaha attım.

"Barmenle birlikte gitmediğimden emin ol lütfen." Kirpiklerimi kırıştırıyorum.

İhtiyacım olan son şey sabah sabah bu endişeyi yaşamak. Artık gitmem gereken bir işim olduğundan değil.

"Onun yerine dans edelim mi?" diye soruyor. "Evet. Bu planı sevdim."

İçkisini bitiriyor ve kalabalığın arasından dans pistine doğru ilerliyoruz. Bu sefer bir grup erkek bize yaklaşıyor.

"Katılmamızın sakıncası var mı?" diye soruyor öndeki uzun boylu olan.

Dar mavi gömleği ve kot pantolonuyla oldukça iri yapılı. Saçları kısa ve düzgün bir sakalı var. Biraz sevimli.

"Devam edin."

Her şarkıda gülüyoruz ve müzik eşliğinde kığımızı sallıyoruz.

"Adın ne senin?" diye soruyor iri adam.

"Ha-" Yutkunuyorum.

"Harlow."

Gülümserken dişlerini gösteriyor.

"Güzel isim. Ben Jason." Elini uzattı, ben de sıktım.

Bırakmak yerine beni kolunun altında döndürüyor ve göğsüne çarpıyorum, ellerim göğüs kaslarına iniyor.

Biraz hava alabilmek için hızla itiyorum.

"Benimle dans eder misin?" diye soruyor, bana bakarak. Kaybedecek neyim var ki?

Hiçbir şey Conan'ı kaybetmek kadar acı veremez. Hayatımda büyük bir boşluk var.

BÖLÜM 82

CONAN

"Conan," diye uyarıyor Finn.
Kırmızı görüyorum.

"Elleri onun üzerinde," diye homurdanıyorum.

Rowan bana bir viski uzatıyor. Bir yudumda yutuyorum. Öfkemi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Hiyarlık etme. Onu sahnede becermiyor, değil mi? Bu sadece bir dans. Sakin ol yoksa seni sakinleştiririm."

Harika.

Geçen her şarkı işkence gibi. Bu gerçekten benim cezam olmalı.

Bu dünyadaki cehennem.

Kızımın üzerinde başka bir adamın ellerini görmek. Ve hiçbir şey söylemeye hakkım yok. Çünkü o benim değil. Artık değil.

Kendimi yukarı itiyorum, tüm gözler üzerimde.

"Tuvalete gidiyorum. Bebek bakıcısına ihtiyacım var mı?"

Tıslıyorum. "Evet. Rowan. Onunla git," diye emrediyor

Declan.

Kötü bir seçim. Rowan bana zarar verecek, beni durdurmayacak.

Hallie ile dans eden adamın da benimle aynı yöne gittiğini fark ettim. Mükemmel.

Adımlarımı hızlandırıyorum ve o da kapıyı benim için açık tutuyor. Kapı kapanırken onu ensesinden tutup yerden kaldırıyorum.

"Ne oluyor be adam!" diye kekeledi.

"Çek o lanet ellerini kızımdan," diye tükürdüm.

Kafasını sallıyor. Tanrım, bu çok acınası. O daha iyisini yapabilir. Onu bırakıyorum ve geri çekiliyor, doğruca duvara çarpıyor.

"Erkek arkadaşı olduğunu bilmiyordum!" Ellerini havaya kaldırdı.

Rowan'ın gözlerini üzerimde hissediyorum, bu yüzden ona çenesini kapatması için bir bakış fırlatıyorum. Onun erkek arkadaşı olmadığını biliyorum. Mesele bu değil.

Yaklaşıyorum ve parmağımı göğsüne sokuyorum.

"Eğer elini bir kez daha ona sürersen, elini k e s e r i m . Anladın mı?"

Çılgınca başını sallıyor.

"Yapmayacağım. Arkadaşlarımı alıp gideceğim. Kusura bakma."

Kapıya doğru koşuştururken yolundan çekiliyorum. Ağzımı silerek Rowan'a dönüyorum.

"O pisliğin Hallie'ye az önce ne yaptığını söyleyeceğini biliyorsun, değil mi? Ve sen burada kötü adam gibi görüneceksin."

Bir nefes çekiyorum.

"Lanet olsun. Haklı olmandan nefret ediyorum. Önerin var mı, genç bilge?" Omuz silkiyor. "Kötü adam ol."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sana daha önce de böyle aşık olmuştu. Kovalama olayını saymazsak, evet. Ama seni sen olarak seviyor. Anlıyor musun? Belki yeni bir taktik denersin? Kızlar sahiplenmeyi sever."

"Tanrım. Haklısın."

Hallie beni olduğum gibi sevdi. Belki de onu ne kadar istediğimi ona göstermenin zamanı gelmiştir.

"Denemeye değer."

Banyodan çıktım ve sırtımı bara dayadım, gözlerim ona kilitlendi.

Şimdi sadece o ve Lily dans ediyor. Ve sonra beni fark etti.

Kahkahası düşer. Gözleri yarıklara dönüşür. Ve ayak ayak üstüne atıyor.

Rowan bana "Evet. Bunun için çocuklarla birlikte bekleyeceğim," diyor ve gidiyor.

Harika.

İşte başlıyoruz.

Sahiplenme Operasyonu planlandığı gibi gitmemiş olabilir.

BÖLÜM 83

HALL EI

I Tam Lily'ye dönmek üzereydim ki Jason çenesini ovuşturarak dans pistinden bana doğru fırladı.

"Banyoda psikopatın teki bana saldırdı, biliyor musun? Beni boğazımdan yakaladı. Sana bir daha dokunursam ellerimi keseceğini söyledi."

Midem bulandı.

Kim olduğunu sormama bile gerek yok.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, ama neden özür dilediğimden emin değilim.

"Evet. Her neyse. Ben gidiyorum." Başını sallıyor ve beni iterek kalabalığın içinde kayboluyor.

Sertçe yutkunuyorum, havada o tanıdık paraziti hissediyorum. Ve sonra onu gördüm.

Conan'ı.

Sanki buranın sahibiymiş gibi bara yaslanmış.

Tanrım, kollarını göğsünde kavuşturmuş, arkasını bara yaslamış, kendini beğenmiş görünüyor.

Kendini beğenmiş ama bir o kadar da yakışıklı.

Ve o takım elbise. Hay sikeyim. Onu dişlerimle sökebilirim.

Tamam. Alkolü bırakmam lazım.

Bana sırtıyıyor ve ben de ona doğru yürüyorum. Bu saçmalıkla işim bitti.

"O adama benimle dans etmemesini söyledin mi?" Tırnağımı göğsüne sapladım.

"Hmm."

"Söyledin mi?"

Eğildi ve nefesim kesildi.

"Tam olarak o kelimeleri söylemedim. Sadece benim olana bir daha dokunursa ona ne olacağını anlattım."

Geri çekiliyorum ve ona göz

kırpyıyorum. "Senin mi?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. Belki o da aklını

kaçırıyordur. "Seninleyken yapamam." Ellerimi havaya

kaldırıyorum.

Başımı sallayarak dönüyorum. Beni durdurmayınca hayal kırıklığına uğradım. Ama başımı dik tutup dans pistine geri dönüyorum.

Onun

mu?

Öyley

dim.

Şimdi değilim.

"Conan'ın burada ne işi var?" Lily'ye sordum.

Utangaç bir ifadeyle yanımdan geçip gitti.

"Onu davet etmiş olabilirim."

"Ne?!"

"Konuşmanız için iyi ve tarafsız bir yer olur diye düşündüm."

"Lily," diye tısladım, onu pistin kenarındaki ayakta duran masaya doğru çektim.

"Konuşmak istemiyorum. Çünkü ona karşı zayıfım. Onun büyüüne kapılacağım."

"Onu özlüyorsun, Hallie."

"Biliyorum. Ama o beni incitti. Bunu unutamam."

"Özür dilerim. Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Söz veriyorum, bu işin dışında kalacağım. Ben Hallie'nin takımıyım. Her zaman."

Gözlerimi deviriyorum. Kızamıyorum. Muhtemelen ben de onun için aynı

şeyi yapardım. "Jason'a benimle dans etmemesini söyledi."

"Kükre," diye mırıldanıyor ve beni pençeliyormuş gibi

yapıyor. "Sahiplenici erkekler."

"Aman Tanrım. Çok sarhoşsun," diye gülüyorum.

Conan'ı gördüğümde hissettiğim vızıltı hızlı bir şekilde öldü.

Ama o bunun yerine farklı bir kıvılcım koydu. Ve şimdi, bana bakan gözlerini hissedebiliyorum.

Bu yüzden ona bir gösteri yapacağım.

Ben değil onunmülk. O Kayıp Ben. Ve Şimdi, o olabilir Öde sonuçları.

İki kadeh içen Hallie'nin ne kadar azgın olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Hadi, dans edelim." Lily'yi elinden tutup dans pistine sürüklüyorum.

Bir grup erkeğin tam ortasına.

"Hey, güzelim." Biri arkamdan yaklaştı, elleri belimde geziniyordu.

"Hey."

Gizlice hareket ediyorum, böylece dönüyoruz; şimdi

Conan'la yüz yüzeyim. Kesinlikle ölümcül görünüyor.

Başını sallıyor.

Kalça hareketlerimi abartarak ona bir öpücük konduruyorum. Arkamdaki adamın neye benzediğini bile bilmiyorum.

Umurumda da değil.

Conan'ın yüzündeki ifade bir resim gibi. Kalbim çırpınıyor.

Ama aramızdaki o çekim? Hâlâ orada, her zamankinden daha güçlü. Hareket etmiyor. Heykel gibi. Muhteşem bir tane.

"Bunu tuvalete götürmek ister misin?" diye fısıldıyor adam.

Kul

ak. Ve ben utandım.

"Hayır. Teşekkür ederim."

Bileğimi sıkıca tutarak beni yüzüne doğru döndürdü. "Siktiğimin siki," diye homurdanıyor, yüzünü yüzüme bastırarak. Bileğimi çekip göğsünü itiyorum. Tökezleyerek geri çekildi.

Sonra bir baktım, dövmeli yumruğum uçarak göğsüne indi.

çenesi, onu uçurdu.

Müzik devam ediyor ama kalabalık sessiz. Bütün gözler benim üzerimde. Ama baktıkları ben değilim.

Arkamdaki öfkeli canavarla yüzleşmek için dönüyorum. Hay sikeyim. Baş belaya giremez. "Hadi gel."

Elini çekip onu VIP alanına doğru sürüklüyorum. Yemin ederim köşedeki

Finn. Ama zamanım yok. Bizi koridordan geçirip otoparka götürüyorum.

Temiz hava içimdeki yangına iyi geliyor. Beni durdurdu ve yüzümü ona dönmem için döndürdü.

Sonrasında bildiğim tek şey, sırtımı duvara yasladığım.

Dudakları benimkinden bir
nefes ötedeydi. "Sen delisin
Conan."

"Bana öyle söylendi."

"Ben hallettim."

Sırıttıyor ve saçlarımı omzumdan uzaklaştırıyor.

"Yaptın. Ama o bunu hak etti. Ne dediğini duydum. Seni tuttuğunu gördüm.
Halka açık bir yerde olduğumuz için şanslısın, Hallie." Ses tonunda bir tehdit var.

Bana onun gerçekte kim olduğunu
hatırlatıyor. Ve bunun neden
olamayacağını.

Ama lanet olsun, şu anda benimle göz göze gelme şekli çok dikkat dağıtıcı.

"Beni kızdırmasaydın onunla dans etmezdim."

Sayaç.

Çenesi titriyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve o da çenemi
hafifçe kavırıyor. "Öyle deyip duruyorsun."

Dokunuşu beni ateşliyor.

Gözlerinin içine baktığımda, kalbimi çalan adamın bir titreşimi var orada.

Bırakmadığım adamın.

"Sen bana inanana kadar bunu söylemeye devam edeceğim, bela. Haftalar,
aylar ya da yıllar sürse de umurumda değil. Sana kendimi kanıtlayana kadar bu
lanet kelimeleri mümkün olan her varyasyonda söylemeye devam edeceğime
inanmalısın."

Bana ne olduğunu bilmiyorum. İşaret parmağımı dudaklarına bastırıyorum.

"Şşş. Mahvediyorsun." Bir

kaşını kaldırıyor. "Tam

olarak neyi

mahvediyorum?"

Sırıttıyorum ve kravatından tutup onu

kendime çekiyorum. "Öp beni ve

öğren."

Bakışları gözlerim ve dudaklarım arasında gidip geliyor. Nefesimi

tutuyorum. Bunu istiyorum.

Son bir kez.

Tamamen tükenmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak için.

"Siktir et," diye mırıldanıyor.

Beni başımın arkasından yakalıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Ben de kollarımı boynuna dolayarak onu daha da yakınımı
ekiyorım. Dili benimkiyle dans ederken, parmakları kıcıma
girişor. Kendimi o anın içinde kaybediyorum.
Conan'da.

BÖLÜM 84

CONAN

Şarkı - MGK'dan *Make Up Sex*

I Çekildiğimde nefesim kesildi. Yanaklarını okşuyorum ve bir öpücük daha çalmadan duramıyorum.

Onu özledim. Hem de çok.

O öpücük kalbimin küçük bir parçasını yerine koydu.

"Seninkine dönebilir miyiz?" diye fısıldıyor.

Başparmağımla yanağını

okşuyorum. "Eğer istediğin buysa,

sevgilim." Hay sikeyim. Kalbim küt

küt atıyor.

Başını sallıyor ama bir şeyler saklıyor. Gözlerinin sürekli yer değiştirmesinden bunu anlayabiliyorum.

"Söyle bana," diye ısrar ediyorum.

"Bu bizim tekrar bir araya gelmemiz değil. Bunun bir nefret sevişmesi olmasını istiyorum. Hep bunu yapmak istemişimdir."

Öksürerek kekeleyorum. Yüzü sertleşti. Çok ciddi.

Buklelerini omzunun üzerinden fırçalayarak ve dişlerimi boğazına geçirerek onu susturuyorum.

Sırtını kamburlaştırıp bana daha sıkı bastırıyor. Kalçasını kavrayışım sertleşiyor.

"Eğer ikimiz de aynı kişiden nefret ediyorsak nefret sikişi yine de işe yarar mı?"
Dilimi boynunda gezdirerek fısıldıyorum.

Hallie'den asla nefret edemem. Ama kendimden her zaman nefret edeceğim
- muhtemelen onun benden nefret ettiğinden d a h a fazla.

"Sadece çeneni kapa ve beni eve götür,
canavar." Dedi. Dedi. Benim. Lakabım.

Kalbim patlamak üzereydi. Ama kendimi tutuyorum, onun küçük oyununa
ayak uyduruyorum.

Ona istediğini vereceğim. Bunu berbat edemem. Şimdi olmaz. Yüzünü
tutarak gözlerimin içine bakmaya zorluyorum.

"Bana öyle deme. Biz arkadaş değiliz, unuttun mu? Hiçbir şey değiliz.
Sen sadece bu gecelik benim küçük fahişemsin."

Onu serbest bırakıyorum ve kendini tuğla duvara dayayarak pantolonunu
indiriyor. "Hadi gel."

Topuklarımın üzerinde dönüp Bugatti'ne doğru gidiyorum.

Ayak uydurmaya çalışırken topukları kaldırımda tıkırdıyor. Yolcu kapısını açtım ve
binerken kışına bir şaplak attım.

Yemin ederim bir inilti çıkardı. Bu bir
işkence. Kızı geri aldım, ama tam olarak
değil.

Ben alacağım. Hallie ile her zaman, kabul ediyorum.

Eve dönerken elimi kalçasında gezdiriyor ve sık sık elbisesinin altına
daldırıyorum. Sikim zonkluyordu.

Hızlı bir yolculuktu ama saatler sürmüş gibi geliyordu.

Sonunda garajın önüne geldiğimizde motoru durdurdum ve boğazını tutarak
onu kendime doğru çektim.

"Bu gece sana vereceğim her emri dinleyeceksin, Hallie." Dudağını ısırıp ve
başını salladı. Daha sıkı sıkıyorum.

"Ne kadar iyi bir sürtüksün," diye fısıldıyorum.

Onu öpmek için eğildim ama nefesinin bana karşı titrediğini hissedecek
kadar yakınımda durdum.

"Benden ne kadar nefret ettiğini görelim, olur mu?"

Onu bıraktım, boynunda kırmızı yaralar oluşmaya başlamıştı bile. Ona nasıl
hissettirdiğimi hatırlaması için her yerinde izler bırakacağım.

Onu garajın arkasındaki spor salonumun yan kapısına doğru götürürken,
elim başının arkasına doğru kaydırıp geri çekmeden önce içeriye ancak iki
adım atabildi.

"Soyun," diye emrediyorum.

Onu bıraktım ve öne doğru adım atıp yüzünü bana döndü. Onun tarafından büyülendim.

Acı içinde yavaşça elbisesinin fermuarını açarken nefesim kesiliyor. Yere düşüyor ve topuğuyla tekmeleyerek içinden çıkıyor.

Konuşmaya başlıyor ama onu susturmak için elimi kaldırıyorum.

"Konuşmak yok. Sadece adımı haykırmanı ya da inlemeni duymak istiyorum. Başka bir şey istemiyorum."

Gözleri irileşiyor ve yutkunuyor.

Parmağımı döndürüyorum.

"Tam bir gösteri istiyorum."

Elleri kalçalarında, dönmeye başlıyor. "Daha yavaş."

Çıplak kıcı ortaya çıktığında yumruğumu ısırıyorum. "Eğil.

Ellerini yere koy."

Hiç tereddüt etmiyor. Pozisyonunu aldı. Kemerimi çözdüm ve sikimi serbest bıraktım.

Pilates sırasında o taytların içinde nefis görünüyordu. Ama çıplak? Sikeyim.

Öne çıktım ve iki elimi kıcının yanaklarına koyup onları ayırdım.

Ağızmda tükürük toplayarak eğildim ve göt deliğine tükürdüm.

Bağırıyor ve ayaklarını sürüyerek uzaklaşmaya çalışıyor.

Kalçasını sıkıca kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum. Ucumu büzüşmüş deliğinin etrafında dolaştırırken, o inlerken kendimi inlemekten alıkoymak için dilimi ısırıyorum.

Hay sikeyim. Sikimin orada olmasına ihtiyacım var. Ama bu gece değil. Ona istediğini vermek istiyorum ama onu tamamen mahvetmek de istemiyorum.

Parmağımı içeri itiyorum ve boğuk bir inilti çıkarıyor. Diğer elimle kıcını okşuyorum.

"Benim için pis küçük fahişe." "C-Conan," diye inliyor.

Parmaklarım kıcına girip çıkarken, boştaki elimi sıırıslıklam amının içinde gezdiriyorum.

"Oh, benden gerçekten nefret ediyor olmalısın, Hallie," diye alay ediyorum, ıslaklığı boyunca kayıyorum.

Üç parmağımı içine soktuğumda elimden aşağı damlıyor.

"Aman Tanrım!" diye çığlık atıyor.

"Kurallar, Hallie," diyorum sertçe.

Lanet olsun. Tadına bakmam lazım. Ve bahse girerim bacakları bu pozisyonda yanıyordu.

Ondan uzaklaşıyorum ve geri çekiliyorum. "Kalk," diye emrediyorum.

Kalktı. Yüzünü bana dönerken bacakları sallanıyor. Boğazında güzel bir kızarıklık yayılıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Kıçı boy aynasına çarpana kadar geri geri yürürken elim dışarı fırlıyor, boynunu kavırıyor.

Göğüslerimiz ritmik bir şekilde yükselip alçalıyor. Etrafımızdaki hava çatırıyor. Ve birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz, kalbi avucuma çarpıyor.

"Siktir et," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum.

Umutsuz bir öpücüktü bu. Elleri gömleğimin üzerinde çalışıyor, düğmelerini koparıyor ve çılgınca omuzlarımdan çekip çıkarıyor. İşini bitirmesine yardım ediyorum. Onu kaldırıp bacaklarını belime dolmasına izin verirken tırnakları sırtımda geziniyor.

"Benim için çok sert boşalsan iyi edersin, Hallie. Ve durmayacağım. Hayatının geri kalanında beni hissedebileceğinden emin olacağım."

Pantolonunu indiriyor, gözleri benimkilerle dudaklarım arasında gidip geliyor.

"Yap," diye fısıldıyor ve öpmek için eğiliyor.

Parmaklarım öpücüğü derinleştirmek için saçlarına dolanıyor. Ağzımın içinde inliyor. "Sikimi mi istiyorsun? Hmm?"

Kalçalarımı itiyorum, horozumun amına doğru kaymasına izin veriyorum. "Evet."

"Benden nefret ediyor musun?" "Evet," diye duraksıyor.

Ama içimde hayvani bir şeyler kıvılcımlanıyor. Kendimi hizaya sokuyorum ve şiddetle içine, dibine kadar sokuyorum.

O kadar yüksek sesle çığlık atıyor ki kulaklarım çınlıyor. Sırtını eğdiğinde boynu ortaya çıkıyor, ben de boğazını ısıriyorum.

Ben k e n d i m i tutmazken onun tenini emiyor ve ısıriyordum. Amının sikimi boğmasına izin verdim. Tekrar ve tekrar.

Tırnakları derimi delip geçerken sırtım acıyor. "İstediğin bu muydu?" diye bağırdım.

Boğazını daha sıkı sıkıyorum. Kollarımı pençeliyor, ben de geri çekilip gözlerinin içine bakıyorum.

Korkuyla karışık uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum.

Bu tarafımı çağırdığı için böyle oluyor.

Onu bir dokunuşla serbest bırakıyorum ve n e f e s nefese kalıyor. Onun yerine dudaklarımı d u d a k l a r ı n a yapıştırıyorum. Zirveye çıkışım her saniye artıyor.

Onu özlemiştim. Hem de çok.

"Kendini bana ver," diye tıslıyorum.

Elimi kışına doğru kaydırıyorum ve parmağımı yanaklarının arasına sokuyorum, onu uçurmak için kış deliğiyle dalga geçiyorum.

Ve işe yarıyor.

Etrafımda patlıyor. Islaklığı sikimi ve kalçalarımı ıslatıyor.

Çığlıkları odada yankılanıyor ve kalbimi delip geçiyor. Dilinde adım.

İçine şiddetle boşalırken kaslarım yanıyor, onu kaplıyor, ona sahip çıkıyorum.

On

u. Benimkini.

"Aferin kızıma," diye övüyorum onu.

"Siktir. Senin fişkırان biri olman dünyadaki en ateşli şey." Ondan ayrılmıyorum. Onun yerine, kollarımı beline doladım ve onu buradaki yatak odama taşıyorum.

Işıkları açıp onu çift kişilik yatağa yatırıyorum. "Daha işimiz bitmedi, bela."

Pantolonumu yırtıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

"Nefret sikiş dedi. Bunu yaptık," diye karşılık veriyor.

Başımı sallıyorum ve yatağın kenarına doğru ilerliyorum. Üzerine eğilip küçük, güzel yüzünü kavradığımda hızla dik oturuyor.

Şefkat yok. Sevgi yok. Sadece sikiş. Tıpkı bana yalvardığı gibi.

"Ben bitti dediğimde biter. Bir saniye önce değil. Oradaki nefret sikiş değildi. Bunun gerçek olduğunu kanıtlayana kadar devam edeceğiz. Ta ki benden gerçekten nefret ettiğini gösterene kadar, bela."

BÖLÜM 85

HALL EI

O Siktir. Gerçekten blöfümü gördü.
Ondan nefret ettiğime inandıramıyorum.
Çünkü etmiyorum.

O yatağa sürünüyor ve ben soğuk duvara çarpana kadar geri çekiliyorum. Kıkırdıyor.

"Kaçacak yer yok, bela."

Baldırlarımdan tutuyor ve sırtüstü yatağa uzanana kadar beni kendisine doğru sürüklüyor. Kalçalarımı birbirinden ayırarak aralarına yerleşiyor ve eğilirken bacaklarımı omuzlarına asıyor.

Sıcak nefesi muhtaç amıma çarpıyor. "Conan!"

Yalvarıyorum.

"Sadece iyi kızlar yenir. Benim için iyi olabilir misin?"

Parmaklarını kıkırma öyle sert sokuyor ki gözlerim yaşarıyor.

"Yapabilirim!" diye haykırıyorum.

Dili klitorisimi okşuyor ve gözlerim kapanıyor, sırtım yataktan kalkıyor.

Avuç içi karnımın alt kısmına bastırıyor. "O

kadar tatlı ki günah olmalı."

Vücudum onun etrafında titreyene kadar açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni yalıyor. Ellerim baskıyı hafifletmek için örtüleri sıkıyor.

"Benim için gel," diyor.

Klitorisimi emerken ayak parmaklarım kıvrılıyor ve kendimi kaybediyorum. Titreyen, nefessiz bir karmaşa olana kadar doruk noktamın beni tüketmesine izin veriyorum. Kulaklarım çınlıyor ve vücudum sarkıyor.

Bana doğru eğilmek için manevra yapıyor. Gözlerimi kırıştıtarak açıyorum ve onu beni izlerken buluyorum, burnu benimkine değiyor.

Parmaklarını nazikçe göğüslerimin üzerinde ve kalçalarımın arasında gezdiriyor. Onları kapatamıyorum çünkü önümde duruyor.

İki parmağını içime soktuğunda sarsılıyorum.

"Yapabileceğimi sanmıyorum." Sesim ancak fısıltıya dönüşüyor. "Bana bir tane daha ver, Hallie. Yapabilirsin."

Tempoyu artırıyor, o bulanık sıcaklık tekrar içime doluyor. "İşte bu kadar. Aferin kızıma. Bana teslim ol."

Bacaklarımı daha geniş açtım ve beni parmaklayarak sikmesine izin verdim. "Hmm. Burada çok fazla nefret var," diye alay ediyor.

Ve sonra eli burnumu ve ağzımı kapatıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Panik dalgaları. Nefes almaya çalıştıkça ciğerlerim daha çok yanıyor.

Kollarını pençeliyorum, ama o bırakmıyor, sadece parmaklarını içimde daha derine kısıvırıyor.

"Bana istediğimi ver, ben de nefes almana izin vereyim." Gözlerinde o karanlık parlıyor.

Vay

anasını.

Bu çok

ateşli.

Bu nefret.

Yemin ederim, gitmeme izin verdiği an ona nefretle sikişmenin ne demek olduğunu göstereceğim.

Başım hafifledikçe kalçalarım yuvarlanıyor, zevk imkansız bir zirveye yükseliyor.

Tam her şey fazla gelmeye başlamıştı ki elini çekti.

Nefes nefese kalıyorum ve kontrolümü kaybettiğimi hissediyorum.

O kadar sert orgazm oluyorum ki yıldızları görüyorum. Çığlık atıyorum, ağlıyorum ve o beni ikna ederken can havliyle ona tutunuyorum.

"İşte bu kadar. Çok iyi bir kızsın," diye fısıldıyor kulağıma.

Aşağı inerken vücudum titriyor. Gitmeme izin vermiyor. Parmaklarını bile çekmiyor.

Gözlerimi açtığımda sadece beni izliyordu. "Seni pislik," diye boğuluyorum.

Ayağa kalkıyor ve sırtarak elini içimden çekiyor.

Toplayabildiğim tüm güçle ayağa kalkıyorum ve kendimi ona doğru fırlatıyorum. Göğsünü itiyorum ama yerinden kıpırdamıyorum.

Ona vurmaya devam ediyorum. Bırakıyorum.
Hepsini. Acıyı.
Kalp kırıklığını.
Yıkım.
Kaybı.
Yalanlar.
İnandığım fanteziler.
"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdım.
Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken yumruklarımı göğsüne vuruyorum. "Senden nefret ediyorum," diyorum tekrar, sesim kırılarak.
Kaskatı kesildi. Kabul ediyor.
"Sen de söyle, lanet olası!"
Hıçkırarak ağlıyorum.
Elleri bileklerimi sıkıyor. Nefesimi düzene sokmaya çalışarak başka tarafa bakıyorum.
"İçindekileri dök, bebeğim.
Dayanabilirim." Başımı sallıyorum.
"Bunu bana sen yaptın!"
"Biliyorum. Ve çok üzgünüm."
Gözyaşlarımı kırıştırıyorum ve o çok sevdiğim yeşil gözlerin ardındaki acıyı görüyorum.
"Neden gitmene izin veremiyorum?" Fısıldıyorum.
Beni kendine doğru çekiyor ve kollarını bana dolayarak sıkıca sarıyor.
Kalbi yanağımın altında çılgınca atıyor.
"Çünkü sahip olduğumuz şey özeldi. Gerçektir," diye iç geçirdi.
"Ve sen her şeyi mahvettin."
"Özür dilerim."
Bu çok çiğ. Çok yakın.
Bunun için imza atmadım. Özür dilemesini istemiyorum.
Yaptığı şeyi geri alamaz. Olduğu kişiyi değiştiremez. "Bunu duymak istemiyorum, Conan."
Tutuşundan sıyrılıyorum ve o da beni bırakıyor.
Gözyaşlarımı elimin tersiyle siliyorum ve kendimi nefes almaya zorluyorum.
"Beni yere yatır ve arkamdan sık. Ellerim arkamda Geri. Senin için ne kadar sürtük olduğumu söyle."
Kaşlarını çatıyor, şaşkınlık yüzüne yansıyor. Gerçekte olduğu kişi bu değil mi?

"Buraya konuşmaya gelmedim. Ya da özürlerini dinlemeye. Tamamen sikilmek için buradayım. Ve eğer anlaşmanın sana düşen kısmına sadık kalmazsan, kulübe geri döner ve işi bitirecek başka birini bulurum."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda kendimden nefret ettim. Bunun onu ne kadar inciteceğini biliyordum.

Belki de onu o kadar uzağa itmek istiyorum ki beni takip etmeyi bıraksın. Sonunda benden vazgeçecek.

Göğsünden bir hırıltı yükseliyor. Burun delikleri alevleniyor. Ve ben ondan ne istediğimi çok iyi biliyorum.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde yataktan kalkıp kapıya doğru koşuyorum, kapıyı açıp spor salonuna giriyorum.

Sekizgen kafese doğru koşarken kalbim güm güm atıyor.

Tam kapının tokmağına uzandığım anda saçlarım geriye doğru çekildi. İçimden bir çığlık koptu.

Sırtım metale çarpıyor.

"Bir hayvan gibi becerilmek mi istiyorsun? Hmm? Ben seni mahvederken kışın havada mı olsun?"

Düzensiz bir nefes aldım.

"Evet."

"Kullanılmak ve benim merhametime kalmak mı istiyorsun?" Başımı sallıyorum.

"Kelimeler," diye bastırıyor.

"Evet, Conan. Beni istiyor musun? Beni böyle elde edersin." Bir elini saçlarında gezdiriyor.

"Siktir," diye tıslıyor.

Dudakları dudaklarıma çarptığında, öpücüğün içinde eriyorum. Tıpkı ilk seferki gibi.

Dünya yok oluyor.

Sanki bana hâlâ burada olduğunu göstermeye çalışıyor. Bu aşk olmasa bile... hala öyle.

Bizi yastıklı mindere götürürken öpüşmeye devam ediyoruz.

Geri çekildiğinde beni döndürüyor ve dört ayak üzerine itiyor.

Bacaklarımı ayırıyor ve kalçalarımın bir ürperti geçiyor.

"Eller."

Eğilip yanağımı mindere dayıyorum ve ellerimi sırtımın arkasına koyuyorum. Omuzlarım yanıyor.

Bir eliyle bileklerimi kavırıyor.
Hiç uyarmadan içime giriyor. Yüzüm yere çarpıyor. Gözlerimi kapatıyorum
ve beni kullanmasına izin veriyorum.
Yavaşça çekiliyor ki tekrar derinlere girebilsin. Tekrar ve tekrar.
Homurtuları odayı dolduruyor.
Kıçıma öyle sert bir tokat attı ki çığlık attım. İstedğim şey
buydu.
Ve lanet olsun, içimde bir ateş yakıyor.
"Çok sıkı, Hallie."
"Ne kadar iyi bir sürtüksün."
Şaplak.
"Seni döllerimle dolduracağım, Hallie. İstedğin bu mu?
Benim kirli fahişem olmak, benimle
damlamak?" "Evet!"
"Güzel," diye homurdanıyor.
Başka bir doruk noktası içimden geçerken, durmuyor. Devam ediyor,
sonunda bana kenarda katılana kadar her şeyi alıyor.
Beni doldururken ismim bir ilahi gibi dudaklarından dökülüyor.
Çekildiğinde vücudum pes ediyor ve minderine üzerine yığılıyorum.
Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kucaklayıp göğsüne yaslıyor.
"Bana iyi davranmak zorunda değilsin," diye fısıldıyorum.
"Şşş. Seni yakaladım. Sana istediğini verdim. Şimdi sana düzgünce bakmama
izin ver. Lütfen."
Çok yoruldum.
Ve gitmesine izin vermesini istemiyorum.
Bu gece zaten çok fazla çizgiyi aştık. Bir tane daha
nedir ki?
Düşün kapısını açıyor ve beni içeri taşıyor, ılık spreyin altına girerken hâlâ
bana yakın duruyor.
"Bu çok güzel," diye inliyorum.
"Hallie," diye uyarıyor.
Aleti bana karşı seğiriyor ve gözlerim büyüyor. Beni
yüzüm ona dönük bir şekilde ayaklarımın üzerine
yatırıyor.
Su yüzüne damlarken yukarı bakıyorum, o yeşil gözler benimkileri yakıyor.
Kendime engel
olamıyorum.
Her şeyi
unutuyorum.

Ayak parmaklarımın üzerine kalkıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve onu öpüyorum. Nefret dolu değil.

Acı dolu değil.

Ama tutkuyla.

Tıpkı bizim yaptığımız gibi.

86. BÖLÜM

CONAN

Şarkı- The Night We Met, Nath Brooks.

T Beni öpüş şekli kalbimin bir parçasını daha bir araya getiriyor.
Oradaki ne kadar ateşli olsa da, o biz değildik.
O eski Conan'dı, umursamayan Conan. Saplantılı bir şekilde aşık olan adam değil.

Onun ortaya çıkardığı yanım, varlığından bile haberdar olmadığım yanım.
Ama oradaydı ve sadece onun içindi.

Öpücüğü onun kontrol etmesine izin verdim, ellerim sıkı belinden
aşağı kayıyordu. Belki gecenin geri kalanında yine sadece biz
olabiliriz.

Belki de ona daha yumuşak tarafımı göstermeliyim. Onu becermek yerine
onunla sevişmeliyim.

"Kuralları değiştirebilir miyiz, sevgilim?" Yüzünü
okşuyorum. "Neyi?" diye fısıldıyor.

"Şimdi sana tapmama izin ver. Sana diğer tarafımı göstermeme izin ver.
Seninle ilgilenmeme izin ver."

Gözyaşlarını tutamadığını görebiliyorum.

Nefesimi tutup cevabını bekliyorum.

"Tamam. Anlaştık." Yumuşakça
gülümsüyor.

Ve kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oluyor.

Gecenin geri kalanında ona ne kadar değer verdiğimi göstermeye çalışacağım.

Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu, nefes almak için havaya
ihtiyacım olduğundan daha fazla. Bu gerçek biziz.
Ve benim için ne kadar önemli olduğunu anlayana kadar onun her santimine
tapacağım. Onu incittiğim için ne kadar üzgün olduğumu anlayana kadar.
Conan'ın gittiğini.
Ona nasıl bir adam olabileceğimi kanıtlamalıyım.

Hallie'yi göğsümde bulmayı umarak döndüm. Ama boş çarşafarla karşılaştım.

Panik içime işledi.

Doğruldu ve yan ışığı açtım.

Ve işte oradaydı - kazaklarımdan birini çekiştiriyor, dersten kaçarken
yakalanmış gibi görünüyordu.

"Senin için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi gerçekten gecenin bir yarısı sıvışıp
gidiyor musun?"

Artık kızgınlığımı gizleyemiyorum.

Bana açıklama şansı vermiyor ama onu anlamsızca becermeme izin veriyor.

Bedenlerimiz pes edene kadar saatlerce onunla sevişmeme izin verdi.

Küçük bir kurtuluş şansı olduğuna inanmama izin verdi.

"Yapmıyorsun," diye karşılık veriyor.

İrkiliyorum ama bunun ne kadar acı verdiğini

saklamaya çalışıyorum. Ne yaptığını

biliyorum.

Dün gecenin çok gerçek olduğunu biliyor ve korkuyor.

Beni tekrar içeri almaktan korkuyor.

Ve onu suçlamıyorum.

Ama bu onu daha az acı verici yapmıyor.

"Arkanı dön ve yüzüme bak ve bana bunu söyle, bela. Benden ne kadar
nefret ettiğini söyle. Çünkü dün gece bana doyamadın. Tekrar söyle, sana
inanayım. Seni rahat bırakacağım."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum.

Onu yalnız bırakamam.

Her zaman istediği nefret sikişi olsa bile, benimle olduğu için mutluyum. Bir geceliğine de olsa beni seçti, hem de olabilecek en berbat şekilde.

Yavaşça bana dönüyor, kan çanağına dönmüş gözleri acı içinde yüzüyor.

"Conan, ben-" Duraklıyor, titrek bir nefes alıyor.

Vücudumdaki her kas geriliyor. "Bunu tekrar yapamayız."

"Bunu mu?"

Aramızda eliyle işaret ediyor.

"Birlikte uyuyamayız. Birbirimizi yalnız bırakmamız en iyisi.

Tamam mı?" Kelimelerin üzerinde tökezliyor.

"Senden bunu söylemeni istemedim." Sesim düz çıkıyor.

"Kendi sözlerinle bile ikna olmuş gibi görünmüyorsun. Eğer durmamı istiyorsan, göğsünü gere gere söyle."

Yorganı üstümden atıp ayağa kalkıyorum - tamamen çıplak bir şekilde - ve ona doğru yürüyorum.

Gözleri sıkime kayıyor. Alay ediyorum.

"Gözlerim burada, Hallie."

Kaşlarını çatıyor ve bakışlarını tekrar yüzüme çeviriyor. Tanrım, heyecanlandığında çok güzel oluyor. "Ben buradayım. Ben hazırım. Söyle," diye bastırıyorum.

Yüzünü tutup onu anlamsızca öpmemek için her şeyi yapıyorum. Bir şekilde ona hissettiklerimi hissettirmek. Ne kadar üzgün olduğumu görmesi için.

"Ne diyeceğim? Neden kendine zarar vermeye çalışıyorsun?" diye fısıldıyor. Sırıttıyorum.

"Sana bir keresinde acıyı sevdiğimi söylemiştim. Hatırladın mı? Hayatından sonsuza dek çıkmamı istiyorsan, ne yapacağını biliyorsun."

Belki de ihtiyacım olan kapanış budur. Son bir siktirip gitme. Hayatıma devam edemem.

Her zaman Hallie'den sonraki hayat evresinde sıkışıp kalacağım.

Çünkü annemin dediği gibi, bu dünyada herkes için bir kişi vardır.

Hallie benim insanım.

Onu kaybettim.

Bu yüzden hayatımın geri kalanını sefil ve yalnız geçirmeye mahkumum. Bunu hak ediyorum.

Belki de bu kazanamayacağım bir dövüştür.

"Dün gece bir hataydı Conan. Artık bitti. Temelli olarak. Bitti. Seninle birlikte olmak istemiyorum. Beni kovalamanı istemiyorum. Benden uzak durmanı istiyorum. Bunu daha iyi hale getirmek için açıklayabileceğin hiçbir şey yok. Tabii olanları değiştiremezsen? Beni kaçırdın ve kadınların hayatta kalmak için öldüğü bir oyuna soktun. Ben bir yarışmacı değilim."

Başımı salladım. Kapıya doğru yöneldiğinde, elimi başının üzerine koyarak kapıyı kapatıyorum.

"Kovalamaca'da kimse ölmedi, Hallie. Hepsi sahte. Bütün kadınlar iyi. -Onlara yeni kimlikler ve içlerine giren pisliklerden uzakta yeni bir hayat veriliyor. Burada daha büyük bir resim var. Ben bu oyunda sadece lanet bir piyonum. Bizden çok daha yüksekte olan biri için düzeni sağlıyoruz. Özür dilerim. Bu işe bulaştığın için çok üzgünüm. Ben'in sana girdiğini bilseydim, bunlar olmazdı."

Nefesi kesildi. Üzerinden yayılan rahatlamayı neredeyse hissedebiliyorum.

"Benim kazanmam için kimsenin ölmemesine sevindim. Ama bunu yapabilecek bir adamla nasıl birlikte olamayacağımı da anlıyor musun? Avlanmaktan kim heyecan duyar? Nasıl taş kesildiğimi biliyor musun? Ya o kulübe? Conan, beni saunaya bağladın ve orgazm olmamı sağladın. Bunu başka kızlara da yaptın mı? O gün kaç kızı boşalttın?"

"Hiçbirini. Çünkü bu yıl geri adım attım. Seninkini kontrol altına aldım çünkü sana çekildim."

Gözlerinde bir ateş parlıyor.

"Yani ben olduğumu bilmiyordun. Herhangi biri olabilirdim ve sen onların gelmesini istedin. Ya ben olmasaydım? Ya başka bir adamı boşalttıysam? Hmm?"

Sesindeki öfke hissediliyordu. Aramızdaki hava ölü ve soğuk. "Eee? Hadi ama. Açıkla kendini."

Göğsümü itiyor ama ben onu sabit tutuyorum.

"Bunu nasıl affetmemi istediğini söyle Conan." Sesi yükseliyor. "Ama o sendin." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Cidden sıcıp batırdım.

"Beni haftalarca kovaladın. Daha fazlası olabileceğine inandırdın beni. Bana yeniden hissettirdin. Ve sonra lanet olası ormana atıldım ve tüm hayatım patladı."

Hıçkırıklara boğuldu. Onu kollarıma çektim.

"Senden gerçekten ama gerçekten hoşlanmıştım Conan. Ve şimdi seni bir arkadaş olarak kaybettim- ve bu da acı veriyor. Arkamdan yaptığın şey buyusa, beni gerçekten istemiş olamazsın."

Etrafımdaki her şey yıkılıyor. O haklıydı.
Benden çok daha iyisini hak ediyor. Ben
bir canavarım.

"Çok üzgünüm, Hallie."

Gözlerimi kapatıp başımı onunkinin üstüne koyuyorum ve son kez onun tatlı gül kokusunu içime çekiyorum.

"Duracağım. Seni rahat bırakacağım. Söz veriyorum," diye
fısıldıyorum ve geri çekiliyorum. Gözyaşlarını siliyor ve gülümsemeye
çalışıyor.

"Sen özünde iyi bir adamsın. Bir gün birilerini çok mutlu edeceksin," diyor ve
gitmek için dönüp neredeyse koşarak garajımdan çıkıyor.

Geriye doğru sendeleyip yatağın kenarına oturdum ve ellerimle yüzümü
kapattım.

Bu dünyada geçirdiğim otuz yıl boyunca hiç bu kadar yıkılmış
hissetmemiştim. Sanki kalbim çatlayıp açılmış gibi.

BÖLÜM 87

HALL EI

I köşeyi döndüm ve Lily'nin arabasında oturup beni beklediğini gördüm. Yolcu koltuğuna kayıyor, tek kelime etmiyor. Sadece arabayı sürüyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor sessizce. "Seviştik." "Sabahın beşinde seni almaya geldiğime göre bunu anladım. Daha kahve bile içmedim. Gözlerim yanıyor." "Özür dilerim." Koltuğuma yığıldım. Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken alt dudığım titriyor. "Bırak dökülsün, Hallie. Daha iyi hissedeceksin." "Onu bir daha asla görmek istemediğimi söyledim. Onun sadece bir p i s l i k olduğunu." Ve... Sanırım buraya kadar, Lily. Sanırım duracak." Sesim titriyor ve ağlamalarım hıçkırıklara dönüşüyor. "Senin istediğin de buydu, değil mi? Yarım kalamazsın. Conan gibi bir adamla olmaz. Muhtemelen en iyisi bu. Yoksa birbirinizi sürekli incitirsiniz." "İstediğimin bu olduğunu sanıyordum. Şimdi o kadar emin değilim." Nihai bir his. Yine de ona çekiliyorum. Bir pervane gibi. Bana söylediklerine inanıyorum. Ve eğer bir şey varsa, vicdanıma baskı yapan suçluluğun bir kısmını hafifletiyor. Ama kollarını bana doladığında, o birkaç dakika için... acı durdu.

Tekrar güvendeydim.

"Oh, Hallie. Çok üzgünüm. Daha iyi olacaksın. Söz veriyorum, acın denecek."

Başımı salladım ama içten içe bunun uzun süre benimle kalacağını biliyordum. Conan öylece bırakabileceğin bir adam değil.

Ruhumda bir iz bıraktı.

"Sanırım Dr. Quinn'den işimi geri isteyebilirim," diye geveliyorum.

İş bana bir amaç verdi. Zaten Finn'le saatlerce vakit geçirmiyordum.

"Bu iyi bir başlangıç."

"Ben de babamın evini satmak istemiyorum." Lily başını salladı.

"Biliyorum."

"Tamam. Bakalım yarın hayatımı yeniden toparlayabilecek miyim?"

"Hallie, zaten hiç bozmadın ki. Tamam mı?"

Kırmışım gibi geliyor.

Ya her şeyi berbat ettiysem?

Onu incittim. İncittiğimi biliyorum. İrkildiğini hissettim. Kalbinin kırıldığını hissettim.

Gerçekten geri gelmeden önce onu ne kadar uzaklaştırabilirim?

"Sanırım bir hata yaptım, Lily. O sadece bir nefret sikişi değildi."

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Seni eve götürelim, temizleyelim ve karnını doyuralım. Sonra biraz kahve yaparız ve her şeyi konuşuruz. Her şeyi."

"Sensiz ne yapardım bilmiyorum, Lily."

Gülümsüyor.

"Başlangıç olarak, eve yürüyor olurdun."

BÖLÜM 88

CONAN

"G O uzakta!" Kamaramın kapısının arkasında kim varsa ona bağıyorum.
Tıkırtılar daha da artıyor.
Viskimi geri atıp müziğin sesini açıyorum, sesleri bastırmaya çalışıyorum.

Dışarı

.
Boğulmak istediğim sadece kapı çalmak değil.
Göğsümdeki ağrı. O yanma hissi. Kalbimi o y a n hüzün.
Perişan haldeyim.
Kapı çarparak açıldı ve Finn ile Declan adım adım
geldiler. "Siktir git'in neresini anlamadınız?" Tükürdüm.
Bana yaklaşmadan önce endişeli bir bakış atıyorlar.
Sanki sakinleştirmek üzere oldukları kafesteki kuduz bir hayvanmışım
gibi. Kahretsin.
Belki Finn gerçekten de benim işe yaramaz kıcımlı yere
serer. "Conan. İyi misin dostum?" Declan sakince soruyor.
"İyiyim. Sana başka türlü bir izlenim veren neydi?" Kollarımı iki yana
açarak kamaramın halini gösteriyorum.
Üç gün boyunca içki içmek. Evden çıkmamak. Ara sıra barakaya balta atmak
için ara vermek.
Artık benim hayatım bu.
Anlamsız.
Yalnızlık.
Lanet olsun. Onu özlüyorum.

"Conan. Bugün duş aldın mı?" Finn sordu.
Omuz silkiyorum.
"Kim bilir. Bugün günlerden ne?" Sarhoşum.
Yine sarhoşum.
"Benim için endişeleniyor musun?" Onlara sevimli, asık bir surat yapıyorum. Finn'in her saniye daha da sinirlendiğini görebiliyorum.
İyi oldu. Belki de acıma duygularımın içinde yuvarlanmam için beni rahat bırakırlar.
"Evet. Aslında. Hem de çok. Eğitimi kaçırdın. Günlerdir bu dört duvarın dışına çıkmadın. Buradaki savaşı kaybediyorsun," diyor Finn.
Babamın viski şişesini aldı ve lavaboya dökmeye başladı.
Onu durdurmak için kendimi tezgâhın üzerine attım. "Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdım.
Şişeyi almaya gittiğimde, Finn onu elimden kaptı. "Conan! Dur!" Declan'ın sesi kırbaç gibi şaklıyor.
Donup kalıyorum, yüzümü ona dönüyorum, burun deliklerim alevleniyor. "İkiniz de. Dışarı."
Declan bana doğru yaklaştı.
"Hayır. Otur küçük kardeşim."
Çenem seğiriyor.
"Siktir. Defol." Tükürdüm.
"Hiçbir yere gitmiyoruz Con. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, biz senin kardeşiniz ve kendini mezara kadar içmene izin vermeyeceğiz. Sen bundan daha iyisin," diye araya girdi Finn.
"Ben bir yetişkinim. Ne istersem onu yaparım."
Dönerken tökezledim ve kendimi tezgâhta yakaladım.
Bir nefes verdim.
Lanet olsun. Berbat haldeyim.
Oda sessizleşiyor. Kimse kıpırdamıyor.
"Gerçekten her şeyi berbat ettim," diye itiraf ediyorum, sesim kısık.
"Şimdi gerçekten pes mi ediyorsun? Bu kadar mı? Kovalamaca bitti mi?" Declan soruyor.
Omuz silkip kanepeye doğru ilerliyorum, çöküyorum ve ayaklarımı sehpaye vuruyorum.
Kardeşlerim de beni takip ediyor ve karşımdaki sandalyelere oturuyorlar. Lanet bir müdahale gibi.
"Bak. Yas tutuyorum. Bana bir gün daha izin ver."

Declan kıkırdıyor.

"Olmayacak. Neden pes ediyorsun? Conan, seni kafeste adamların kafataslarını kırarken gördük. Dövüşmek senin kanında var. Bu sen değilsin."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Bu farklı. Her şey onunlaydı. Ben sadece boşum." Elimi yüzümde gezdiriyorum.

"O yüzden pes etme," diyor Finn, sesi alçak.

"Ona duracağıma söz verdim. Onu rahat bırakacağıma."

Finn yüzünü buruşturuyor.

"Kulüpten sonra seninle geri döndüğüne göre sana karşı hâlâ bir şeyler hissediyor. Başka türlü kadınlar bunu yapmaz."

"Nefret sikişi istedi," diyorum, soğukkanlı bir şekilde. Declan'ın yüzü buruştu.

"Eğer onu seviyorsan, savaşmalısın Conan. Derinlere in. Kendine çeki düzen ver. Kafese geri dön. Biraz stres at. Sonra odaklan. Bir plan yapmana yardım edebiliriz. Onu geri kazanabilirsin. Sen her zaman istediğinin peşinden gidersin," diyor Declan bana.

"O bir ödül değil Dec. O benim hayatımın aşkı. Aynı gece içinde hem seviştiğim hem de nefret ettiğim ama yine de reddedildiğim kişi. Onunla hâlâ üzerinde çalıştığım, hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacak bir gelecek planladım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Olanları geri alamam. Ve onun görebildiği tek şey bir canavar. Ki ben de öyleyim."

Declan başını sallıyor.

"O böyle düşünmüyor. Eğer bu doğru olsaydı seninle konuşmazdı bile. Ama bu yolda ilerlemeye devam edersen, bir daha asla geri dönmeyecek. Ona ciddi olduğunu göster. Vazgeçme."

İç çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Aşk neden bu kadar acı vermek zorunda?" Gözlerimi ovuşturarak mırıldanıyorum.

Çok yorgunum.

"Gerçek olduğunu böyle anlarsın kardeşim. Charlotte'tan ne kadar nefret ettiğimi hatırlıyor musun? Yıllarca? Ve şimdi bak. Bu riske değer. Al bunu."

Bu bana bir umut ışığı verdi.

Declan ve Charlotte'ta nefretin gerçek bir şeye dönüştüğünü gördüm.

"Büyük planını harekete geçirdin, değil mi? Üzerinde çalışmaya başla. İstedığın o geleceğe onu da götür."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

İkisi de başını salladı.

Kardeşlerimin burada olması bile yükümü on kat hafifletiyor. "Teşekkür ederim," diyorum sessizce.

"Biz bunun için varız. Artık arkamıza yaslanıp kendini hırpalamanı izleyemeyiz. Seni geri istiyoruz küçük kardeşim," diyor Declan bana.

"Gerçekten berbat durumdayım, değil mi?" Gülüyorum ama sesi boş geliyor.

"Evet ama sen hep böyleydin. Yeni bir şey değil," diye sırtıyor Finn.

"Sarhoş olmam yumruk atamayacağım anlamına gelmez."

"Evet, evet. Git ayıl. Duş al, seni kokuşmuş canavar, sonra da bizimle spor salonunda buluş," diye emrediyor Finn ayağa kalkarken.

"Tamam. Tamam."

Onlarsız ne yapardım bilmiyorum.

BÖLÜM 89

HALL EI

M Parmaklarım Conan'ın numarasının üzerinde geziniyor. Kadrana basmaya çok yaklaştım.

Birkaç gün önce yaşadığım nefretin sevişmeye dönüştüğü seansı düşündükten sonra bir sonuca vardım

-Gerçeği bilmek zorundayım.

Çünkü bu adamın gitmesine izin veremem. Oyunlara rağmen. Beynim olanları ve onun gerçekte kim olduğunu tekrar tekrar düşündükçe, daha fazlası olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum.

Eğer gerçekten o kadar kötü bir insan olsaydı, beni kaybettiği için bu kadar harap olmazdı.

En başta ona aşık olmama izin vermezdi.

Akşam yemeğinde sadece dondurma yediğim gecelerde vardığım tek resmi sonuç bu: *Conan'ı seviyorum*.

Ve dışarıda benim için başka biri olduğunu sanmıyorum.

Onu dinlememi istedi. Son kararımı vermeden önce ona bunu vereceğim.

Kapı açılırken telefonumu yere atıyorum.

"Bir oyun oynuyoruz," diye anons ediyor Lily, bir çanta tutup masaya doğru koşarak.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. Hemşirelik işi arayışım hâlâ bir yere varmıyor. Dr. Quinn'den işimi geri istemekten korktuğum için bebek gibi davranıyorum.

"Ne oyunu?"

Çantanın içindekileri gösteriyor; kutular dolusu hamilelik testi.

"Hamilelik ruleti," diyor kuru bir sesle.

"Hamile olduğunu mu düşünüyorsun?"

Temkinli bir şekilde sordum. "Bir gün geciktim."

"Bir gün mü? Seninle drama yapmayı seviyorum," diye kıkırdıyorum ve bir test alıyorum. "Güvende olmak üzmekten iyidir."

"Ve ben buna nasıl dahil oluyorum? Barbados'ta tek gecelik bir ilişki yaşamadım."

Bana ters ters baktı.

"Hayır. Yapmadın. Ama Conan'la hâlâ takılıyorsun." Oh. Evet.

"Doğru."

Kalbim küt küt atıyor. Vay anasını. "Hallie. Ne oldu?"

"En son ne zaman regl olduğumu bile bilmiyorum." Kafa derimi ovuyorum.

"Düşün, Hallie. Ben seni aldattıktan hemen sonra adet gördün, değil mi?" Yavaşça başımı sallıyorum.

"Ondan sonra da adet gördün mü?"

"Siktir. Bilmiyorum."

Son zamanlarda hayatım bir kasırga gibiydi.

"Tamam. Altı ya da yedi hafta olabilir mi? Gerçi normalde düzenlisin."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve elimdeki teste bakıyorum.

"Gerçekten bir tane bile yaptırdığımı sanmıyorum."

Artık biliyorum.

Ve Conan'a az önce işimizin bittiğini söyledim. Çünkü panikledim. Çünkü bana çok fazla şey hissettiriyor.

Kulüpten sonraki gece, ben uyurken bana sarılması her şeydi.

Kendimi yeniden bütün hissettim.

Ama beni gerçekten incitti.

"Hadi, Hallie. Yapalım şu işi," diyor Lily nazıkçe, elini uzatıp ayağa kalkmama yardım ederek.

"Ya pozitif çıkarsa, Lily? Ne yapacağım?"

Panik yükselmeye başladığında sırtımı ovuyor. "Senin bedenini, senin seçimin, Hallie."

Başımı omzuna yaslıyorum.

Benim küçük bir parçam ve sevdiğim tek adam olacaktı. Tek cevap bu.
"Ben yukarı çıkıyorum. Sen alt katı kullanabilirsin," dedim ve hemen banyoya koştum.

Kapı kapanırken titrek bir nefes alıyorum.

Çubuğa işedikten sonra ellerimi yıkıyorum ve kendimi sert zeminde oturmuş, dizlerime sarılmış, test fayansların üzerinde yüzüstü yatarken buluyorum.

Ve öylece

bakıyorum.

Bekliyorum.

İki çizgi belirlediğinde titreyen parmaklarımla kaldırıyorum.

"Kahretsin," diye hıçkırıyorum.

Tüm bu kaostan içinde, her şeyden daha önemli bir şey olduğu ortaya çıkıyor.

Bebeğimiz.

"Hallie..." Lily sesleniyor.

Ağzımı açıyorum ama tek kelime çıkmıyor. Sadece hıçkırık. Başımı dizlerime yaslayıp ağlıyorum.

Kaybettiğim aşkım için.

Tek düşünebildiğim, onu dinlemem için bana nasıl yalvardığı. Ve ben onu dışladım.

Ona bunu yaptığım için ben de bir canavar mıyım?

Kapı çarparak açıldı ve Lily yanımda yere yatmış, kollarını bana sıkıca sarmıştı.

"Hallie. Her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum." Başımı salladım.

"Bunu tek başıma yapamam, Lily."

"Şşş. Asla tek başına olmayacaksın. İstesen de istemesen de Conan'ın her adımında yanında olacağını biliyorsun. Ve ben de öyle olacağım."

Gözyaşlarımı siliyorum ve burnumu çekiyorum.

"Ben de bundan korkuyorum. Onu affetmemin nedeninin bu olmasını istemiyorum. Gerçeği bilmem gerek."

Başını salladı ve bana yumuşak bir gülümseme verdi.

"Hallie, haftalardır gerçeklerden kaçırıyorsun. Bence onu dinlemenin zamanı geldi. Eğer hoşuna gitmezse, bir plan düşünebiliriz. Belki ona hiç söylemeyiz. Ya da, eğer ona inanıyorsan... ona söylersin ve hayatına geri girmesine izin verirsin."

"Ya bebeği istemezse?"

"O zaman bu da senin cevabın olur. Kendin ve bebek için bu bölümün kapısını kapat."

Gözlerimi kapatıyorum.

"Tarama için rezervasyon yaptırmalıyım. Lanet olsun. Bir iş bulmam lazım. Ve süslemeliyim. Aman Tanrım, Lily. Bir işe ihtiyacım var. Şu an yarışamam bile, hamileyim!"

Beynim dönüyor ve paniğe kapılıyorum. Desteğim olmadan işimden ayrıldım.

"Her seferinde bir şey, belki? Bunu çözmek için ayların var."

Telefonumu yerden aldı ve bana uzattı.

"Ama işe Conan'la konuşarak başlamalısın. Bunu kalbinde biliyorsun."

BÖLÜM 90

CONAN

S İngiliz anahtarını kenara sıkıştırıp alnımdaki teri siliyorum. Hallie'yi geri kazanmak için bir plan yaparken dikkatimi dağıtacak her şeyi yapıyorum. Ya da en azından benimle konuşmasını sağlamak için.

"Siktir!" Elimi bankın üzerine vurdum.

Ve sonra onu parçalamaya devam ediyorum. İçindekileri raflardan aşırıyorum. Camları kırıyorum. Bu acıyı uyuşturmak için her şeyi yapıyorum.

İçkiyi bıraktım ve kendimi kilitlemeyi bıraktım, ama yine de her şeyin acıtmasını engelleyemiyorum.

Aşkın böyle hissettireceğini bilseydim, bu kadar sert düşmeme asla izin vermezdim.

Hayır. Bu doğru değil. Bu doğru değil. Hallie'ye yüz kere aşık olurum ve asla pişman olmam.

Ondan vazgeçmem.

Arkadaşım olamayacağını söylüyor. Onun için bir hiçmişim.

Ama o sözleri söylediğinde acısını hissettim.

Vazgeçmemin tek yolu beni öldürmesi. Ve o zaman bile, onu sonsuza kadar kovalarım.

Benimkini.

Sadece daha çok çabalamam gerekiyor. Öfkem üzerinde çalışmakla başlayacağım.

Onu bir daha asla korkutmak istemiyorum. Ona asla zarar vermeyeceğimi bilmeli. Şampiyonluk galibiyetimi almak.

Decadence Chase'i yerle bir etmek.

Bunların hiçbirinin önemi yok. Hiçbirinin önemi yok.
Önemli olan tek mücadele kız arkadaşımı geri kazanmak. Telefonum yandan titriyor.
Declan'ın Decadence'a dönmemi istemesini bekliyordum.
O lanet yerden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.
Garajım benim tesellim. Kafamı tekrar toparlayana kadar orada kalacağım.
Onu ters çevirdiğimde, ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.
Cevap veriyorum ve donup kalıyorum.
"Conan?"
Sesi sessizdi.
Burnunu çekiyor ve kalbim çarpmaya başlıyor. "Hallie, iyi misin?"
"Evet. Sayılır. Seni görmem gerek."
Siktir.
Bu kulağa hiç hoş gelmiyor.
"Garajdayım. Benimle burada buluşmak ister misin?" "Yanında kimse var mı?"
"Hayır."
Bir şey saklıyor. "Hallie... ne oldu?"
"Seni dinlemek istiyorum Conan. Gerçeğe ihtiyacım var."
Bir nefes verdim. Rüya mı görüyorum? Sesi neden bu kadar üzgün geliyor?
Hay sikeyim.
Gerçeğin kışımı kurtaracağından bile emin değilim.
Ama dizlerimin üzerine çöküp beni affetmesi için yalvaracağım.
"Sana bunu verebilirim. Neden fikrini değiştirdin?"
Bir duraksama oluyor ve avuçlarım terlemeye başlıyor.
"Geçen gece söylediklerimde ciddi değildim Con. Senden asla nefret etmeyeceğim."
Sanırım bu da bir şeydir.
"Yakında görüşürüz, bela. Yemek siparişi vermemi ister misin?"
"Hayır. Aç değilim. Bugün biraz hastayım."
İçimdeki panik yine tavan yaptı.
"İyi olduğuna emin misin? Sesin... üzgün geliyor."
Yumuşak, esprisiz bir kahkaha attı.

"Çünkü üzgünüm, Con." Siktir.

Bu acıttı.

"Özür dilerim." Şu anda tek
söyleyebildiğim bu. "Üzgün olduğumu
biliyorum. Yakında seninle olacağım."

Telefonu kapatıyor ve beni duvara bakarken bırakıyor.

Kıçımı bankın üzerine yaslayarak etrafımdaki arabalara bakıyorum. Hallie
için aldığım, ışıkların altında pırıl pırıl parlayan arabaya bakarken gözlerim
yaşarıyor.

Etrafındaki zeminden yağ sızıyor. Kırılmış camlar ayaklarımın dibine
saçılmış.

Pisliğimi temizlemem gerekiyor.

Hayatımın hikayesi.

BÖLÜM 91

HALL EI

A Dört test daha yaptıktan sonra, resmen hamile olduğumu söyleyebilirim. Ve şimdi yara bandını yırtıp atmam ve Conan'la gerçekten konuşmam gerekiyor.

Her şeyden sonra bunu hak ediyorum - en azından hayatımın o k ı s m ı n d a k i kapıyı sonsuza dek kapatmak için.

Garaj yolundan geri geri çıkarken Shelby'm kükrüyor.

Kafamı toparlamak için önce bir araba sürmeliyim. Sonra garajına gideceğim.

Gerginim. Ama aynı zamanda hâlâ kızgınım. Ve ona karşı zalim olduğum için kendime kızgınım.

Conan'ın bu haftalarda kanıtladığı tek şey pişman olduğu.

Ve umursuyor. Muhtemelen olması gerekenden daha fazla.

Otoyola girdiğimde ayağımı yere basıp camları açıyorum ve esintinin saçlarımı savurmasına izin veriyorum.

Gecenin bu saatine göre burası çok sessiz.

Hayatımda küçük bir ışık parıltısı belirmeye başlıyor.

Bir bebek büyük bir olay. Her zaman anne olmak istemişimdir. Gerçek bir anne. Benimki gibi değil.

Bebeğime her şeyi vermek istiyorum.

Şerit değiştirirken dikiz aynasına bakıyorum. Arkamdaki siyah BMW beni takip ediyor.

Devam ediyorum, bir sonraki çıkışa yakın yavaşlıyorum. İşaret etmiyorum, sadece ateş ediyorum.

Ama aynayı tekrar kontrol ettiğimde BMW hala arkamda.

İçimi bir şey kemiriyor. Belki de sadece endişeliyim ve fazla düşünüyorum - bugün çok şey oldu.

Ekrandaki GPS'i açıyorum. Conan'a on beş dakika var.

Kendimi yavaşlatmak için frene basıyorum ama sollamak yerine araba da yavaşlıyor.

Bu hoşuma gitmiyor.

Muhtemelen bir şey yoktur. Ama sinir krizi geçirmeden önce sesini duymalıyım.

Ekrandaki numarasını tuşladım. Her zamanki gibi hızlı cevap verdi. "Hallie."

Sesi alçak, sabit. Benim güvenli yerim.

"Conan. Umm..."

GPS bana sola dönmemi söylediğinde sola dönüyorum. Sinyal yok. BMW kuyruğuma yapıştığında kalbim sıkışıyor.

"Hallie, ne oldu? Konuş benimle."

"Sanırım biri beni takip ediyor, Con."

Ayağımı yere bastırıyorum, arabam hızla ilerliyor.

"Neredesin?" Sesi hiç titremiyor.

"Garajınızdan on bir dakika uzaklıktayım. Sağa dönünce..." Aşağı bakıp sokak adını ezberliyorum.

"Sana doğru geliyorum. Sadece sakın ol ve bana doğru sürmeye devam et. Anladın mı bebeğim?"

Kesik kesik nefes alıyorum. "Evet."

"Bekle. Lütfen telefonda kal. Sesini duymam gerek." "Seni asla bırakmayacağım, bela."

Üzerime bir sakinlik çöktü.

Beni yakaladı.

Her zaman olduğu gibi.

"Motorumu çalıştırıyorum. Uzun sürmez."

Boğazımda yükselen safrayı yutuyorum.

"Hâlâ arkandalar mı, sevgilim?"

Kontrol ediyorum. Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Evet."

"Sakince sürmeye devam et. Bildiğini düşünmelerine izin verme." "Anladım."

"Adamlarıma mesaj attım. Decadence'dan destek olarak geliyorlar."

Oradan bahsedilince t ylerim diken diken oluyor.

"  kolata sizin mi?" Dikkatimi dağıtacak bir  eye ihtiya ım olduğu i in soruyorum. "Evet. Bizde. Beğendiniz mi?"

"Beğendim. Hatta bayıldım." Sesim d z.

"Asla bilemezsin... bir g n yine sevebilirsin." Bu  ikolatayla ilgili değil.

"Ger ekten ben olduğumu bilmiyor muydun?" Duraksamıyor bile.

"Hayır. Sana bunu ya atmamın imkanı yok. Hayatım  zerine yemin ederim - sevdiğim herkes ve her  ey  zerine- ba vuruları kontrol etmedim. Umursamadım.   nk  tek  nemsemiğim sendin."

G zlerimin arkasından ya lar akıyor.

" z r dilerim. Muhtemelen k t  bir zamanlama."

"Birazcık. Ama s z veriyorum, artık bu konuyu kapattım. Daha The Chase ba lamadan  nce karde lerime bunun benim son yılım olduğunu s ylemi tim. Bu benim ge mi im, Hallie. Yemin ederim."

Sağa d n yorum. BMW takip etmiyor.

"Conan, benim sıramı almadılar."

"G zel. Ama s rmeye devam et, tamam mı? Eğer seni takip ediyorlarsa, bu seni yanıltmak i in olabilir."

Nabzım k t k t atıyor.

"Neler oluyor? Nasıl bu kadar sakınsın?"

Panik atağın e iğindeyim.

"Ben  ok daha b y k bir  rg t n par asıydı. Yıllar  nce İrlanda'da d  man olduğum bir  rg t. Ve bir noktaya değinmek i in  ehri yakıp yıkıyordum diyelim."

"Bana girdiği i in mi?"

"Evet."

Bu mafya d nyası delilik.

"Hi  tamamen g vende olacak mısınız?" diye soruyorum. Elim i g d sel olarak karnıma doğru kayıyor.

"Bu gezegende hi  kimse tamamen g vende değil. Ama en azından hazırlıklıyız. Ben olaya b yle bakıyorum. Ve inan bana, seni korumak i in  l r m, bela. Bir saniye bile d   nmeden."

Nefesim ağırla ıyor. Ba ımı sallıyorum.

" lmeni istemiyorum. İstemiyorum-" "   .

Sorun yok. GPS'in ne diyor?"

"Dört dakika."

"Kavşağa geliyor musun?"

Başımı sallıyorum, kırmızı ışıklar belirince yavaşlıyorum.

"Hemen ilerideyim. İlerlemeye devam et. Doğruca garaja git. Seni takip eden her kimse onunla ben ilgilenirim."

"Güvende olacak mısın?"

"Her zaman. Konuşmamız gerek, tamam mı? Ve kız arkadaşımı geri almalıyım." Kalbim küt küt atıyor.

Onun kızı.

BÖLÜM 92

CONAN

I farlarını gördüm ve rahatlayarak nefes verdim.

O burada. O iyi.

Ekranda kırmızı nokta Finn'in doğudan hızla yaklaştığını gösteriyor.

Ama tam benim ve onun ışıkları yeşile dönerken, sağımdan farlar beliriyor.

BMW.

Orospu çocukları.

Farkında olmadan öne doğru sürünüyor ve araba kırmızı ışıktaki ona doğru hızla geliyor.

Ayağımı gaza çarptım.

"HALLIE. AYAK AŞAĞI. GİT!" Kükrüyorum, karartılmış BMW'ye doğru hızla ilerlerken motor hırlıyor.

"Conan!" Sesi panikten çatlıyor.

Her şey yavaşlıyor - ben pervasızca bir şey yapmak üzereyken her zaman olduğu gibi. Kaputum sağır edici bir darbeye kapılarına çarpıyor. Metal bükülüyor, cam patlıyor. Başım öne doğru öyle bir sarsılıyor ki yıldızları görüyorum, emniyet kemeri kaburgalarımın altına batıyor.

Ama ayağımı gaz pedalına gömülü tutuyorum.

BMW yana doğru yalpalar, bir-iki kez takla atar ve titreyen bir yığın halinde yere düşer. Buruşmuş kaputun altından koyu dumanlar yükseliyor ve gece havasına karışıyor.

Kucağımdan silahımı aldım.

"Conan! Beni duyabiliyor musun?" Hallie'nin sesi kulaklığımda kırık bir yalvarışa dönüşüyor.

"Bebeğim, arabayı kilitle ve kenara çek. Sana geliyorum."

Destek yolda. Benimle tek başına olduğundan daha güvende.

Kapımı tekmeleyerek açıyorum ve asfalta atlıyorum, adrenalin damarlarımda elektrik gibi vızıldıyor.

Silahımı kaldırıp enkaz halindeki BMW'ye doğru ilerledim. Parçalanmış camdan içeri bakarken duman gözlerimi yakıyor.

İçeride iki adam hareketsiz bir şekilde yığılmıştı, ama hâlâ nefes alıyorlardı.

Güzel. Sorularına cevap verecek kadar uzun yaşayabilirler.

Beni denemek mi istediler?

Yanlış günü seçmişler. Ve belli ki ölmek istiyorlar.

BÖLÜM 93

HALL EI

H Telefonumdan darbeyi duymak neredeyse kalp krizi geçirmeme neden oluyordu. Direksiyonu sıkıca kavrayıp ciğerlerime düzenli bir nefes almaya çalışıyorum. Sakın çıldırma. Tanrım.

Ne haltlar dönüyor burada?

Motoru çalışır halde tutuyorum ve başparmağımı kilit düğmesine basıyorum. Yan aynamda, Conan'ın dumanı tüten BMW'ye doğru yürüdüğünü görüyorum, silahını çekmiş, tüm vücudu ölümcül bir niyet yayıyor.

Ellerim titremeye devam ediyor. Tüm vücudum korkudan titriyor.

Sonra köşede başka farlar beliriyor, lastikler asfaltta gıcırıyor.

Panik boğazımı tırmalıyor.

Beni takip eden arabadaki her kimse, beni öldürmeye çalıştı.

Dikiz aynasına bakıp bu kâbusun sona ermesi için dua ederken gözyaşlarım dökülüyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor.

BÖLÜM 94

CONAN

J Finn köşeyi döndüğünde, şoför kapısını çekip açtım ve silahımı tam karşıya doğrulttum.

Piç kurusu direksiyonun üzerine yığılmış, alnındaki bir kesikten kan akıyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum ve işte o zaman görüyorum. Kucağında duran metal parıltısı, namluyu kaldırmış, tam bana doğrultmuştu.

Lanet olsun.

Düşünmüyorum. Sadece ateş ediyorum.

Atışlarımız aynı anda patlıyor.

İlk başta hissetmedim. Sadece sendeleyerek geri çekildim, kafatasının yan tarafında bir delik açılırken şok içinde bakıyordum.

Siktir. Lanet olsun.

Elim göğsüme geldi. Sıcaklık parmaklarımı ıslatıyor. Kulaklarım çınlıyor.

Hallie'ye geri dönmeliyim.

"Conan!" Finn'in sesi uzaklarda bir yerde, düzensiz ve panik içinde bağırıyor.

Yürümeye devam ediyorum. Bir adım, sonra bir adım daha, Hallie'nin Shelby'sine doğru. Ama her adımda dünyanın kenarları daha da bulanıklaşıyor.

Acı kaburgalarımın altında tutuşuyor, kavuruyor, nefesimi çalıyor.

Neredeyse vardım, sadece birkaç adım daha. Arka lambaları kırmızı bir haleye dönüşüyor.

Ayağım hiçbir şeye takılmıyor. Dizlerim büküldü.

Asfalta sertçe çarptım, çarpmanın etkisiyle kemiklerim sarsıldı.

"Conan. Benimle kal."

Finn'in elleri üzerimde ama bakışlarım arabanın açılan kapısına ve bana doğru koşan Hallie'nin silüetine kilitlenmiş durumda.

Yüzü ü s t ü m d e beliriyor, bulanık ve güzel, beni buraya bağlayan tek şey.

Sırt üstü yatırıldım. Biri -onun- sert ellerini göğsüme bastırıyor.

Finn telefonuna bağırıyor. O asla bağırmaz. Sesi korkmuş gibi geliyor.

Ondan başka tarafa bakamıyorum.

"Conan. Beni duyabiliyor musun?" Sesi çok yumuşak, çok tanıdık, ninni gibi geliyor.

Söyleyecek o kadar çok şeyim var ki, bilmesi gereken o kadar

çok şey. "Seni duyabiliyorum."

Sadece biraz daha dayanmalıyım. Benim için bu boktan hayattaki her şeyden daha önemli olduğunu bilmeli.

BÖLÜM 95

HALL EI

Şarkı- Hold On, Chord Overstreet.

I onun yanına yere düştüm ve başını kucağıma çekerek Finn'den yaraya baskı yapma görevini devraldım.

Finn acil servisi ararken buz gibi soğuktur.

"Birkaç dakika içinde gelecekler," diyor soğukkanlılıkla.

Şu anda Conan'ı vuran adamı Finn'in Range Rover'ının arkasına sürükleyen ikizlere bakıyorum.

Conan öksürüyor ve ben onun kirli sakalını okşuyorum.

"Sana yardım getiriyoruz, canavar. Dayan biraz." Hay sikeyim. Çığlık atmak istiyorum. Beni bırakmamasını söylemek istiyorum.

Başını sallıyor, ben de alnımı onunkine yaslıyorum. Gözlerimdeki paniği görmesine izin veremem. Son bir kez savaşmasına ihtiyacım var.

"Sorun, eğer öleceksem, lütfen gittiğimde elimi tuttuğundan emin ol. Belki bu şekilde bir şansımız daha olur."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Yaraya daha fazla baskı uyguluyorum, sıcak kanı parmaklarımı kaplıyor.

"Hayır. Böyle söyleme. Hiçbir yere gitmiyorsun." Sesim titremeye başladı.

Elini yüzüme doğru kaldırıyor, başparmağı gözyaşlarımı kovalıyor.

"En azından şimdi o üç kelimeyi söylememe izin verebilir misin? Bunları söylediğimi duymanı istiyorum, çünkü ciddiym. Hayatımdaki ilk ve tek kişi olmanı istiyorum.

bunu duymak için hayatım. Lütfen."

Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Söyle," diye fısıldıyorum.

"Seni seviyorum, Hallie. Senden önce böyle bir aşkı hissedebileceğini fark etmemiştim. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Bu acıtıyor. Göğsümdeki ağrı neredeyse beni tüketiyor.

"Seni seviyorum Conan. Hiç durmadım, nasıl durabilirim ki? Sen benim ruh eşimsin. Bunu atlatmanı sağlayacağız. Ve sonra bana tekrar söyleyebilirsin. Her gün."

Öksürüyor ve kararlılığım parçalanmaya başlıyor. "Sonsuza kadar mı?" Kelimeyi zorlukla çıkarıyor.

Onu değerlendirmek için geri çekiliyorum. Gözleri ağırlaştı. Elimi gizlice boğazına götürüyorum ama nabzını bulmak zorlaşıyor. Göğsünü hissettiğimde, hızlı ve düzensiz atıyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

"Evet. Sonsuza kadar, canavar."

Yanağından bir damla yaş süzülüyor. "Hallie," diye fısıldıyor Conan.

Tam gözleri kapanırken ve vücudu gevşerken aşağı bakıyorum. "Hayır, hayır, hayır, hayır!"

Onu dikkatlice kaldırıma yatırıyorum, ellerim o kadar şiddetli titriyor ki parmaklarımı zar zor birleştirebiliyorum. Başını arkaya yatırdım ve göğüs kompresyonuna başladım.

"Hadi Conan. Nefes al, benim için nefes al!"

Elimden geldiğince bastırarak sayarken gözyaşlarım göğsüne damlıyor. "Bir, iki, üç-Conan, lütfen! Dört, beş-"

Ciğerlerime yeterince hava alamıyorum. O kadar çok hıçkırıyorum ki doğru düzgün göremiyorum.

"Finn! O değil-o değil-" diye bağıyorum.

Finn yanımda dizlerinin üzerine çöküyor ve ellerini bileklerime dolayarak nazikçe çekiyor.

"Hallie. Bırak, ben hallederim."

"Hayır-"

"Hallie." Sesi düz ama inatçı. "Bunu yapmama izin vermelisin."

O beni rahatlatırken hıçkırıklara boğuluyorum. Ellerim Conan'ın yüzünde geziniyor, sanki ona dokunursam gözlerini tekrar açacakmış gibi.

"Hadi kardeşim. Lanet olası dövüş," diye bağıyor Finn, Conan'ın göğsüne kararlı ve pratik bir güçle bastırarak.

Sağlık görevlileri etrafımızı sarıyor, parlak ışıklar gözyaşlarımla bulanıklaşıyor. Elim Conan'inkinden ayrılıyor ve onun sedyeye kaldırılışını izlerken kalbim parçalanıyor.

Baş sağlık görevlisi bize "Onu ameliyata almamız gerekiyor" diyor.

"Onu St. George's'a götürün. Ameliyathaneyi hazırlamalarını söyleyeceğim. Ben Dr. Finn Quinn."

"Anlaşıldı." Başlarını salladılar ve kapıyı çarparak kapattılar.

"Hadi. Gidelim." Finn beni arabama kadar götürdü. Anahtarlarımı titreyen ellerimle ona uzatıyorum ve o da ambulansın arkasından olabildiğince yakından takip ediyor.

BÖLÜM 96

HALL EI

"W "Ne düşünüyorsun, Finn?" Sesim cılız çıkıyor. Bana bakmıyor. Çenesi gergin.
"Pek umut verici görünmüyor, Hallie. Hazırlanmamız gerekebilir kendimizi en kötüsüne hazırlamalıyız."

Boğazım düğümleniyor. Ama buna inanamıyorum. Conan bir savaşçı. Atlatmak zorunda.

Hastaneye vardığımızda Finn dışarı fırlıyor ve telefonuyla konuşarak içeri koşuyor. Peşinden gidiyorum, her adım bir öncekinden daha ağır.

Conan'ı çift kapıdan ameliyathaneye doğru götürmelerini izliyorum. Midem bulanıyor.

Finn adım adım ilerliyor, alçak ve öfkeli bir ses tonuyla konuşuyor. Telefonu kapattığında gri gözleri benimkileri buluyor.

"Finn... Korkuyorum. Ameliyat edecek misin?" Başını sallıyor.

"Tanıdığım en iyi cerrahı çağırdım. Onun benden nefret ettiği kadar nefret ettiğim tek kadın."

Gözlerimi diktim.

"Hayır. Dr. Quinn. Ondan nefret ediyorsun. O da sizden nefret ediyor. Onu ameliyat etmesine izin veremezsiniz."

Yüzü değişmiyor.

"Kardeşimi kurtarmaktan zevk alacaktır. Bu ona bana karşı bir zafer kazandıracak. İşte tam da bu yüzden Conan onun yanında daha güvende. Ben bunu yapamayacak kadar... duygusalım."

Zaten ölüyormuşum gibi h i s s e t m e s e y d i m , onu yumruklardım. Duygusal mı? Finn mi?

"Denetlemek için orada olacağım. Gitmem gerek." "Bekle-"

"Ofisine git. Declan'ı ve adamlarını sana Conan'ın odasına kadar eşlik etmeleri için göndereceğim."

Gitmek için dönüyor, sonra tereddüt ediyor. Gözleri yumuşuyor -sadece bir titreşim- ve bu beni her şeyden çok sarsıyor.

"Bu adamlar seni korumak için buradalar. Korkma, tamam mı?"

Sadece başımı sallayabiliyorum. Kapılardan geçerek gözden kayboldu.

Orada durup safra yutuyorum.

Lily'yi aramak için telefonumu çıkardım ama sonra ellerimdeki kanı gördüm. Conan'ın kanı.

"Hallie?"

Yere yığıldım. Dizlerimin bağı çözüldü ve duvardan aşağı kaydım.

"Hastanedeki ofisine gelebilir misin?" Sesim kesildi. "Sana ihtiyacım var."

"Geliyorum. Hemen şimdi."

Telefonum takırdayarak yere düştü. Yüzümü ellerimin arasına gömüp hıçkırıklarımı susturmaya çalışıyorum.

Bir el sırtıma dokundu. Sarsılarak doğruldum. "Hallie. Benim, Charlotte."

Başımı kaldırdım, gözlerim yaşlarla bulanıklaşmıştı. Declan ikizlerle birlikte onun arkasındaydı.

Arkalarından daha fazla adam süzülüyor.

Declan yıkılmış görünüyor ama bunu belli etmemeye çalışıyor.

"Hadi," diye fısıldıyor Charlotte. "Seni ofisine güvenli bir şekilde götürmeliyiz. Yürüyebilir misin?"

Başımı salladım. Benimle kollarını birleştiriyor ve koridorda bana rehberlik ediyor. Lavaboda ellerimi nazikçe yıkıyor.

"Hepsi gitti."

Titreyerek nefes alıyorum. Gözyaşlarım durmuyor.

Kollarını bana doluyor ve ben kırılıyorum. "O iyi olacak, Hallie. Söz veriyorum."

Ama Declan'ın gözleri farklı bir şey söylüyor.

"Conan seni korumamızı isterdi," diyor sessizce. "Ama bundan da öte, seni ne kadar sevdiğini bilmeni isterdi. Sen onun kişisiydin. Bu seni ailemizin bir parçası yapar. Ne olursa olsun."

Kendimi tutamıyorum.

"Ben hamileyim." Ağzımdan kaçırdım. Birine söylemem gerekiyordu.
Spiral çiziyormuşum gibi hissediyorum. Onlara ihtiyacım var.

Gözleri büyüdü.

"Onu kaybedemem. Bilmesi gerek."

Sesim titriyor. Ellerim titremeye devam ediyor.

"Kardeşimin bebeğini mi doğuruyorsun?" Declan'ın sesi
yumuşuyor. Kollarımı karnıma sararak başımı sallıyorum.

Charlotte bir elini omzuma koyuyor.

"Bu işte yalnız değilsin. Ne kadar kaldı?"

"Bilmiyorum. Altı hafta mı? Daha yeni test
yaptırdım." Yavaşça nefes alıyor.

"Bebeği kontrol etmeliyiz. Bu çok stresliydi. Burada yardım edebilecek
birini tanıyor musun?"

Başımı sallıyorum. Göğsüm ikiye ayrılacakmış gibi hissediyorum.

"Evet ama gitmek istemiyorum. Onu götürdüklerinde burada olmalıyız."

"Ben beklerim," diyor Declan. "Charlotte seninle kalacak. Bir şey
öğrendiğinde haber göndereceğim."

Charlotte ve ben koridorda ilerlemeye başladığımızda,
Charlotte yakınıma eğildi. "Ben de hamileyim," diye
mırıldanıyor.

Gözyaşlarım daha sert
düşüyor. "Ne kadarlık?"

"On üç haftalık. Bu hafta sonu açıklayacaktık." Zayıf bir
gülümsemeyle idare ediyorum.

"Çocuklarımız... kuzen olacaklar."

"Olacaklar."

O küçük umut kırıntısına tutunmaya çalışıyorum ama her şeyden çok canım
yanıyor. Conan bunu göremeyebilir. Eminim Declan'la çocuklarının birlikte
büyüdüğünü görmek hoşuna giderdi. Muhtemelen çocukken yaptıkları gibi
kargaşaya neden olmak.

Hay sikeyim.

Bunu yapamam.

BÖLÜM 97

HALL EI

Şarkı- Anılar, Dean Lewis

C Basılı resmi göğsüme yaslayarak Conan'ın odasına girerken nefesimi tutuyorum.

Hâlâ ameliyatta.

Birkaç saat daha kalacak.

Lily koşarak geldi ve beni kucakladı. Sıcaklığı beni rahatlatmalıydı ama hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece hissizleştım.

Gözyaşlarım tükendi.

Tükenmek üzereyim ve daha ne kadar devam edebileceğimi bilmiyorum.

"Görebilir miyim?" diye soruyor nazikçe, sanki çok yüksek sesle konuşursa parçalanacağımdan korkuyormuş gibi.

Ellerim titreyerek ultrason fotoğrafını uzatıyorum. Dünyadaki en değerli şeymiş gibi alıyor. Gözleri umutsuzca tutmaya çalıştığı yaşlarla doluyor. Benim için güçlü olmaya çalışıyor.

"Alabilir miyim?" Declan yaklaşırken sesi sertleşiyor.

Kafamı kaldırmadan başımı sallıyorum.

Yapamam.

Kesik kesik bir nefes alıyor ve ellerini gözlerinin üzerine bastırıyor. Charlotte kollarını onun beline doluyor ve sanki o da onu bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi yanağını onun göğsüne yaslıyor.

"Conan... bir baba." Sesi çatlıyor. "O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Hâlâ göremeyebilirsin."

Kelimeler içimden dökülüyor, acı ve çığ.

Kızgınım. Çok kızgınım.

Dünyaya.

Ona.

Kendime.

Çünkü sadece dinleseydim -sadece açıklamasına izin verseydim- belki de bunların hiçbiri olmayacaktı.

Belki de burada durup bebeğimin babasının ölmek üzere olup olmadığını merak etmek zorunda kalmazdım.

Hayat sevdiğiniz her şeyi bir anda elinizden alabilir.

Bunun babama olduğunu gördüm.

Ve şimdi, tekrar olmasını izliyorum. Bana ulaşmak için çok uğraştı.

Beni sevdiğini kanıtlamaya çalıştı.

Ve ben onu kendimden uzaklaştırdım çünkü umut etmekten çok korkuyordum. Belki -sadece belki- birinin beni onun sevdiği gibi sevebileceğine inanmaktan çok korkuyordum.

"Biraz hava almam lazım," diye boğuluyorum, arkamı dönerken

boğazım yanıyor. Kimsenin beni takip etmesini beklemedim.

Sadece koşuyorum.

Kapılar açılana ve soğuk gece havası bana bir tokat gibi çarpana kadar durmuyorum.

Nefesimi kesiyor ama umurumda

değil. Bir şeyler hissetmek istiyorum.

Herhangi bir

şey. "Hallie!"

Lily'nin sesi kafamdaki karmaşayı yarıp geçiyor.

Duruyorum ama arkamı dönemiyorum.

Ona bakarsam dağılırım.

Kollarını arkamdan bana doluyor ve öyle sıkı sarılıyor ki canım yanıyor.

"Sana her şeyin yoluna gireceğini söyleyemem, çünkü gerçekten bilmiyorum," diye fısıldıyor, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşarak. "Ama etrafınızda size yardım edecek bir ordu olduğunu söyleyebilirim. Bu konuda yalnız değilsin. Hiçbir zaman da olmadın."

"Beni sevdiğini söyledi," diye nefes nefese kaldım, göğsüm kabarmıştı.

"Bana veda etti, Lily. Gözlerimin içine baktı ve beni sevdiğini söyledi.

Bunun bir son olduğunu zaten biliyordum."

Son kelimedede sesim çatlıyor ve bir hıçkırık serbest kalıyor.

Sesi durdurmak için yumruğumu ağızıma bastırıyorum ama işe yaramıyor. "Ona onu sevdiğini söyledin mi?"

Başımı salladım.

Tanrım, öyle sert başımı sallıyorum ki boynum ağrıyor.

"Söyledim. Ona söyledim. Ama ya yeterli olmadıysa?"

Alnını benimkine bastırıyor.

"Yeterliydi. Her zaman yeterli oldu."

"İçeri dönelim mi?" diye soruyor usulca. "Hiçbir gelişmeyi kaçırmak istemeyiz."

"Tamam."

Sesim o kadar kısık ki, bana bile benzemiyor.

BÖLÜM 98

HALL EI

T Lily beni yanlarından geçirirken Conan'ın odasının dışındaki silahlı adamlar sessizce başlarını sallıyorlar.
İçeri adımımızı attığımız anda, durgunluk bir tuğla gibi çarpıyor yüzüme.

Çok sessiz.

Çok temiz.

Bir daha o derin, gürleyen sesiyle doldurmak için burada olmayabileceği gerçek gelmiyor.

En yakın sandalyeye çöküyorum, bedenim artık kendini taşıyamayacak kadar ağır.

Lily arkama geçip kollarını omuzlarıma doluyor.

Gözlerimi kapatıyorum, beni bir arada tutmasına izin veriyorum çünkü bunu tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum.

Duvardaki saat, her saniye yüksek sesle ve kasıtlı olarak cezamı sayıyor.

Kendimi bir döngüye hapsolmuş gibi hissediyorum; birinin gelip bana son umut kırıntısının da yok olduğunu söylemesini bekliyorum.

Kapı nihayet gıcırdayarak açıldığında o kadar hızlı doğruluyorum ki yıldızları görüyorum. Finn içeri giriyor, üzerinde hâlâ mavi önlüğü var.

Göğsüne sıçrayan kanı gördüğümde midem bulanıyor. Conan'ın kanı.

Kırmızı çerçeveli gözleri odayı tarıyor ve benimkilere takılıyor.

İçlerinde bir şey titriyor; kalbimi sızlatacak kadar çiğ bir şey. "Finn." Sesim boğuk çıkıyor. "Bir şey söyle, lanet olsun."

Ayağa fırlıyorum, durduğum yerde
sallanıyorum. Eğer konuşmazsa, sanırım yere
yığılacağım. Bir eliyle yorgun yüzünü
ovalıyor.

"Onu stabilize ettik," diyor sonunda, sesi kısık. "Kurşunu çıkardık ve iç
hasarı onardık. Kalbi beklendiği gibi çalışıyor."

Sandalyenin arkasını öyle sıkı kavıyorum ki eklemlerim yanıyor.

Her kelime sanki içinden çekilip alınıyormuş gibi geliyor, sanki yüksek sesle
söylemenin onu yok etmeyeceğine güvenmiyorum.

"Onu yoğun bakımda izliyoruz," diye devam ediyor, gözleri benimkilere
sabitlemiş. "Hâlâ kendinde değil ve bir süre daha öyle kalacak. Testler yapmaya
devam edeceğiz ve tatmin olduğumuzda onu buraya geri getireceğiz."

Declan yanıma geldi.

Tek kelime etmeden kolunu omuzlarıma doladı. Beni
ayakta tutan tek şey bu.

"Temize mi çıktı?" Declan soruyor, sesi kırılıyor. "Kurtulacak mı?"

Finn'in çenesi kıpırdıyor.

"Herhangi bir komplikasyon olmadığı sürece, evet. Herhangi bir
komplikasyon beklemiyorum. Ekip olağanüstü bir iş çıkardı."

İçimden boğuk bir ses çıkıyor.

Bunun bir hıçkırık olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

Dönüp yüzümü Declan'ın göğsüne gömüyorum.

Kolları beni sarıyor ve kendimi titremeye bırakıyorum.

Rahatlama. Keder. Umut. Hepsi kaçamayacağım bir dalga halinde
üzerime çöküyor. Elimin tersiyle gözlerimi silerek geri çekiliyorum.

Berbat görünmem önemli değil.

Onun hayatta olması dışında hiçbir şey umurumda
değil. Finn'e doğru bir adım atıyorum.

Kendini çarpışmaya hazırlıyormuş gibi doğruldu.

Şimdi görebiliyorum; sakladığı yorgunluğu, kaymasına izin vermeyi
reddettiği korkunun kırılma kenarını.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, sesim çatlıyor. "Onu kurtardığın
için teşekkür ederim."

Sertçe yutkunuyor.

Ağzı açılıyor ama hiçbir şey çıkmıyor.

Onun yerine, sanki konuşmaya çalışırsa o da kırılacakmış gibi başını hafifçe
sallıyor.

"Biraz dinlen Hallie," diyor sonunda, sesi sert. "Onu görebileceğın zaman gelip seni alacağım. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum çünkü tek yapabildiğım bu.

Ama içimden, kalbim çoktan ona doğru koşmaya başladı.

Yüzümü boynuna gömmek ve asla bırakmamak istiyorum.

Ona bebeğimizin güvende olduğunu söylemek istiyorum.

Onun güvende olduğunu. Ve bu sefer, hiçbir yere gitmiyorum.

BÖLÜM 99

CONAN

Şarkı, Ordinary Love- Alex Warren.

I göz kırpıyor, parlak ışıklara alışmaya çalışıyorum.
Nerede lan bu?
Doğrulamaya çalışıyorum ve inliyorum. Hiç şansım yok.
Bulanıklık dağılmaya başlıyor ve yatağımın yanında iki figür belirliyor. "Finn?"
O düz şapkayı nerede görsem tanırım.
"Conan. Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.
"Uçurumdan bir sürü kayanın üzerine atlayıp sonra da vurulmak gibi mi?"
Kıkırdıyor ve bir adım daha yaklaşıyor.
"Gerçeklerden çok uzak değil. Araba kazası, sonra vurulma. Kalp masajı yaparken birkaç kaburgamı kırmış olabilirim."
Ağzım açık kaldı.
"Hallie nerede?"
Bilincimi kaybetmeden önceki anı hayal meyal hatırlıyorum. Bana sarılıyordu.
Sıcak ve güvenliydi. Sanki sonunda evimdeydim.
Yanımdaki monitör biplemeye başladı. Kalp atışlarım hızlandı. "O iyi, Conan. Hemen şu kapının dışında."
Yanımdaki sandalyeyi işaret ediyor.
"Ve neredeyse tüm zaman boyunca orada oturuyordu."

Rahatlayarak titrek bir nefes aldım. O iyi. Acı çekiyor olsam bile buna değerdı çünkü o yaşıyor.

"Onu görebilir miyim?"

Yanıındaki doktor notlarıma göz gezdiriyor. Muhtemelen tekrar bayılıp bayılmayacağımı merak ettiğinden sürekli bakıyor.

"Evet. O zaman onay alır almaz seni buradan çıkaracağız. Benim evimde iyileşebilirsin. İhtiyacımız olan her şey bende var."

Kaşlarımı çattım.

"Küçük tıbbi zindanınızda tutulmak istemiyorum, yine de teşekkürler. Ben eve gideceğim. Kendimi iyi hissediyorum." Yalan söyledim. Sadece buradan çıkmak istiyorum.

Finn kaşlarını çattı.

"Tamam. Hareket etmediğim sürece iyi hissediyorum. Ve lanet olsun, bir bardak suya ihtiyacım var doktor."

Kıkırdıyor ve bana bir bardak uzatıyor.

"Her zaman divasın, Conan."

Yaşlı doktor boğazını temizlerken İme'nin yanına oturdu.

"Siz olduğunuz için, Dr. Quinn, taburcu belgelerini yazacağım."

Finn başını salladı ve adam dışarı çıktı. Yorganı geri çekip önlüğümün kenarını açıyorum ve karnımdaki yeni dikilmiş yara izlerine bakıp irkiliyorum.

"Bunu sen mi yaptın?"

Finn'in el işi kadar düzgün görünmüyor. "Hayır.

Dr. Miller."

"Baş düşmanının beni kurtarmasına izin mi verdin? Vay canına. Endişelenmeli miyim yoksa etkilenmeli miyim emin değilim."

Finn ayağa kalkıp ceketini düzeltiyor.

"Benim baş düşmanım yok, o daha çok iş yerindeki bir rakibim. Ama minnettar olmalısın."

Hmm.

"Öyleyim kardeşim. Teşekkür ederim."

Omzumu hafifçe sıktı. "Hallie ile iyi şanslar."

Sonra da gitti.

"İyileştiğinde, lütfen Arthur'un peşinden gideceğimizi söyle."

Kapının yanında durdu.

"Hareketleri bir savaş ilanıydı. Theo King ve kardeşleri yakında burada olacak. Ama şimdilik Pennsylvania'da başka Bowen kalmadı. Londra'ya gitmek için yeşil ışığı beklemek zorundayız."

"Güzel."

Arthur ölene kadar Hallie güvende değil. Ama şimdilik burada.

Sadece beni hayatına geri alması için onu ikna etmem gerekiyor.

"Şu anda odaklanman gereken daha önemli şeyler var Con. Bunu almama izin ver."

İlk defa gerçekten kabul ediyorum.

Çünkü öldürülmeme izin veremem. Şimdi olmaz. Hallie'yi arkamda bırakmayacağım.

"Tamam."

O kapıdan çıkarken, Hallie içeri girdiğinde nefesimi tutuyorum.

Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, gözlüklerini burnuna takmış ama gözlerinin etrafındaki şişkinliği gizleyemiyor.

Kapıyı kapatırken alt dudağı titriyor. "Merhaba, sevgilim."

"C-Conan." Sesi kesiliyor ve yatağımın kenarına doğru koşuyor.

Kolumu kaldırıp ona sarılıyorum. Sadece yakınımda olmasını istiyorum.

Yanımda olmasına ihtiyacım var. Can simidim.

Göğsüme yaslanıp hıçkırırken gözlerimi kapatıp gözyaşlarımı tutuyorum.

"İyi misin, baş belası?" diye soruyorum.

Burnunu çekiyor ve doğrulup bana bakıyor.

"Conan. Daha yeni araba kazası geçirdin, vuruldun, neredeyse ölüyordun ve bana iyi olup olmadığımı mı soruyorsun?"

Tanrım. Her şey bulanıklaştı.

"Her şeyi gördün, Hallie. İyi olduğunu bilmem gerek. Korkunç olmalı."

Yutkunurken boğazım yanıyor. Her öksürdüğümde ciğerim ağzımdan çıkacakmış gibi hissediyorum.

"Hayatının aşkının kollarında bilincini kaybetmesi biraz travmatikti, yalan söylemeyeceğim. Ama önemli değil. Buradasın ve iyi olacaksın."

Kahretsin, vücudumdaki her kas çılgılık atıyor. Ama aynı zamanda ağrı kesicilerden dolayı biraz bulanıkım.

"Hayatının aşkı mı?" diye

sordum. Midem bulanıyor.

"Evet. Hatırlıyorsun, değil mi?" Kaşlarını çattı.

Elini tutuyorum.

"Evet. Hatırlıyorum. Ve hala ciddiym, Hallie. Seni seviyorum."

Nefesimi tutuyorum. Ya bunu sadece öleceğimi düşündüğü için söylediye?

"Seni çok seviyorum Conan."

"Tanrıya şükür."

"Gel hadi. Sarılalım." Yanıma tırmanabilmesi için acıyı görmezden gelerek yana kayıyorum.

Başını göğsüme yaslıyor, ben de kolumu omzuna atıyorum. "Bundan sonra ne olacak, sorun mu?"

"Umm. Sanırım erken taburcu edileceksin, çünkü-" Kıkırdıyorum.

"Hayır. Tıbbi olarak değil. Yani, bizim için sırada ne var?" "Ah."

Oturuyor, başparmaklarını kucağında

döndürüyor. "Hallie?" Soruyorum.

"Gözlerini kapat ve elini uzat, canavar." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Dediğini yapıyorum.

Cebini karıştırdığını duyuyorum ve pürüzsüz, neredeyse kâğıt gibi bir şey avucuma yerleşiyor.

"Tamam. Aç."

Yere bakmadan önce ona bakıyorum. Çok gergin.

Bana verdiği şeye baktığımda, Tanrı'ya yemin ederim ki kalbim duracak gibi oluyor.

Beş hafta, iki gün. Küçük, grenli bir leke. "Sürpriz."

Gözlerim yaşla doldu. Nutkum tutulmuş bir halde resme bakıyorum. "Hallie. Lanet olsun. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Hiç böyle bir mutluluk hissetmemiştim.

Bu hayatıma yepyeni bir anlam kattı. Bir amaç. Birkaç saat önce neredeyse ölü bir adamdım. Dışarıda birileri bana göz kulak oluyor olmalı.

Belki de o kadar kötü değilimdir.

BÖLÜM 100

HALL EI

W Neden hiçbir şey söylemiyor?
Kahretsin.
"Conan, senden bir şey isteyeceğim." Sonra yanağından
bir damla gözyaşı süzüldüğünü gördüm.
"Oh, canavar."
Kollarımı dikkatlice ona doluyorum.
"Lütfen bana bunların mutluluk gözyaşları olduğunu söyle. 'Hiç çocuk
istememedim ve kaçmak istiyorum' gözyaşları değil."
Geri çekiliyorum ve yüzünü avuçluyorum.
"Bunlar 'hayatım sonunda rayına oturuyor ve hayatımda hiç bu kadar aşık
olmamıştım' gözyaşları."
Oh.
Kalbim eriyor.
"Harika bir baba olacaksın, Conan."
Bebeğimiz eyaletteki en korunan çocuk olacak. Bu adam bizi kurtarmak için
neredeyse kendini öldürtüyordu.
"Bu gerçekten oluyor. Ve sen mutlusun, değil mi? Bunu yapmak istiyor
musun?" diye soruyor.
"Evet, Conan. Her şeyi seninle yapmak istiyorum."
Alnımı onunkine yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.
"Hallie, sana hâlâ her şeyi açıklamam gerekiyor. Beni anlamana ve
affetmene ihtiyacım var. Tabii bu mümkünse."
Başımı sallıyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Öpücük ruhumu ateşliyor.

İhtiyacım olan tek cevap buydu.

Ben ve Conan birbirimiz için yaratılmışız.

"Dinleyeceğim ve anlayacağım. Ama seni affediyorum, canavar. Bu geçmişte kaldı. Artık odaklanmamız gereken bir geleceğimiz var."

"Seni seviyorum, bela. Ve her fırsatta bunu sana söylememe alış."

"Seni seviyorum. Düşünüyordum da... iyileşmek için Finn'de yaşamak yerine benim evime taşınsan nasıl olur? Sana ben bakabilirim. İşsiz olduğuma göre, zamanım da var."

Dudağını ısıırıyor.

"Yani seksi kız arkadaşım tarafından sağlığıma kavuşturulacak mıyım?"

Parmağımı kaldırıyorum.

"Bebek anneliğine terfi ettim." Kıkırdıyor.

"Sahip olacağın birkaç yükseltme daha var." Karnım zil çalıyor.

"Öyle

mi?"

Başını

sallıyor.

"Taşınmayı çok isterim, Hallie. Sonra birlikte bir yer alsak nasıl olur? Gerçek bir aile evi."

Yüzünü bir hüznün gölgeliyor ve yanağını okşuyorum.

"Annem seninle bir bebek sahibi olacağım için çok heyecanlanırdı." İç çekiyorum.

"Babam da çok sevinirdi. Ama eminim ikisi de bize gülümseyerek bakıyordur. Hey, babalarımız muhtemelen yukarıda viski içerken çok iyi arkadaşlardır."

Gülüyor ve beni öpmek için kendine çekiyor.

"Seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım, Hallie." "Biliyorum," diye fısıldadım.

"Biraz dinlenmen gerek, canavar."

Dudaklarını şakağıma bastırıyor ve elini karnıma koyuyor.

"Bu kadar mutluyken nasıl uyuyabilirim ki? Baba olacağım. Bir bebeğimiz olacak. Ve seni geri aldım."

Şu anki kadar huzurlu olduğumu hiç hatırlamıyorum.

"Beni asla kaybetmedin. Kalbimde değil. Sanırım her zaman sana geri dönmenin yolunu bulacaktım."

"Ya da sen bulana kadar seni kovalayacaktım."

Başımı sallıyorum ve kıkırdıyorum.

"Çok mu erken?" diye soruyor.

"Hayır. Senin kara mizahın beni çok tahrik ediyor."

"Güzel. Sanırım uyusam iyi olacak, böylece senin peşinden koşmaya devam edebilirim."

BÖLÜM 101

CONAN

Bir hafta sonra...

"Conan, uyan bebeğim," diye fısıldıyor Hallie.
Bertie'nin ıslak burnuyla elimi dürttüğünü hissediyorum. "Selam bela," diye mırıldanıyorum.
"Bugün ziyaretçilerin gelecek, sorun olur mu? Kendini iyi hissediyor musun?" Finn her gün buraya gelip beni kontrol ediyor.
Bertie yanımdan hiç ayrılmadı.
Hallie de bir melek oldu.
Ben uyurken yanımda yattığını, yüzümü okşadığını ve beni ne kadar çok sevdiğini fısıldadığını bilmediğimi sanıyor.
"Declan?" diye soruyorum.
"Ve Finn, tabii ki. Ve ikizler. Öğle yemeği hazırladım. Aç mısın?"
"Açlıktan ölüyorum."
Doğrulup otururken inledim. Bana yardım etmek için yanıma koştu.
Kaburgalarımdeki ağrı -boynumdan aşağısı, her yerim- oldukça kötü.
Sadece iyileşmeye ihtiyacım var.
"Ne istersin?" diye soruyor, yatağın kenarına oturarak. Kolumu beline doluyorum.
"Kukunu."
Kızarıyor, ben de dudaklarımı yalıyorum.

"Misafirlerimiz geliyor. Ve sen de iyileşme sürecindesin." Surat asar gibi yapıyorum. Kıkırdıyor.

"Conan Quinn. Hemşireyle flört etmeye çalışan çok yaramaz bir hasta oluyorsun."

Eğiliyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Geri çekilmek üzereyken başının arkasından tutup onu daha sert öpüyorum. Bana kırılgan biriymişim gibi davranıyor. Söz konusu o olduğunda, değilim.

"Bir kurşun deliği seni tatmamı engelleyemez." Dilim onunkine doğru kayıyor.

Eli yüzümü kavlıyor.

"Eğer uslu durursanız, belki daha sonra şımartmanıza izin veririm, efendim." Homurdanıyorum ve boğazını gevşekçe kavıyorum.

"Söz mü?"

Başını sallıyor. Sikim şimdiden seğirmeye başladı. "İyi bir çocuk olabilir misin, Conan?"

"Senin için yapabileceğimi biliyorsun."

"Kardeşlerinin kalkmasına izin vereceğim." Hızla geri çekiliyor ve yataktan kalkıyor. Onsuz bomboşum.

Kardeşlerim ve ardından ikizler görüldüğünde, hepsi yatağımın etrafını sarıyor.

"Sanırım haberlerin var? Beni yatakta üstsüz görmek istemediniz değil mi?"

Kıkırdıyorlar ve Rowan kaşlarını kaldırıyor.

"Yani, beni yakaladınız," diyor ellerini kaldırarak.

"Haberlerimiz var. Görünüşe göre Theo King Londra'da ilerleme kaydetmiş ve önümüzdeki Cuma günü bizimle bir toplantı için uçacak," diye açıklıyor Declan.

"Güzel. Nihayet."

"Drago, Arthur'la bağlantılı tüm adamları yakaladığımıza ve öldürdüğümüze inanıyor. Ama yine de tetikte olmamız gerekiyor. Daha fazlasını gönderebilir."

Harika.

"Ailelerimizi güvende tutmak için yapmamız gerekeni yaparız." Finn öne çıkar.

"Biz olmak istasyonlama biri Dışarıda Hallie'nin Ev, Yirmi dört-yedi izleme. Ama Decadence'a geri dönmeniz en iyisi olabilir."

Başımı salladım.

"Olmaz. Onu bizi ayıran yere geri götüremem. Başka bir seçenek var. Daha iyi olduğumda ve nefes nefese kalmadan hareket edebildiğimde."

Kardeşlerim bu seçeneğin ne olduğunu biliyor. Bir süredir aklımda olan bir şey. "Ne kadar nefessizsin?" Finn soruyor.

Panikliyorum.

"Çok fazla şey yapmaya çalışırsam biraz. Muhtemelen kaburgalarım kırıldığı ve göğsümün içinde bir sürü yırtık olduğu içindir?"

"Evet. Onun gibi bir şey. Her şeyin olması gerektiği gibi iyileşip iyileşmediğini kontrol etmek için seni bir taramadan geçireceğim."

Onu selamlıyorum.

"Anladım patron. Seks yapmaya hazır mıyım?" Declan öksürür ve Reggie kıkırdar.

"Sanırım, eğer sana binerse? Çok fazla hareket etmemelisin. Bir hafta oldu Conan."

Hmm. Tamam. Bununla çalışabilirim.

"Hallie size aşağıda öğle yemeği hazırladı."

"Biliyoruz. Charlotte şu anda aşağıda." Bu beni gülümsetti.

Aynı zamanda hamile olmaları da harika bir şey.

Çocuklarımızın birlikte büyüdüğünü göreceğiz. Charlotte ve Hallie de birbirlerine sahipler.

"Her şey yolunda gitti," diyorum Declan'a bakarak.

"Tanrım. Kendimi duygusal hissetmeme neden oluyorsun. Belki de bir kız arkadaş bulmalıyım," diyor Rowan.

"Bulmalısın. O zaman bekâretini kaybedebilirsin."

"Reggie. Conan'a bakire olmadığımı söyle!" Rowan talep ediyor. "Ben nereden bileyim?" Reggie'nin yüzü sertleşmeye devam eder.

"Dün gece sen Angel'ın yüzünü sikerken sikimi onun kıkına sokmamı izlediğine göre, bakire olmadığımı doğrulamak için oldukça güvenilir bir kaynak olduğumu söyleyebilirim."

Reggie'nin pazusuna tokat attı.

O kadar gülüyorum ki göğsümü tutmak zorunda kalıyorum. Acı şimşek gibi çakıyor içimde.

"Striptizcileri etiketlemek mi?" Finn soruyor.

Reggie sırıtarak, "Yorum yok," diye mırıldanıyor.

"Şu anda benim sevişmeme engel olan sizlersiniz. Gidin yemeğinizi yiyin. Ben de benimkini yiyeceğim. Hallie'ye buraya gelmesini söyle."

Ben onları kovarken, hepsi nefeslerinin altında mırıldanıyor.

"Geldiğiniz için teşekkürler. Haftaya görüşürüz." Onlar çıkarken onlara bir öpücük gönderiyorum.

Finn kapının yanında durdu ve bana döndü. "Tara.

Yarın, Conan."

Yüzü bunu göstermiyor olabilir ama benim için endişelendiğini biliyorum.

Ameliyatta benimle birlikte olduğunu biliyorum. Ameliyatı o yönetti. O yolda hayatımı kurtarmaya çalışırken kaburgalarımı kırdı.

"Seni seviyorum kardeşim," diyorum ona.

Birkaç kez göz kırpmıyor, sonra küçük bir gülümseme yayılıyor.

"Ben de seni seviyorum, dostum. Beni bir daha asla böyle korkutma."

"Denerim. Söz veremem. Korumam gereken bir ailem var."

Anlayışla başını sallar.

"Hallie'yle konuş. Sanırım seni özlüyor."

Kaşlarını çatıyor. Kabul etmekten ne kadar nefret etse de, insanlar onu önemsiyor.

Ve ben sahneye çıkmadan önce Hallie onun arkadaşıydı. Ben işi batırdıktan sonra işini bıraktı ve bu arkadaşlığı kaybettiler.

Ve sonra ben ikisini de travmatize ettim.

"Beni özlüyor mu? Bundan şüpheliyim. Ben

sadece onun patronuydum." Gözlerimi

deviriyorum.

"Babasının öldüğü geceyi biliyorum. Sen kimseyi teselli etmezsin.

O seni önemsiyor. Hepimiz önemsiyoruz. Sadece konuş

onunla. Benim için mi?" "Tamam."

BÖLÜM 102

HALL EI

Şarkı Sağlayıcı, Uyku Simgesi.

I Kapıyı yavaşça gıcırdatarak aç. Conan yatak istirahatinde çok perişan oldu. Gerçi geçen cuma taraması pozitif çıktı. İyi iyileşiyor. Gittikçe daha aktif oluyor. Ama sadece iki hafta oldu. O normal biri değil. Yine de istatistik. Kondisyon seviyesi inanılmaz. Sadece yapısı bile muhtemelen hayatını kurtarmıştır.

Ve hiçbir şey onun bu arsız tarafını evcilleştiremez. Şu anda her şeyi yapamadığı için ne kadar sinirli olduğunu saklamaya çalışıyor. Ama yakında dövüş formuna geri dönecek. Grayson onu rehabilite etmesi için bir antrenör ayarladı bile.

Şampiyonluk hayalini kolay kolay bırakmayacak. Umarım bir gün onu kazanırken izleyebilirim.

Ama bugün onu neşelendirmek istedim.

Uyuduğunu görünce, parmak uçlarımla yatağın ucuna gittim.

Gözlüklerimi tekrar yukarı iterek beyaz ceketimin düğmelerini açmaya başladım. Uyandığında inledi. Ağzı açık kaldı.

"Lanet olsun. Bela.

Siktir." Sesi nefes nefese geliyor.

"Hemşire Hallie şu anda sizinle görüşüyor, efendim."

Dilini dudağında gezdiriyor ve başını sallıyor, gözleri kıyafetimi tarıyor. Ya da laboratuvar önlüğünün altındaki eksikliğimi.

"Yorucu aktiviteler yapmama izin verilmediğini sanıyordum, Hemşire Trouble?"

Başımı sallıyorum ve ceketimi biraz daha açıyorum ki onun için giydiğim dantelli takımı görebilsin.

"Oh, Bay Quinn, hiçbir şey yapmayacaksınız. İyi bir çocuk gibi orada yatacaksın ve sana bakmama izin vereceksin."

Bacaklarını açıyor, ellerini başının arkasına koyuyor ve kocaman pazularını gösteriyor. Ama beni tahrik eden o yaramaz sırtışı.

"Oh, bebeğim. Bana nasıl istersen öyle hizmet et. Bir keresinde taşaklarımı kontrol ettirmem gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Şimdi iyi bir zaman olabilir. En çok dil işe yarıyor, ya da internette öyle okudum. Ama sen oradayken aletimin de biraz ilgiye ihtiyacı olabilir."

Onu susturmak için parmağımı dudaklarıma bastırıyorum. Kendime bir geveze kral buldum.

İyi ki onu seviyorum.

"Burada tıbbi eğitim almış sadece birimiz var, Bay Quinn. Çenenizi kapatıp çalışmama izin verirseniz çok memnun olurum."

Yatağa sürünerek girdim ve kalın kalçalarının arasına yerleştim.

"Ve eğer doğru hatırlıyorsam, hâlâ benden af dilemek zorundasın Conan. Benim için bir kurşun yemenin gerçekten yeterli olacağını mı sanıyorsun?"

Kıkırdıyor ve öksürüyor.

"Benden istediğin her şeyi yaparım, sevgilim. Sadece bana ne olduğunu söyle." Tırnaklarımı taş gibi sert karın kaslarında, boxer'ının hemen üzerinde gezdiriyorum.

"Şaka yapıyordum. Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Seni affediyorum. Seni seviyorum. Bu sadece sana göz kulak olmama izin vermenle ilgili."

Gözleri benimkileri arıyor. Bir nefes üflüyor.

"Tamamen seninim, bela. Uh-Hemşire Hallie. Beni nasıl istersen öyle kullan." Kalkmış sikini boxerının üzerinden tutup nazikçe okşuyorum.

"Kıpırdamadan yatın o zaman, Bay Quinn. Ben işime döneyim."

Eğildim ve kaburgalarının altındaki bandajların etrafına biberli öpücükler kondurdum.

Aletini serbest bırakarak boxer'ını yavaşça aşağı çekiyorum ve dilimi aleti boyunca gezdiriyorum.

"Burada sorun yok efendim. Çok güzel," diye övdükten sonra onu boğazımın derinliklerine almadan önce dilimi başının etrafında döndürüyorum.

Gözlerim onunkilere kilitleniyor.

Ve işte o zaman görüyorum - tam karardıkları anda - o yaşam kıvılcımını. Ben onu terk ettikten sonra kaybettiği kıvılcımı.

Aletin etrafında inliyorum. Çenesi kasılıyor, sanki kendine hakim olmak için elinden geleni yapıyor.

Ucunu emiyorum ve ağzımdan çıkmasına izin veriyorum.

Parmaklarımı nazikçe taşaklarının üzerinde gezdiriyorum, diğer elimle de uzunluğunu okşuyorum.

Geri çekiliyorum ve tıpkı istediği gibi dilimi üzerlerinde gezdiriyorum.

İnleyerek yatağa süründüğünde, yukarı bakıyorum ve battaniyeyi can havliyle tuttuğunu görüyorum.

"Hallie. Hallie. Hallie," diye seslendi. "Evet, bebeğim?" Mırıldanıyorum.

"Şu anda yatak istirahatini gerçekten zorlaştırıyorsun, sevgilim." Ben tut.

"Hastalarımı yatağa kelepçelemek yasalara aykırı. Ama bunu senin için bozmak zorunda kalabilirim."

Dilimi karnında gezdiriyorum ve vücuduna tırmanıp üzerine çıkıyorum.

Başını arkaya eğiyor ve dişlerimi boynuna geçiriyorum. Kalçalarını yukarı doğru itiyor ve sikini amıma dayıyor.

Kirli sakalı boyunca kulağına kadar yalıyorum. "Bunun için yalvar," diye fısıldıyorum.

"Gerçekten iyi bir çocuk ol, canavar. Amım için yalvar."

Onu yerinde tutmak için kalçalarımı aşağı ittiğimde nefesini içine çekiyor.

"Yalvar," diye emrediyorum.

Başını eğiyor, gözleri benimkilere bakıyor. Saf ateşten bir parıltı. O şalter attı.

Bir sırtışı ısıriyorum.

Eli dışarı fırlıyor, boğazımı kavırıyor ve beni sırtüstü yatırıyor. Ellerim onun şişkin kollarını pençeliyor.

Aralarına yerleşirken bacaklarımı açıyorum. Parmakları içimde ilerliyor, ıslaklığımın sesi odayı dolduruyor.

"Oh, kahretsin," diye inliyorum.

"Bu böyle gitmez, bela. Benim bu tarafımı istiyorsun, değil mi? Bu yüzden beni itiyorsun. Şimdi ona sahiptin. Şimdi bunun için yalvar. Seni sikmem ve tekrar benim yapmam için yalvar."

Parmaklarını uzatırken vücudum titriyor.

"Conan," diye uyarıyorum.

Dudaklarıma karşı sırtıttığını hissediyorum.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun, bela."

Bacaklarımı beline doluyorum ve onu daha sıkı çekiyorum, sikinin girişime baskı yaptığını hissediyorum.

"Biliyor muyum?"

Bu bir boyun eğme savaşı. Çok ateşli. Tehlikeli. Çiğ.

Biziz.

Ellerim saçlarında geziniyor, kafasını geriye doğru çekerek

Ben

. Gözlerimiz kilitlendiğinde,
ikimiz de sırtıyoruz. Meydan
okurcasına çenemi kaldırıyorum.

"Sırt üstü dönün efendim ve aletinize binmeme izin verin. Şimdi."

Dudağımı ısıırıyor, sonra ağzını benimkinin üzerine kapatıyor. Bizi yuvarlarken inliyorum

bitti.

Üste çıktığımda kendimi yukarı çekiyorum, ellerim boğazında, kıcıımı kaldırmak ve kendimi hizalamak için oraya baskı yapıyorum.

Yavaşça aşağıya inerken ağzım açık kalıyor, her santimini alıyorum. Beni germesine, yeniden yaşadığımı hissettirecek şekilde doldurmasına izin veriyorum.

"Oh, Conan," diye inliyorum.

"Çok muhteşemsin, Hallie. Şu haline bir bak. Siktir."

Ben zıplamaya başladığımda parmakları kıcıma giriyor. "Oh, kahretsin."

Kalçalarımı tabana kadar yuvarlıyorum, basınç klitorisime sürünüyor.

"Sen mükemmelsin, bunu biliyor musun?"

diye geveliyor. Başımı sallıyorum.

"Öylesin. Benim için çok mükemmelsin."

Ben ona bakarken, o sadece gözlerimi izliyor. Beni inceliyorsun. Hayranlıkla

Ben

. Hiç bu kadar görüldüğümü hissetmemiştim. Daha güzel.
Tenlerimiz tokatlaşırken daha fazla güç kullanarak hızımı artırıyorum. Nefesim kesik kesik inliyor.

"Hadi, bebeğim. Ver onu bana."

İnlemelerim çığlıklara dönüşüyor. Beni boğazımdan tutup

Ritim.

"Evet. İşte böyle. İyi bir kız gibi al." Benimle
buluşmak için yukarı itti.

"Hallie, daha derine inmem lazım."

Ben cevap veremedenden doğrulup yatak başlığına yaslanıyor, hâlâ içime gömülü.

"Conan. Dikkatli ol, lütfen," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Beni çılgına çeviriyorsun, Hallie. İyi olacağım."

Boğazımı sıkıyor ve beni bir öpücük için kendine çekiyor.

İçime girerken kalçamdaki eli beni sabit tutuyor. Çıgıllıklarımı yutuyor.

"İçime gel, canavar," diye nefes alıyorum. "Beni sahiplendiğini hissetmeme izin ver. Beni tekrar senin yap."

"Tanrım, Hallie."

Onu daha sert öpüyorum.

"Ben lanet. Seviyorum. Seni," diyor itişler arasında. "Benim için gel, bebeğim." Tüm vücudum tutuşuyor, her sinirim yanıyor.

Doruk noktam beni mahvederken onun etrafında sıkılıyorum. O kadar çok t i t r i y o r u m ki kafam bulanıklaşıyor.

Hissedebildiğim tek şey o.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum," diye bağıriyorum.

Orgazmı onu parçalıyor. İçine boşalırken adımı haykırıyor.

Ben

Geri çekiliyorum, yüzünü avuçluyorum, başparmağım dudağında geziniyor.

"Benim uzman tıbbi görüşüme göre, güzelce iyileşiyorsun." Kıkırdıyor ve kıcımı tokatlıyor.

"Öyle mi? Duşta ikinci raund?"

"Zorlama," diye kaşlarımı çatıyorum ama gülümsemeden de edemiyorum.

Ellerimi bandajlarının üzerinde gezdirirken, elimi kalbinin üzerinde tutuyor.

"Tek bir şeyden bile pişman değilim. Bunu senin için gözümü kırpmadan tekrar yaparım." Eli karnıma doğru kayarken boğazım düğümleniyor.

"Ve onun ya da onun için."

Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımın içimde kalmasını istiyorum. Her şey yolunda.

O

Burada. Bebeğimiz güvende. Ama gözümü kırptığımda tek gördüğüm ellerimdeki onun kanı. "Hallie. Konuş benimle."

Alt dudağım titriyor.

"Bu sefer seni sonsuza dek kaybedeceğimden korkuyorum. Ve yapamıyorum. Gittiğini düşündüğümde nasıl hissettiğimi görüp duruyorum. Ve ben-"

Beni kendine çekti, kollarını etrafıma doladı.

"Hiçbir yere gitmiyorum, Hallie. Uzun bir süre için değil. Çünkü artık uğruna yaşayacağım siz ikiniz varsınız. En iyi ortak olmak için elimden geleni yapacağım."

ve babama gelebilirim. Her zaman eve, ailemin yanına geleceğim." Boynuna sokuluyorum.

"İstediğin hayatın bu olduğuna emin misin Conan? Bir kadına ve bir çocuğa bağlı olarak mı?"

"Hallie." Sesini alçaltıp beni saçlarımdan çekiştiriyor.

"Tek istediğim -şimdi, yarın, gelecek hafta, gelecek ay, bundan elli yıl sonra- sensin. Sen benim için osun. Hayatım boyunca aradığım amaç sensin. Sen, bela. Ve içine koymama izin vereceğin kadar çocuk. Ve belki Bertie'ye arkadaşlık etmesi için birkaç köpek daha."

Yüzümü avuçladı.

"Bana inandığını söyle," diye fısıldıyor. Hiç tereddüt etmiyorum.

"Sana inanıyorum. Ve tek istediğim de bu. Seni seçiyorum, tam olarak olduğun gibi, canavar. Her zaman sen olacaksın."

Gözlerini kapatıyor ve başını benimkine yaslıyor.

"Seni Decadence'a geri götürmeme izin ver. Her şeyi açıklamama izin ver. Kapıların ardında gerçekte neler saklandığını göstereyim. Tüm iskeletlerimi görmeni istiyorum. Ve sonra, hepsini gördükten sonra, seni kovalamayacağım bir yere kaçmak için tek bir şansın var."

Gözlerimi kırıştıyorum, göğsümde panik yükseliyor.

"Gördüklerimden daha kötüsü var mı?"

Nefesini dışarı üflüyor.

"Kötüden ne anladığına bağlı. Ama sana olanlar... muhtemelen en kötüsü, evet."

Sesindeki acı çığ.

"Bana her şeyi anlatmak istiyor musun? Saklamak yok.

Şekerleme yok mu?" "Anlatmak zorundayız. Hayatına devam etmek için benim şeytanlarımı görmelisin." İçimi çekiyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum.

"Tüm bunların arkasındaki adamı görüyorum ve onu seviyorum. Her şey yoluna girecek, canavar.

Ama doktorlar seni taburcu edene kadar hiçbir yere gitmiyoruz. Anladın mı?" Beni selamlıyor.

"Sen nasıl istersen patron."

İniyorum ve hemen banyoya gidiyorum. Yatak odasına geri dönmeden önce hızlıca temizlenip musluğun altında sıcak bezler çalıştırıyorum.

"Seni temizlemem gerekiyor," diyor.

Gözlerimi deviriyorum.

"Biz eşitiz. Sen yaralısın ve ben seninle ilgileniyorum. Şimdi arkana yaslan."

Dediğimi yapıyor ve ben de onu nazikçe temizliyorum.

Bezi bir kenara atıp çıplak vücudunu tarıyorum.

"Biliyor musun, Ben'in önünde beni öpmeyi önerdiğinde, beni aştığına o kadar inanmıştım ki."

Ellerini başının arkasında birleştirip gülümsüyor.

"Yüzüme otur bebeğim. Sana bunun ne kadar yanlış olduğunu göstereceğim." Kıkırdıyorum.

"Bu hiç mantıklı değil."

"Hayır. Muhtemelen değil. Ama önümde çıplıplaksın ve ben seni yemek için yanıp tutuşuyorum. Lig falan yok. Sadece biz varız. Şimdi otur lanet olası. Seni temizlememe izin ver. Eşitiz, unuttun mu?"

Buna itiraz edemem.

"Başlığı tut ve yüzümü düzgünce sür. Geri durmak yok." Kendimi onun üzerinde konumlandırıyorum ve oturuyorum.

"Aferin kızıma." Dilini ortama doğru kaydırıyor.

"Dilinin ucuyla klitorisime dokunman hoşuma gidiyor," diyorum ona. "Öyle mi? Bana neyi sevdiğini söylemeye devam et."

Tam olarak bunu yaptığında, sırtımı eğiyorum ve adını inliyorum.

"Aynen böyle."

Ne olursa olsun, bu adam her zaman benimle ilgilenecek.

Ben dünyanın en şanslı kızıyım.

BÖLÜM 103

CONAN

"Hey, beastie!!" Hallie merdivenlerden yukarı sesleniyor.
Kendimi yatağa attım. Sanırım bu gündüz uyuklama olayını
özleyebilirim.

Ama spor salonuna dönmek için can atıyorum. Finn'in çıkışını bekliyorum ve
sonra Grayson yeni antrenörümle uçacak.

Bertie yanımda sırt üstü yuvarlanıyor ve karnını kaşımak için sızlanıyor.

"Hey, burada hasta olan benim. Sen değil." Kıkırdıyorum, kolayca teslim
oluyorum.

Köpeğimize karşı böyleysem, çocuğuma hayır demeye çalışırken Tanrı
yardımcım olsun.

Kapı açılıyor ve heyecanlı Hallie koşarak içeri
giriyor. "Merhaba güzelim," diye selamlıyorum
onu, kollarımı uzatarak.

Tabii o da hemen koşup yatağın kenarına oturuyor ve göğsüme sokuluyor.

"Mutlu görünüyorsun, neler yaptın?" Saçlarını okşayarak soruyorum. "Sana
bir şey aldım," diye gülümsüyor.

Oturuyor ve arkasından küçük yeşil bir kutu çıkarıyor.

"Nedir bu?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Dizlerinin üzerine mi
çöküyorsun?"

Oh, lanet olsun. Eğer yaparsa, bu planlarımı gerçekten
mahveder. Sırtarak başını sallıyor.

"Hayır. Yani." Duraksıyor, sanki şimdi bu fikirle oynuyormuş gibi.

Elimi kutunun üzerine koyuyorum.

"Yine de evet diyeceğimi biliyorsun. Ama lütfen sabırlı ol." Yanağını okşayarak yumuşakça söylüyorum.

"Belli ki her şeyi enine boyuna düşünmemiştim. Ama sadece bir şeyin olsun istedim ve sen çok yüzük takıyorsun, ben de bunu gördüm ve almak zorunda kaldım."

Parmağımı dudaklarının üzerine bastırıyorum.

"Bu artık tamamen bir evlenme teklifi," diye takılıyorum. "Aç şunu," diye talep ediyor.

Küçük kutuyu alıyorum ve açıyorum, içinde bir sıra halinde dört yeşil mücevher bulunan çarpıcı, kalın bir platin bant buluyorum."

"Biri senin için. Biri benim için. Biri bebeğimiz için. Bertie'yi de atlayamazdım."

Kalbim göğsümde kabarıyor.

"İçine bak," diye fısıldıyor.

Çıkarırken nefesimi tutuyorum ve lanet olsun, gözyaşlarımı tutarken gözlerim yanmaya başlıyor.

Küçük italik harflerle şöyle yazıyor:

Seni seçiyorum, her zaman.

"Hallie," diyorum nefes nefese.

Öne doğru eğiliyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Üzerinde her zaman bir şey olmasını istiyorum, böylece ne olursa olsun, her gün, hayatımın geri kalanında seni seçtiğimi hatırlarsın. Tam olarak kim olduğun için. Geçmişin ne olursa olsun. Kötü günlerde bile. Benim için her zaman sen olacaksın, canavar."

Bu sözleri yüksek sesle söylemesine ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Beni seçtiğini.

Beni ben olduğum için istiyor. Ve olduğum kişiyi kabul ediyor.

İnsanların tamamen değişebileceğine inanmıyorum. Geçmişimin bazı çirkin yanları her zaman yeniden ortaya çıkacak.

Ama öğrenebilirim. Onun için kendimi daha iyi bir insan yapabilirim. Ve her gün onun hak ettiği adam olmaya çalışacağım.

"Nutkum tutuldu. Sikeyim. Hallie."

Kolumu ona doladım ve onu kendime çektim, başımı onunkinin üzerine koyarken gözlerimi kapattım.

"Conan. Nutkun mu tutuldu? Bu bir ilk," diye kıkırdıyor.

"Şşt. Çok tatlı bir şey söylemek üzereyim. Bırak da söyleyeyim, sonra benimle alay edebilirsin."

Kahkahasını durdurmaya çalışırken vücudunun titrediğini hissediyorum.

"Söz veriyorum, seni yaşayan en mutlu kadın yapacağım. Seçtiğin ve seçmeye devam ettiğin adam olmaya layık olmak istiyorum. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin sevgilim. Seni seviyorum."

Elimi çekip yanağımı okşuyor ve yüzüğü elimden alıyor. "Diz çökmemi ister misin, yoksa?" Sırıttıyor.

Başımı sallıyorum.

"Şimdilik işaret parmağıma takmaya ne dersin? Sonra gerçekten evlendiğimizde benim alyansım olur?" Ben öneriyorum.

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Bu planı sevdim."

"Peki bunu yapmadan önce, sana geçmişimi göstermek istiyorum? Sanırım buna ihtiyacım var. O sayfayı bizim için kapatmak mı? Hayatımı ve ardındaki gerçeği görmeni istiyorum. O yanımı görmeni istiyorum."

Geçmişimdeki hiçbir şeyin geleceğimin önüne geçmesini istemiyorum ve bu yüzden Hallie'nin benimle Decadence'a gelmesi gerekiyor.

Inferno'yu görmesi gerekiyor.

Ve Quinn ailesiyle gerçekte oldukları gibi tanışın.

Evet, daha da kötü insanlara kötü şeyler yapıyoruz.

Ama ailemizle gurur duyuyoruz. Sadakatle. Sevdiklerimizi hayatımız pahasına korumakla.

Biz canavar değiliz. Tam olarak değiliz. Ya da belki öyleyiz.

Ama iyi kalplerimiz var ve annemin dediği gibi... önemli olan tek şey bu.

Ve ben Hallie'nin bunu görmesini istiyorum.

Ne olursa olsun, kalbimin ve ruhumun onda olduğunu bilmek.

BÖLÜM 104

CONAN

Şarkı- Demokles- Uyku Simgesi

T Yaralarımın acısı her geçen gün azalıyor olabilir ama göğsümdeki o ağrı hiç geçmiyor. Hallie'ye ne yaptığımı düşündüğümde hep geri geliyor. Ve onunla şeytanlarımla yüzleşmek hakkında. Bizim

Son test.

Finn evden çıkmama izin verdi. Her şey olalı üç haftadan az oldu. Muhtemelen kendimi çok zorluyorum ama zorundayım. Yapmak istiyorum.

Kapıların şifresini girerken Hallie'den daha gergin miyim bilmiyorum.

Demir parmaklıklar açılıyor ve işte orada.

Çöküş.

Dünyadaki en tatlı cehennem.

Biz Quinn kardeşler burayı yönetiyor olabiliriz, ama bazen bu kapıların ardında aslında mahkûm olan bizler m i y i z diye merak ediyorum.

Bir ışık huzmesi beni karanlıktan çekip çıkarana kadar dönüştüğüm canavarı görmeye başlamamıştım. Ya da belki de hayatta kalmak için kötü oldum.

Bunu asla bilemeyeceğim.

Ama bana Hallie'yi verdi. Bana bir aile verdi. Ve göğsümde bir kurşun deliği.

Elimi onun zıplayan kalçasına bastırıyorum. "Decadence'a hoş geldin, bela."

Çikolata fabrikasının kapısının üzerindeki mor tabelaya bakıyor ama tek kelime etmiyor.

Burası bizi mahvetti. Ama burası aynı zamanda ailemin kalbi. İki dünyanın birlikte var olması gerekiyor. Umarım hepimizin içindeki iyiliği görebilir. Kalmasına yetecek kadar.

"Lütfen bana bal peteği ve vişne aromasını kimin bulduğunu söyle. Sen mi buldun?"

Kaşlarımı çattım. Bu benim en sevdiğim. Sıkılmadan önce katkıda bulunduğum tek parti.

"Evet. Her iki tadı da ayrı ayrı sevdim, ama birlikte çok iyi harmanlandılar. Yumuşak kiraza karşı çıttırtı..." Parmak

uçlarını öpüyorum.

"Büyülü bir kombinasyon, Conan. İyi iş çıkardın. O çikolata öğle tatillerinde sayamayacağım kadar çok kez bana eşlik etti."

Parmağımı çıplak kalçalarında gezdiriyorum.

"Gördün mü? İçinde her zaman benden bir parça vardı."

Bir kahkaha patlatıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Evet. Doğru değil mi? Şimdi de senin bir parçan içimde büyüyor."

Avucumu karnının üzerine bastırıyorum.

"Kader."

Buna hiç inanmamıştım. Annemi kaybettikten sonra inanmadım. Sonra da babamı.

Berbat bir şekilde, beni neredeyse mahveden trajediler beni buraya getirdi. Annemin bunca zamandır bana yol gösterdiğini biliyorum. O biliyordu.

"Bu, istediğim zaman ömür boyu tedarik edebileceğim anlamına mı geliyor?" diye fısıldıyor kulübeme doğru giderken.

"Benden ne istersen senindir. Sana söyleyip duruyorum."

Kızarıyor ve başka tarafa bakıyor. Inferno'yu geçerken nefesimi tutuyorum.

Dışarıdan bakıldığında güzel, beyaz bir m a l i k a n e , açan çiçekler ve kenarları yumuşatan çeşmeler.

"Orada kim yaşıyor?" diye soruyor.

"Turumuzun ikinci durağı," diyorum ona.

Yavaşça başını sallıyor.

"İskeletler mi?" diye soruyor.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanıyorum, ayağımı gaza daha sert bastırarak.

Kulübe görüldüğünde omuzlarım düşüyor. "Bertie buraya bayılırdı, Conan."

Parmaklarını benimkilere geçirirken gülümsüyorum.

"Evet. Tekrar kaçana kadar."

Gözlerinin başımın yan tarafını yaktığını hissettiğimde ağzımı kapatıyorum.

"Yine mi?" diye ciyaklıyor.

Arabayı kulübenin dışına çekip motoru durduruyorum.

"Pekâlâ. İtiraf bir. Sen Barbados'tayken Georgia Bertie'yi yürüyüş parkuruna götürdü ve onu serbest bıraktı."

"Onu öldüreceğim."

Ona döndüğümde göğsüme saplanan acıyı görmezden gelerek kıkırdıyorum.

"Lily beni aradı. Onu buldum. İyiydi, göl kenarında serinliyordu. Hayatının en güzel anlarını yaşıyordu."

Tanrım, heyecanlandığında çok seksi görünüyor.

Telefonunu çıkardı, muhtemelen mesajla birini öldürmeye hazırdı. Elimi ekranın üzerine koyuyorum.

"Bertie'yi haftanın geri kalanı için kendime götürdüm ve sen eve gelmeden önce gizlice sana geri getirdim."

Nefes nefese kaldı.

"Delirdiğimi sandım," diye mırıldanıyor ve sırtarak başını sallıyor. "Ne?"

"Kürkünde senin tıraş losyonunun kokusunu alıp duruyordum. Seni özlediğim için olduğunu düşündüm."

"Awww." Yanağını okşadım.

"Teşekkür ederim Conan. Bunu yapmana gerek yoktu. Özellikle de o zaman."

"Bertie senin de ailen. Gitmemezlik edemezdim. Ayrıca, o ve ben harika vakit geçirdik. Hatırlaması şimdi çok daha iyi olmalı. Garajımın arkasındaki ormanda bunun üzerinde çalıştık."

"Asla olmaz. O küçük hain. Yıllardır onu eğitmeye çalışıyorum." "Daha baskın ol, bebeğim." Göz kırpyorum ve bu bana hafif bir şaplak kazandırıyor.

Kahretsin, onun bu yönünü seviyorum. İsteyeceğimi ya da ihtiyaç duyacağımı hiç düşünmediğim bir şey. Şimdi ise can atıyorum.

Bana iyi çocuk dediği sürece istediği her şeyi yapacağım.

"Deniyorum," diye itiraz ediyor, kollarını havaya kaldırarak.

"Evet. Benimle deniyorsun ama köpeğinle değil, Hallie. İnan bana, benimle mükemmel bir iş çıkarıyorsun."

Elini pazuma vuruyor. Bileğini avucumun içinde tutuyorum. "Yine de zorlama. Dönebileceğimi biliyorsun." Eğildim, ağzım ona doğru

Kul

ak. "Teslim olduğum kadar çabuk."

Bana karşı titriyor.

Onu bıraktım ve arabadan çıktım, o koşmadan önce etrafta koştum.

kendi kapısını açar.

Çıkmasına yardım ediyorum ve kulübeye girerken ellerimizi birleştiriyoruz. Bir zamanlar buranın benim huzurum olduğunu düşünürdüm.

Ama yanılmışım.

Çünkü ben sadece onunla huzurluyum.

Benim huzurum bir yer değil. Bir insan.

Elimi bırakıyor ve mutfağa doğru sürükleniyor, sanki mobilyalardan beni anlamaya çalışıyormuş gibi her şeyi inceliyor.

Bir kulübe için çok büyük. Temiz çizgiler ve minimalist bir tarz.

"Demek canavarın uyuduğu yer burası, ha?" diye soruyor.

"Evet. Benim evim sanırım."

Başını sallıyor ve kollarını belime dolayarak bana doğru dönüyor.

"Senin evindi. Hatırladın mı?"

Sertçe yutkunuyorum.

"Umalım da öyle olsun."

Bu yerle işim bitti.

"Sırada neresi var? Şu büyük beyaz ev-Finn'in mi?"

"Hayır. Orası üçümüze ait."

Ona tüm verdiğim bu.

Kendi kararlarını vermesini istiyorum. Kendi sorularını sormasını.

Geçmişimi kabul etsin ki ilerleyebilelim.

Çünkü Inferno benim için bu.

Geleceğim tam burada, kollarımda, beni nereye sürüklemek isterse.

BÖLÜM 105

HALL EI

"R Unutma, bu seninle tanışmadan önceki adamdı," diyor Conan sessizce.
"Tamam."

Kapılar açılıp iki kişi gülümserken dehşete kapılıyorum,
Bizi zar zor giyinmiş kadınlar karşılıyor.

"Hoş geldiniz Bay Quinn," diye mırıldanıyor sarışın.

Tırnaklarımı eline geçirip kaçma isteğimle savaşıyorum.

Tüm bunlar normalmiş gibi bir kez başını sallıyor ve beni neredeyse büyük
resepsiyon alanına doğru sürüklüyor.

Onu durdurmak için çekiyorum.

"Conan Quinn. Burası bir striptiz kulübü mü?" Tıslıyorum, parlak zeminlere
ve cilalı kapılara bakarken sesim güvensizlikle keskinleşiyor.

Çok süslü. Çok aldatıcı. "Daha
kötüsü."

"Aman Tanrım."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve kendimi etrafa bakmaya
zorluyorum. "Göster o zaman. Bay Kinky."

Bana o tehlikeli sırıtışını gösterdi. Tanrım. Kalbim yerinden fırlayacakmış
gibi atıyor.

Ben daha düşünmeden kolu belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekerek
duvara yastıyor.

"Artık sadece bir kadın için sapıklık yapıyorsun," diye homurdanıyor, alçak
sesle ve karanlık. "Tüm sapkınlıklarımı sen alacaksın. Anladın mı?"

Arkamızdan bir gırtlak sesi geliyor ve Declan ile Finn'in bir patlamaya hazırlanır gibi durduklarını görmek için etrafına bakıyorum.

"Benim sapık adamım. Seni anlıyorum," diye mırıldanıyorum göğsünü iterek.

Declan'ın kaşları kalkıyor. Finn sıkılmış görünüyor. Muhtemelen başka bir yerde olmayı diliyor.

"Merhaba," diyorum.

"Hallie." Finn başını eğiyor, yüz ifadesi okunmuyor. "Inferno'ya hoş geldiniz," diyor Declan.

"Hmm. Geri dönmek güzel," diye kestirip atıyorum. Declan gerçekten de irkildi.

Hepsi Conan'a yardım etmek için çok uğraşıyor. Bu... garip bir şekilde tatlı. Charlotte haklıydı; çarpık bir şekilde sevimli sayılırlar.

"Oh, Dr. Quinn," diyorum Finn'in bakışlarıyla karşılaşınca. Hafifçe sırtıyor.

"İstifanı hiç işleme koymadım. Bunca zamandır ücretli izindegdiniz ve geri dönmeye hazır olana kadar da öyle kalacaksınız."

"Emin misin?"

Conan kolunu belime daha sıkı doluyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

"Sana ihtiyacımız var,

Hallie." Kalbim sıkışıyor.

Yaşayan en soğukkanlı adam olan Finn'den gelen bu söz bana büyük bir şeymiş gibi geliyor.

İhtiyacım olduğunu bilmediğim bir kabullenme

gibi. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Ağır bir sessizlik çöküyor.

"Peki neden seks oyunları?" Doğrudan Declan'a bakarak ağızımdan kaçırıyorum.

İrkildim. "Bekle, başka şekilde ifade edeyim. Ben bana girerek tam olarak ne elde etmeye çalışıyordu?"

Olayın olduğu günden beri aklımdan çıkmayan soru bu.

Declan açık bir şekilde cevap verdiği için neredeyse rahatlamış görünüyor.

"Inferno..." Etrafı işaret ediyor. "Bu kapıların ardında seçkin bir deneyim sunuyoruz. Burası sadece bizim işimiz için değil, dünyanın dört bir yanındaki diğerleri için de bir temel. Ben ezeli düşmanlarımız için çalışıyordu. Burada bir yer edinmek istediler. Ama görünüşe göre sen Conan'la birlikte olduğun için çapraz ateşin ortasında kalmışsın."

Beynim noktaları birleştirmek için çabalıyor.

O gece. İntikamımız.

"Tehdidi buydu. Oyunları durduramayacağı gibi bir şey söyledi ve beni geri almaya çalıştı," diye nefes nefese kalıyorum.

"Çok üzgünüm Hallie," diye fısıldıyor Conan.

"Sorunu çözdüğümüzü sanıyorduk. Ama o planı çoktan uygulamaya koymuştu; bilmediğimiz için durduramadık. Oyunlarımızla herhangi bir bağlantısı olabileceği aklımızın ucundan bile geçmedi. Bırakın size girmeyi."

"O lanet olası bir pislik," diye feryat ediyorum.

Beni aldattı, hem de benim lanet evimde, sonra da bana bunu yaptı. İyi bir kalbim var, bunu biliyorum, ama bir kez söyleyebilirim, öldüğüne sevindim.

"Yani kadınlara... erişmek için mi giriyorlar?" Bir kez başını salladı.

"İllüzyonlar dünyasına hoş geldiniz. Bu adamlar güç kazandıklarını sanıyorlar. Kurban ettikleri kadınlar umurlarında değil. Ve onlar bizim ortadan kaldırdığımız adamlar."

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti yayılıyor.

"Ama dünya bizim kötü adamlar olduğumuza inanmak zorunda, yoksa işe yaramaz," diye mırıldanıyor Conan kulağıma doğru.

Sertçe yutkunuyorum.

"Yani bu yüzden mi bizi burada öleceğimize inandırdın? Adamlar... öldüğümüzü mü düşünüyorlar?"

Finn ellerini birbirine vuruyor, yüzünde sabırsız bir ifade belirliyor. "Kendi sonlarıyla karşılaşanlar sadece onlar."

Declan'ın sesi yumuşar.

"Yarışmacılara yeni kimlikler veriyoruz. Yeni hayatlar. Onları koruyoruz." Kesik kesik nefes alıyorum.

"Bazen daha kötüsünü durdurmak için kötü şeyler yapmak zorunda kalırsınız," diyorum sessizce. "Yani hepsi güvende mi?"

"Evet, bebeğim." Conan kalçamı sıkıyor.

"Bu işe bulaştığın için üzgünüz," diyor Declan, neredeyse nazikçe. "Bütün bunlara neden başladın? Bu... yaratıcı."

"İpleri elinde tutan daha büyük güçler var. Bu da bizim bakış açımız. Ama artık aştığımız bir şey."

Finn'in çenesi seğiriyor ama sessiz kalıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum Declan'ın bakışlarıyla buluşarak. "Açıkladığın için. Kötü insanlar olduğunuzu düşünmüyorum. Ne olursa olsun. Sizin için ne kadar çok savaştığınızı gördüm."

onu. Onu ne kadar çok sevdiğini."

"Temiz bir sayfa mı?" Declan elini uzatıyor.

Bir an bakıyorum, sonra bir adım öne çıkıp elini sıkıyorum. "Bu hoşuma gider."

Bu biraz şeytanla anlaşma yapmak gibi bir his. Ama bu şeytan sevdiği insanlar için ölebilir.

Belki de buna değer.

Arkamı döndüğümde Conan göğsümü sızlatan bir şekilde bana gülümsüyor.

"Artık yok, Hallie. Bir daha asla Chase'e ev sahipliği yapmayacağım.

Yemin ederim. Benden bu kadar."

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum ve onu öpüyorum.

"Aferin oğlum," diye mırıldandım.

"Ama beni her zaman

kovalayabilirsin." Gözleri kararıyor.

Yanaklarım kızardı.

"Şimdi bana seks zindanını göster," diyorum başımla çift kapıyı işaret ederek. Hınzırca sırıtıyor.

"Nasıl istersen, bebeğim." Kıçıma bir tokat atıyor ve beni inletiyor.

İçeride bar, pahalı takım elbiseler giymiş erkekler ve onların üzerine iç çamaşırılı süs eşyaları gibi örtünmüş kadınlarla dolu.

"Açıkla," diyorum kollarımı

kavuşturarak. "Buraya sık gelir misin?"

Omuz silkiyor, sinir bozucu bir şekilde lakayt.

"İçmek için, bazen. Bir süredir tesisleri kullanmadım. Benim zevklerim daha çok... açık havada."

"Bana bir tane göster."

Beni bir dizi yaldızlı kapıya götürüyor. Bütün kadınların ona ana yemekmiş gibi baktığını fark etmemiş gibi yapıyorum. O hiçbirine bakmıyor.

İçeride, beni kapıya sıkıştırıp ağzını ağzıma dayamadan önce deri bankı ve duvardaki haçı ancak görebiliyorum.

Göğsünü itiyorum.

"Görmek istiyorum. Çekil."

Dudağını ısırды ama geri adım

attı. Vay anasını.

Duvar boyunca düzgünce asılı duran kırbaçlara ve kamçılara doğru sürükleniyorum, örgülü deriye dokunuyorum.

"Ooooooh."

Kalbim küt küt atarak onunla yüzleşmek için dönüyorum.

"Pantolonunu indir. Bankın üzerine eğil. Bu kadar kötü olduğun için seni cezalandırmam gerek."

Bir kahkaha atıyor, gözleri parlıyor.

"Şimdi," diyorum sertçe.

"Bu çok ateşli. Ama sonuçlarına hazır olduğuna emin misin?" Yaklaşıyor, üzerimde yükseliyor.

"Oh, onlara güveniyorum, canavar. Şimdi eğil."

Kırbacı gömleğinin önünden aşağı doğru sürüklüyorum, sikinin üzerinde duruyorum. "Sakın cüret etme," diye uyarıyor.

Kaşlarımı kaldırıp ona meydan okuyorum.

Yavaşça kemerini çözüyor ve pantolonunun düşmesine izin veriyor. Aleti serbest kalınca sertçe

yutkunuyorum.

Sıraya doğru yürüyor, eğiliyor, kasları gergin. "İyi çocuk."

Ona bir kez vuruyorum. Derisinde kırmızı bir kabarıklık oluştu. İrkilmedi bile.

Tekrar yapıyorum, daha sert.

"Kahretsin, bela," diye inliyor, eli kendi etrafında kıvrılıyor. "Bir tane daha," diyorum usulca, "sonra ağzıma boşalabilirsin."

Üçüncü darbeyi indirdiğimde o kadar hızlı dönüyor ki nefesim kesiliyor.

Gözleri saf karanlık.

"Dizler," diye

hırıldıyor.

Hemen düşüyorum.

"Aç. Dilini çıkar."

İtaat ediyorum, kalbim küt küt

atıyor. "Aferin kızıma."

Sikini dilime vuruyor, sonra derinlere kayarak beni inletiyor.

Ağzımı sikerken ellerim kıçını sıkıyor, her yerim yanıyor.

"Siktir!" diye inliyor, kalçaları sarsılıyor.

Sıcaklığı dilimin üzerine dökülüyor ve her damlasını yutuyorum.

Nefes nefese çekiliyor ve ben dudağımı silip ona bakıyorum.

"Benim sıram mı?" Tatlı tatlı soruyorum.

Başını sallıyor ve beni ayağa

kaldırıyor. "Cezan şimdi başlıyor."

"İyi hissettirdi mi? Seni boyun eğmen için kırbaçlamam?"
Hinzırca sırtıyor.
"Evet. Ama şimdi sana ihtiyacım var. Ama şimdi sana ihtiyacım var."
"Sabrın ödüllendirilecek." Beni yavaş ve derin öpüyor, dizlerimin bağı
çözülene kadar.
Nefesimi tutmak için geri çekiliyorum.
"Buraya... tekrar gelebilir miyiz?" Beni
inceliyor ve sonra başını sallıyor.
"Bizim için bir oda ayıracağım. Ne zaman beni bağlamak istersen, söylemen
yeterli."
"Lütfen."
"Senin için her şeyi yaparım." Çenemi tutuyor. "Başka sorunuz var
mı?" Başını sallıyorum, sonra duraksıyorum.
"Bekle. Bir..."
Kaşlarını
kaldırıyor.
Ağzını soğuk bir gülümseme kaplıyor.
"Buraya sadece benimle mi
geliyorsun?" Gözleri açılıyor.
"Başka türlüünü asla düşünmezdim bile."
Gülüyorum, alnımı göğsüne bastırıyorum.
"Biliyorum. Beni çok seviyorsun."
Dizlerinin üzerine çöküyor ve elbisemi karnımın küçük şişliğinin üzerinden
kaldırıyor. "Ve seni," diye fısıldıyor, dudaklarını tenime bastırarak. "Seni
daha çok seviyorum
hayattan daha iyi."
Parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum, gözyaşlarımı geri kırıyorum.
Onu yukarı çekmeye çalıştığımda bileğimi yakalıyor, bakışları ısınıyor.
"Sen oradayken..."
Kalçalarını ayırırken nefesimi içime çekiyorum.
"Kirlili oynuyorsun," diye mırıldanıyor, dizimin iç kısmını öperken.
"Ama hayır diyemem."
Beni usulca yalıyor, tam da sevdiğim
şekilde. "İşte böyle, Con. Yavaş... sik."
Sonunda külotumu tekrar yerine çektiğinde titriyorum. "Conan!"
Dantellerin arasından beni öpüyor.
"Sabır," diye mırıldandı. "Şimdi eve gidelim."

BÖLÜM 106

CONAN

T Hallie'siz ilk günüm.
Hayat normale döndü sayılır.
Hâlâ ağrım var ama eskisi kadar değil. Yaşanabilir durumda.
Kısa sürede kafese geri döneceğim. Ama henüz değil.
Hallie bana öyle bir şaplak atardı ki bayılırdım.
Önce şu anda Londra'da saklanan baş belasından kurtulmalıyız.
Mezbahaya yaklaştığımızda Reggie elini omzuma koydu ve ben de durdum.
"Geri dönmene sevindim, Con."
"Evet. Döndüm. Ama beni çok daha az göreceksin." "Ne? Neden?" Rowan onun yanına gelir.
Reggie ona gözlerini devirir.
"Ben ve Hallie Decadence'ın dışında bir yer satın alıyoruz. Ve... bir bebeğimiz olacak."
Bu bile Reggie'nin kaşlarını kaldırmasına neden oluyor.
"Tabii ki korunmuyorsun," diyor kesin bir dille. "Hallie ile değil. Hayır."
"Düğün ne zaman?" Rowan soruyor.
Her lanet gün beynimin kenarlarını kemiren şey bu.
Onun kocası olmak istiyorum.
Sadece sormak için doğru anı bekliyorum.

Ya da belki taşaklarımın tekrar kontrol edilmesi gerekiyordur. "Yakında. Umarım."
Telefonum çalıyor.
İyisin. İçeri gel.
Mezbahanın kapısını açıyorum. İkizler arkamdan geliyor.
Plastik kapakları kenara iterek arka odaya yöneliyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.
Tavandan zincirler sarkıyor ve ayaklarından Arthur Bowen'ın adamları sallanıyor.
Her biri. Ben hariç.
Cesedi kulübünde yakılmıştı ama Arthur'un bıçakla yaptığım işin parlak bir fotoğrafını almasını sağladık.
İşçiliği kaçırmamasını istemeyiz.
Declan ve Finn odanın ortasında durmuş, Theo King ile alçak sesle konuşurken yüzleri okunmuyordu.
Ve Londra'nın Kralı olacak, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyimiz varsa.
"Theo, Conan'la tanış. En küçük kardeşimiz," diyor Declan.
Öne doğru yürüyüp elimi uzatıyorum. Sıkıca sıkıyor.
"Siz çocuklar iyi iş çıkardınız," diyor Theo, kalın İngiliz aksanı altındaki tehdidi gizleyecek kadar yumuşak.
Tüylerim diken diken oluyor.
Kendime onun Arthur olmadığını hatırlatıyorum.
Arthur'un son çöküşünün anahtarı o. "Bizim için zevkti," diyorum sırtarak.
"Şimdi, liderlerini ne zaman alt edebilirim?" Ellerimi birbirine sürterek soruyorum.
Theo sırtıyor, bir elini siyah saçlarının arasından geçiriyor.
Onunla ilgili her şey fazla mükemmel; sinekkaydı tıraş, cılalı mokasen ayakkabılar, özel dikim siyah takım elbise.
Onu ele veren tek şey boynundaki dövme ve parmak eklemlerindeki yara izleri.
"Sabır Conan'ın güçlü yanı değildir. Ama bu sefer ona katılıyorum," diye ekliyor Finn, sesi alçak. "Arthur'u ortadan kaldırmak için acele etmeliyiz."
Şaşırmış bir halde Finn'e bakıyorum.
Bu konuda bana hiç arka çıkmazdı.

Minnettarlıkla bir kez başımı sallıyorum.

Theo başını eğip bizi inceliyor.

"Londra'da oynamamız gereken son bir kart var. Onu da hallettikten sonra gelip işi bitirmenizden büyük mutluluk duyarım."

"Ne kadar yakında?"

Bastırıyorum. Declan bana

bir bakış fırlattı.

Ne düşündüğünü biliyorum.

Yolda bir bebeğin var. Yavaşla biraz.

"Bir yıl içinde," diyor Theo sakince. "Declan ve Finn bana detayları anlattılar. Anlıyorum. Ama bunu Kral'ın büyükleriyle dikkatsizce müzakere edersem her şeyi riske atmış oluruz. Londra'yı tamamen ele geçireceğim. Bu da Arthur'un babası Charles'ı ortadan kaldırmakla başlar."

Yavaşça nefes alıyorum. Mantıklı

konusuyor. "Bu savaşa neden olur,"

diyorum.

Theo'nun sırtışı tamamen dişlerden oluşuyor. İnsanın kanını donduran

türden. "Biliyorum. İşte burada sen devreye giriyorsun."

"Yaşlıların senin planını kabul edeceğini mi düşünüyorsun?" Declan soruyor.

"Bana buradaki nakliye rotalarını ve dağıtım hatlarını verirseniz, o zaman evet. Bowen'lar yerine Quinn'lerle çalışabileceğimizi kanıtlar."

Tabii ki bir anlaşma var. Her zaman lanet bir anlaşma vardır.

"Limanlar bizde. Amerika'daki dağıtımı biz yürütüyoruz. Size bunu teklif edebiliriz," diyor Declan. "Karşılığında kârdan pay ve bir ittifak istiyoruz. Bowen'ların saltanatını sona erdirecek bir ittifak."

Theo yavaşça başını sallıyor.

"Bu şartlar benim için kabul edilebilir. Eve döner dönmez bir toplantı düzenleyeceğim. Kardeşlerim zaten taraftalar. Kız kardeşim de öyle olacak. Çok ikna edici olabilirim."

İlginç.

Kız kardeşlerinin de oy hakkı var.

"Yine de eski usul çalışıyoruz," diye ekliyor Theo. "Bir ittifakın başka şartları da olabilir. Bunlardan kaçınmaya çalışacağım. Ama iş o noktaya gelebilir."

Finn cebinden bir paket sigara çıkarıyor ve etrafındakilere uzatıyor. Ben almayayım.

İhtiyacım olan tek uyuşturucu

Hallie. Bir de arada bir ağrı

kesici.

"Eski tarz. Bunu sevdim," diyorum. "Ne tür şartlar? Evlilik mi?" Theo'nun yüzü tamamen boş kalıyor.

Sırıtişım
bocalıyor.

Oh.

Sırıtarak ikizlere dönüyorum.

"Sırada ikinizden biri var gibi
görünüyor." Reggie tiksintiyle iç
geçirir.

"Geri dönsem iyi olacak," diyor Theo, kelepçelerini düzelterek. "Önemli bir
randevum var. Ama sonunda ünlü Quinn kardeşlerle tanışmak güzeldi.
Gelecekteki çalışmalarımızı dört gözle bekliyorum. Her şey kesinleştğinde
sizinle temasa geçeceğim."

Vedalaştık ve Declan ona eşlik etti. Reggie ve
Rowan'a dönüyorum.

"İkiniz günün geri kalanında bir şey yapacak mısınız?"

Arkamdan bir *gümbürtü* geldi.

Arkamı döndüğümde Rowan'ı asılı bir bedeni kum torbası olarak
kullanırken buluyorum. "Egzersiz yapmak istiyorsan benim spor salonuma
git," diye çıkışıyorum.

Omuz silkiyor.

"Sadece eğlenceli görünüyordu. Tamam. Benden bu kadar."

Rowan'a bakarak, "Yardıma ve konsantre olmana ihtiyacım var,"
diyorum.

Hallie'nin bugün tam mesaisi var.

İşten sonra ona sürpriz yapmak
istiyorum. "Biraz kendin yap
gerektiriyor."

Finn elini yüzünde gezdiriyor. "Ve
biraz da şantaj," diye ekliyorum.

Finn'in gözlerinde neşeye benzeyen bir şey titreşiyor. "Bunu ben
alayım," diyor, sesi kısık.

"Biliyorum."

BÖLÜM 107

HALL EI

I hastaneden çıkarken esnedim.

Kapılar açıldığında, motorun devrini duyuyorum. Bu güzel sesi her yerden tanıyorum.

Conan McLaren'inin içinden el sallarken kafamı kaldırıp gülümsüyorum.

Ben daha kaldırıma çıkmadan arabadan inip bana doğru yürümeye başlıyor. Beni kucağına alıp öperken heyecanlı bir çığlık atıyorum.

"Vardıyan iyi miydi?" diye fısıldıyor, dudakları yanağımla okşuyor.

"Evet. Ama çok yorgunum. Hamileyken çalışmak çok zor. Ve ben daha en kötü kısmına bile gelmedim."

"Bugün kendini hasta mı hissediyorsun?" Onu tekrar öpüyorum.

Endişelendiğinde çok tatlı oluyor.

"Sadece öğle yemeğinden sonra birazcık.

İyiyim."

Gözleri gözlerimi arıyor ve beni nazikçe ayağa kaldırıyor. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Zaten olduğundan daha fazla bir şey değil." İç çekip ona doğru eğildim. "Bu akşam film izleyebilir miyiz? Biraz patlamış mısır alırız?"

Başını yavaşça sallıyor, gözlerinin arkasında o muziplik parlıyor.

"Planladığım başka bir şey var."

Gözlerimi ona dikiyorum.

Elimi tutuyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve beni arabaya götürüp yolcu kapısını bir hışımla açıyor.

Yola çıktık ve Conan parmaklarını direksiyona vurarak nefesinin altında mırıldanıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye

sordum. "İnime."

Gözlerimi deviriyorum.

"Bunu zaten görmüştüm."

Kıkırdıyor ve eli uyluğuma sıcak ve ağır bir şekilde yerleşiyor.

"Beş dakika sonra göreceksin. Önce bir pit stopumuz var. Aslında iki sürpriz var."

Somurtuyorum, ondan bir şeyler koparmaya

çalışıyorum. O sadece çenemi hafifçe

kavrıyor.

"O güzel yüzün bende işe yaramayacak, bela. Uslu dur."

Koltuğuma geri çöküyorum ve sırtışıma gizliyorum.

Şehirden ayrılıp dış mahallelere gidiyoruz. Babamın eskiden dediği gibi şehrin süslü kısmına.

Ama bütün büyük evleri geçip yolumuza devam ediyoruz.

Sonunda Conan çakıllı bir yola sapıyor ve devasa bir demir kapının önünde duruyor.

Bir kod giriyor ve kapılar açılırken nefesimi tutuyorum.

Sanki bir peri masalından çıkmış gibiydi. Geniş bir kır malikanesi, her renkte çiçek açan çiçek tarhları, mükemmel şekillerde kesilmiş çitler.

Ama hala ev yok.

Keskin bir dönüş yapıyor ve sonra-

"Tanrım," diye fısıldadım. "Burası canavar gibi bir ev. Burada kim yaşıyor?"

Muhteşem bir yer. Kapının üzerinde mor çiçekler var. Beyaz panjurlar her pencereyi çerçeveliyor.

Bir prenses için

uygun. "Biz

yaşıyoruz."

Başım o kadar hızlı dönüyor ki neredeyse kırbaç geçireceğim.

Elinde bir dizi anahtar tutuyor ve bunu söylemek için can atıyormuş gibi

gülümsüyor. "Hayır," diye nefes alıyorum, ellerim ağzımı kapatmak için

havalanıyor.

Gözlerim Conan ile ev arasında gidip geliyor ve tekrar geri dönüyor.

"Evet, bela." Konsola doğru eğiliyor ve çenemi kavrayarak beni kendine çekiyor.

"Ev en iyi kısmı bile değil." Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

"Bütün aileni buraya mı taşıyoruz?" Alay ediyorum, hafif tutmaya çalışıyorum çünkü kalbim gerçekten patlayacakmış gibi hissediyor.

"Hayır," diye mırıldanıyor. "Sadece bir sürü bebek ve köpek yavrusu, sevgilim." Göğsümde ılık, köpüklü bir sızı çiçek açıyor.

"Ve babanın evi bizde kalacak. Çünkü senin için çok şey ifade ediyor.

Tamam mı?"

Gözyaşlarına boğuldum.

"Conan. Bu... çok fazla."

Başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor, yanaklarıma öpücükler konduruyor.

"Benim kızım için hiçbir şey çok fazla değildir." Arkasına yaslanıp beni inceliyor. "Şimdi,

Hadi yüzündeki o gülümsemeyi geri kazanalım."

Motoru tekrar çalıştırdı ve bizi arka tarafa götürdü.

Avlu devasa, ağaçların arasında kaybolan tek şeritli uzun bir yol var.

Bir dizi şifreli kapı daha beliriyor.

Açıldıklarında çenem düşüyor. Koca bir yarış pisti.

"Çok fazla sorum var," diye geveliyorum. "Çok fazla. Hiçbir yolu yok.

Ne?"

Kimin arka bahçesinde özel bir pist vardır ki?

Gri McLaren'ımın yanına park ediyor - bir zamanlar inatçı bir gururla ona iade ettiğim McLaren.

"Komik bir hikâye anlatayım mı?" diye soruyor bana dönerek. "Her zaman."

"İlk seferi hatırlıyor musun? Garajdaki gerçek ilk seferi?" "Nasıl unutabilirim ki?" Yanaklarım kızarak söylüyorum.

"Ondan birkaç gün sonra, bu mülkün sahibinin satmak istediğini duydum. Bir şey beni buraya çekti. Bana fazladan araziyi gösterdiğinde... aklıma gelen ilk şey seninle burada yarışmak oldu."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. O zaman bile.

Ben onun sadece bir kaçamak olduğunu düşünürken bile o bir gelecek planlıyordu.

"Daha çok bir rüyaydı. Bir fanteziydi. Ama onu satın aldım ve gerçekleşmesi için bir ordu tuttum."

"Ayrıldığımızda bile mi?"

"Evet." Bana yavaşça, utangaç bir gülümseme veriyor. "Tüm inanç bendeydi."

"Ve eğer her şey başarısız olursa... bu başka bir yalvarma girişimi olacaktı. Sana pes etmeyeceğimi söylemiştim."

Etrafımıza bakıyorum, nutkum tutulmuş. Neredeyse fazla mükemmeldi.

Kapıların ardına gizlenmiş kendi küçük dünyamız.

"Lütfen bana bir yere kafes ve spor salonu eklediğini söyler misin?" diye takılıyorum. Başparmağını alt dudağımın üzerinde kaydırıp sırtıyor.

"Bu gelecekteki bir proje olacak. Hâlâ garajımda spor salonum var. Bir sonraki adım dekorasyon ve bebek odası."

Ellerimi karnımın üzerine koyuyorum, kalbimin şiştiğini hissediyorum. Neredeyse on iki haftalık oldum.

"Kız mı erkek mi olduğunu öğrenmek istiyor musun?" Fısıldıyorum. "Yoksa sürpriz olarak mı kalsın?"

Daha da yaklaşıyor, alnını alnıma yaslıyor. "Ne yapmak istersin, bela mı?"

Nefes veriyorum.

"Sanırım... sürpriz."

Bilmek için can atıyor olsam da, bu gerçekten önemli olmayan tek şey.

"Sürpriz o zaman." Burnumun ucunu öpüyor. "Ve bahsetmişken... bir tane daha var."

Ağzım açık kalıyor.

"Başka ne yapmış olabilirsin ki?"

BÖLÜM 108

CONAN

Onu sürücü tarafına götürüp kapıyı açtım. İçeri girecekti ama aşağı bakınca durdu. Çoktan tek dizimin üzerine çökmüştüm, elimde açık bir kutu vardı.

"Conan," diye fısıldıyor, sesi titriyor. "Arkanı dön, lütfen, bela."

Dönüyor, elleri ağzını kapatmak için havalanıyor, gözlerinden yaşlar süzölmeye başlamış bile.

"Hallie Morris," diye başlıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor, "lütfen - Tanrım, dizlerimin üzerine çöküp sana yalvarıyorum- lütfen karım olur musun? Benimle evlenir misin?"

Göğsümün en iyi şekilde ağrmasına neden olan bir çığlık atıyor ve kollarıma atlaması için tam zamanında ayağa kalkıyorum.

O kadar mutluyum ki kaburgalarımındaki ağrı umurumda bile değil. Bizi döndürüyorum, kahkahası kulağımnda çınlıyor.

"Evet!" diye bağırıyor. "Beastie-yüz kere evet!"

"Oh, Tanrıya şükür." Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum, onu içime çekiyorum.

Sonunda onu yere bıraktığımda o kadar geniş gülümsüyor ki yanakları pembeleşiyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor sessizce.

"Evleneceğiz," diye mırıldanıyorum şakağına karşı, "buraya taşınacağız, bebeğimiz olacak... ve sonsuza dek mutlu yaşayacağız."

Sırıttıyor, gözlerini kırıştıran ve ona yeniden aşık olmamı sağlayan türden bir sırıtiş.

"Peki ya işin ne olacak?" diye fısıldıyor. "Ya o her kimse geri gelirse?"
Başımı sallıyorum. Bu hayatta her zaman tehditler olacaktır. Ama
durduramayacağımız bir şey değil.

"Öyle bir şey olmayacak," diye söz veriyorum. "Bunu hallettik. Ve yakında
her şeyi sonsuza dek bitirebileceğimiz bir zaman gelecek. Ama burada
güvendeyiz."

"Sana güveniyorum," diye fısıldıyor.

"Hallie..." Çenesini yukarı kaldırıyorum. "Sanki neyin yanlış gideceğini
tahmin etmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor."

Kahverengi gözleri bana doğru parlıyor.

"Olmayacak," diyorum ona. "Buna izin
vermeyeceğim." İç çekiyor, kirpikleri
dalgalanıyor.

"Genelde işler yolunda gittiğinde... yıkılmaya meyillidirler." "Bu sefer
değil." Avucumu karnının üzerine bastırıyorum.

"İşte şimdi bu. Yeni bir
başlangıç." Yeni bir hayat.

"Seni seviyorum," diyorum ona.

"Seni daha çok seviyorum." Ben gülene kadar yüzümü öpücüklere boğuyor.

"Gelecek hafta evlenebilir miyiz?" diye soruyor, suratını asıyor ve bana
vuruyor.

kirpikleri.

"Aynen öyle." Yüzüme yayılan sırtışa engel olamıyorum. "Vegas mı?
Sadece ikimiz mi? Bittiğinde yeni evde parti mi vereceğiz?"

Yine ciyaklıyor ve Tanrım, bu sesi sonsuza dek duymak için ona her şeyimi
verirdim.

"Aman Tanrım-evet! Evet! Evet! Evet! Evet! Orada birkaç gün geçirebilir
miyiz? Görmek istediğim o kadar çok şey var ki!"

Ağzımı onunkinin üzerine çarparak heyecanını yutuyorum.

"Vegas'ta birkaç arkadaşım var," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

"Her şeyi ayarlayacağım. Mükemmel olacak."

"Şaka yapıyorum." Kıkırdıyor, başparmağını çenemin üzerinde gezdiriyor.

"Bunu gelecek hafta yapmayacağız. Tamamen iyileştiğinde yapabiliriz. Tamam
mı? Biraz bekleyebilirim."

Göğsüm sıkışıyor.

"Senin için sonsuza kadar beklerim," diye fısıldıyorum.

Arkasına yaslanıp yüzümü inceliyor, gülümsemesi yumuşak.

"Yani... diyelim ki... üç hafta?" Göz kırıyor. "Uçmak için iyi olmalısın."

"Tanrım, sana o kadar takıntılıyım ki," diye homurdanıyorum, onu daha
yakına çekerek.

"Güzel." Alt dudağımı ısıırıyor. "Çünkü senin için deli oluyorum, canavar. Beni çok mutlu ediyorsun. Beni kovaladığın için mutluyum."

Kaşlarım kalkıyor ve her yöne uzanan tarlalara bakıyorum.

"Ne kadar çok aramız olduğunu görüyor musun?" Sırıtırıyorum. "Artık hayatımızın sonuna kadar seni kovalayabilirim."

Vücudu benimkine karşı eriyor ve gözlerindeki o ateş alevleniyor - tıpkı benimleyken her zaman olduğu gibi.

O benim amacım. Huzurum. Benim her şeyim. Ve her zaman da öyle olacak.

BÖLÜM 109

HALL EI

I Aynada elbisemi değerlendirmek için yana dönüyorum. Karnım büyüyor, bu da elbiselerimin daralması ve çok daha kısa olması anlamına geliyor.

On iki haftalık ultrasona gittiğimizde Conan kadar mutlu görünen bir adam görmemiştim. Çok gergindi, neredeyse endişeden titriyordu. Ama kalp atışlarını duyup ekranda küçük bebeğimizi görür görmez tüm gerginliği saf bir sevince dönüştü.

Ve şimdi... Hamileliğimin neredeyse yarısındayım.

Benim onun iyileşmesine yardım etmemden, onun benim için telaşlanmasına geçtik. "Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyor Conan arkamdan gelirken.

"Cehennem kadar yakışıklı görünüyorsun, canavar."

Siyah kot pantolon ve dar siyah bir tişörtle mi? Onda en sevdiğim görünüm.

Elleri belime dolanıyor ve çenesini omzuma yaslıyor. "Heyecanlı mısınız?"

Yumuşakça soruyorum.

"Arkadaşlarımıza ve ailemize geçen hafta Vegas'ta onlar olmadan evlendiğimizi ve aslında bebeğimizin cinsiyetini bilmediğimizi söylemek için yapacağımız sahte cinsiyet açıklamamız için mi?"

Kıkırdıyorum.

"Evet. Ve ayrıca yeni evimizi açıklamak için. Bu... oldukça bir şey."

Son birkaç haftadır burayı dekore etmek için çok çalıştık. Ana odaların çoğu tamamlandı. Nötr renkler, siyah sıçramalar ve orada burada birkaç bitki tercih ettik.

Ve mutfak için ölmek gerek.

Aslında...hepsi öyle.

Her şey mükemmel.

Elimi onunkinin üzerine koyup başparmağımı parmağındaki platin alyansın üzerinde gezdiriyorum.

"Bunu artık her gün takabilirsin," diyorum ona.

"Evet," diye sırtıyor. "Herkese resmen alındığımı söyleyebilirim."

"Sen uzun zaman önce alındın, canavar. O ilk öpücükten sonra benim oldun."

"Hmm, mmm."

"Bu tür bir aşka hiç inanmamıştım, biliyor musun?" diyor sessizce. "O gece arabamla kaza yaptığım için çok minnettarım."

Yüzümü ona dönüp kollarımı boynuna doluyorum.

"Kader," diye fısıldıyorum. "Sanırım insanlar buna böyle diyor."

Kapı zili çalıyor ve dudaklarına son bir öpücük konduruyorum.

Bana bakarken karnımda kelebekler uçuşuyor, ağzının kenarında küçük bir sırtma beliriyor.

"Umarım bu Quinn partilerinin ne kadar çılgınlaştığını görmeye hazırsınızdır."

"Eğer biri avizelerimizde sallanmaya başlarsa," diye uyarıyorum, "yeni kırbaçlarımı üzerlerine salarım."

Eli boğazıma dolanıyor, başparmağı çenemde geziniyor. "Hayır, yapmayacaksın sevgilim," diye homurdanıyor, gözleri kararıyor.

"Onlar sadece bizim için."

BÖLÜM 110

CONAN

"W Tebrikler kardeşim," diyor Finn kanepede yanıma oturup bana taze bir bira uzatırken.

"Teşekkürler."

Gözlerimi mutfakta Charlotte'la gülüşen Hallie'den ayırmıyorum. Lily geldiğinde sesin daha da yükseleceğinden hiç şüphem yok.

"Kimin aşk hikâyesinin daha dramatik olduğundan emin değilim, seninkinin mi yoksa Declan'ınkinin mi?" diye mırıldandı.

"Bilmiyorum... Hallie beni hiç öldürmeye çalışmadı. Bu konuda tacı onun aldığı söyleyebilirim."

Finn kıkırdar.

"Evet, ama seninki neredeyse seni öldürüyordu."

"Yine de ölmedim. Ben i y i y i m . İyiden de iyiyim. Yeni antrenörüm gelecek yıl şampiyonluk maçı için toparlanabileceğimi düşünüyor."

Gülümsüyor.

"Güzel. Şansını hak ediyorsun. Sen iyi bir dövüşçüsün. Şimdi öfkenin anahtarını aldın, onu parçalamalısın."

Hallie bana bakıp göz kırpmıyor.

Kahretsin, çok çekici.

Ve hamile? Ona baktığımda sürekli ereksiyon halinde oluyorum.

"Anahtar o, değil mi?" Sessizce söyledim.

Başını salladı.

"Evet. Annem ve babam çok mutlu olurdu. Özellikle de annem, seni böyle görünce. Sana yakışıyor."

"Evet. Yakşıyor. Doğru hissettiriyor."

Sessizce oturup biralarımızı bitiriyoruz.

"Sırada ne var? Yakında duruşmaların var..."

"Ben Londra biletini almaya odaklanıyorum Con. Declan liderliği benim üstlenmeme ve Theo ile çalışmama izin veriyor. Enzo bile bizimle. Ama karşılığında senin ve Declan'ın oyunları için yedeklerimizi bulmamız gerekiyor."

Yutkunuyorum ve Drago ile Declan'ın yanında duran Rowan ve Reggie'ye bakıyorum.

"Siz de benim düşündüğümü mü düşünüyorsunuz?"

Sırtarak soruyorum. "İkizlere güvenilebilir mi?" Finn karşı çıkıyor.

"Evet. Yetenekli olduklarını kanıtladılar. Son zamanlarda öne çıktılar. Bence sonraki maçları onlar alsın."

"Declan!" Finn bağırır.

Oda sessizleşir.

Declan meraklı bir ifadeyle yaklaşıyor.

"Ne düşünüyorsun patron? Reggie ve Rowan'ın kendi oyunları olsun mu?" diye soruyorum.

"Aynen öyle düşünüyorum," diye yanıtlıyor. "Onlara söyleyelim mi?"

Finn soruyor.

"Kutlama günü," diye kıkırdıyor Declan.

"Rowan, Reggie, Drago buraya gelin," diye sesleniyor Declan. Rowan gerçekten endişeli görünürken kahkahalarını gizliyorum.

Declan onlara hitaben, "İkinize bir teklifimiz var," diyor. "Can kulağıyla dinliyorum patron," diye homurdanıyor Reggie.

"Çöküş Oyunları ve Chase artık yok. Ama yerlerine geçecek iki oyuna ihtiyacımız var. Onları devralmaya ne dersiniz?"

İkizler birbirlerine bakıyor ve Rowan

sırıttıyor. "Ayrı ayrı mı?"

Drago'ya bakıyorum ve Declan düşünce tarzımı yakalıyor.

"Birlikte mi yapmak istiyorsunuz?" Declan onlara soruyor.

İkisi de başını sallıyor.

Reggie, "İkimiz birden düzenlersek daha berbat olur," diye onaylıyor.

"Drago..." Söylüyorum.

Mavi gözleri temkinli.

"Sen de mi kendi oyununu oynamak istiyorsun? Artık ailenin bir parçasısın. Seçim senin."

Kirli sakalını kaşıyor.

"Ne istediğime karar verme özgürlüğüne sahip miyim? Tüm detayları?" "Evet. Sadece yarışmacılar değil," diye onaylıyor Declan.

"Ben de varım."

Kendimi kanepeden itiyorum.

"Görünüşe göre kutlamak için iyi bir şişe İrlanda viskisine ihtiyacımız var - bir düğün, iki bebek ve iki tane daha berbat Decadence oyunu," diyorum.

Doğruca Hallie'ye yöneliyorum ve kollarımı arkadan beline doluyorum.

"Karıcığım," diye kulağına homurdanıyorum. Bana karşı titriyor.

"İyi vakit geçiriyor musun?"

Fısıldıyorum. "Geçiriyorum."

"Daha da iyi vakit geçirmek ister misin?" Karamel buklelerini omzundan fırçalayarak soruyorum.

"Ne önerirsiniz, efendim?"

"Yarım saat sonra yarış pistinde buluşalım."

Cevap vermesine fırsat vermedim. Boynuna hızlı bir öpücük kondurdum ve viskimi aldım.

Adamlar beni mutfak adasına kadar takip ettiler. Declan bardakları dağıtmaya başladı.

"Bu da ne böyle? Hepiniz bir şey saklıyormuş gibi görünüyorsunuz," diye soruyor Charlotte gözlerini kısarak.

Hiçbir şey onu geçemiyor.

"Sadece iş," diye yanıtlıyor Declan.

Charlotte kasıla kasıla yaklaşıyor ve Declan'ın kulağına bir şeyler fısıldıyor. Finn viskileri benden alıyor ve doldurmaya başlıyor.

"İkizlere ve Drago'ya ev sahipliğı yapmaları için kendi oyunları verildi," diyorum Hallie'ye.

Artık tek yol dürüstlük.

Duymak istemediğı şeyler olsa bile, her zaman doğruyu söyleyeceğim.

"Oh, harika. Bu konuda oldukça mutlu görünüyorlar."

Şöyle bir baktım. Haklıydı. Rowan heyecanlı bir çocuğa benziyor.

"Beni bundan kurtarıyor, önemli olan da bu," diyorum gülümseyerek. Elimi tutuyor.

"Bana anlattığın için teşekkürler Conan."

"İletişim çok önemli, değil mi?" Sırıtiyorum.

Artık sır yok.
Kim olduğumu saklamak yok.
Çünkü buna ihtiyacım yok.
Karım beni benim için
seviyor.
Ön kapı uçarak açıldı ve Lily, Hallie'nin yanına koştu. Geri
çekiliyorum.

Yukarı. "Tebrikler, Bay ve Bayan Quinn!" diye bağırıyor, kollarını

"En iyi arkadaşımın evlendiğini kapısındaki bir afiştten öğrendim." Oh
Tanrım. Sesi deli gibi geliyor.
Bütün erkekler geri çekilmeye başladı.
"Şok oldum. İncindim. Harap oldum."
Dudaklarımda bir sırıtış beliriyor.
Hallie'nin bu sırrı ondan saklamayacağını biliyordum.
"Drama hiçbir zaman senin güçlü yönün olmadı," diye kıkırdıyor Hallie, en iyi
arkadaşına sarılarak.

Arkadaşım sıkı.

Drago arkamdan boğazını temizliyor.

"Uh. Bir şey çıktı. Dışarı çıkmam gerekiyor. Bakalım halledebilecek
miyim, sonra tekrar gelirim."

O kapıdan koşarak çıkmadan önce cevap bile vermedim.

Bu çok garip.

Lily bana döndü.

"Sence bunu saklayabilir mi? Şapelden canlı yayında izledim."

"Biliyordum."

Hallie dilini bana doğru uzattı.

yukarı. "Kardeşlerinize de söylediğinizi itiraf etmek için iyi bir zaman mı?" Declan boruları

"Ben yapmadım!" İtiraz ediyorum.

Hallie aynı anda hem şaşırmış hem de eğlenmiş
görünüyor. "Ben yapmadım. Yemin ederim."

Declan'ı tersliyorum ve oda kahkahalara boğuluyor.

"Her neyse. Mutlu çiftin şerefine," diyor Lily ve benim
viski içiyor ve geri deviriyordu.

"Parti zamanı!"

Isabella ve Bertie bahçeden koşarak geliyorlar. "Conan
Amca! Müziği ben seçebilir miyim?"

Kollarını bacağıma doluyor, ben de onu kalçama doğru çekiyorum. "Hangi tür olduğuna bağlı."

Gözlerini dramatik bir şekilde deviriyor.

"Heavy metal. Belli ki. Spor salonunda çaldıklarımız mı?"

Charlotte'un dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Ona iyi öğretiyorum," diyorum ona.

"Conan," diye bağıyor Lily, gözlerini bana dikerek.

"Evet, Lily?"

"Sahte ürkütücü rahiple olanları onlara sen mi anlatacaksın yoksa ben mi?"

Sırıttıyor.

Oh, lanet olsun.

İşte bu yüzden Hallie'ye yeniden yapıyorum. O ne kadar komik bulsa da ben biraz utandım.

"Conan, dün gününde sahte bir rahiple ne haltlar karıştırdın?" Rowan kıkırdıyor.

Yanağımın içini ısııyorum. "Hallie... bu şerefe nail olmak ister misin?"

O kadar parlak gülümsüyor ki gülmekten kendimi alamıyorum. "Kesinlikle."

BÖLÜM 111

HALL EI

Şarkı- Supermassive Black Hole, Muse.

A Yaklaşan ağır ayak seslerini duyduğumda tüylerim diken diken oluyor. Güneş, yolumuzu kaplayan ağaçların arkasından batmaya başlıyor. Çoktan topuklarımdan kaydım. Neyin geldiğini biliyorum. Arkamda duruyor, enseme kavırıyor ve yakınımaya eğiliyor, nefesi kulağıma geliyor. Ve tek bir kelime söylüyor. "Koş." Beni serbest bırakıyor ve ben havalanırken heyecandan damarlarımdan sular akıyor. O beni takip etmiyor. Bana avantaj sağlıyor. Neredeyse dört aylık hamile olduğumu düşünürsek, umarım iyi bir başlangıç olur. Ağaç sınırına ulaştığımda gölete doğru yöneldim. Tanrım. Şimdiden nefes nefese kaldım. Yavaşça koşmaya başlıyorum ve bulabildiğim en büyük ağacın arkasına geçip sırtımı sert kabuğuna dayıyorum. "Benden saklanamazsın, bela," diye sesleniyor Conan. Ayak sesleri yaklaşırken nefesimi tutuyorum, kalbim çarpıyor, cinsel dürtülerim muhtemelen beni endişelendirecek bir seviyeye yükseliyor. Sonra sessizlik. Dönüp bagajın etrafına bakıyorum, onu arıyorum. Hangi cehennemde...

Beni saçlarımdan tutup göğsüne doğru çekerken bir çığlık attım.
Eliyle ağzımı kapattı.
"Sessiz ol," diye homurdanıyor, sesi karanlık bir okşamaya dönüşüyor. "Sana ormanda neler yaptığımı ailemizin duymasını istemeyiz."
Elini külotumun altına kaydırırken titriyorum. "Sırılsıklam.
Her zamanki gibi, karıcığım."
Başımı salladım, nefesim kesilmişti.
Beni döndürüp ağaca yapıştırıyor, gözleri açlıktan kararmış. "Benim."
İki parmağını içime sokuyor, elinin arkasından inletiyor beni. "Hepsi benim."
Ağzımı açıyor ve ben nefes nefese kalıyorum.
"Senin," diye inliyorum.
"Seni kolayca yakalamamı istedin, değil mi?"
Dili boğazımda geziniyor ve içgüdüsel olarak başımı geriye atıyorum.
"Evet."
"Neden?"
"Çünkü sana içimde ihtiyacım var."
"Hmm. Dar amının içinde sikime ihtiyacım var."
"F-fuck!" Haykırıyorum.
"Ne kadar ıslak olduğunu duydun mu?"
Ağzını benimkinin üzerinde eziyor, her düzensiz sesi çalıyor.
"Senin yanındayken hep ıslak oluyorum Conan," diye fısıldıyorum geri çekildiğinde. Bakışları benimkini tutuyor ve vahşi.
"Arkayı dön."
Tereddüt ediyorum, nefesim kesiliyor.
"Şimdi."
Yutkunuyorum ve avuçlarımı ağaç kabuğuna bastırarak yavaşça dönüyorum.
Soğuk hava kızarmış tenimi sıyrıyor.
Acele etmiyor, ellerini yanlarımdan aşağı, kalçalarımın kıvrımına doğru kaydırıyor, külotumu dizlerime kadar çekmek için duraklıyor.
"Ellerini olduğu yerde tut."
Kemerinden çözülen ipin yumuşak metalik şingirtisini duyuyorum.
Midem bulanıyor.
"Bunun neye dönüşeceğini çok iyi biliyordun," diye mırıldanıyor arkamdan.
"Değil mi, bela?"

"Biliyordum," diye fısıldıyorum, yanağımı ağaca dayayarak. "Beni burada senin yapacağını biliyordum."

Avucu yere iniyor, keskin bir şaplakla nefesimi kesiyor.

"Ve sen buna bayılıyorsun."

Bir vuruş daha.

"Evet. Tanrım,

evet."

Bileklerimi nazıkçe bağlıyor, ipi gövdenin etrafından geçiriyor, böylece kollarım yukarıya uzanıyor.

"Ne kadar savunmasız olduğunu

hissedebiliyor musun?" "Evet," diye nefes

alıyorum.

"Güzel."

Avuçları göbeğimin üzerinde geziniyor. Dokunuşu nazik. Bu anlarda bile beni asla incitmeyeceğini hatırlatıyor. Gerçekten incitmez. Sadece yalvardığım şeyi.

Fermuarının aşağı kaydığını duyuyorum.

"Her santimimi alacaksın," diye geveliyor ve sikinin kalın başını kalçalarımın arasına bastırıyor.

İçimden bir inilti kaçıyor.

"Bunun için yalvar."

"Lütfen," diye inliyorum. "Lütfen Conan, sık beni."

İnliyor, bir eliyle bağlı bileklerimi kavırıyor, diğer eliyle girişime doğru ilerliyor.

"Benim," diye hırılıyor ve tek bir hamleyle içime giriyor.

Haykırıyorum, ses ağaçların arasında yankılanıyor.

"Söyle."

"Seninim," diye hıçkırıyorum.

"Ben seninim." "Her lanet

parçan."

Hareket etmeye başlıyor, derin ve acımasız, ve ben daha fazlasını arzulayarak ona geri dönüyorum.

"Ben söyleyene kadar sakın boşalayım deme," diye homurdanıyor, her hamlesi cezalandırıcı ve mükemmel.

"Yapamam."

"Yapabilirsin

."

Eli klitorisime kayıyor, beni titretecek kadar etrafında dönüyor.

"Boşalacaksın."

O kadar titriyorum ki dizlerimin bağı çözülecek gibi oluyor ama bir kolunu göğsüme dolayarak beni sabit tutuyor.

"Çok sıkıydın amına koyayım," diye tıslıyor. "Çok ıslaksın. Sen benim için yaratılmışsın, karıcığım."

Kelimeleri oluşturmıyorum. Ağzım açık, paramparça soluklardan başka ses yok. Hızını yavaşlatıyor, ben sınırdan sallanana kadar her lezzetli sürtünmeyi çekiyor.

Başparmağı yine klitorisimi okşuyor; yavaş, sabırlı bir işkence. "Benim için gel, bela."

Paramparça oluyorum, orgazm içimi öyle şiddetli parçalıyor ki çığlık atıyorum, o beni tutarken dizlerim çöküyor.

Derinden itiyor, bana sürtünüyor, her titreyen artçı sarsıntıyı çekiyor.

"Siktir, Hallie." Nefesi kesiliyor ve i ç i m e aktığını hissediyorum, boynuma doğru ismini mırıldanırken derinliklerime sıcaklık doluyor.

Uzun bir süre boyunca tek duyduğum ağaçlardaki rüzgâr ve hırıltılı nefeslerimiz.

Rahatlıyor, bileklerimi çözüyor ve beni kollarında döndürüyor.

Gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarımı öpüyor, sonra ağzını benimkinin üzerine kapatıyor. "İyi misin?" diye fısıldıyor.

Konuşamayacak kadar bitkin bir halde başımı sallıyorum.

Saçlarımı geriye doğru düzeltiyor ve alnını alnıma yaslıyor.

"İyiym. Çünkü gece henüz bitmedi, bela."

Külotumu tekrar yukarı kaydırırken ve elbisemi ayarlarken sırtıyor. Beni kollarının arasına aldığı anda irkiliyorum.

"Conan, ne yapıyorsun?"

"Benimle tekrar evlenebilmen için seni temizliyorum. Bu sefer arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde."

"Ne?" Gözlerim yaşlarla doldu.

"Sen en iyisini hak ediyorsun, sevgilim. Benden hoşlanan bir rahip tarafından evlendirilmek ne kadar özel olsa da, ikimiz de daha iyisini yapabileceğimi biliyoruz."

"Sen inanılmazsın, canavar. Bunu biliyor musun?"

Gülümsüyor, beni usulca öpüyor. Ve dudaklarımız buluştuğu anda, her zaman olduğu gibi aynı kıvılcımlar içimde tutuşuyor.

Bu adam benim için her şeyi yapar.

Beni güvende tutmak için dünyayı yakar. Beni sonuna kadar kovalardı.

Ve hayat ne kadar karanlık ya da kaotik olursa olsun, tek umursadığı beni gülümsetmek.

İşte bu yüzden onun gerçek olduğunu biliyorum, insanların ömürleri boyunca aradığı türden bir aşk.

Çünkü o benim hikayemdeki kötü adam değil. O, tüm acıları silip süpüren bir fırtına.

Conan Quinn içimde bir kıvılcım çakmakla kalmadı, bir kibrit çaktı ve ruhumu ateşe verdi.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda yeniden nefes almaya başladım. Aynı kalp atışında beni özgür bıraktı ve sahiplendi.

Tam da olmam gereken yerdeyim - bu adamın kollarına sarılmış, onun her çocuğun hak ettiği türden bir baba olmasını izlemeye hazırım.

İkimiz de yıllarımızı gölgelerde saklanarak, kederin bizi içten dışa çürütmesine izin vererek geçirdik.

Sanki kaderimizde birbirimizi ışığa sürüklemek varmış gibi. Ve ilk defa, sadece hayatta kalmıyoruz.

Yaşayacağız.

Ve bunu hayvanım yanımdayken yapabildiğim için çok şanslıyım. Ona benim diyebiliyorum.

Sonsuza kadar.

SON.

EPILOgUE

CONAN

6 ay sonra.

"I Seninle gurur duyuyorum bebeğim," diye fısıldıyorum Hallie'nin terli alınına. Küçük oğlumuzu gerçek bir kraliçe gibi dışarı itti.

Şimdiye kadar karşılaştığım tüm dövüşçülerden daha güçlü.

Bir ara bayılacağımı sandım.

Kan basıncı monitörü ötmeye başladığında, vücudunu ne kadar zorladığını gördüm.

Panikledim.

Ve çığlıklar.

Tanrım. Hayatımda hiç bu kadar acı dolu bir şey duymamıştım.

Doğum yapmaktansa tekrar vurulmayı tercih ederim.

Kadınlar gerçek savaşçılardır.

"O mükemmel, bela. Tıpkı annesi gibi."

Odada adımlarken minik yanağını okşuyorum, onu nazikçe sallıyorum. "Senin kocaman kollarında çok küçük görünüyor," diye kıkırdıyor.

Çok tatlı küçük bir düğme burnu ve iri siyah gözleri var. Ve kafasını kaplayan kalın, siyah saçlara bakılırsa, kesinlikle benim genlerimi almış.

Uykusunda yumuşak, küçük bir inilti çıkarıyor ve yemin ederim neredeyse

Ağl

a. Kalbim hiç bu kadar dolu hissetmemişti. "Hallie."

"Evet, canavar." Bize gülümsüyor, gözleri cam gibi.

"Biraz daha alabilir miyiz? Lütfen."

Gülüyor, omuzları titriyor.

"Evet. Ama bunu tekrar yapmayı düşünmeden önce bir yıla ihtiyacım var." "Bekleyebilirim." Göz kırptıyorum.

"Bertie onu kovalamaya bayılacak."

"Evet. Ele avuca sığmaz olacaklar. Eminim sen de çocukken öyleydin. Sende de o arsız bakış var Conan."

Kıkırdıyorum.

"Evet. Annem hep öyle olduğumu söylerdi. Ama beni azarlamakta zorlanırdı çünkü çok komik olduğumu söylerdi."

"Bunu görebiliyorum," diye mırıldanıyor, sesi yumuşak. Boğazımda bir yumru oluşuyor.

Keşke ailem de burada olup bunu görebilseydi.

Annem en iyi büyükanne olurdu. "İyi misin, canavar?" Hallie sessizce soruyor.

Nefesimi içime çekiyorum.

"Onları özlüyorum," diye itiraf ediyorum. Sesim çiğ gibi geliyor. "İnanılmaz derecede mutluyum. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez her şey... mükemmel geliyor. Bir ailem var. Karıma deliler gibi aşığım. Ev, köpek, yasal MMA... ve o bunların hiçbirini göremedi."

Göğsüme bastırdığım güzel oğluma bakıyorum. Umarım ona hayatta ihtiyacı olan her şeyi verebilirim.

Umarım o da benim şu anda olduğum kadar mutlu olur.

"Seninle gurur duyardı Conan," diyor Hallie usulca. "Ve seni izliyor. Hayatım üzerine bahse girerim."

Sertçe yutkunuyorum, gözyaşlarımı geri kırptıyorum. "Liam?" diye soruyorum.

Daha önce hiç isim seçmemiştik, cinsiyetini bile bilmiyorduk.

Biz de beklemeye karar verdik. Bebeğimizle tanıştığımızda hangi ismin doğru olduğunu görmek için.

"Kapa çeneni," diye nefes aldı, gülümsemesi genişledi. "Ben de bunu düşünüyordum."

Liam Quinn. Kulağa oldukça güçlü geliyor."

Nasıl bilmiyorum ama Hallie ve ben her zaman birbirimizle mükemmel bir uyum içindeyiz.

"Merhaba Liam," d i y e mırıldanıyorum, kollarımda kıpırdanırken parmak eklemimi yumuşak yanağına sürüyorum.

Kapıya hafifçe vuruluyor ve Declan kafasını içeri uzatıyor, Isabella onun elini tutuyor, Charlotte da yanında iki aylık oğulları Noah ile.

Isabella doğruca bana koşarken Charlotte kapıyı arkasından kapatıyor.

"Onu görebilir miyim?" diye somurtuyor.

"Tabii ki görebilirsin."

Onun seviyesine iniyorum ve o da battaniyenin içine bakmak için öne doğru eğiliyor. "Conan Amca. Çok tatlı."

Şakağına bir öpücük konduruyorum. "Sen de öylesin, kasırğa."

"Yeğenini kucağına almak ister misin?" Declan'a doğrulup soruyorum. "Evet. Ver bana."

Liam'ı dikkatle yanımdan geçiriyorum. Charlotte çoktan Hallie'nin yanına oturmuş, sohbet ediyordu. Kızım bitkin görünüyor ama yine de bir şekilde büyüleyici.

Onun biraz dinlenmesine gerçekten ihtiyacım var. Hâlâ nasıl uyanık olduğunu bilmiyorum. "Conan."

Declan'ın sesi alçak ve içimde bir şeyler kasılıyor. Bundan sonra gelecek şeyin iyi olmayacağını biliyorum.

"Şu an sana söylemenin zamanı olmadığını biliyorum. Ama sana yalan söylemeyeceğim." Avucumu yüzüme sürerek yavaş bir nefes verdim.

"Çıkar ağzındaki baklayı."

"Finn tutuklandı. Drago çoktan karakolda avukatlığını yapıyor. Ellерinde ne olduğunu henüz bize söylemediler."

Kaşlarımı çattım.

Finn her zaman dikkatlidir. Ve bizim eyalette polisler mafya işlerini umursamazlar, onları cebimizde tutuyoruz.

Bu başka bir şey.

"Komiser ne dedi?"

"Bana geri dönecek. Henüz haberi bile yok." "Lanet olsun.

Buradan gitmiyorum, Dec."

Declan nefesinin altında kıkırdıyor.

"Teklif etsen bile izin vermezdim. İkizler yanımda.

Merak etmeyin. Akşama kadar onu çıkarmış

olurum." Başımı salladım.

Yapacağını biliyorum.

Ama Finn onu oraya kimin koyduğunu bulmak için lanet olası bir savaş yoluna girecek.

Liam, Declan'ın kollarında telaşlanmaya başlıyor, ben de onu tekrar kucağıma alıp yumuşak saçlarına bir öpücük konduruyorum.

Onu tekrar yanına götürdüğümde Hallie'nin tüm yüzü aydınlanıyor. "Baba olmak sana çok yakışmış," diyor Charlotte sırtarak. "Sağ ol, çılgın." Göz kırpiyorum.

"Anne uyumadan önce biraz daha sarılmak ister mi?" "Evet.

Bebeğimi bana ver."

Eğilip Liam'ı nazikçe göğsüne yatırıyorum. Başının üstünü öpüyor, gözlerinde yaşlar parlıyor.

Kalbim o kadar büyük ki neredeyse acıyacak. Yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Seni seviyorum, Hallie."

Bana bakıyor, sesi yumuşak, yorgun bir fısıltı. "Ben de seni seviyorum, canavar."

Parmağımı Liam'ın yanağında gezdiriyorum. Şu anda hayatımda her şey mükemmel bir şekilde bir araya gelmiş durumda.

Ailemi eve götürmek ve yaşamaya başlamak için sabırsızlanıyorum. "Ben de seni seviyorum, küçük Liam."

Bu ikisi kalbimin sahibi. Her zaman.

DR. QUINN WILL BE SEEING YOU SOON...

İki rakip kalp cerrahı.

Ama ikisinin de aynı yan projesi var... Öldürmek.

Karanlık bir İrlanda mafyası romanı, karanlık bir romantik komedi tarzında. İhanet, şantaj, işyeri romantizmi ve yakıcı bir aşk var.

Finn 30 Eylül'de (veya daha önce) serbest bırakılacak

YOĞUN ÖN SİPARİŞ İÇİN: <https://mybook.to/jPMoBT>

Ve unutmayın... seri burada bitmiyor.

İlk Luna Mason MFM, ikizler Reggie ve Rowan ve onların mafya prensesi ile INDULGE'da geliyor.

BURADAN ÖN SİPARİŞ VERİN: <https://mybook.to/RPF3C>

Seri, Daddy Drago ve muhtemelen Ignite'ta aşık olduğunuz bir FMC ile büyük bir finalle sona erecek.

Huysuz bir mafya patronu ve onun şımarık balerini... **BABANIN EN İYİ ARKADAŞI ROMANINDA.**

İçgüdü o mevcut için **ÖN SİPARİŞ** Şimdi, serbest bırakılması
erken 2026:

<https://mybook.to/vK40>

Daha fazla Conan & Hallie ister misiniz?

Vegas'taki düğünlerinde onları güldüren şeyin ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyor musunuz?

İşte burada.

Conan'ın en iyi hali.

BONUS SAHNE almak için haber bültenime kaydolun.

İyi eğlenceler x

Buradan okuyabilirsiniz: <https://dl.bookfunnel.com/on9i55wkch>

Heyecan verici haberler ve sürümlerle güncel kalmak için beni bulabileceğiniz en iyi yer FB Grubumdur: **Luna Masonlar Mafya Kraliçeleri.**

Ve eğer **imzalı kitaplar**, mağazaya özel ürünler ve tüm *yaramaz sanat eserlerini* istiyorsanız, doğrudan mağazamdan satın alabilirsiniz:
www.lunamasonbookstore.com

MORE FROM LUNA MASON IN THE BENEATH UNIVERSE

Beneath The Mask serisi Kensington tarafından satın alındı ve **GELENEKSEL OLARAK YAYIMLANDI!!!**

Keller ve Grayson ile Ignite'da tanışmıştınız...

Dördünü de online olarak okuyabilirsiniz (KU dahil tüm platformlarda) ve 2025 yılı boyunca kitapçılarda olacaklar:

Distance, Detonate, Devoted ve Detained için tüm detayları burada bulabilirsiniz!

<https://www.kensingtonbooks.com/pages/beneaththemask/>

Beneath The Secrets'taki bazı karakterler Ignite'ta ortaya çıktı. Onların hikayelerini Beneath The Secrets'da okuyabilirsiniz.

Vegas'ta geçen karanlık ve baharatlı bir Rus mafya romanı.

TÜMÜ AMAZON ve KU'DA YAYINDA!

Kaos (Jax 'Kaos Kralı' Carter ve Sofia)

MMC'nin boksör, motorcu olduğu ve titreşimli bir dil piercingine sahip olduğu eski kocanın erkek kardeşi romantizmi.

<https://mybook.to/QaGijx>

Kafes (Nikolai ve Mila)

Seksi bir bekar baba ve suikastçı FMC ile patlayıcı bir düşman aşıklara. <https://mybook.to/Fc18uiK>

Crave (Alexei ve Lara)

Çocukluktan kalma en iyi arkadaşın sevgiliye, aynı zamanda kardeşin en iyi arkadaşı romantizmi. (Bu, onun kışına lolipop koyduğu ve evcil bir flamingoya sahip olduğu yerdir)

<https://mybook.to/rTb4>

İddia (Mikhail ve Ana)

Maskeli bir mafya babası ve üvey kız kardeşi. Adam kaçırma, arsız bir mafya prensesi ve şovu çalan bir Cane Corso ile dolu.

<https://mybook.to/6Nyh>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

